ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Έβδομος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας

με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΝΟΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ : ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ.

Απ τα «κόκκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα Ιερά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη

τη Γή των προγόνων.

Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους, τη Δημοκρατία. Γι αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιό όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν ολες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν εχει την φιλοδοξία να απαντήσει σ όλα τα θέματα που αποσχολούν την ελληνική κοινωνία οσον αφορά την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο και οπωσδήποτε δεν θα αποτελούν την ιστορική και αναμφισβήτητη αλήθεια. Οι ελλείψεις και τα κενά φαίνονται με γυμνό μάτι. Η Δίψα ομως για την ηθική αποκατάσταση και η ανάγκη για αναγνώριση και την Νομιμοποίηση του αγώνα μπροστά στην ιστορική αλήθεια και τη συλλογική μνήμη ειναι τα βασικά κίνητρα που παρακινούν αυτούς που συμμετείχαν σ αυτόν τον Τιτάνιο και αναπανάλυπτο αγώνα, να ρίξουν σε κάποιο χαρτί μερικές απόψεις για το πώς άρχισε η Αντίσταση στο μαχαλά, τη συνοικία, στο χωριό και την πόλη. Πως και απ ποίους οργανώθηκε ο ένοπλος αγώνας και κυρίως κάτω από ποιές συνθήκες πραγματοποιήθηκε, μα και τα γεγονότα που ο ίδιος έζησε.

Αλλωστε η χρονική απόσταση που χωρίζει την κατοχή και τον εμφύλιο απ το σήμερα ειναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα για αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δυσταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει άρχισα να γράφω. Ηδη περισσότερο απ μισός αιώνας μας χωρίζει απ τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα απ τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Ο εμφύλος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας για τριάνατα περίπου ακόμα χρόνια.

Δεν ειναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθό. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα πιό δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προϋπήρξε μέσα μου ενα ερώτημα. Και το ερώτημα ειναι: Πως οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν εστώ και μετά το Δεκέμβρη του 1944 και κυρίως μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα. Αντί γι αυτό οχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυναμεις του παρακράτους και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκου κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ηταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών-ο όρος ηταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και το στόματα κλειστά ηταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο ανεμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. που καθόριζαν τί θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Ελληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Ν 509 και της πρόσθήκης του νόμου «Περι αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας, έδειχνε να ειναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα και μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να το γνωρίσουν, πολύ περισσότερο να το καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους.

Η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ηταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του ταραγμένου 20ου αιώνα-απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετεμφυλιοπολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα ηταν διαφορετική απ την επαύριο αλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική τους συγγένεια.

Η νίκη της Δεξιάς, της κυβερνητικής παράταξης, ηταν, σε μια βασική της πτυχή, νίκη των ισχυρών του τότε κόσμου. Βέβαια η εκβαση του Εμφυλίου δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ο,τι ειχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς με την των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτακτορικού τύπου καθεστώς, οδήγησε όμως στην επιβολή ενος ειδικού καθεστώς που σκοπό ειχε α) να εξοβελίσει το ΚΚΕ και την Αριστερα γενικότερα απ την πολιτική ζώη της χώρας, β) να πάρει μια ιδιαίτερη -θεσμική και ουσιαστική-θέση ο στρατός-σώματα ασφαλείας και το Παλάτι στο θεσμικό προσκήνιο. γ) να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας- ενα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελήξεις στη χώρα και την εφαρμογή των «εκτάκτων μέτρων» δ) Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν αλλο πόλο εξουσίας με αποστολή την οργάνωση πραξικοπήματων πολιτικών και στρατιωτικών ε) να

στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιοπολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε αλλης αξίας στοιχίωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές.Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζούν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πού τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Πολλά απ τα συμβούλια αυτά, καθως ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω απ τα σύνορα της χώρας, διεύρυναν τα παρεμβατικά τους δικαιώματα μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Παράλληλα κέντρα με πυρήνα το παρακράτος και κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών του στρατηγού Δόβα, το σχέδιο «Παρικλής» κλπ και την αναστολή του τρίτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απρλίου 1967, οταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις δημιούγρησαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.

Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μεταπολεμικό κράτος προκειμένου να διαγράψει απ την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, έλεγαν οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγο του πολέμου την διαταραχθήσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επι πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα από φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με 57 ολοκαυτώματα. Και βέβαια με την πείνα, την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστεια και την μαύρη αγορά να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τους χιλιάδες νεκρούς. Οσο για τον εμφύλιο για την ακρίβια δεν υπήρξε εμφύλιος. Η πιό επίσημη εκδοχή ηταν οτι, πολλά χρόνια πριν, όριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγο συμμορίτες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβολεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου. Για να αποφύγει την καταστροφή η ελληνική φυλή και το έθνος της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος που ηταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγειο δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του.

Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το έθνος οπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό.

Στις επετείους οπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημοσύνου και οχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν ολα. Αυτά οσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια» λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική δραστηριότητα. Η

αναφορά στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και για αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντάσταση που ηταν ό,τι το πιό αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός απ την επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Αλλη μιά άποψη ηταν αυτή που έλεγε οτι ο Στάλην «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Ελληνες κομμουνιστές ή οτι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία ενω μπορούσαν η κάτι παρόμοιο, οτι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δύστασε ή δεν ειχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.

Και επειδή, οπως γράφω και πιό πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη, θα ειναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί, θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν απ τη μιά σελίδα στη αλλη για να γίνονται λόγια και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα τον παρελθόντα χρόνο.

Λόγω της απόσταση του χρόνου, τίποτε δεν ειναι με «σειρά και τάξη» βαλμένα στο σεντούκι του Νού. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Οσο παιρνάει ο χρόνος οι ανθρωποι, όσο και οσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα, όσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, οπου και αν παρέπεμψαν, αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρήσεις για μια ακόμα φορά τον ιδκό σου ίσκιο. Γι αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη απ αυτούς που τύχον θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ιδιο πρέπει να ισχύεις για τους περιτούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλλείψεις. Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σείρα και τάξη, που αποτελεί προϋπόθαση του γραπτού λόγου, ειναι γιατί δεν μπόρεσα και οχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλα...

Παρ όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από εμας να συζητούμε συνεπαρμένοι απ τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μιά όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ενα δρόμο που οδηγεί από ενα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθές, σε ενα μάχημο σήμερα και σε ενα πιό ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που ειναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σε μιά εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μιά αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, ειναι απαραίτητο, αν οχι αναγκαίο να καταργαφούν λίγες απ τις τραγικές μνήμες που για δεκάδες χρόνια ειχε την ατυχία να ζήσει ο λαό μας. Δεν ειναι δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερο σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής. Οφείλουμε να θυμόμαστε οτι η μνήμη, δεν ειναι στοιχείο αντιπαλότητας. Μόνο μ αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά του καθένα στο κοινωνικό γίγνεθαι.

Στον γραπτό λόγο και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις που για να γίνουν πιό ευκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει

να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ενα αλλο γεγονός αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει αν ειναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη ειναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα. Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, ειναι σε θέση συσχετίζοντάς τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που απετελούν το αντικείμενο των γραφτών του όσο, και κυρίως την ιδιαιτηρότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλομένων απ τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα εχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές σκοπιμότητες και οτι και σήμερα ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε.

Πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου και ειναι η πιό πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιό βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της όποιας αλήθειας οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι απ το ασύληπτο και τη «δύναμη»του μηνύματος και της «αλήθειας». Και οπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, οταν εχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, εχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δωθεί. Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλήψει. Και επειδή για μιά τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση, οπως ο Προμυθέα πήρε τη φωτιά απ τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, ετσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας. Αποκεφάλισε την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του απ την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Απ το αίμα της Μέδουσας γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.

Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, ετσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρυνε τους εχθρούς γεγικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυό λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μνηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν

την Ουράνια αλήθεια. Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόριτη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια, που έκτοτε εχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδο τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι ειναι μια πόλη που εχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιό σωστώ-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια απ την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του ειναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτον ηταν ενα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που ειχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς ειναι η επουράνια βασιλεία.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ενα κακέκτυπο, ενα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων. Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιξηφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να εχουν γνώση γι αυτές που πέρασα, για οσες καθημερινά ζούν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, ετσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ επάκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας απ το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στο αύθαρτο, απ το πρσωρινό στο αιώνιο κόσμο και απ την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες: Θρησκευτικοί και πολιτικοί. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπο δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα απ αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτον τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας απ τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιό καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ωστε οι ατομικές προσπάθειες να εχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριγραφία των θαυμάτων, της λατρείας των θαυμέτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ενα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού ομως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες ειχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων. Μερικοί απ αυτούς έγιναν Αγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιό κοντα τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιό σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσει του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτιά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα απ αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα απ αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενω η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ηθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξευρευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ιδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τωρα πιά η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργιών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθών και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητώσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα και την ιστορία.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, απ όπου αντλούνται ιδέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μέν, αληθινού και ανθρώπινου δέ, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία απ έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα απ την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο. Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοι και οι Ιταλοί,

πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αίωνα.

Εκτός απ την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στης εργασία, λίγες φορές θα βρούμε στο παρελθόν πιό ανατρεπτικές, πολιτικά, ιδέες από αυτέ. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να ειναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ώς εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός εθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες. Οι εθνικοί αγώνες του 18ου και 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρεθλόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν απαράγωγό τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων οχι μόνο στήριξαν αλλα και συνέβαλαν ενεργά στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα μπρός την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι ειναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούνν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή ομως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί

Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιό εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποίησω το μεθοδολογικό έργαλείο της κατ αναλογία εξέταση δυό νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινομένων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμηκής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι 24/71974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 24-7-74 .

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, ειναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυό αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ηταν προδιαγεγραμμένο. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ηταν ο φορέας στη Επανάστασης του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα. Ο συμβιβασμός αυτός, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβελβημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισυ αιώνα.

Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές ομως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες

οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρυθρίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.

Στη χώρα μας ομως, αντί γι αυτό συνέβαιναν δυστυχώς τα πιό παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και οσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρεί πιο τραγικά και πιο οξύμορα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών. Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλλείψεις, παρανομίες για να οικιοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα. Ετσι ενώ η κατοχή ηταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, υστερα από 120 χρόνια, ηταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για αλλη μια φορά να στηριχθεί στο λαό και να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι με τις διαχωριστικές γραμμές του φωτός και του σκότους οδηγηθήκαμε σε σιωπιλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.

Μισός και πλέον αιώνας πέρασε απο τότε που σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ενας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας το «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα»... και το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδιά σου» Και όλα ηταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με επανάστηση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές απ τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους, τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας ειναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, αλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη ειναι και η Νεολελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολοίπεται σε αγώνες και προσφορά.

Απ το 21 και μέτα η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό - οικονομικές δομές του κράτους: στρατό, σώματα ασφαλείας, δικοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, ειναι μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταμμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδιασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτροτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει την εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικραιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία. Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία και στις 28 του Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Λαός και στρατός οχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω απ τα σύνορα και θα τον ειχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν ειχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο.

Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον Ιταλό συνεταίρο της απ την ήττα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλου, οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις εφτά το πρωϊ της 27ης

Απριλίου του 1941, ακούσαμε για τελευταία φορά την εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδω ελεύθεραι ακόμα Αθήναι...

Ε Λ Λ Η Ν Ε Σ.

« οι Γερμανοί εισβολείς ευρύσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Ελληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα ειναι ελληνικός. Θα ειναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Ελληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν ομως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγισει ακόμα.

Στις 12/4/41, οταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), ειναι πλεον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα Μ palairet οτι, και ζητά απ τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγώντος α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερεθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) στην Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπρο η, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ωστε να χρησιμοποιηθούν οταν χρειαστεί. Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν πέρνονται αποφάσεις Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την προθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογη αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλοναζιστικών αισθημέτων του Κ Κοτζιά. Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή. Σε συνέχεια πρωθυπουργός αναλαμβάνει ο Ναύαρχο Α Σακελερίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επομένη ομως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την προθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Οσο για την Ελλάδα...

Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα τμήμα του νησιού να μην τεθεί υπο ελληνική κυριαρχία, με το αιτιολογικό οτι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ενα μίκρο εστω τμήμα της Κύπρου θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το forei Office απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της. Οι διαμαρτυρίες ομως αυτών που δεν συμπεριελαμβάνονται στον κατάλογο ειναι τόσο μεγάλη που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.

Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολογιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών. «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά

προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης ειναι γι αυτούς βραχνάς. Ο υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ηταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους να εκδόσει το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινεί οτι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικαί διαβεβαιώσεις οτι ο πληθυσμός των Αθηνών δεν εχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας οπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν. Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται οπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλώς η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει άμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιανδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή αλλον να τα παραδόσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επι αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες οπως δέχονται κατά τας συναλλαγάςτα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να ειναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθη εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρεττανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Απ την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!

Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρείς ζώνες κατοχής α) :τη Γερμανική ζώνη, που ειχε υπο την καταχή της ολόκληρη την κεντρο-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ενα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που ειχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπο την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που ειχε απ τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπο της δική της κατοχή.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθίαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν απ την κατάρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγ|νή «ηγεσία» ολοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγ/στου, που στάθηκε ανικάνη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία, ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Ελληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντάς τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ενα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψεις, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων. Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης

ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη απ την 4η Αυγ/στου μέσω του λαϊκισμού υφίστατο εναν καθημερινό ανελέητο βομβαρισμό για τα ολοκληρωτικά της επιτεύματα.

Την επομένη της κατοχής η ελληνική κοινωνία βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρίσκοταν σε σύγχιση και ψυχική νεύρωση. Η απαγοήτευση ηταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επι χρόνια απαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινιακών συναισθημάτων. Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του. Επικρατούσε ενα ψυχικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ενα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιό πλούσιο και πιό αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία. Το θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ηταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ηταν σοβαρά γιατί την επόμενη μέρα της κατοχής πολύ λίγα πράγματα έμειναν οπως ηταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ηταν τι κάνουμε τώρα. Ηταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Ελληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί την κατοχή ή και συνεργαστεί με τους κατακτητές η θα την απορρίψει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.

Μετά την παγείωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά ειχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και αλλα οτι πρέπει να κάνουμε το ενα ή το αλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σε αυτούς που θα της γύριζαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που εθελοντικα θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση. Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που καραδοκούσαν...Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελή έλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας που γίνονταν για τον συντονισμό οσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας ηταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.

Στη διάκρεια του μεσοπολέμου μα και στη διάκρεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, πιό αργά βέβαια και επίπονα βήματα δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστηκά οδήγησαν, και αυτό ειναι το πιό σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό-το στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπλαση των μηχανισμών επιβίωσης τους

οποίους ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο και την ανυποληψία του ηταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική κατάρευση και απαξίωση ολων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων αρθοίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΩΝ ΤΗΣ 21ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΤΑΤΡΑΠΗΚΕ ΣΕ ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ…

Συμπληρώθηκαν ήδη 45 χρόνια απ την 21η Απριλίου, μέρα που οι συνταγματάρχες και οχι οι στρατηγοί αυτή τη φορά, έκαναν και επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία. Χρόνος αρκετός για να επιχειρηθεί μια απόπειρα του τρόπου που έγιναν οι συλλήψεις και η μεταφορά των συλληφθέντων στον τόπο της κράτησης. Τους λόγους που την επέβαλαν, τους σκοπούς που υπηρέτησε και τις επιπτώσεις που η επιβολή της ειχε στο λαό και τη χώρα και την Κύπρο.

Σηκώθηκα την ωρα που χάραζε η μέρα. Κοίταξα το ημερολόγιο. Παρασκευή, 21 του Απρίλη 1967. Ξυρίστηκα, ντύθηκα, άνοιξα την πόρτα αθόρυβα για να μην ξυπνήσει η 13αμενη κορούλα μας και είπα στη σύζυγό μου: οτι θα πάω να πάρω την «μπογία» να ολοκληρώσουμε το βάψιμο του σπιτιού για το Πάσχα. Στην πραγματικότητα ομως έφυγα, για να μην ζήσουν η συζυγός και η κορούλα μας την βαρβαρότητα της σύλληψης, που ευτυχώς για τη Βέροια, χωρίς βέβαια να λείπουν οι...δεν ειχε τις προηγούμενες διαστάσεις και συνέπειες.

Από αλλές περιοχές ομως και ειδικά από την Αθήνα και τον Πειραιά κλπ, αρκεί να ειπωθεί οτι τα βασανιστήρια που υπέστει, ο κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της ΕΔΑ Ηλίας Ηλιού και η δολοφονία του Ελλή, στον Υπόδρομο, ηταν ενα μήνυμα προς το λαό για τις προθέσεις της Χούντας. Γιατί βασανίζοντας τον Ηλιού και εκατοντάδες αλλους και σκοτώντας εν ψυχρό τον Ελή, το μήνυμα μεταφραζόμενο έλεγε: «κοιτάξτε ΕΜΕΙΣ βασανίσαμε τον Ηλιού και σκοτώσαμε τον Ελή, θα διστάσουμε να... Το ίδιο μήνυμα έστειλαν απ την Μπουμπουλίνα και το ΕΑΤ-ΕΣΑ, με τα φρικτά βασανιστήρια και την δολοφονία του Μουστακλή και λίγο μετά τον Μανδηλαρά και σε λίγο τον Γ.Τσαρουχά

Βέβαια, ειχε προηγηθεί η δολοφονία του Λαμπράκη, το «Σχέδιο Καρδαμάκη και Περικλή», οι Νάρκες στο Γοργοπότομο, με τους 38 νεκρούς και τους δεκάδες τραυματίες. Οι νεκροί «ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ» με τη ζάχαρη στον Εβρο, η συγκέντρωση και η τοποθέτηση των συνταγματαρχών στις θέσεις κλειδιά από όπου με άνεση θα επέβαλαν την προπολλού σχεδιασμένη δικτατορία, ώστε να μην γίνουν οι εκλογές, που ειχαν ήδη προσδιοριστεί για τις 5 του Μάη του 1967.

Ο Παπαδόπουλος για να πείσει το λαό και να ενθαρρύνει τους βασανιστές έκανε δυο δηλώσεις: Με την πρώτη διαβεβαίωνε τον εαυτό του οτι «ούτε

κουνούπι δεν κινείται καθ' άπασαν τη χώρα» και στη δεύτερη: οτι η «επανάσταση ηταν αναίμακτη. Ούτε μια σταγόνα αίμα δεν εχύθει». Στη Γυούρα ομως στους Αθηνάιου και τους Πειραιώτες βασανισμένους μα και από αλλες περιοχές τους κατέβαζαν με λινάτσες, από τά Αμραταγωγά, οπως το Σπύρο Κάζο και πολλούς αλλους που συμπτωματικά τον έφεραν στη σκηνή μας.
Εκτός από τα σωματικά βασανιστήρια υπήρχε και ο ανελέητος εξευτελισμός. Ετσι οχι μόνο βασάνιζαν ανελέητα, αλλα με το πιστόλι στον κρόταφο πίεζαν: «φωνάξτε , ρε πούστιδες! Δολοφόνοι, Βούλγαροι!, που «Θα μας Καθαρίζατε, αλλα σας Προλάβαμε».Φωνάξτε, ρε Ζήτω ο Βασιλιάς! Ζήτω ο στρατός! Ζήτω η εθνική κυβέρνηση»! Και θύμωναν οι καϋμενούληδες, που οι κρατούμενοι δεν υπάκουαν στις εντολές τους.
Τους βασανισμένους μέχρις ότου οι κρατούμενοι Γιατροί, οργανώσουν μια σκηνή σε πρόχειρο αναρρωτήριο τους φρόντιζαν στις σκηνές που ηταν κατανεμηνένοι, οπως τον Σπύρο Κάζο στη δική μας. Αυτή η συμπεριφορά ηταν κάτι που τσαλάκωνε την ανθρώπινη αξιοπρέπεια γενικά και των γυναικών ειδικά. Ειχαν συλληφθεί και αρκετές Μωρομάνες με τα παιδιά τους και πολλές Γιαγιάδες. Ολα αυτά συνιστούσαν κάτι που δεν το χωράει νους ανθρώπου. Και σαν να μην έφταναν αυτά, είχαμε και τον Πατακό, που κάθε λίγο και λιγάκι ερχόταν με το ελικόπτερο στη Γυούρα και μας απειλούσε, «πως αν δεν κάνετε δήλωση Μετανοίας θα σας κρατήσουμε εδώ, δεν θα φύγετε παρά μόνο ως «τυμπανιαία πτώματα».
Στο επέναντι πεζοδρόμιο με περίμενε οπως κάθε πρωϊ η σκιά μου (ο ασφαλίτης). Εκείνο το πρωϊ δεν ηταν μόνο αυτός λόγω του οτι στην οικοδομή αυτή ηταν και τα γραφεία της Νεολαίας ων Λαμπράκη, υπήρχαν αρκετοί. Δεν με συνέλλαβε αλλα με πήρε οπως πάντα ο ασφαλίτης στο κατόπι προκειμένου να δει, σαν μέλος της Ν.Ε. και Γραμματέας υπαίθρου της ΕΔΑ, με ποιους θα έρθω σε επαφή και ποιες ακριβώς κινήσεις θα κάνουμε μετά την κήρυξη της δικτατορίας στην οποία, εκτός από τις ΗΠΑ που ήθελαν την Κύπρο, αβύθιστο αεροπλανοφόρο συμμετείχε και ο επίορκος Βασιλιάς σε μια πράξη, που εκ των πραγμάτων θα οδηγούσε στην συρρίκνωση του ελληνισμού, αφού θα οδήγησε στον Αττίλα και τον διαμελισμό της Κύπρου. Μα και εκείνος ο «Διγενής» που εδοξάσθει κρυπτόμενος και σήμερα ακόμα ο ελληνισμός πληρώνει το κόστος!
Ο Γιατρός Γιάννης Αληχανίδης ηταν Γραμματέας της Νομαρχιακής Επιτροπής, συνεπώς η πρώτη μου επαφή ηταν με το Γιατρό. Στο σπίτι του Γιατρού, ηταν στημένοι δύο ασφαλίτες. Στον Χωλ του Ιατρείου με πρόλαβε ο Διοικητής της χωροφυλακής κ Σφαλαγκάκος. Μπήκαμε σχεδόν μαζί στο Ιατρείο. Οι πρώτες λέξεις του κ Σφαλαγκάκου ηταν: «λυπάμαι, αλλα από αυτήν τη στιγμή είσθε κρατούμενοι» και σε συνέχεια ειπε στο Γιατρό: «Πέστε στη συζυγό σας να ετοιμάσει ρούχα και τρόφιμα για τρις μέρες».
Καθώς ήμουν δίπλα απ το τηλέφωνο σήκωσα το ακουστικό. Πριν ομως προλάβω να σχηματίσω νούμερο μου πήρε το ακουστικό απ το χέρι ρωτώντας με που θα τηλεφωνούσα»;Μα στη στη σύζυγό μου του απάντησα, αφού και εγώ είπατε ότι ειμαι κρατούμενος, «να ετοιμάσει και η σύζυγος μου τα αντίστοιχα ρούχα και τρόφιμα». Μου απάντησε «Οταν θα πάμε στην ασφάλεια θα της τηλεφωνήσεις από εκεί». Πράγματι στην ασφάλεια αυτός σχημάτισε τον αριθμό χωρίς να ρωτήσει και μου έδωσε το ακουστικό.
Την ίδια μέρα αργά το Βράδυ, απ την ασφάλεια μας πήγαν στο Μελέταιο Δημοτικό Σχολείο επί της οδού Βενιζέλου και μας κατανέμανε σε δυο αίθουσες

του ισογείου, ανάλογα με... Υστερα από λίγες μέρες μας έφεραν, να υπογράψουμε τους λόγους για τους οποίους μας συνέλλαβαν. Ανάμεσα σε ολα τα αλλα, ο βασικός λόγος της σύλληψης ηταν: «η απόσπαση μέρους της Ελληνικής επικράτειας»!!!. Δεν δεχθήκαμε να υπογράψουμε αυτό το κατάπτυστο κείμενο. Εκεί μείναμε μέχρι την Μεγάλη Παρασκευή. Βέβαια ο καθένας καταλαβαίνει τι θα σήμαινε, αν δεχόμασταν να υπογράψουμε ενα τέτοιο κατάπτυστο κείμενο.

Τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής εντελώς αιφνιδιαστικά μας ανακοίνωσαν να ετοιμάσουμε τα πράγματα και σε λίγο απ την οδό Κάπου, έφτασαν οι μοτοσικλετιστές, τα αυτοκίνητα της ασφαλείας και τα Τζέϊμς. Δεμένοι με χειροπέδες ανεβήκαμε στα Τζέϊμς. Εκείνο που αξίζει να τονιστεί ειναι το γεγονός, οτι το πρώτο Τζέϊμς ειχε μόνο στρατιώτες με στημένα δυο πολυβόλα στραμένα προς το δεύτερο που ήμασταν Εμείς σιδηροδεμένοι, Ακολουθούσε ενα Τζέϊμς με στρατιώτες με δύο πολυβόλα μπροστά και δυο πίσω. Με αυτήν τη διάταξη σχηματίστηκε μια μεγάλη φάλαγγα. Δεν ξέρω τη συνέβει στην Πόλη, στα χωρία ομως σε κάθε σταυροδρόμι υπήρχαν οπλισμένοι χωρικοί.

Ξημερώσαμε στον Κολυνδό. Εκεί Κάναμε Πάσχα. Πριν τη διανομή του Σισιτίου σε λόγο που μας έβγαλε ο διοικητής του στρατοπέδου μας είπε οτι :«είμαστε πολλοί τυχεροί, χωρίς να μας εξηγήσουν τους λόγους» Σε λίγες μέρες με τον ίδιο τρόπο φτάσαμε τον Πλαταμόνα. Εκεί μας περίμενε το Αρματαγωγό Χίος. Κυβερνήτης του οποίου ηταν ο μετά Υπουργός Ναυτικών κ Παπαδόγκωνας. Στρυμογμένοι στο Αμπάρι άντρες, γυναίκες και παιδιά χωρίς νερό, τουαλέτα και τρόφιμα κάναμε το γύρο του Ανατολικού Αιγαίου, από όπου παίρναμε τους εκεί συλληφθέντες.

Και κάποιο πρωϊ άγνωστο ύστερα από πόσες μέρες, φτάσαμε για οσους ξανά είχαν διατελέσει πολιτικοί κρατούμενοι στο γνωστό μας κολασήρι: της Γυούρα. Με τους φακέλους συνοδεία, γεγονός που σημαίνει ότι η δικτατορία ειχε ετοιμαστεί προπολλού Τον αριθμό των συλληφθένων απ τη Βέροια και τα ονόματα τα εχει δημοσιεύσει στην εφημερίδα«ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ» στις 13/4/07, ο Δημοσιογράφος Δ Καρασάββας. Το επανέλαβε Αλέκος Χατζηκώστας.στην Εφημερίδα «Αποψη».

ΠΧ η δική μου περίπτωση: σαν ΕΛΑΣίτης, σύνδεσμος, προκειμένου να περιφρουρήσω τον εαυτό μου, τα έγγραφα που μετέφερα, την επανασύνδεση αποκομένων μονάδων και στελεχών κλπ, η μονάδα μου έδωσε ενα περίστροφο..

Υστερα από την διαπροσωπική Συμφωνία που υπέγραψε ο Σερ Τσώρτσιλ με τον Χίτλερ, στη Λισαβώνα το περιεχόμενο της οποίας ήταν κατάπτυστο: «Να φύγουν αναίμακτα οι Γερμανοί από την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη να παραδοθεί στους Αγγλους και όχι στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Η Συμφωνία αυτή ενσωματώθηκε αυτούσια στη Συμφωνία της Καζέρτας. Με βάση τη Συμφωνία αυτή η ομάδα Μεραρχιών αντί για την Αθήνα εγκαταστάθηκε στη Λαμία και όχι στην Αθήνα και η ομάδα Μεραρχιών της Μακεδονίας αντί για την Θεσσαλονίκης στη Βέροια.

Μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ παρέδωσε τα όπλα. Παρέδωσα και εγώ το δικό μου και μάλιστα επί απόδειξη, και αυτό γιατί σαν αποθηκάριος της αποθήκης τροφίμων της ομάδας Μεραρχιών, ο Επιμελητής του τάγματος ήξερε, πως θα ήμουν εγώ αυτός που έπρεπε να παραδώσω τα έγγραφα κίνησης και τα κλειδιά του επιταγμένου καταστήματος στην Εθνοφρουρά. Η εθνοφρουρά ήρθε στη Βέροια στις 5 του Μάρτη. Μαζί λοιπόν, με το

απολυτήριο του ΕΛΑΣίτης, μου έδωσε και μια απόδειξη στην οποία ηταν γραμμένα ολα τα χαρακτηριστικά στοιχεία του περίστροφο.
Ο Ανθυπολοχαγός όμως, που ήρθε μαζί με δυο εθνοφύλακες να την παραλάβουν (η αποθήκη ηταν στην Πλατεία Πλατάνων, που είναι σήμερα η Εργατική Εστία). Αντί γι' αυτό με ρωτούσε αν πήρα μέρος σε μάχες και σε οποίες και μου ζήτησε το όπλο. Οταν του απάντησα οτι σύνδεσμοι όπως ξέρει, δεν παίρνουν μέρος σε μάχες, μου ζήτησε το απολυτήριο. Μαζί με το απολυτήριο του έδωσα και την απόδειξη παράδοσης του περιστρόφου.
Στο γραφείο ηταν όλα τα έγγραφα-ημερολόγιο κίνησης της αποθήκης και όποια αλλα έγγραφα πιστοποιούσαν την προέλευση των τροφίμων και τα δικαιολογητικά της διάθεσή τους στις μονάδες της ομάδας Μεραρχιών. Στην προσπάθεια να τον ενημερώσω χωρίς να δώσει καμιά προσοχή σε αυτά που του έλεγα, ξεκρέμασε από το καρφί το Δίκοχο, ξήλωσε το σήμα του ΕΛΑΣ, έκανε πολλά κομμάτια το απολυτήριο και την απόδειξη και αφού, με έβρισε εμένα και την Αντίσταση μας. Σε διαμαρτυρία μου για την τέτοια συμπεριφορά με έσπρωξε έξω με μια κλωτσιά την οποία θυμάμαι ακόμα.
Ομως το θέμα «περιστρόφου» για την ασφάλεια και το κατεστημένο δεν έκλεισε. Γι' αυτό οταν αποφυλακίστηκα η ασφάλεια της Θεσσαλονίκης με περίμενε στο λιμάνι. Απ την Θεσσαλονίκης στην ασφάλεια στη Βέροιας έφτασα μαζί με τον ασφαλίτη. Αφού πέρασε αρκετός καιρός. Κάποια μέρα στην διασταύρωση Βενιζέλου, Μεγάλου Αλεξάνδρου δύο ασφαλίτες στο σημείο του ειναι σήμερα η τράπεζα Αττικής, μου ζήτησαν να τους παραδώσω το περίστροφο, απάντησα «ποιο περίστροφο»; Σε συνέχεια θέλησαν να μου κάνουν σωματική έρευνα. Αρνήθηκα και πήγα στην ασφάλεια.
Διοικητής Ασφάλειας ηταν ο κ Ριζάς, ο οποίος οταν του κατάγγειλα το γεγονός, μου είπε χαριτολογώντας «οτι δεν θα ξαναγίνει». Πριν περάσει ομως μήνας το γεγονός αυτό κατά τον ίδιο τρόπο στο ίδιο σημείο επαναλήφθηκε. Την ίδια στιγμή πήγα και διαμαρτυρήθηκα στον κ Ριζάς, ο οποίος θέλησε να δικαιολογήσει και τη φορά αυτή το γεγονός. Σε λίγο καιρό κατά τον ίδιο τρόπο το γεγονός επαναλήφθηκε. Την φορά αυτή αντί για την ασφάλεια πήγα τον Εισαγγελέα.
Αφού του έκανα γνωστό το θέμα και τις επιπτώσεις που είχε στην ζωή μου, του ζήτησα οχι μόνο να μην επαναληφθεί, αλλα και να καλέσει σε απολογία τους Ασφαλίτες. Με διαβεβαίωσε οτι θα δώσει εντολή να μην επαναληφθεί. Και πράγματι μέχρι την σύλληψή μου την 21η δεν επαναλήφθηκε. Ομως πάρα την παράδοση, το περίστροφο ειχε ταυτιστεί με τη ζωή μου.
Ο Διοικητής ασφαλείας κ Σφαλαγκάκος, αφού εμένα και τον Γιατρό μας παρέδωσε στους εκεί ασφαλίτες, πήγε κατ΄ευθείαν να κάνει έρευνα στο σπίτι μας. Τα πρώτα λόγια που είπε στην σύζυγό μου ηταν «να του παραδώσει το όπλο» Η Σύζυγός μου, βέβαιη όντας οτι δεν υπάρχει όπλο στο σπίτι του είπε : «Εκτός από τα τραπεζομάχαιρα το σπίτι στη διάθεσή σας». Πράγματι έγινε η έρευνα, η οποία έρευνα επαλήθευσε την σύζυγό μου.
Παρόμοιες έρευνες έγιναν και σε πολλά αλλα σπίτια των συλληφθέντων οχι μόνο στη Βέροια αλλα σε όλη την Ελλάδα. Χωρίς ομως να βρουν ούτε ενα απ τα όπλα, με τα οποία θα τους«ΚΑΘΑΡΙΖΑΜΕ ΑΛΛΑ ΜΑΣ ΠΡΟΛΑΒΑΝ! Και όμως πάνω στα ανύπαρκα όπλα στήριξαν τη δικτατορία
. Ηταν τόσο παθιασμένοι και αδίστακτοι, που θα τους αρκούσε και το ΕΝΑ, για να δικαιολογήσουν τα όποια εγκλήματα τα έκαναν στο όνομα αυτού του όπλου. Στον υπόδρομο οχι μόνο τον Κάζο, τον Ηλιού τον Ελή, που τελικά τον σκότωσαν, τον Παναγούλη, οι βασανιστές προκειμένου να τρομοκρατήσουν

τους συλληφθέντες εκτός από τα Ζήτω χρησιμοποιούσαν και το Σλόγκαν: για τα αμέτρητα Τζέϊμς γεμάτα όπλα, «τα είδαν έλεγαν με τα μάτια τους να ξεφορτώνουν στο Γουδή», όπλα. Οπλα με τα οποία: «ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΘΑΡΙΖΑΤΕ ΑΛΛΑ ΣΑΣ ΠΡΟΛΑΒΑΜΕ»!!!
Τα Τζέϊης πήγαν πράγματι φορτωμένα. Ηταν ομως φορτωμένα με Βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες και αρχεία, απ τα κεντρικά και τοπικά κομματικά γραφεία της ΕΔΑ, των Λαμπράκιδων, οικογενειακά και επαγγελματικά αρχεία και οχι με όπλα, οπως το διαλαλούσαν σε ολους τους τόνους. Το δράμα που μας επιφύλαξαν οι χουντικοί, πολύ περισσότερο στις 8.500 και πλέον οικογένειες που αφήσαμε πίσω δεν περιγράφεται με λόγια. Μόνο οσοι συμμετείχαμε ξέρουμε τι ακριβώς σημαίνει το να είσαι έρμαιο στο χέρια μιας αδίσταχτης χούντας.
Πολλοί από τους οποίους απολύθηκαν μετά την πτώση της τον Ιούλη του 1974!. Αρκετοί απ τους οποίους που όντας κρατούμενοι απ το Αύγουστο του 1936 και τους οποίους ο κ Μανιαδάκης υπουργός ασφαλείας της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας συνέλλαβε και παρέδωσε στους Γερμανούς. μετά την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου και οι Γερμανοί τους οδήγησαν στο στρατόπεδο του Χαϊδαριου, από όπου οι Γερμανοί έπαιρναν και εκτελούσαν σε αντίποινα κάθε φορά που το κατεστημένο υπέδειχνε ποιους, με αφορμή κάποια σύγκρουσε με τον ΕΛΑΣ.
Οσοι επέζησαν με μια μικρή αναλαμπή των 53 ημερών που το ΕΑΜ κυβερνούσε τη Χώρα, μετά τη συγκρότησης κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5ή6 Υπουργούς,. Αυτό μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη 1944 που επενέβησαν ένοπλα οι Αγγλό-Αμερικάνοι. Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ του Ελληνες, που κοινή συναινέση κυβερνούσε τη χώρα το ΕΑΜ, ανάμεσά τους και αυτοί που αποφυλακίστηκαν και έζησαν 53 μέρες ελεύθεροι, γιατί την επόμενη 5/1/1045 επανασυνελλήθφηκαν. Συνεπώς: 4 χρόνια στην Ακροναυπλία ή της Εξορία, 4 κατοχικά και 18 και 7 επί νέα δικτατορία σύνολο: 4+4+18+7 και=33 χρόνια. Πολλοί πέθαναν στη διάρκεια της φυλακής.

Ο,ΤΙ ΚΑΚΟ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΟ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Οπως ειναι γνωστό η δικτατορία έγινε στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου!!! Συνεπώς για να ειναι πιστευτός ο κίνδυνος, έπρεπε να υπάρχουν όπλα: εφευρέθηκε λοιπόν το Σόγκαν των όπλων και μάλιστα σε μεγάλες ποσότητες! Βέβαια το θέμα της ύπαρξης όπλων στην Αριστερά, δεν ηταν κάτι το καινούριο. Πέρασαν ήδη 4οχρόνια. Μνήμες τόσο μακρινές αλλα και τόσο κοντινές. Σαν να ηταν χθες. Και ο κόσμος-οχι τόσος πολύς γιατί οι πολλοί...που κυκλοφορούν στους δρόμους είναι φορτωμένοι τις οδυνηρές αναμνήσεις και εμπειρίες. Αναμνήσεις που είναι ακόμα ζωντανές, αιμάσουσες. Πολύ δύσκολο συνεπώς, να γράψεις γι’ αυτόν που χθες αντάλλαξες την καλημέρα στο δρόμο και ξέρεις, πως κάτω απ το πουκάμισο του υπάρχουν ακόμα ανεξίτηλα τα σημάδια απ το 1945 μα και τωρινά του βασανισμένου κορμίου του.
Η ιστορία, λοιπόν, αποκλείεται. Από χέρι, μένουν τα βιώματα, και η οδυνηρή μνήμη. Και πιο πολύ η ενεργός ακόμα οργή για τα οσα-πέρα για πέρα αδικαιολόγητα με οποιαδήποτε έννοια-συντελέστηκαν πριν 45χρόνια, δηλαδή

μόλις χθες. Ακόμα και εκείνον τον ανθρωποφάγο εμφύλιο μπορεί κανείς να τον κατανοήσει.
Ηταν μια σύγκρουση, μια θλιβερή βέβαια μάχη για δύο. Ειχε τεθεί το θέμα της εξουσίας, οπως προέκυψε μέσα από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο και τη λύση της μετά τον πόλεμο. Η δικτατορία ομως του 1967 Γιατί; Ποιοι την επέβαλαν και γιατί; Ενα ερώτημα που εχει δεχθεί πολλές και διάφορες απαντήσεις. Σχετίζεται με τον εμφύλιο και το εξηγεί .

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου ειχαν αρχίσει να δημιουργούνται κάποιες μικρό προϋποθέσεις, για να ξεκινήσει κάποια προσπάθεια απεξάρτησης, Εν όψη ομως του επερχόμενου πόλεμου για να μην βρει έδαφος για υλοποίηση αυτή η προσπάθεια στις 4/8/1936 επεβλήθηκε η Αγγλικής κοπής Αγγο-βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Μετά την κατοχή της χώρας απ τους τρις κατακτητές και την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την πολιτειακή, την πολιτική ηγεσία και μεγάλο μέρος της στρατιωτικής, ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και την ίδρυση του ΕΑΜ, στην κατοχή επαναδημιούργησε τις προϋποθέσεις εκείνες για να απαλλαγή η χώρα από την εξάρτηση.

Για να μην συμβεί ακριβώς αυτό, η ηγεσία που στις ποιο δύσκολες στιγμές για το λαό τον εγκατέλειψε για να αποτρέψει ενα τέτοιο ενδεχόμενο, έκανε τους αντίστοιχους συμβιβασμούς και παραχωρήσεις στους ξένους για να εξασφαλίσει την ένοπλη και πολιτική συμπαράσταση των Αγγλων προκειμένου να ανακόψει αυτό το μεταπολεμικό γίγνεσθαι.

Ενω ειχαν δημιουργηθεί, αν οχι ολες τουλάχιστο αρκετές από τις οι προϋποθέσεις εκείνες στην διάρκεια της κατοχής, ωστε μετά την απελευθέρωση να κόψουμε τον ομφάλιο λώρο οχι μόνο της σύγχρονης Ελλάδας απ την υποταγή στους ξένους, αλλα να τον κόψουμε και από τις πανάρχαιες καταβολές του. Και το λέω αυτό γιατί, από τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, αυτή η ταύτιση των ντόπιων συμφερόντων, με τους ξένους ειναι η αιτία που η χώρα μαστίζεται και κατατρύχεται απ τους διχασμούς, τους εμφυλίους πολέμους και τις αλεπάλληλες δικτατορίες, με τις γνωστές συνέπειες σε καταστροφές και αίμα για το λαό.

«Σε κάθε μάχη ο νικητής πληρώνει τον λογαριασμό του» έλεγε ο Ναπολέων. Η πληρωμή του νικητή, στον δικό μας εμφύλιο, ηταν σίγουρα πολύ βαριά: Με την υπό ανάπτυξη και τριάντα χρόνια υποτέλειας, ετσι που να μείνει η χώρα μόνιμα στην ουρά της Ευρώπης. Αλλα υπήρξε και μια ακόμη, μια ειδική πληρωμή: Η δικτατορία των συνταγματαρχών γνήσιο γόνος της νίκης του εμφυλίου. Μισός αιώνας από τον εμφύλιο και ακόμα αυτή η χώρα πληρώνει τις συνέπειές του.
Οι συνταγματάρχες ηταν τα καθαρόαιμα τέκνα του εμφυλίου, οι εκπρόσωποι των ονείρων της νικηφόρας στρατοκρατίας, που αν και ερωτοτροπούσαν με την ιδέα (κίνημα Γουγούση το 1953 κλπ), δεν το τόλμησε ή δεν μπόρεσε στα 17 χρόνια που πέρασαν από τον εμφύλιο, στις δύο δεκαετίες, 50 και το 60 η δικτατορία εκκωλάπονταν και το νανούριζε στα σπλάχνα της η άρχουσα τάξη: αυτό το αυγό του φιδιού.
Νικητής στον εμφύλιο βγήκαν με τον γνωστό τρόπο και συνέπειες οι ΗΠΑ. Η ελληνική μεγαλό αστική τάξη και η πολιτική της εκπροσώπηση-κατά κύριο λόγω. Ατόφιο Μεταξικό καθεστώς της δεξιάς, που είδε και δέχθηκε τους Αγγλους όπως ειχε δει και δεχθεί τους Γερμανούς. Στήριξε τους Αγγλους νέο κατακτητές όπως ειχε στηρίξει τους Γερμανού. Επεσε αχόρταγη στη

κατασπαραγμένη απ τον πόλεμο και την κατοχή χώρα, εκείνοι τη στήριξαν: κοινός στόχος τους ηταν ο ανυπότακτος λαός -ειχαν και τον προσωπικό τους λογαριασμό ανεξόφλητο. Αυτό το ιδιαίτερο κόστος της νίκης τους πληρώθηκε με τον επιλεκτικό εξευτελισμό τους!
Πάρα τη νίκη το 1949, το κράτος των νικητών δεν μπορούσε να κυβερνήσει ήσυχο χωρίς το μεταξικό νομοθετικό έργο και το διογκωμένο κατοχικό και το μετεμφυλιακό παρακράτος. Ενα παρακράτος, που το κατασκεύασε ακριβώς απ τα όποια άδεια πουκάμισα γι' αυτόν το λόγο. Και οχι μόνο, αλλα έχοντας μετατρέψει και τον στρατό σε ένοπλους προστάτες των συμφερόντων τους, νόμιζαν πως δικαιούνται αποκλειστική τη νομή μιας τέτοιας μακρόχρονης και αδιατάρακτης εξουσίας.
Μπορεί οι κομμουνιστές και γενικότερα οι αριστεροί πολίτες, να ηταν πάλι το βασικό θύμα της δικτατορίας, με την έννοια του μαζικού διωγμού τους, και την αιμοδοσία του αντιδικτατορικού αγώνα. Παρ' ολα αυτά οι στρατοκράτες γνώριζαν οτι τα περί κομμουνιστικού κινδύνου συνθήματα (όπλα, καράβια και υποβρύχια από τη Ρωσία στην Πάτρα κλπ και στα σπίτια όπως στο δικό μου) , που επικαλούνταν ηταν «φούσκες». Ηξεραν οτι η δικτατορία τους, έχοντας τον αναγκαίο για τότε αντικομουνιστικό μανδύα, κατά βάθος στρέφονταν και εναντίον της πολιτικής ηγεσίας του στρατοπέδου των νικητών του εμφυλίου, αμφισβητώντας τους τη νομή της νίκης και την πρωτοκαθεδρία.

Η 21^{η} Απριλίου του 1967 , ηταν η στιγμή-ώρα, που καλούνταν οι πολιτικοί του εμφυλίου: ο συνασπισμός δεξιάς-κέντρου-η σύζευξη της κυβέρνησης Σοφούλη Τσαλδάρη να πληρώσουν τον οφειλούμενο λογαριασμό τους στα παιδιά, που με τη βοήθεια των ξένων, που έθρεψε, τα έντυσε, τα πόδισε και εξόπλισε τους εξασφάλισε την μεταπολεμική εξουσία

Τα αλλα, υπαρκά και εξίσου σημαντικά βεβαίως, η έξωθεν υποκίνηση της χούντας, τα γεωπολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ, που τόσο δουλικότατα εξυπηρέτησε η χούντα, δεν ηταν παρά οι όροι στο πλαίσιο της συγκυρίας. Μια συγκυρία που προσδιόρισε το χρόνο μέσα στον οποίο θα λειτουργούσε η πληρωμή αυτού του εκκρεμούς λογαριασμού. Που πληρώθηκε αλλα και γι' αυτό δεν ξεχάστηκε. Ξεπληρώθηκε το 1974 και με τόκο: «οταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια». Η νομή της εξουσίας δεν παραχωτείται εύκολα. Και οι παθόντες δεν αστιεύονται την ώρα της πληρωμής. Και αν δεν ήταν τα κουκιά και δικά μας τα παιδιά και ο φόβος να μην ανοίξουν στόματα ίσως να ήταν μεγαλύτερο.

Την έζησε αυτήν την πληρωμή ο λαός για μισό αιώνα στο πετσί του χωρίς να την διεκδικήσει αμέσως μετά την απελευθέρωση. Γιατί αν πράγματι την διεκδικούσε αλλιώς θα διαμορφώνονταν το μεταπολεμικό γίγνεσθαι της χώρας. Από την 12η Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Αθήνα μέχρι την 4η Δεκεμβρίου μεσολάβησαν 53 μέρες. Μέσα σε αυτό το χρόνο αν ήθελε ένοπλα την εξουσία μπορούσε να την πάρει. Δεν θα υπέγραφε την συμφωνίας του Λιβάνου (και ας κόμπαζε ο Παπανδρέου οτι τσουβάλιασε την αριστερά). Πολύ περισσότερο την συμφωνία της Καζέρτα, που έθετε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ και κυρίως δεν θα παρέδινε τα όπλα.
Μπορεί ο Τσώρτσιλ, να κουβάλησε στην Ελλάδα, τάκς, αεροπλάνα, καράβια και αρκετούς Τσιώνιδες. Να κατέλαβε την πλατεία Συντάγματος στην υπόλοιπη Ελλάδα, δέσποζε ο ΕΛΑΣ με 60,000 και πλέον χλιάδες μόνιμο στρατό οργανωμένο στο πρότυπο του εθνικού στρατού, αλλες 50,000 χιλιάδες

εφεδρικό ΕΛΑΣ και εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες. Αυτό το θύμισε ο στρατηγός Ουϊλσον στον Τσωρτσιλ λέγοντάς του «Καλά την Αθήνα, την υπόλοιπη Ελλάδα πως θα την καταλάβεις;» ενώ ελέγχεται απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ; Τσώρτσιλ απάντησε με τον ίδιο τρόπο που απάντησε και ο Χίτλερ στο φίλο του οταν τον ρώτησε με την κατάκτηση καλά τα κατάφερες. Πως θα τους κυβερνήσης ομως αυτούς τους λαούς που κατάκτησες;

Για να επιβληθεί και πριν .επιβληθεί η δικτατορία από το παρακράτος, αλλά και από ό,τι αποδείχθηκε και την αρωγή του κράτους, ειχαν προηγηθεί η Δολοφονία του Πέτρουλα, του Λαμπράκη, το σχέδιο «Καρδαμακη» και «Περικλής» στις εκλογές του 1961, η αποστασία το 1965, η φυγή Ιγγόγνιτο του κ Κωσταντίνου Καραμανλή από την Ελλάδα με εκείνη την χαρακτηριστική φράση «ποιος επιτέλους κυβερνά αυτόν τον τόπο», τα Σαμποτάζ του Εβρου, τα βασανιστήρια και η δολοφονία αρκετών στρατιωτών που πήγαν να υπηρετήσουν την πατρίδα, η νάρκες του Γοργοποτάμου με τους 30 νεκρούς. και για να έχουν κομμουνιστικό άλλοθι,

Η μετακίνηση και συγκέντρωση των πρωτοκλασάτων στελεχών του ΙΔΕΑ στην Αθήνα και οι τοποθέτησή τους σε πιο κέραιες θέσεις κλειδιά σε σχέση με αυτές που ήδη ειχαν στο στρατό, τα σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό, με αποκοφύφωμα την υπόθεση Ασπίδα. Αλήθεια ολα αυτά τα προμηνύματα δεν ανησύχισαν την άρχουσα τάξη ή ολα αυτά τα θεωρούσε απαραίτητα για την εδραίωση της εξουσίας μετά χουντικά;

Ηταν σε τέτοια έκταση η υποταγή στους ξένους και τέτοια η διάβρωση σε ολους τους θεσμούς και αρμούς του κράτους, που και ο ίδιος ο Κ Καραμανλής, οταν κατέβηκε από το Αεροπλάνο ερχόμενος από το Παρίσι, πριν μπει στο αυτοκίνητο, (λένε οτι ρώτησε) «ποιος ειναι οδηγός» του αυτοκινήτου στο οποίο θα έμπαινε...Βέβαια αυτά τα δυο βαρύγδουπα λόγια του Καραμανλή η εξέλιξη θέτει ερωτήματα ως προς την ειλικρίνεια των λόγων, ενώ εγκακάλλειψε Ιγκόγνιτο τη χώρα έγινε δεκτός χωρίς κανέναν απολύτως απολογισμό των πεπραγμένων του στην 7ετία για να γίνει δεκτός σαν σωρήρας και μέλλον αναμφισβήτητα πρωθυπουργός και ο φόβος που εξέφρασε για ποιος είναι ο οδηγός του αυτοκινήτου σε λίγες μέρες αργότερα ζήσαμε: το Καραμνήλης ή Τάνκς,άρα να τον ψηφίσουν οι Ελληνες γιατί αλλιώς…Και έχουμε έκτοτε το φαινόμενο να αποφασίζει η κυβέρνηση και εκτελεί το κοινοβούλιο.

Σε ό,τι αφορά την εξάρτηση, με ορόσημο το 371, που με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα Περσικά, έγινε η πιό φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρύ σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι με τα δάνεια και τους εξοπλισμούς.

Συχνά σκέπτομαι πως θα ηταν η Ελλάδα, αν δεν ειχαν συμβεί τα οσα συνέβησαν και κυρίως αν δεν είχαμε εκείνη την επάρατη εφτάχρονη δικτατορία. Σκέπτομαι επίσης πολλές φορές πως θα ειχαν εξελιχθεί οι γενιές αν δεν ζούσαν στο πιο ευαίσθητα χρόνια αυτήν την αυθαιρεσία, αυτή την εφτάχρονη τραυματική εμπειρίας. Σαράντα χρόνια. Μια ολόκληρη ζωή. Κι ομως, ολα αυτά ειναι ακόμα ζωντανά μέσα στις γενιές αυτές, Οχι μόνο γιατί οι γενιές αυτές διαπαιδαγωγήθηκαν στη δικτατορία, και η επταετία έγινε ενα δεύτερο πεστί επάνω τους. Αλλα γιατί τις συνέπειες της, πολλές αυτές της

πληρώνουμε ακόμα. Αυτό ομως ειναι μια αλλη συζήτηση, που επίσης δύσκολα κάνουμε, ποιος ξέρει γιατί, ενω κάνουμε τόσες αλλες άσκοπες και βαρετές.
Ετσι λοιπόν, ύστερα από 45 χρόνια στην ΝΕΤ προβάλετε το έργο «Λούφα και παραλλαγή» Μια προσπάθεια καταγραφής για το πώς επιβλήθηκε η 7χρονη δικτατορία της 21η Απριλίου του 1967. Ενώ πήρα την αφορμή, δεν εχω τις αντίστοιχες τεχνικές γνώσεις.... Εκείνο που ξέρω ειναι το γεγονός οτι ο άρχουσα τάξη ποτέ δεν βάζει όλα της τα αυγά στο ίδιο καλάθι, μα ούτε και χρησιμοποιεί πάντα τα ίδια εργαλεία για να κάνει ενα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή να επιβάλει μια δικτατορία. Αφού ειναι σε αντιπαράθεση με το λαό ειναι υποχρεωμένη με μια κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση ή με μια δικτατορία προσπαθεί να αναβιώνει το διπολικό σύστημα διακυβέρνησης και η δικτατορία του 1967. Οπως και ολες οι αλλες στον ίδιο σκοπό αποβλέπουν.
Ετσι έχουμε δυο ειδών δικτατορίες. Οπως αυτή του Παγκάλου και του Κονδύλη, που έγιναν να ανακόψουν την άνοδο του λαϊκού κινήματος μετά την Μικρασιατική καταστροφή και αυτή του Μεταξά, που εν όψη του επερχόμενου πολέμου να ανακόψει τυχόν αμφισβητήση του συστήματος και των συνταγματαρχών να κόψουν τον ομφάλιο λώρο του λαού σε σχέση με τη συμμετοχή του στην Εθνική Αντίσταση. Και σε συνέχεια να τον σωφρονίσει μέσω της φυλλοβόλου μνήμης και την άπειρο λήθη, ετσι ωστε να συνηθίσουμε να ζούμε στην ασφάλεια και την τάξη της δικτατορίας.
Και κυρίως να ξεχάσει ο λαός την συμμετοχή του στην Αντίσταση. Η συμμετοχή που του έδωσε την δυνατότητα να αποκτήσει συναίσθηση του εαυτού του και των δυνάμεών του, να τον αποκλείσουν για αλλη μια φορά να συμμετάσχει στους χώρους που παίρνονται οι αποφάσεις. Οπως πχ μπορούσε να συμβεί στις εκλογές τις (5)Μαϊου το 1967.
Μετά την πτώση της Χούντας πάνω από την Ελλάδα πλανάται ενος μύθος. Και ο μύθος δηλώνει οτι Παπαδόπουλος, Πατακός, Μακαρέζος και ΣΙΑ έκλεψαν το σχέδιο «Προμυθεύς» από τους στρατηγούς, που και αυτοί ηταν έτοιμοι να κηρύξουν τη χώρα σε κατάσταση «έκτατης ανάγκης» πλην ομως τους πρόλαβαν οι συνταγματάρχες. Και ειναι μύθος γιατί, το σχέδιο «Προμηθεύς» δεν ηταν ελληνικό αλλα του ΝΑΤΟ, που αποσκοπούσε στην εγκαθίδρυση ακροδεξιά και φασιστικά καθεστώτα στην Ευρώπη. Το προσπάθησαν και στην Ιταλία αλλά απέτυχαν.
Η δικτατορία της 21ης Απριλίου αποτελεί την κορύφωση της κρίσης του πλέγματος εξουσία στην Ελλάδα. Μια εξουσία που ειχε επιβληθεί με τα αγγλικά όπλα. Αρα ακόμα ασταθής και αμφισβητούμενη. Γι' αυτό τη φορά αυτή ηταν πολύ μα πάρα πολύ και σε βάθος μελετημένη. Και ηταν μελετημένη γιατί σχετίζεται άμεσα οπως και οι προηγούμενες δικτατορίες με την αντιπαράθεση του λαού σε σχέση με τον τρόπο από που η άρχουσα τάξη αντλεί την εξουσία: από πού την αντλεί και κυρίως πως ασκεί την εξουσία. Και αυτό γιατί αφού δεν την αντλεί απ το λαό, σημαίνει οτι ή εξουσία οχι μόνο ειναι **ΔΟΤΗ** αλλα και στηριγμένη στα ξένα όπλα. Συνεπώς δεν ειναι μια εξουσία που μπορεί να έχει την έγκριση, πολύ περισσότερο την αποδοχή του.
Ο λαός σε ολα τα συστήματα διακυβέρνησης, μαζικά, ομαδικά και ατομικά ακόμα διεκδικεί το δίκαιο της συμμετοχής του στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Στο καπιταλιστικό σύστημα ομως, λόγω της έντατικοποίησης της εκμετάλλευσης, οι σύγχρονοι δούλοι οργανώθηκαν στα συνδικάτα για καλύτερους όρους δουλειάς και ζωής. Οι διεκδικήσεις μέσω των συνδικάτων, εκτός του οτι ειναι πιο ομαδικές, ειναι και πιο έντονες και αρκετές φορές οταν σωστά και μαζικά διεκδικούν τα αποτελέσματα ειναι αξιοθαύμαστα.

Και οταν εν όψη του πολέμου επιβλήθηκε Αγγλό-Βασικλό-μεταξική δικτατορίας στις 4/8/1936. Ο λαός βίωσε στο πετσί του την απανθρωπιά της, και στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, όπου ένοπλος πλέον ο λαός, βίωσε τώρα και τον τρόπο της διεξαγωγή του πολέμου, μα και τους λόγους για τους οποίους γίνονται οι πόλεμοι. Ετσι, άρχισε να αποκτά οχι μόνο συνείδηση του εαυτού του, αλλα και της δύναμής του.

Αυτήν ακριβώς τη συνείδηση και αυτή τη δύναμη που απόκτησε ο λαός στον πόλεμο και ειδικά στην Αντίσταση, ήθελε το κατεστημένο να καταχωνιάσει: με τον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, με τους εκλογικούς νόμου, τα κοινοβουλευτικά πραξηκοπήματα, τη βία κα τη νοθεία και πάλι με την παρέμβαση των ξένων φτάσαμε για τον ίδιο σκοπό στη Χούντα της 21η Απριλίου 1967. Οι καταβολές της Αντίστασης δεν ξεριζώνονται και ειναι αυτές ακριβώς που υποχρεώνει κατά διαστήματα την άρχουσα τάξη να καταφεύγει σε κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και στρατιωτικές δικτατορίες.

Οπως ειναι γνωστο τους πολέμους τους οργανώνουν οι άρχουσες τάξεις. Εργαλείο της διεξαγωγής τους ειναι ο λαός. Σ εναν πόλεμο οπου η Ελλάδα, μαχόμενη με μια μεγάλη αυτοκρατορία και σε λίγο θα επρόκειτο να εμπλακεί και με μια αλλη πανίσχυρη οπως ηταν η Γερμανία. Η κυβέρνηση ενώ μιλούσε για γενική επιστράτευση έκανε εγκληματικές χωροταξικές διακρίσεις ανάμεσα στους Ελληνες. Μας μιλούσαν για γενική επιστράτευση. Αυτή ίσχυε ομως μόνο για το Σώμα Στρατού Στρατού Καβάλλας που εδωσε 23 ηλικίες (1917-1940) ενώ για το Σώμα Στρατού Αθηνών και Πελοποννήσου δεν ίσχυε αφού επιστάτευσε μόνο 14 (1925-1939) και από τις υπόλειπες περιοχές μόνο (17) 1923-1940, αφήνοντας εκτός πολέμου 150,000 και πλέον χιλιάδες στρατευσίμους εκτός πολέμου. Ενας αριθμός που μπορούσε να παίξει καταλυτικό ρόλο στην διεξαγωγή του πολέμου, που ενδεχομένως να μην ειχε κατάληξη την κατοχή.

Ο μύθος λοιπόν, που πλανάτε για χρόνια πάνω από την Ελλάδα, λέει πως και οι στρατηγοί ειχα δικό τους σχέδιο προκειμένου να σώσουν οπως οι Αγγλοι τον Δεκέμβρη του 44, την Ελλάδα από του Ελληνες. Θα έκαναν τη δική τους δικτατορία. Βέβαια το πρόβλημα της διάσωσης της Ελλάδας από τους Ελληνες ηταν σοβαρό και έπρεπε για τους Αμερικάνους, το παλάτι και την άρχουσα τάξη να λυθεί με τον τρόπο που λύθηκε, οχι ομως με τους στρατηγούς. Και αυτό γιατί οι στρατηγοί δεν έπρεπε τη φορά αυτή να χρησιμοποιηθούν.

Και δεν έπρεπε γιατί, οι στρατηγοί ηταν αρκετά επιβαρυμένοι με τρείς δικτατορίες, την κατάρρευση του μετώπου, τον σχηματισμός από τους επίορκους στρατηγούς μετά την κατάρρευση του μετώπου της Ελληνόφωνης κυβέρνησης για να εξυπηρετήσει τους κατακτητές και να χαλιναγωγήσει για λογαριασμό τους το λαό και το ακόμα πιο χειρότερο στις πιο δύσκολες για το λαό στιγμές, εκτός από την Πολιτειακή, πολιτική ηγεσία και ενα μεγάλο μέρος της στρατιωτικής ηγεσία εγκατάλλειψαν λαό και χώρα πολύ πριν την κατοχή της χώρας. Πολλοί μάλιστα συμμετείχαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών.

Οσο για τον τρόπο της φυγής, της Πολιτειακή, πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας οσοι εχουν την περιέργεια να μάθουν ας διαβάσουν τον Γεώργο Σεφέρη. Ετσι λοιπόν, αφού η δουλεία μπορούσε να γίνει το ίδιο καλά και με τους συνταγματάρχες γιατί να επιβαρύνουμε και αλλο τους ήδη επιβαρυμένους στρατηγούς;

Στη χώρα μας μετά την επικράτηση της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας στις 4/8/1936, τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο το 1940, την κύρυξη του πολέμου

από την Γερμανία στις 6/4/ 1941, την κατάληψη της Αθήνας από τα γερμανικά στρατεύματα στις 21/4/41, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία και μέρος της στρατιωτικής, πολύ πριν την κατοχή, την κατάληψη και της Κρήτης στις 29-30 Μαΐου και τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27/9/41, αρχίζει η τετράχρονη τραγωδεία του λαού μέχρι την απελευθέρωση της χώρας στις 12 Οκτωβρίου 1944.

Ακολουθεί στις 4 του Δεκέμβρη του 44 η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων σε μια σύμμαχο απελευθερωμένη χώρα, με το αιτιολογικό να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Η χώρα οδηγείται στο εμφύλιο. Μετά την ήττα των Αγγλων και πριν την αποχώρησή το Μάρτιο του 1947 από την Ελλάδα και την μεταβίβαση της Ελλάδας από τους Αγγλους στους Αμερικάνους, ακολούθησε το Αλήστου μνήμης «Δόγμα Τρούμαν».γεγονός που άνοιξε το δρόμο να οδηγηθεί η χώρα με μαθηματική ακρίβεια στην 7χρονη δικτατορία.

Οποιος θα ασχοληθεί με το θέμα αλβανικός πόλεμος, κατοχή και εμφύλιος, εκτός από τα πιο πάνω θα διαπιστώσει ακόμα: τον λυσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να έλεγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας από το 21 ακόμα. Αυτή η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, μα και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μην θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, πχ να προσεταιριστεί τους Ραγιάδες το 21 και το κατοχικό λαϊκό κίνημα στην κατοχή οπως έκαναν ολες οι ευρωπαΐκες χώρες, ή εστω μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, η άρνηση αυτή οδήγησε ξανά στη ταύτιση και την συνταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις όποιες ξένες δυνάμεις.

Οι Δυτικοί γενικά και οι Αγγλό-Αμερικανοί ειδικά ήθελαν την Ελλάδα προγεφύρωμα και εφαλτήριο σε περίπτωση σύγκρουσης με τους Σοβιετικούς, αμέσως μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Αφού η Ελληνική άρχουσα τάξη οχι μόνο δεν συμμετείχε στην Αντίσταση, οπως έκαναν οι ευρωπαΐκές, αλλα και την πολέμησε σε συνεργασία με τους κατακτητές. Και κυρίως ο ΜΗ προσεταιρισμός, αυτού του ανεπανάληπτου μετά το 21, λαϊκού κινήματος,εστω και μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, ηταν ενα απ τα μεγαλύτερα εγκλήματα που διέπραξε η άρχουσα τάξη εις βάρος του λαού και της χώρας. Ενα έγκλημα που οχι μόνο την κατατρέχει, αλλα και την κρατάει ο λαός υπόδικη στη συνείδησή του. Ενα έγκλημα που έκτοτε ορθώνεται σαν τη λερναία ύδρα και την υποχρεώνει να καταφύγει σε βία, νοθεία, κοινοβουλευτικό πραξικόπημα η στρατιωτική δικτατορία προκειμένου να ανακόψει προσωρινά, έστω την ανάπτυξή και δικαίωσή του.

Οι Λαοί της Ευρώπης από το 1939, μέχρι το Πέλ Χάρμπορ αλληλοσκοτώνοταν. Το Πέλ Χάρμπορ έδωσε τη δυνατότητα στις ΗΠΑ, οχι μόνο να βγουν στον πόλεμο αλλα και να διαμορφώσουν εκείνους τους ορους, που μετά τη λήξη του να ειναι ο μόνος νικητής στον Δυτικό κόσμο. Να εισπράξει την αξία και αυτού του πολέμου οπως και του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως να υποκαταστήσει την μεγάλη Βρετανία και τις αλλες αποικιακές χώρες στον αποικιακό τους χώρο και σε συνέχεια με την αρωγή και την υποταγή της ευρωπαϊκής ηγεσία στο άρμα των ΗΠΑ να διαμορφώσουν τις

προϋποθέσεις εκείνες που επί προεδρίας Ρήγκαν και Μπούς να μας πουν οτι ο 21ος αιώνα ειναι ο αιώνας της Αμερικής.

Η κατοχική τραγωδία κλείνει τον κύκλο της με την ήττα του ΔΣΕ στις 29-30 Αυγούστου του 1949, για να αρχίσει απ την επόμενη της ήττας, μια νέα ακόμα πιο τραγική περίοδο για το λαό και τη χώρα. Μια περίοδο, που άνοιξε το δρόμο για ολων των ειδών τις παραβιάσεις των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Μια περίοδο που χρειάστηκε για να διατηρηθούν οι «νικητές» του Γράμμου, στην δοτή από τους Αγγλό-αμερικανούς πάρτωνες εξουσία, να διατηρηθούν εν ενεργεία τα έκτακτα μέτρα και τα στρατοδικεία, τα 30χρονα Πέτρινα χρόνια και να ενεργοποιηθεί ο νόμος 375 για κατασκοπεία. Να εκτελεσθούν με το νόμο αυτό τρία χρόνια μετά ο Μπελογιάννης, και ο Μπάτσης, ενα λαμπρό επιστήμονα τον Μάρτη του 1952 και πολλοί αλλοι.

Με σκοπό να τιθασεύσουν τη θέληση του λαού για μια Ελλάδα χωρίς προστάτες και αφέντες, το κατεστημένο κράτησε για είκοσι χρόνια τις φυλακές της χώρας και τα νησιά του Αιγαίου φίσκα. Σε μια χώρα με παρομοιώδη συχνότητα Νομοθετικών αλλαγών, ο Νόμος των εκτάκτων Μέτρων, τριάντα χρόνια κράτησαν σε ισχύει τα έκτακτα μέτρα. Τα μέτρα που Φίμωσαν τον τύπο, αφαίρεσαν το λόγω και ποινικοποίησαν ακόμα και την σκέψη.

Οι Ελληνες για μισό σχεδόν αιώνα, λες και δεν τους απασχολούσαν αλλα προβλήματα: δουλειάς, επιβίωσης και δημοκρατίας. Αφού δεν μπορούσαν λόγω των εκτάκτων μέτρων να ασχοληθούν με τα θέματα αυτά. Στις συναντήσεις, τις συναναστροφές στο καφενείο, στο ασανσέρ κλπ, τα μόνο πράγματα για τα οποία μπορούσαν να συζητήσουν ηταν: για τις: κηδείες, τα μνημόσυνα, το γάμο και τα βαφτίσια. Αν ειναι άρρωστο το παιδί, για τον καιρό και κυρίως για την Μπάλα: Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη κριτική του αγώνα και Πέμπτη, Παρασκευή και Σάββατο προβλέψεις για τον αγώνα της Κυριακής. Ο λαός Ζούσε μια τραδωδία που κορυφώνεται με τη Δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας τον Ιούλη του 1974. Αντί η επιβολή της δικτατορίας να ειναι ενα διαρκές έγκλημα, οι δικτάτορες που την επέβαλαν δικάστηκαν για «Στιγμαίο Αδίκημα».

Για την Ιστορία «το Στιγμαίο Αδίκημα» παρά την σθεναρή αντίδραση των Ρώσων, πρωτό-ανακαλύφθηκε και τέθηκε σε εφαρμογή στη δίκη της Νυρεμβέργης. Στη δίκη που δικάζονταν οι Ναζί εγκληματίες του Β! Παγκοσμίου πολέμου. Το κατηγοτήριο παρέπεμπε τους Φασιστό-Ναζί, 1) Για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της ειρήνης 2) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου 3) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και α) Για εγκλήματα πολέμου που διεπράξαν στις κατεχόμενες χώρες οι Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαιου από την Ιταλία στις κατεχόμενες χώρες: Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτελισμούς της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Αντί το Δικαστήριο να παραπέμψει το σύνολο των εμλπεκόμενων παρέπεμψε 23 εν όλω για να δικαστούν. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράϊχ και την διεξαγωγή αυτού κάτ' εξοχήν εκληματικού πολέμου καταδίκασε: μόνο δώδεκα (13) εις θάνατο δια αποχθονισμού, σε ισόδια (3),

δύο (2) σε είκοση χρόνια φυλακή, ενα (1) σε δεκαπέντε ενα (1)σε δέκα και αθώωσε τρείς (3).

Για να λειτουργήσει το «Στιγμαίο Αδίκημα» αποτελεσματικά ολοι οι κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με λίγη...) «οτι ο Χίτλερ έπαιρνε ΜΟΜΟΣ του, τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ηταν παρά θαυμαστές και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...».

Η εφέρευση αυτή σκοπό ειχε να σώσουν οσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, ηταν αγγλό-αμερικάνικης έμπνευσης και κοπής. Το αγγλό-αμερικάνικο κατεστημένο με το σύνθημα να: «σώσουμε οσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί και ειδικά τους τεχνοκράτες και διοικητικούς». Σαν νομικό μέσω διαμόρφωσαν το «Στιγμαίο Αδίκημα». Που σημαίνει ότι μόνο οσοι τη συγκεκριμένη στιγμή που πάρθηκε η απόφαση για την πόλεμο: Αυτοί και μόνο αυτοί είναι υπόλογοι στη Δικαιοσύνη.

Ετσι με την εφεύρεση του «Στιγμαίου Αδικήματος» και όχι το ΑΔΙΡΚΕΣ οι Αγγλό-Αμερικάνοι και ειδικά οι Αμερικάνοι έσωσαν: α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυραβλικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο (Μπράουν κλπ). Και οι διοικητικοί δικτατορίσκοι, που με την πείρα και τα εγκλήματα που ειχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό. Ενα οικόπεδο μέσα στο οποίο άνθισαν οι παντώς είδους δικτατορίες. Δικτατορίες που ταλάνισαν τους λαούς της Λατινική Αμερικής για μισό και πλέον αιώνα. Μα και σήμερα ακόμα παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλουν οι λαοί αυτοί, δεν μπορούν να απαλλαγούν από τους απογόνους των εκεί Ναζί, που εχουν κολλήσει σαν στρίδυ στο σώμα της Λατινικής Αμερικής.??

Το σύνθημα λόγω του συσχετισμού των δυνάμεων απέδωσε. Οι Ρώσοι οταν διαπίστωσαν πως θα λειτουργούσε το «στιγμαίο» αντέδρασαν. Δεν μπόρεσαν ομως να αλλάξουν τα δεδομένα και την ήδη ληφθήσα απόφαση απ τους Αγγλό-Αμερικάνους,να σώσουν και να χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν τους διασωθέντες. Ετσι αντί για εκατοντάδες Ναζι στο εκτελεστικό και πολλές χιλιάδες στη φυλακή σαν εγκληματίες πολέμου. Ενος πολέμου που προκάλεσαν και επέβαλαν. Εναν πόλεμο που άλεσε 55 εκατομμύρια νεκρούς, διπλάσιους τραυματίες και προξένισε τεράστιες υλικές καταστροφές, καταδικάστηκαν μόνο είκοση(20). Ολοι οι αλλοι...

Και τι ειρωνεία προχθές πέθανε σε ηλικία 93 ετών ο βαρόνος Μπέρντ Φρέιταγκ φον Λοβινγκόβεν. Ο τελευταίος επιζών από τους επιτελείς του Χίτλερ. Ο Λόρινγκόβεν με άδεια του Χίτλερ διέφυγε, πέρασε στις γραμμές των σοβιετικών και παραδόθηκε στους συμμάχους, λες και οι σοβιετικοί δεν ηταν σύμμαχοι την εποχή εκείνη. Από τη θέση του οι πληροφορίες που έδωσε στους Αμερικάνους θεωρήθηκαν πολύτιμες. Και χάρις στο «Στιγμαίο» δεν δικάστηκε ποτέ για εγκλήματα πολέμου. Αντιθέτως, επανήλθε στις τάξεις του γερμανικού στρατού, υπηρέτησε στο ΝΑΤΟ και την Ουάσιγκτον και αποστρατεύτηκε με τον βαθμό του αντιστρατήγου, οπως και χιλιάδες αλλοι εγκληματίες πολέμου: Κούρτ Βάλ Χάϊμ κλπ κλπ που για 10 χρόνια διατέλσε Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ.

ώρα αν υπάρχει κάποια αλληλουχία για το πώς λειτούργησε το «Στιγμαίο» στη δίκη των Χουντικών ως προς το σκεπτικό και το αποτέλεσμα, ας το κρίνει ο καθένας που έζησε στο πετσί του την 7χρονη δικτατορία και τις επιπτώσεις, που ειχε για το λαό και τη χώρα. Τους ψέφτικους λόγους που επικαλέστηκαν (κομμουνιστικός οπως πάντα κίνδυνος.. .)για να την επιβάλουν. Πάντως και στη χώρα μας το σύνθημα «δεν μας περισέβει κανείς». Επαιξε και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό το ρόλο του, οπως και στη Νυρεμβέργη...

Η περίοδος αυτή έκλεισε με τη δίκη και την καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι Φασιστικό-Ναζι και της επάρατης εφταετίας ειχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτάκης κ ΣΙΑ πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία!. Και το ελληνικό κατεστημένο, κάνοντας χρήση την εφεύρεση του «Στιγμαίου της Νυρεμβέργης» και με το σύνθημα δεν μας «περισσεύει κανής» έσωσε, έσωσε και ποιους δεν έσωσε...

Αυτά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ιστορία απ το 1821 και μετά, η άρχουσα τάξη (Αγία τριάδα που προέκυψε απ τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών με τον Κλήρο και τους φεουδάρχες), δεν θέλησε να στηριχθεί στο Ραγιά το 21 και στο λαό το 1944, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα, με την στήριξη και την θέληση του λαού, να συνεργασθεί με τις μεγάλες δυνάμεις και οχι να υποταχθεί, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης. Αντί για αυτό ζήτησε εκ νέου στην ένοπλη επέμβαση τον Δεκλεμβρη 44, τα δάνεια και τα όπλα.
Και όχι μόνο διέκοψε το μεταπολεμικό γίγνεσθαι, αλλά εκτός από την εκ νέου πρόσδεση τους Αγγλό-Αμερικάνου πάντα κατ' εντολή τους προσδέθηκε και τους Γερμανούς. Τους χθεσινούς κατακτητές. Οι Αμερικάνοι μια και μέσω του «Στιγμαίου» έσωσαν τους Γερμανούς, ήθελαν και να τους αξιοποιήσουν δεόντως. Ετσι τον Μάρτιο του 1948, πριν ακόμα ιδρυθεί το γερμανικό κράτος το Συμβούλιο Πολιτικών Υποθέσεων με εισηγητή τον κ Π Πιπινέλη, ηταν αυτός που έκανε σαφές οτι ως συνέπεια του ψυχρού πολέμου οι συσχετισμοί άλλαζαν και ως εκ τούτου έπρεπε να αλλάξουν και τα σχέδια για τη μεταχείρηση της Γερμανίας. Ετσι σαν να μην επρόκειτο πλέον για «σχέση νικητού κράτους προς ηττημένο» αλλά:

«Προς το συμφέρον της Ευρώπης ολοκλήρου γενικώς, και της Ελλάδος ειδικότερον, η Γερμανία-δηλ η χώρα που εγλκημάτησε κατά της πατρίδας-πρέπει να ανορθωθεί... και εις την προσπάθειαν (αυτήν) έχομεν συμφέρον να βοηθήσωμεν και Ημείς», Ο δε κ Θεμ Βενιζέλος σαν πρωθυπουργός έφτασε στο σημείο να απαλλάξει τη Βέρμαχτ από τις ευθύνες της για «τα δυσάρεστα γεγονότα της κατοχής τα οποία βάρυναν λόγω του «Στιγμαίου» μόνο «τους Ναζί και την Γκεστάπο».

Αυτά οσον αφορά τον κ Βενιζέλο. Η Γερμανία για τον Αρχιστράτηγο Παπάγο, ειχε «στρατιωτικές Αρετές που δεν πρέπει να μείνουν ανεκμετάλλευτες. Η Αθήνα ηταν η πιο ένθερμη συνήγορος για γρήγορη ένταξη της Γερμανίας στο ΝΑΤΟ και όποιους αλλους εν εξελίξει οργανωτικούς συσχηματισμούς της Δυτικής Ευρώπης. Ετσι, ενώ η Βέρμαχτ ξεγήμνωσε τη χώρα με τις απραγές, τα μηχανήματα που λειτουργούσαν δίπλα στα μαγειρεία κοπής Μάρκων, και τον με το ετσι θέλω επιβαλλόμενο Δάνειο, που αποστράγγισε την οικονομία

της χώρας. Ολα αυτά εγκλήματα, αρπαγές αποζημιώσεις και το Δάνειο, χάρις στην «εκμετάλλευση» των διασωθέντων φασιστικό-Ναζί τα ξεχάστηκαν.

Μετά τη νίκη της ΕΔΑ τις εκλογές του 1958. Το 1958 ο Κωσταντίνος Καραμανλή Πρωθυπουργός όντας πήγε στη Γερμανία για να διαπραγματευτεί δάνειο 200 εκατομ μάρκων προς την Ελλάδα. Χρειάστηκε λένε να «επιδείξει καλή θέληση-και δεν έκανε καμιά «αντισταθμιστική» αναφορά στο περίφημο κατοχικό ΔΑΝΕΙΟ,τις αποζημιώσεις που χρωστούσε η Γερμανία. Αντ' αυτού λένε, οτι οι οικοδεδπότες του απέσπασαν την οσο το δυνατόν γρηγορότερη αποφυλάκιση του Μέρτεν, καθώς και την οριστική παύση της δικαστικής δίωξης των εκεταντάδων υποθέσεων που εκκρεμούσαν ακόμα στην Ελλάδα για εγκλήματα πολέμου. Βέβαια φραστικά ο κ Καραμανλής «απέρριψε» αυτά ομως ουσία και περιεχόμενο ειχαν ήδη διαγραφεί με την εισήγηση του κ Π Πεπινέλη, του κ Σοφοκλή Βενιζέλου. Και του στρατηγού Παπάγου. «Το ανήκομεν εις την Δύσην, όπως και στην ανατολή, σημαίνει οτι δεν ανήκομεν εις τον εαυτόν μας»

Συνεπείς οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις το 1959 ο κ Καραμανλής οχι μόνο απέλασε τον Μέρτεν αλλά και «τροποποίησε» και τη σχετική νομοθεσία, με αποτέλεσμα να «αναστέλεται αυτοδικαίως κάθε δίωξη Γερμανών υπηκόων φερομένων σαν εγκληματιών πολέμου».Ενω λοιπόν, αφειδώς αμνήστευα εγκληματίες πολέμου κρατούσαν αυτούς που πολέμησαν τους Γερμανούς για την απελευθέρωση της Ελλάδας στις φυλακές και στα Νησιά τους αγωνιστές.

Σε αυτές τις (τη δική μας) περιπτώσεις λειτουργει ο νόμος της εξόντωσης απ την πλευρά της άρχουσας τάξης. Στις περιπτώσεις αυτές δεν εχει θέση ο συμβιβασμός. Πολύ περισσότερο δεν εχει θέση ο οίκτος και η επιείκεια. Και αν συμβεί να μην φτάνουν οι εγχώριες δυνάμεις, καλούνται ή έρχονται εθελοντές και ξένες δυνάμεις, όπως έγινε μετά την απελευθέρωση της χώρας, που μας κουβαλήθηκαν οι Αγγλοι να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες. Όπως ο στρατηγός Ντε Γώλ τον Μάη του 1968 κάλεσε τους Γερμανούς για να καταστείλει τους Φοιτητές στο Παρίσι

Το «Στιγμαίο» οπως συμβαίνει με τα επί παραγγελία, πραξικοπήματα και δικτατορίες, στρατιωτικές ή κοινοβουλευτικές. Αυτές τις κάνει η άρχουσα τάξη, με τα δικά της παιδεία και ως εκ τούτου δεν ειναι δυνατόν να τιμωρήσουμε τα παιδιά, όπως προβλέπετε απ τους Νόμους και το Σύνταγμα. Αν τους τιμωρήσουμε όπως πράγματι τους αξίζει, οταν τους ξαναχρεισθεί δεν θα τολμήσουν να αναλάβουν ξανά ενα τέτοιο εγχείρημα.

Επειτα, αν τιμωρηθούν οσο τους αξίζει, προκειμένου να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους, μπορεί να ανοίξουν το στόμα τους και να λένε «ανόητα», «ακατανόητα» και «ακαταλόγιστα» πράγματα... Οπότε όταν δεν μπαίνει θέμα αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος και κυρίως όταν η διαφορά ειναι ανάμεσά τους τα θέματα αυτά λύνονται, οπως λύθηκαν το 1922, αυτά της Μικρασιατικής καταστροφής, το 1935 με το στρατιωτικό κίνημα στην Θεσσαλονίκη, του Μεταξά που τον λιβανίζουμε ακόμη, του Τσολάκογλου και το Ράλλη κλπ, που σε συνεργασία με τους κατακτητές σχημάτισαν ελληνόφωνες κυβερνήσεις. Κυβερνήσεις που σκοπό ειχαν την εξυπηρέτηση των κατακτητών εις βάρος του λαού και της χώρας.

Ολου τους αφήσανε να πεθάνουν στα σπίτια τους και για τους ελάχιστους «ηγέτες» της δικτατορίας του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» εφευρέθηκε το

«Στιγμαίο» για να περιορισθεί η έκταση της λαϊκής δυσαρέσκειας, που για εφτά ολόκληρα χρόνια ειχε υποστεί τα πάνδεινα, μας πέταξαν την πομπόδικη και βαρύγδουπη φράση τα:«ισόβια ειναι ισόβια», λες και τα ισόβια δεν ειναι για όλους ισόβια.

Ιστορικά παρά τις μικρό αποτυχίες (οπως το 1897) ο ελληνό-τουρκικός πόλεμος που προκλήθηκε από την Επανάσταση της Κρήτης και κατάληξε σε ήττα της Ελλάδας, μέχρι το 1912 είχαμε νίκες μεγάλες και μικρές. Συνεπώς δεν συνέτρεχε λόγος να τιμωρηθεί κάποιος που συνέβαλε στη νίκη. Βεβαια, στην Ελλάδα οχι μόνο το είδαμε αλλα και το ζήσαμε και αυτό το τραγικό γεγονός: Τιμωρήθηκαν και μάλιστα σκληρά και απάνθρωπα οι νικητές Αντιστασιακοί.

Προσπαθώ να ερμηνεύσω από που πήγαζε τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισανθρωπισμός και δεν μπορώ να το εξηγήσω. Η ζωή των κρατουμένων αγωνιστών ειχε γίνει φέρετρο και η ανάσα στάχτη. Αλήθεια οι ανθρωποι που εξέδωσαν αυτές τις διαταγές σε ποια κατηγορία πρέπει να καταταγούν;. Τα βάσανα αυτών των χιλιάδων ανθρώπων μόνο με το μαρτύριο του Προμυθέα δεσμώτη μπορεί να συγκριθεί .Αυτός που πήρε το ΦΩΣ απ τους θεούς και το έδωσε στους ανθρώπους. Την αλήθεια και το δίκαιο επιζητούσαν, οι εξόριστοι και κατάδικοι Αντιστασιακοί. Αρα κάθε άνθρωπος που αλύγιστος τον αψηφά τον γύπα, Προμηθέας ειναι κι αυτός, με όποιο όνομα.

Επειδή τα δεδομένα αυτά: οπως στρατιωτικά κινήματα, κοινοβουλευτικές, αποστασίες και στρατιωτικές δικτατορίες, αρχίζουν μετά την διαμόρφωση του γεωγραφικού χάρτη της χώρας και οφείλονται στην αντιπαράθεση συμφερόντων των διαφόρων μπλόκ της άρχουσας τάξης για τη νομή της εξουσία. Με πρώτο το στρατιωτικό κίνημα του 1909 στο Γουδί δεν τιμωρήθηκε κανένας για το κίνημα. Και δεν τιμωρήθηκε αφού ο Ελ Βενιζέλος το Ευνούχισε επαναφέροντας το Βασιλιά. Και φτάνουμε στην Μικρασιατική καταστροφή. Ενα θέμα Εθνικό. Τιμωρούνται οι «έξη για εσχάτη προδοσία και εκτελέστηκαν». Ακολουθούν η δικτατορία του Πάγκαλου, του Κονδύλη, του Μεταξά, του Γουγούση το 1953, που την αποσόβησε ο Παπάγος, η αποστασία με αποκορύφωμα η εφτάχρονη δικτατορία της 21ης Απριλίου του 1967.

Της οποίας δικτατορίας υποκινητές και πρωτεργάτες οπως πάντα οι ξένοι και το παλάτι. Χωρίς να ακολουθήσουν δίκες και καταδίκες ή και αν υπήρξαν ηταν τόσο μικρές και βραχύχρονες, που πριν προλάβουν να γνωρίσουν το χώρο της φυλακής τους απονέμονταν χάρη! Δεν συνέβαινε ομως το ίδιο και με τους Αντιστασιακούς 1941-44 και 1967-1974.

Και οταν περνούσε λίγος χρόνος για να μην στεναχωρηθούν στην «κλεισούρα» τα παιδιά και αρχίσουν να εκβιάζουν, οτι θα ανοίξουν το στόμα, τράβηξαν απ τη ναφθαλίνη τον Νόμο της ανηκέστου βλάβης. Ο Νόμος που επιτρέπει την αποφυλάκιση του κατάδικου, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή του στην φυλακή θα κλονίσει ανεπανόρθωτα την υγεία του. Με το Νόμο αυτόν που υπήρχε και δεν εφαρμόστηκε ποτέ για τους κρατούμενους. Της Αντίστασης ομως ούτε και για τους εξόριστους, που δεν τους βάρυνε κάποια ποινή, οι «Στιγμαίοι» και ισοβίτες ακόμα, αντί για τη φυλακή γύριζαν ελεύθεροι στην Αθήνα.

Τους αρρώστους Αντιστασιακούς κρατούμενους, παρά την ισχύ του νόμου οχι μόνο τους άφηναν να πεθάνουν στη φυλακή. Στη Γιούρα υπάρχουν αρκετοί

τάφοι, χώρια εκείνοι που έφευγαν, οπως εγώ με το φορείο από τη Γιούρα. Οταν ο αντιπρόσωπός μας ρωτούσε τη διεύθυνση τι έγενε ο τάδε κρατούμενος που έφυγε με το φορείος; Η απάντηση ηταν πάντα μια. Οτι έγινε καλά και μεταφέρθηκε σε άλλη φυλακή και ας ειχε πεθάνει, οπως μαθαίναμε από τους δικούς τους. Και πιο τραγικό δεν επέτρεπαν και στην οικογένεια να πάρει τον νεκρό να τον θάψει στην πόλη ή τον τόπο της καταγωγής του.

Και ενώ ετσι, λύνονται τα ενδοταξικά κινήματα, πραξικοπήματα και τα δικτατορικά ακόμα, οταν ήρθε η ώρα να ξεκαθαρίσει με το λαϊκό κίνημα οπως αυτό του 21, οσον αφορά το κοινωνικό του σκέλος και της κατοχής, καταδικάζει τον Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα σε θάνατο, δολοφονεί τον Ανδρούτσο και τον Καποδίστρια και περνάει απο φωτιά και σίδερο μετά την απελευθέρωση του 1944, ακόμα και τα αμούστακα παιδιά. Στην περίπτωση αυτή, αν εφαρμόζονταν και στους Αντιστασιακούς το «Στιγμαίο», θα έπρεπε να συλληφθούν και να καταδικασθούν μόνο τα ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ. Τώρα το θέμα ηταν ταξικό και στα ταξικά θέματα δεν χωρούν συμβιβασμοί, και συμφιλίωση, Επιείκεια και Οίκτο. Στις περιπτώσεις αυτές γίνεται γενοκτονία. Αναζητείται και τιμωρείται, οχι μόνο ο συμμετέχον αλλα και ο συμπαθόν-συνοδοιπόρος και αυτοί ακόμα που δεν συμφωνούσαν με τον τρόπο και την έκταση που εφαρμόζονται τα εγκληματικά αυτά μέτρα...

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΟΤΕ ΕΠΙΒΑΛΕΤΑΙ ΑΠΌ ΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΠΙΒΑΛΕΤΑΙ

Δικτατορία ειναι το «πολίτευμα» που η εξουσία ασκείται απολυταρχικά από ενα πρόσωπο ή ομάδα προσώπων. Δικτατορίες υπάρχουν πολλών ειδών. Σε ολες τις περιπτώσεις ομως σκοπό εχουν: να επιβάλουν τη θέληση μιας συγκεκριμένης κοινωνικό-οικονομικής τάξης σε μια αλλη ή μιας ομάδας αυτής της τάξης πάνω στην αλλη ομάδα. Ακόμα γίνονται για να ανακόψουν μια εκτεταμένη κοινωνική δυσαρέσκεια ή οργανωμένη διεκδίκηση οικονομικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ κλπ. Η δικτατορία πάντα σκοπό εχει να επαναφέρει τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα στην προηγούμενη κατάσταση. Ανάλογα με το πόσο ειναι αναπτυγμένο το λαϊκό κίνημα, αντίστοιχα ειναι τα μέτρα και ο χρόνος που αυτή θα διαρκέσει.

Οταν πρόκειται για λαϊκό κίνημα τα κατασταλτικά μέτρα που θα χρησιμοποιήσει να επιβληθεί και να διατηρηθεί κάνει αυτό που λέμε: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Σε αυτές τις περιπτώσεις τρεις ειναι οι βασικοί στόχοι. α) να πειστούν οι διεκδικητές οτι δεν πρόκειται να κερδίσουν τίποτε με τον αγώνα και β) οτι θα ειναι τέτοιο το κόστος που θα το θυμούνται και μετά τη λήξη της δικτατορίας και γ) να μην ξανά σκεφτούν να οργανώσουν διεκδικήσεις γιατί «πάντα οι φύλακες» έχουσει γνώση.

Ο Δωσιλογισμός και το παρακράτος ειναι συστατικά μέρη της λειτουργίας του καθεστώς και του υποταγμένου στο καθεστώς κράτος. Σαν συστατικά μέρη του αστικού καθεστώτος-κράτους οι δύο αυτοί μηχανισμοί, λειτουργούν αθόρυβα και εκ του αφανούς. Υπάρχουν όμως λόγοι και περιπτώσει οπως α) η ανάπτυξη του λαϊκού διεκδικητικού κινήματος και ειδικά η εμφάνιση, οργάνωση και ανάπτυξη κινήματος και κόμματος αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος όπως το Κομμονιστικό Κόμμα, β) η συμμετοχή τους που εκ των πραγμάτων ειναι υποχρεωμένοι οι μηχανισμοί αυτοί να

συμβάλουν στην προετοιμασία πραξικοπήματος ή δικτατορίας για λόγους «εθνικούς», την διατήρησή της δικτατορίας μέχρις ότου περάσει ο «κίνδυνος» που διατρέχει η «χώρα» και το καθεστώς απ τις ανατρεπτικές δυνάμεις «Αριστερές-Δημοκρατικές», σε περίπτωση κατοχής της χώρας κλπ. Καταστάσεις σαν αυτή με τα «Ιουλιανα του 1965, του 1967, που ο διάχυτος φόβος των κυρίαρχων τάξεων τις έκανε αντικειμενικά πρόθυμες να δεχθούν την αντικατάσταση έστω αυτού του κουτσουρεμένου κοινοβουλευτικού καθεστώτος από ενα καθεστώς έκτακτης ανάγκης».

Ενα καθεστώς που θα επιβεβαιώσει για αλλη μια φορά, οχι μόνο το μέγεθος της εξάρτησης και την υποταγή της άρχουσας τάξης στους ξένους επικυρίαρχους αφέντες, αλλα οτι έχασε και αυτόν το ρόλο του διαχειριστή και εχει μετατραπεί πλέον σε υπάλληλο, αφού και τη φορά αυτή το πράσινο φώς για την εφτάρχονη δικτατορία το έδωσε η Ουάσιγκον στα μέσα του Φλεβάρη του 1967 (N,Y, times, 15/5/1967).

Ο δωσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν ειναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δωσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ. Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την Μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μετά απελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ, ο δωσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπερ-τροφικούς δωσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επόμενη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί απ τα βαρίδια του δωσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αμερικανούς.

Αντί λοιπόν, να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς, ο δωσιλογισμός και το παρακράτος στρατιωτικό και πολιτικό, οχι μόνο διογκώθηκαν, αλλα μέσω των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Ετσι, αναβαπτισμένοι και περιβεβλημένοι με την «ελέω θεού εθνικοφροσύνη» σε πούρους «πατριώτες» ανέλαβαν και άμεσα πλέον την διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «Στιγμαίου» έμεινε και πάλι στο απυρόβλητο και άθικτος

Δωσίλογος ειναι εκείνος. που ειναι υποχρεωμένος να δώσει λόγο των πράξεών του, υπεύθυνος και υπόλογος εκείνος που κατά τη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, ειχε σε κατεχόμενη χώρα στρατιωτική, πολιτική ή

οικονομική συνεργασία με τον εχθρό. Αυτοί λοιπόν, που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, ηταν υπόλογοι απέναντι στον ελληνικό λαό και έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις όποιες πράξεις τους στη δικαιοσύνη. Ηταν αυτοί οι ίδιοι που τοποθετημένοι τιμής ένεκεν στις θέσεις κλειδιά στους όποιους κρατικούς μηχανισμούς συνέχισαν με εναν ιδιόμορφο τρόπο το φιλό μεταξικό-δικτατορικό πνεύμα συνδεδεμένο τώρα με την νομοθεσία του και με το φόνο.

Η δικτατορία κατέρρευσε το 1974 μέσα σε πολιτική, εθνική και πολιτισμική σκόνη, Εκλεισε άραγε ο ιστορικός της κύκλος ή ορισμένες πλευρές της επιβιώνουν με πολλούς τρόπους και από πολλούς διάβλους; Η αισθητική της εξέλιπε, η σκέψη και η τέχνη έπαψαν να ηγεμονεύονται από τις φασιστικές εμμονές; Η μήπως η Χούντα εξέφρασε τη χειρότερη και πιο έκπτωτη εκδοχή του «μέσου όρου» και ετσι δι αυτού εξακολουθεί να θριαμβεύει και σήμερα; Οι διανοούμενοι, οι καλλιτέχνες πως αντέδρασαν; Εχει αντοχή η απάντησή τους μέχρι σήμερα;
Οι φυλακισμένοι, οι εξόριστοι και οι διωγμένοι, διανοούμενοι ή απλοί Ανθρωποι, λόγιοι καλλιτέχνες, παρόντες ή δραπέτες, διωκόμενοι ή οχι συνθέτουν το πρόσωπο της εποχής μας.
Ο Μεταξάς, θεμελίωσε με βαθιές ρίζες το κράτος της Δεξιάς και μας προικοδώτησε με μια πλούσια Νομοθεσία διανθισμένη με ενα ραφινάτο φασιστικό πνεύμα. που επιβιώνουν και σήμερα ακόμα. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι η γενιά των αξιωματικών που έκαναν τη 7χρονη δικτατορία, ηταν με το μεταξικό-φασιστικό πνεύμα διαπαιδαγωγημένοι. Αυτοί δημιούργησαν τον ΙΔΕΑ. Εκεί στον ΙΔΕΑ επωάζονταν δυο δεκαετίες το αυγό του φιδιού που την 21^{η} Απριλίου μας έδειξε τα γαμψά του ΔΟΝΤΙΑ.
Βέροια Κόγιας Νίκος

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΗΣΙΑΣ

Αλήθεια για ποιά κρίση μιλάνε; Μα η πραγματική κρίση δεν άρχισε ακόμα. Αυτή η κρίση ειναι κρίση του πλαστικού χρήματος, του μή χρήματος, του ανύπαρκου χρήματος, της ψευδαίσθησης του χρήματος, του χρήματος που η αξία του δεν αντιστοιχεί ούτε την αξία του γραμματίου στο οποίο ειναι τυπωμένη αριθμητικά η αναγραφόμενη «αξία»του. Η κρίση αυτή για οσους έζησαν την κατοχή, θυμίζει τα μηχανάκια αυτόματης κοπής Μάρκων, που ειχε κάθε γερμανική στρατιωτική μονάδα, η αξία των οποίων ηταν αντίστοιχη με αυτή του χαρτιού. Μάρκα! Ενα κομμάτι τυπωμένο χαρτί, που ομως ο λαός ηταν υποχρεωμένος, επί τη «εμφανίση» του να δίνει τα αντίστοιχα προϊόντα που ζητούσε ο κάτοχος του τυπωμένου χαρτιού.

Στα Μουσεία υπάρχουν τα πρωτότυπα αυτών των Μάρκων και οι Ελληνες, ολοι ανεξαιρέτως μετά την απελευθέρωση της χώρας στις 12 του Οκτωβρίου το 1944, απ τους Γερμανούς κατακτητές είχαν τεράστιας «αξίας» Μάρκα, αφού ενα αυγό ειχε φτάσει να «αξίζει» χιλιάδες πλέον Μάρκα, που οι Γερμανοί με την αποδοχή και τη συναίνεση των ελληνόφωνων γερμανικών κυβερνήσεων που είχαν σχημάτισαν οι συνεργάτες τους, αποστράγγισαν στη αρχή τις αποθήκες τροφίμων και κάθε νέα σοδειά σε φυτική και ζωϊκή παραγωγή, ενώ οι Ελληνες πέθαιναν τους δρόμους απ την πείνα. Μάρκα που μετά την απελευθέρωση τον μόνο ρόλο που μπορούσαν να παίξουν και εν πολλοίς

έπαιξαν, ηταν το προσάναμα της φωτιά με αυτά, που λόγω του χρώματος, ηταν πιο εύλεκτα και από αυτό το Δαδί ακόμα!

Η μέχρι τώρα κρίση, ειναι η κρίση του χρηματιστηρίου, αυτού του σύγχρονου «θεού» και του χρήματος, της οργανωμένης και καλά σχεδιασμένης μακρόχρονης απάτης. Ειναι η κρίση του κατιταλιστικού συστήματος και του τρόπου παραγωγής του κοινωνικά παραγώμενου και ατομικά κατανεμημένου πλούτου. Του Αϋλου, του Νοητού, του υποκειμενικού και του μεταφυσικού χρήματος. Ειναι κρίση των σε χαρτί «αξία» μόνο πολλών μετοχών (αντίστοιχη με την αξία των κατοχικών Μάρκων οι περιβόητες μετοχές).

Αλήθεια γιατί αυτός ο αέναος νυχθημερών μόχθος, της κοινωνίας των Ανθρώπων, αντί να οδηγήσει, την μείωση των ωρών εργασίας, να απαλύνει τη βαβραρότητα της εργασίας, να εξανθρωπίσει τους όρους εργασίας και κυρίως να απαλύνει κάπως τους όρους αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, οδηγούμαστε απ την μια κρίση στην αλλη απ τη μια λιτότητα στην αλλη και από του κακού τη σκάλα στη χειρότερη;

Γι' αυτό αν θέλετε μας λένε σε ολους τους τόνους, (ενώ παράλληλα με φόντο τις μηχανές κοπής δολλαρίων και των Τάνκς κάθε φορά που γίνεται αναφορά στην κρίση) να μην γίνει το σημερινό κακό χειρότερο καθίστε «φρόνημα» και αφήστε τα «δύσκολα» προβλήματα και κυρίως αυτά της «ζωής σας» θα τα λύσουμε «Εμείς»! Και γιατί χειρότερα αφού η κοινωνία των Ανθρώπων συμβάλει ολοένα περισσότερο; Πως και Ποιος καρπώνεται αυτόν τον παγκόσμιο μόχθο; Αλήθεια υπάρχει άνθρωπος και ο ποιο αφελής ακόμα, που μπορεί να πιστέψει οτι «αυτοί» που οδήγησα τα πράγματα εκεί που βρίσκονται σήμερα. Αυτοί οι ίδιοι που διέπραξαν αυτό το ειδεχθές έγκλημα και λήστεψαν οργανωμένα τους λαούς του κόσμου, ζητούν να δώσουμε τη δυνατότητα να το λύσουν τώρα οι ίδιοι σωστά δίκαια και κυρίως εναντίον τους;

Θα το λύσουν πώς; και ποιοί; οι ίδιοι και με τα ίδια εργαλεία χωρίς στο μεταξύ να αλλάξει τίποτε και κυρίως να διατηρηθεί και να λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο και τους ίδιους ρυθμούς κέρδους και του Νεοφιλελευθερισμού τρόπο σκέψεις, την οργάνωση και διεξαγωγή των ακήρυκτων πολέμων, οπως αυτό στη Γιουγκλοσλιβία, το Ιράκ, τις αυθαίρετες ανά τον κόσμο παρεμβάσεις. Επεμβάσεις οπως η πρόσφατη της Συρίας, η με το Νάυλον πλαστικό χρήμα; Που ειναι πρόβλημα και ερώτημα συνάμα, οτι το χρήμα που κυκλοφορεί δεν είναι βέβαιο αν έχει το αντίστοιχο κάθε φορά αντίκρισμα σε προϊόντα και χρυσό. Αν ειχε εκτός του οτι δεν θα είχαμε κρίση η και αν είχαμε οι συνέπειες θα ηταν μικρές και χρονικά σύντομη. Ενώ τώρα ακόμα κανένας δεν ξέρει τη μας επιφυλάσσει το μέλλον. ??

Το τελευταίο καιρό αν αναλυθούν σωστά οι κινήσεις των Μέτρ της Ουάσικτον και των οικονομικών κύκλων των ΗΠΑ, μα και την συναίνεση των παρατρεχάμενων Βρετανών και τα διεθνή Λαμόγια, οχι μόνο σχεδιάζουν αλλα και προσπαθούν τη δημιουργία ενός μόνου χρηματηστηρίου-ασανσέρ με έδρα τις ΗΠΑ, με σκοπό την παράκαμψη του Ευρώ και την επιβάλει εν νέου το δολλαρίου σαν το μόνο παγκόσμιο και μοναδικό αποταμιευτικό νόμισμα σε παγκόσμια κλίμακα και σε συνέχεια, να θέσουν υπό τον απόλυτο έλεγχο και το διεθνές νομισματικό Ταμείο. Γι' αυτό πριν ειναι αργά.

Χωρίς ιδεολογικές παρωπίδες, ταξικά και χωροταξικά και μόνο συμφέρονταν και επιλεγμένα προνόμια, ας παρθούν εγκαίρως τα αντίστοιχα μέτρα και ειδικά από την Ευρωπαϊκή Ενωση από κοινού. Μέτρα που θα αποτελέσουν οχι απλώς ανάχωμα αλλα φραγμό, πριν το κύμα της ύφεσης γίνει Τσουνάμι. Ενα Τσουνάμι που δεν θα αφήσει τίποτε όρθιο σε παγκόσμια κλίμακα. Πριν μας πλήξει ανεπανόρθωτα. Πριν μας διαλύσει σαν λαό και χώρα. Συνεπώς οχι μόνο επαγρύπνηση, αλλα τώρα μέτρα στήριξης της οικονομίας άμεσα και αποτελεσματικά.

Τα δις οσα και εναι να δοθούν για να λαδωθεί για να επεκταθεί η παραγωγική μηχανή και οχι πάλι σε αυτούς, που θα τα παλλαπλασιάσουν αεριτζίδικα για λογαριασμό τους με μοναδικό στόχο τα κέρδη, χωρίς να επενδυθούν παραγωγικά, οπως έγινε με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν», οι «Παγωμένες» πιστώσεις, τα «Λίμπερτι» την μεταπευθερωτική Σοσιαλμανία, και τις όποιες πολεμικές επανορθώσεις κλπ, κλπ.

Το παραμύθι της αυτορρύθμισης των αγορών απειλεί να γίνει απορρύθμιση της ίδια της οικονομίας και της ίδιας της κοινωνίας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να ειναι πρόχειρα και αποσπασματικά. Πρέπει να είναι συντονισμένα σε εθνικό και Ευρωπαϊκό επίπεδο και παγκόσμια. Και το βασικότερο εξαιρετικά υπέρ επείγοντα: Η Ευρωπαϊκη Ενωση σαν ενας ανθρωπος, χωρίς αυταπάτες οφείλει και πρέπει να ασκήσει πιέσεις στις ΗΠΑ, να σταματήσουν την ανεύθυνη πολιτική στο όνομα της οποίας αποψιλώνουν ασύστολα την κοινωνία οικονομικά και την κοινωνία των ανθρώπων από την Ανθρωπιά της.

ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΠΩΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕ ΦΟΡΕΣ ΑΡΓΑ

Διαβάζοντας τα δυο διαγγέλματα έρχονται στο νού μου κάποιες αναμνήσεις από χτυπήματα που δέχτηκα και μου ανοίξανε πληγές βαθιά στο ΕΙΝΑΙ μου

ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗ ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ ΝΑ ΠΩ ΣΤΟ ΦΤΩΧΙΚΟ ΣΑΣ

Δύσκολα θα περάσουν τα φετινά χριστούγεννα για πολλές χιλιάδες οικογένειες. Αυτές τις μέρες που θα έπρεπε να ειναι μέρες χαράς και ελπίδας. Τα υπόλοιπα δέκα χρόνια η καθημερινότητα μεγάλων κατηγοριών που πληθυσμού θα γίνει ακόμα δυσκολότερη. Τόσο το διάγγελμα του Πρωθυπουργού, για τα Χριστούγεννα οσο και αυτό της Ιεράς Συνόδου προς το Λαό θυμίζουν το ανέκδοτο της **ΚΑΚΗΣ** και της **καλής** είδησης για την επόμενη χρονιά, λόγω κρίσης «δυστυχώς θα είναι χειρότερη από την προηγούμενη» και «ευτυχώς θα είναι καλύτερη από αυτήν που πρόκειται να «ακολουθήσει», εκτός πια και αν ακολουθήσουμε κατά γράμμα τις συνταγές που μας προτείνουν ή μεν κυβέρνηση «εσαεί λιτότητα», η δε Ιερά Σύνοδος «Νηστεία και προσευχή» να βγούμε από την κρίση

Κρίση λοιπόν! Και οι αιτίες της κρίσης; Φάγανε λένε οι κυβερνήσεις οι απανταχού κολασμένοι της Γης, και ειδικά του πολιτισμένου κόσμου, και κατ' εξαίρεση οι Ελληνες δυο μπουκές παραπάνω, φόρεσαν μια μπλούζα πρόσθετη, ενα ζευγάρι παπούτσια, έκαναν μια μικρό επισκευή στην καλύβα του Μπάρμπα Θωμά. Και το πιο εγκληματικό λένε ειναι αρχίσαμε να πίνουμε αριά και, που, και από κανένα ποτό. Και το πιο άσχημο αρχίσαμε να αγοράζουμε και καμιά εφημερίδα, που διαβάζοντάς την, δεν μας μένει χρόνος να πάμε στη Εκκλησία και χρήματα να ανάψουμε και κανένα ενα κερί.

Και το ακόμα πιο τραγικό που δυστυχώς περνάει απαρατήρητο από την κυβερνήση και την Ιερά Σύνοδο είναι το γεγονός ότι εκατομμύρια άνθρωποι εχουν χάσει ό,τι είχαν και δεν είχαν, και αυτήν ακόμα τη στέγη και τα λίγα υπάρχοντα προσωπικής χρήσης αντικείμενα. Και μαζί τους την αξιοπρέπεια, την ελπίδα και τα όποια όνειρα και προσδοκίες, για ενα καλύτερο αύριο για τους ίδιους και τα παιδιά τους.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά γύρο μας οι τράπεζες, οi, «πρόθυμοι»,και οι παρατρεχάμενοι αρνούνται να δούν σ' ολη την έκταση ότι η ανεργία, η φτώχεια, και η πείνα, σημαίνουν θάνατο. Αυτή η διάλυση των πάντων και ειδικά της ηθικής, ότι δεν ήρθαν ετσι ξαφνικά από το πουθενά και απρόσμενα. Το ίδιο και ο καλά έντεχνος σχεδιασμένος πανικός για την κρίση...Καταστροφή και έλλειψη χρημάτων...Αλήθεια για ποια έλλειψη χρημάτων μιλάνε; Η Κοινωνία των Ανθρώπων σαν σύνολο και άτομα δουλεύει νυχθημερών, και κάτω από τις πιο τραγικές θα έλεγα συνθήκες το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας **ΖΕΙ** κάτω από τα όρια της φτώχειας

Οταν οι εντολοδόχοι του κόσμου και οι εκτελεστές των εντολών, και τα γύρω τους Λαμόγια διαπίστωσαν αυτήν την «άλογη» κατανάλωση, την χαρακτήρισαν «σπατάλη» και σε συνέχεια «κρεπάλη» τη χαρά του αναγκαίου. Τότε έβαλαν τις φωνές οτι πρέπει να σταματήσει το γρηγορότερο αυτό το κακό. Αυτό το ειδεχθές έγκλημα καταναλωτικής κρεπάλης οι «εργαζόμενους». Γιατί αν δεν σταματήσει θα καταρρεύσει η οικονομία, και τότε! Ε τότε θα χάσουν και την ολιγόωρη δουλική δουλειά και τις «παχυλές συντάξεις», τις υπερωρίες και ό,τιδήποτε αλλο συμβάλει σε αυτήν την «κρεπαλό-σπατάλη» πρέπει να σταματήσει ή δαλιώς καταστραφήκαμε...??????????????????????????????

Γιατί η κατάσταση στην οποία θα οδηγήσει ο προϋπολογισμός του 2011, που ψηφίστηκε την προηγούμενη τετάρτη από τη Βουλή θα εχει τραγικές συνέπειες για τη ζωής πολλών χιλιάδων Ανθρώπων. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στα δυο διαγγέλματα αυτή συνίσταται στα γεγονός ότι της κυβέρνησης το διάγγελμα είναι ελέω τρόϊκας και της Ιεράς Συνόδου Ελέω Θεού άρα δεν φταίνε για τίποτε οι ίδιοι για ό,τι συναίβει στο παρελθόν και θα συμβεί στο μέλλον
Αλήθεια τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η Ιερά Σύνοδο δεν ζούσαν στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια. Δεν είδαν δεν άκουσαν
το μεταξύ αίσθηση προκαλεί η κυβερνητική αναφορά
Μέσα αυτήν την πραγματικότητα, που οι φήμες διαδέχονται η μια την άλλη, ο πολίτης αναζητά στηρίγματα για να οργανώσει, με προοπτική έλλογο, δημοκρατικό και αποτελεσματικό τρόπο την αντίστασή του Κορυφαίοι Θεσμοί, όπως ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, και η Εκκλησία που οφείλουν να εκφράσουν την ενότητα του λαού αντιδρούν διπλωματικά, κάπως αόριστα τελικά παθητικά

Στον αντίποδα, η Ιεραρχία της Εκκλησίας προσπαθεί να εκμεταλλευθεί τη σύγχιση, την πίκρα και τον πόνο και επιδίδεται, όπως πάντα με τον δικό της τρόπο σε διχαστικά κηρύγματα. Ο λαός όμως δεν είναι ποίμνιο κοινώς κοπάδι. Και είναι λυπηρό στις σημερινές τραγικές για τη χώρα και το λαό στιγμές να του θέτει έμμεσα πλην σαφώς το αποπρασαλιστικό δίλημμα «Μνημόνιο ή Ράσο»

Μετά την εγκύκλιο της Ιεράς συνόδου που και αυτή μιλάει πως η χώρα βρίσκεται υπό κατοχή Και μια πού λόγος για την κατοχή αλλα η Εκκλησία δεν λέει να βάλει το χέρι στην τσέπη Μα ούτε και την υποχρεώνει και ούτε φαίνεται ότι μπορεί να την υποχρεώσει κανείς να το βάλει, αφού ολως επιλεκτικά διαβάζει τον λόγω του Κυρίου και ειδικά εκείνο το εδάφιο που λέει «Τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω»
Τον ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΜΟ του τόπου συνειδητά ή ασυνείδητα υπηρετούν ολοι αυτοί που στην αρχαία Αθήνα θα τους ειχα κατασκέσει τα όποια περιουσιακά στοιχεία και εξοστρακιστεί στις Συρακούσες με στέρηση του εκλέγειν και εκλέγεσθε για τα πολύχρονα εγκλήματά τα εις βάρος της χώρας και του ελληνικού λαού «Ελεω Τσώρτσιλ και ΗΠΑ» έχουν μετακυλήσει τις εθύνες και διαπρέπουν όχι όμως και τις ΕΡΙΝΙΕΣ …

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

Η κατοχη και το μεγαλειο της διαστασης του

λαού με την κατοχη της χώρας

Το μεγαλείο της διάστασης και της αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδηκεί την ιδιότητα του πολίτη, οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής, εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά, οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Τό ίδιο και

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθούν να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που

αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949- Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτή η ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση ττης Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.

Αυτοί που σε συνεργασία με τους Ιεραφάντες και το Ιερατείο, έχουν αναγάγει την νεκρό-προγονολατρείας και την μετά θάνατο ζωή σε θέσφατο, περιεχόμενο ζωής και μέσο λύσεις προβλημάτων...Οι άνθρωποι αυτοί ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση δεν ειναι μια αφηρημένη έννοια. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση εχει δυό βασικά σκέλη: α) Η παράδοση που μεταφέρει τους αγώνες των προγόνων και την προσφορά τους στη ζωή. Αγώνες που, υπερασπιζόμενοι την διαμορφωμένη κλίμακα των ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων με σκοπό και οι νέες γενιές να τις διαφυλάξουν και αυτοί, οπως τις διαφύλαξαν οι πρόγονοί τους και να τις υπερασπιστούν και με τους αγώνες να προεκτείνουν την κλίματα αξιών και δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εν ανάγκη και πολεμώντας ακόμα οταν συμβεί να διατρέχουν και τον παραμικρό κίνδυνο. Και β) η παράδοση της νεκρό προγονολατρείας που αποτελείται απ τις νεκρόσιμες τελετές, και μυστήρια, «των μυστηρίων μυστήρια», τα μνημόσυνα, και τις παρακλήσεις και ειδικά απ τις πρόσφορές και με τις προσφορές να πάνε οι νεκροί πρόγονοι στον παράδεισο δεν λύνονται τα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Στην πρώτη περίπτωση η έννοια της παράδοσης ειναι Ανθρώπινη, αγωνιστική, κοινωνική και ζώσα, ενώ στη δεύτερη θεό+φήμι ειναι μεταφυσική και εμπορεύσιμη και σώζει αυτούς που την ασκούν κοινωνικό-οικονομικά.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικήτες. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και απ αυτόν που τη γράφει, απ τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινωθέντα ή κάποια οδοιπορικά άσχετα με αυτό καθ εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτες της επανάστασης ηταν οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και κυρίως ο Κλήρος. Αυτοί με τον Παλαιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγια Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας ειχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο Ραγιάς.

Ραγίας δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν εχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μετά απελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που ειχε σηκώσει μπαϊράκι πολλές δεκάδες χρόνια πριν την επανάσταση. Που επαναστατεί και προτάσει το όπλο σε ένα εχθρό που εχει τα πάντα: στρατούς οργανωμένους και άρτια εξοπλισμένους, που εχει στόλους και ελέγχει τη Μεσογειο, που κολυμπά στο χρήμα και που εκτός απ τη δική του κυριαρχία, εχει τη στήριξη και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας» να τον τσακίσει.

Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν οι Ελληνες τσιφλικάδες και ο Κλήρος και τις όποιες θυσίες χρειάσηκε ο αγώνας. Χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του και το αχυρόσκεπο καλύβι του. Και θα παραμείνει πάλι Ραγιάς, τώρα πλέον θα ανήκει και θα δουλεύει αποκλειστικά και μόνο στου Κοτζαπμάση, του Προεστού τα αρχοντικά και του Κλήρου στα Μοναστήρια, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος θεός» κλπ.

Τον αγώνα μέχρι να φτάσει το ξημέρωμα της μακρινής νύχτας, μέχρι να θηριέψει η αποσταμένη απ τα δεινά η ελπίδα και νάρθει η ανάσταση ύστερα απ τη σταύρωση και τον μακρόχρονο γογλοθά, τον αγώνα κατά τους εθνοφόνους και λαοφόνους ιστορικούς τον «έκαναν» οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί φοροεισπράκτορες και ο ανώτερος Κλήρος, καπνίζοντας τον Ναργιλέ στα μαλακά ντιβάνια ψιλοκουβεντιάζοντας με τον δεινάστη: αν πήγε καλά η σοδειά, αν μαζεύτηκαν οι φόροι και ενδεχομένως τα καινούρια ποσοστά που θα παίρνουν στο εξής οι ίδιοι μια και οι Ραγιάδες άρχισαν οχι μόνο να δυστροπούν αλλά και να σηκώνουν κεφάλι...Ούτε λέξη γι αυτούς που ζώντας άμεσα τη σκλαβιά στο πετσί τους, που άδραξαν στα χέρια τα άρματα και μέσα στο πυκνό και αβάσταχθο σκοτάδι της σκλαβιάς άναψαν τα καριοφίλια, έλαμψαν τα γιαταγάνια και αντιλάλησαν τα βουνά απ το εθνεγερτήριο σάλπισμα: «Ελευθερία ή Θάνατος».

Αυτούς που πρώτοι πήραν τα μηνύματα του Ρήγα και στάθηκαν οι θεματωφύλακες των ιερών παραδόσεων και σταυροφόροι των εθνικών πεπρομένων του λαού. Αυτούς που χωρίς ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων. Αοπλος, με μόνα όπλα του τη θεία φλόγο και τον μεγάλο ενθουσιασμό «της καρδιάς το πύρωμα», και την αδάναστη θέλησή του να νικήσει ή να πεθανει, πέταξαν στα μούτρα του δεινάστη το «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...».

Ούτε μιά λέξη δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να γράψουν για αυτές τις φλογισμένες για λευτεριά ψυχές και προετοιμασμένες για τον αγώνα καρδιές. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδή αίματος που πρόσφερε ο Ραγιάς. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μιά πράξη ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, που χρειάστηκε να γίνουν δεν έχουν καταγράψει, δεν εχουν μνημονεύσει. Ουτε μια λεξούλα γι αυτές τις αθάνατες ψυχές που πύργωσαν με τα ιερά τους κόκκαλα το δέντρο της Λευτεριάς. Που έδωσαν την πρώτη ύλη για την υποδομή του ελληνικού κράτους και την αναβίωση του ελληνικού πολιτισμού. Αυτούς τους σκαπανείς που με το γιαταγάνι σμίλευψαν το θρόνο της λευτεριάς στη «Διαμαντόπετρα της Γης το δακτυλιδι».

Που ηταν ενας απ τους βασικότερούς συντελεστές της Επανάστασης. Τόση ηταν η δίψα τους για αρπαγή και εξουσία, που ούτε και σε αυτούς τους Φιλικούς, τους φλογερούς κήρυκες της λευτεριάς, δεν τους έδωσαν την πρέπουσα έστω θέση στην ιστορία. Σε αυτούς που σηματοδότησαν στα Βαλκάνια την εθνική αφύπνιση των υπόδουλων λαών της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την οικουμένη γενικότερα. Σε αυτούς που για πρώτη φορά έδωσαν συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο στην οικουμενικότητα.

Διαβάζοντας την ιστορία του 21, μένει κανείς με την εντύπωση οτι οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο ανώτερος Κλήρος, ηταν οι εμπνευστές, οργανωτές και πρωτεργάτες της επανάστασης. Κάθε λαός οδηγείται να παρεί μέρος στον εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα για τρείς κυρίως λόγους. α) Να

απελευθερωθεί απ τη σκλαβιά του δυνάστη β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με προηγούμενα και γ) να κατοχυρώσει αυτήν την λευτεριά του με τη δημιουργία μιάς κρατικής οντότητας μέσα απ την οποία θα προστατεύει όλες αυτές τις κατακτήσεις. Κάθε επανάσταση εχει τους δικούς της λόγους να εκραγεί και τους δικούς της συντελεστές. Και κάθε συντελεστής εχει τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους για να πάρει μέρος στην επανάσταση ή να μην πάρει ή και να την πολεμήσει ακόμα.

Αντιλαλούσαν τα κλέφτικα τραγούδια στα βουνά, δοξάζοντας τους σκληρούς αγώνες και το θάνατο των παλικαριών, που πέφτανε στην άνιση και αδιάκοπη μάχη με τον τύραννο. Το κλέφτικο τραγούδι, με το κατ εξοχήν κοινωνικό-οικονομικό τους περιεχόμενο και η ζωντανή πατρογονική παράδοση, που καθημερινά τη βίωνε και την αναπαρήγαγε μας πείθουν οτι στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας η ελληνική λαϊκο-κοινωνική Επανάσταση, ωρίμαζε και σαν τέτοια ηταν πρόδρομος της Γαλλικής.

Οπως ο Ρήγας, ηταν ο πρόδρομος των προδρόμων, ετσι και η ελληνική επανάσταση ηταν προδρομική της Γαλλικής, οσον αφορά το περιεχόμενο. Και οχι μόνο προδρομική αλλά και οικουμενική. Ετσι οπως ηταν κοινωνικό-οικονομικά διαμορφωμένη η ελληνική κοινωνία πριν απ το 21: Τεσερείς ηταν οι βασικοί εσωτερικοί συντελεστές της Επανάστασης. α) Ο Ραγιάς. β) Η Αγία ομοούσιο και αχώριστο τριάδα: Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί στο εσωτερικό και γ) οι αστοί λόγιοι και πλούσιοι Ελληνες του εσωτερικού, οι καραβοκύρηδες κατά κύριο λόγο και του εξωτερικού που δημιούργησαν τη «Φιλική Εταιρία». Και δ) οπως παντού και πάντα ο ξένος παράγοντας οι αγγλογάλλοι και ειδικά οι Αγγλοι.

Η Αγγλία την εποχή εκείνη ηταν η κοσμοκράτηρα των θαλασσων και το εργοστάσιο του κόσμου. Κάθε χώρα που θα απελευθερώνονταν και θα αναπτύσσονταν αστικά-καπιταλιστικά, θα αντιστρατεύονταν τα συμφέροντά της. Αναλογιζόμενη η Αγγλία τις τεράστιες επιπτώσεις, που θα ειχε η εξέλιξη της Ελληνικής Λαϊκο-Κοινωνικής Επανάστασης σε Αστικό-καπιταλιστική στο περίγυρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, εκτός του οτι θα την έχανε από πελάτη, με τον καιρό θα της γίνονταν ανταγωνιστής. Αν στη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας, προστεθεί και η προοπτική του ανταγωνιστή, οι Αγγλοι ειχαν κάθε λόγο να θέλουν να την έχουν υπο τον απόλυτο γεωστρατηγικό και οικονιμικό έλεγχό τους. Και όταν οι Ελληνες, ύστερα απο δύο εμφυλίους πολέμους που στοίχισε τόσα δεινά και τίναξε στο αέρα και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα της οικονομίας, υπακούοντας τη φωνή και την προτροπή του Ρήγα, «ενώθηκαναν και δέχθηκαν να βάλουν τους Νόμους οδηγό της ζωής και να πειθαρχήσουν σ ενα αρχηγό...». Και έβαλαν τον Ιωάννη Καποδίστρια για Αρχηγό και Κυβερνήτη.

Οι Αγγλοι που απο την ΠΑΛΙΓΓΕΝνΕΣΊΑ ήταν διαπίστωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν τα δικά τους γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα απ την πραγματική εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα οδηγούσε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, τον δολοφόνησαν για να θέσουν τη Ελλάδα υπό κηδεμονία. Χωρίς την δολοφονία άλλη μπορεί να ήταν το πολιτικό και κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι της Ελλάδας.

Με τη μέθοδο του διαίρει και βασίλευε με στόχο να τη θέσουν υπο κηδεμονία ειχαν μετατρέψει την Νεογέννητη Ελλάδα, σε ενα πεδίο διαρκούς εμφυλίου πολέμου. Πριν προλάβουν όμως να ολοκληρώσουν το σχεδιό τους η

εθνοσυνέλευση της Τροιζίνας αποφασίζει και δέχεται τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη της Ελλάδας. Με την απόδοχη της πρότασης απ τον Καποδίστρια, στη χώρα δημιουργήθηκε ενα πνεύμα προσδοκίας. Στη σκέψη του απλού λαού, των οπλαρχηγών και των πολιτικών που δεν εποφθαμιούσαν το αξίωμα του ηγέτη στην πολιτική ιεραρχία ο Καποδίστριας έπαιρνε διαστάσεις Μεσσία.

Για την υποδοχή του απ τον ελληνικό λαό ο Τερτσέτης, στα απόλογα για τον Καποδίστρια γράφει οτι ο ίδιος έλεγε: «Είδα πολλά εις την ζωήν μου, αλλά σαν το θέαμα οταν έφτασα εδώ στην Αίγινα, δεν είδα παρόμοιο ποτέ, και άλλος να μην το ήδή. Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτήρας μας, ο ελευθερωτής», εφώναζαν γυναίκες αναμαλλιάρες, άνδρες με λαβωματιές πολέμου, ορφανά γδυτά...Ανακρίχιαζα, μου έτρεμαν τα γόνατα, η φωνή του λαού έσχιζε την καρδιά μου...»

Η προσφώνηση του Θ Καϊρη και η πραγματικότητα που επικρατούσε στην Ελλάδα τότε θα έλεγε κανείς, οτι καλούσαν τον Καποδίστρια να κτίσει επάνω σε σωρούς από ερείπια με κτίστες που μεταξύ τους μιλούσαν διαφορετική ο καθένας γλώσσα αλήθειας, να σπείρει σε τριβόλια και αγκάθια, χωρίς οικονομικά μέσα και με προστάτες που γίνονταν δύσκολοι κηδεμόνες και που πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο ίδιος να καταλάβει τί νόημα έδινε ο καθένας τους στη συνθήκη του Λονδίνου της 6ης Ιουλίου 1927 και σε τί απέβλεπε.

Αυτά έβλεπαν και άκουγαν οι Αγγλοι εντεταλμένοι και ανησυχούσαν. Γι αυτό και ενέτειναν την προσπάθεια να φέρουν σε αντιπαράθεση τις διάφορες φατρίες. Και οταν ο Καποδίστριας κατέληξε στο συμπέρασμα οτι στο νεοσύστατο κράτος, όπου οι αντιπρόσωποι που εχουν εκλεγεί μέν απ το λαό, δεν ειχαν ομως την αντίστοιχη πείρα και ικανότητα και ειναι απροετοίμαστοι πολιτικά να νομοθετήσουν και επιρεάζονταν απ τις διάφορες φατρίες. Εκρινε οτι στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα οικονοκικά, πολιτικά και κοινωνικά, μόνο ένα συγκεντρωτικό σύστημα με ενα πανίσχυρο πρόεδρο μπορούσε να βγάλει τη χώρα απ αυτό το χάος. Μόνο ενας πρόεδρος περιβεβλημένος με κυβερνητικές εξουσίες θα μπορούσε να βάλει σε σειρά και τάξη τη ζωή της χώρας.

Η βουλή δέχθηκε την προτασή του και με ψήφισμα της 23 Ιανουαρίου 1828 και την υπογραφή 84 βουλευτών ανέλαβε ουσιαστικά τη γενική αρχηγία των ενόπλων δυνάμεων ξηράς και θάλασσας και με σχετικό διάταγμα, η βουλή διόρισε τα εννέα μέλη του Πανελληνίου. Μετά την ανάληψη των εξουσιών που ζήτησε να του παραχωρηθούν ο Πρόεδρος, οι Αγγλοι θορυβήθκαν και εκτός του οτι εναίτειναν το διαίρει και βασίλευλε, έθεσαν σε κίνηση τις συκοφαντίες και τις διαδόσεις οτι ο Καποδίστριας «ήρθε στην Ελλάδα με ιδιαίτερη εντολή του Τσάρου και ρωσικά χρήματα. Το γεγονός αυτό έλεγαν τον έκαναν ανεπιθύμετο στα ανακτοβούλια της Ευρώπης».

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ηταν μιά από τις τρείς μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του Ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: Μέττερνιχ, Ταλλεϋράνδος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη, πολιτική πράξη εθνικής σημασίας, γεγονός που αφορούσε τη μοίρα ολοκλήρων λαών και προβολή ως κρατών-εθνών ως τότε ασύστατων πολιτικά, που να μην εκπορεύονται απ τον Νού και την καδριά του Καποδίστρια. Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα, υπήρχε αυτή η ισχυρή μορφή. Ηταν ενας απ τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που προήλθε απ τις συνθήκες του Παρισιού το 1815. Ενας πολιτικός χάρτης που

διατηρήθηκε απαρασάλευτος σχεδόν εκατό χρόνια. Αυτά έγραψε ο Κόμης Μπομπινό για τον Καποδίστρια. Αυτός ηταν ο Καποδίστριας.

Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776, και δια χειρός Ελλήνων τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι, στο Ναύλπιο την ώρα που έμπαινε στην Εκκλησία στις 27 του Σεπτέμβρη του 1831. Πριν όμως τον δολοφονήσουν κατ εντολή τους οι Ελλενες Μαυρομιχαλαίοι, την απόφαση για τη δολοφονία του την ειχε προαποφασίσει ο Βασιλιάς Γεώργιος της Αγγλία, με τις γνωστές σκέψεις που διατύπωσε στο Ρώσο πρεσβευτή στο Λονδινο Λιέβεν, πριν ακόμα τον δεί οταν ο Καποδίστριας ζήτησε ακρόαση. Ειπε στον Ρώσο πρέσβη ο Γεώργιος :«Μαθαίνω, οτι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε τη γνώμη μου γι αυτόν που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις. Τις μισώ. Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του ειναι άχαρη, ακανθώδης και επισφαλής».

Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, με τα οικουμενικά του κηρύγματα καλούσε τους σκλαβώμενους λαούς του κόσμου και ειδικά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της Μεσογείου, χωρίς διακρίσεις γλώσσας, θρησκείας και φυλής να ξεσηκωθούν σαν ενας άνθρωπος εναντίον του οποιουδήποτε δυνάστη : «Ν ανάψωμεν μια φλόγα, σε όλη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ώς την Αραπιά» και μέσα απ τον «Φούριο» προστάζει τους σκλάβους: «Να σφάξουμε τους λύκους, που στο ζυγό βαστούν και Χριστανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Κήρυγμα γι άμεση επαναστατική και αιματηρή πράξη συνοδευόμενο με το τραγούδι «Ως πότε παλληκάρια...». Και όταν απ τις χώρες των ραγιάδων καμιά φωνή καλαμαρά, δεν του έδινε απόκριση απευθυνόμενος στους Ελληνες τους είπε: «Ελάτε με ενα ζήλον σε τούτο τον καιρόν, να κάμωμεν τον όρκο επάνω στον σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με παριωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν. Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός» Αφου λοιπόν καμιά φωνή καλαμαρά, Κατζαμπάση, Επίσκοπου και Προεστού δεν αποκρίθηκε, τότε με πόνο καρδιάς ο Ρήγας, μοίρα τρισένδοξη τούχε γραφτό να απευθυνθεί, με αλλο τραγούδι, πούλεγε σε αρματωλούς, κλέφτες και Ραγιάδες : «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμον όδηγό σας, πειθαρχήστε σ έναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» Καθόλου απίθανο ο Ρήγας με το μήνυμα αυτό να εννοούσε ενα Καποδίστρια.

Αυτοί που εμφορούμενοι απ τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό, την αναγέννηση και τη Γαλλική κουμούνα του Παρισού, μετέτρεπαν σε θεωρία και εθνική συνείδηση τα μακρόχρονα και έντονα σκιρτήματα του ανυπότακτου, αρματωλού, κλέφτη και Ραγιά, και έχοντας απτά τα αποτελέσματα της γαλλικής επανάστασης, με την ίδρυση της «Φιλικής» διαμόρφωσαν ιδεολογικά και θεωρητικά τα απελευθερωτικά και κοινωνικό-οικονομικά πιστεύω της Επανάστασης και κάλεσαν το λαό σε ενα γενικό εθνικό συναγερμό.

Ο Ραγίας ηταν αυτός που ζούσε πιό άμεσα και έντονα στο πετσί του όλες τις μορφές καταπίεσης, όπως ο λαός στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός βίωνε την οικονομική φτώχια, την σωματική σκλαβιά, την πνευματική υποταγή, τη άμεση σωματική βία, και την άμεση αρπαγή του μόχθου του, οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και την πολύπλευρη καταπίεση και εκμετάλλευση, απ τους ντόπιους συνεργάτες του δυνάστη. Αυτός ο Ραγιάς ηταν, ο πρώτος που ενώ

του έλλειπε η θεωριτική-κατάρτηση ηταν πρώτος που πρακτικά συνειδητοποίησε την αδικία, γι αυτό και ο πρώτος που πήρε τα βουνά.

Που επαναστάτησε, που έγινε αρματωλός και κλέφτης. και αντάρτης είναι πάντα ο λαός Χωρίς να εχει συνειδητοποιήσει οτι η πράξη του αυτή θα συμβάλει στη διαμόρφωση επαναστατικής και εθνικής συνείδησης, αρπάζε το όπλο και έφευγε στο βουνό. Εκεί στο βουνό δημιουργεί συνδέσμους στην αρχή και αντάρτικα σώματα μετά για να πολεμήσει τον ξένο δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του.

Και τότε ο Μιλτιάδης, ο Λεωνίδας και ο Θεμιστοκλής, έγιναν Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Διάκος, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Ζαφειράκης, Καρατάσος, πήρε ολόψυχα μέρος στην Επανάσταση και συνέτριψαν με της ορμή του δίκαιου και της λευτεριάς τη φλόγα τον βάρβαρο δυνάστη και τους κάθε λογείς Νενέκους.

Οι κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες, επειδη ήταν και αυτοί υπο κατοχή και γνώριζαν οτι πληρώνουν και οι ίδιοι φόρο υποτελείας, δεν έβλεπαν με άσχημο μάτι τις κινήσεις του Ραγιά, αν τον αγώνα αυτόν θα μπορούσαν στην πορεία να τον μετατρέψουν από λαϊκό-κοινωνικό-απελευθερωτικό μόνο σε απελευθερωτικό. Αν το κατόρθωναν αυτό θα μεγάλωναν τα ήδη μεγάλα τσιφλίκια τους αρπάζοντας την απελευθερωμένη τούρκικη γή. Και επειδή δεν βίωναν άμεσα τη σκλαβιά και την καταπίεση όπως τη ζούσε ο Ραφιάς, δεν βιάζονταν. Καραδοκούσαν να διαμορφωθούν εκείνες οι συνθήκες, που θα διαγράφονταν η αρχή της ήττας του δυνάστη για να καθορίσουν το χρόνο της συμμετοχής για να εποφεληθούν τη νίκη.

Ετσι αναλογα με τη θέση του κατείχε ο καθένας στην πυραμίδα της συνεργασία με τον δυνάστη, αντίστοιχη ηταν και η στάση τους απέναντη στην επανάσταση. Την ίδια τακτική εφάρμοσαν τα αστικά κόμματα, η πλουτοκρατική ολιγαρχία και η Εκκλησία με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό στη διάρκεια της κατοχής.

Αφού από μόνοι τους δεν είχαν καμιά επλίδα να πάρουν την εξουσία, η ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων σε μια απελευθερωμένη χώρα τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να σφετεριστούν την εξουσία για λογαριασμό των...και με τη βοήθεια τους να θέσουν υπό απηνή και εξοντωτικό διωγμό τους αγωνιστές.

Να ομως τη γράφει γι' αυτούς τους ακούσιους σκλάβους και ειδικά για τον Ανώτερο Κλήρο. Τον ανώτερο Κλήρο που ειναι γεμάτες οι πλατείες των πόλεων και με δικές τους προτομές και ολόσωμα αγάλματα. Γι αυτούς που η κακή τύχη έκανε Ελληνες, ο ανώνυμος Ελληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια ειναι, Ω Ελληνες μου ακριβοί, όπού μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τάς αλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το άμαθές ίερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Είς την διήγησιν της δευτέρας αιτίας, είς την οποίαν συγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ώς έταξα...δια να αποδείξω, οτι δεν ειναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τεραννίας, και να αποστομώσω τάς φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.

Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν είς το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοι φοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πατριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον είς την Ελλάδα.

Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως είς την ένδειαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ΄εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ΄είς ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί,ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μιά μάνδρα λύκων,όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρότνα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερον είς μακαραιότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει είς τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσποιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τωόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

...Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι. Εκείνοι οι αμαθείς και ότνως βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και είς κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και είς όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλήσουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται είς το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου ειναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Αν το περιεχόμενο της Επανάστασης ειχε καθαρά μόνο απελευθερωτικό, οπως τον ήθελαν ο Κλήρος και οι Κοτζαμπάσηδες, Αν η Επανάσταση δεν ειχε κηρυχθεί στο Ιάσι της Ρουμανίας και η συμμετοχή του Ραγιά δεν ηταν τόσο μαζική και καθοριστικής σημασίας η συμβολή του. Και αν οι πρωτεργάτες δεν ηταν τόσο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι και ο ρόλος τους τόσο καθοριστικός σε βαθμό που να μην ειναι δυνατόν να αμφισβητηθεί, ειναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση και σαν πράξη που θα ειχε συντελεστή τον άνθρωπο. Οπως το Ιερατείο άλλαξε τον τόπο που κηρύχθηκε η Επανάσταση και μετακίνησε την ημερομηνία έναρξης από της 22 του Φλεβάρη του1821 για την 25η του Μάρτη, συνδέοντας την με τον Ευγγελισμό της Θεοτόκου. Μ ε τον αυτό αμφισβητούσε και τη συμβολή του ανθρώπινο παράγοντα.

Ολα ειχαν γίνει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Αν η Επανάσταση δεν ειχε συνδεθεί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ηταν εντελώς άγνωστο το 1821 και σαν πράξη ανθρώπινη. Οπως το Ιερατείο δεν άφησε τίποτα που να θυμίζει τη συμμετοχή του Ραγιά στην Επανάσταση και κάτι που

να θυμίζει το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο, με τον ίδιο αλχημικό τρόπο και οι ιστορικοί δεν άφησαν τίποτε στην συγγραφή της ιστορίας που να τραβά την προσοχή και να κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Βέβαια τους τα χαλάνε λίγο οι ξένοι ιστορικοί και κυρίως οι συμμετέχοντες στην Επανάσταση ξένοι. Δεν βαριέσαι όμως ξένοι ηταν τί ήθελες να γράψουν.

Δεν μπορεί κανένας να Ισχυριστεί ότι η Εκκλησία και ειδικά ο κατώτερος κλήρος δεν πήρε μέρος στην Επανάσταση με τον Αμβωνα και την οργανωμένη Ελλησιαστική Ιεραρχία που Ελεγχε έκτος απ την ψυχή και τη θέληση του λαού, από εκεί και πέρα όμως να μεταθέτει ημερομηνίες επετείων για να αναδείξει τον Εαυτό της πρωταγωνιστή παρακάμπτοντας τους Αγωνιστές και αυτόν τον Εθνομάρτυρα Ρήγα ακόμα, πάει όχι μόνο πολύ αλλα και αυτά τα παραδεκτά εσκαμένα που λέει ο λαός.

Η Εκκλησία όπως όλες οι άλλες Εκκλησίες του Κόσμου Ορθόδοξες, Καθολικές, Πρωτεστάντες και όποιο αλλα Δόγμα Θρησκευτικό, πριν απ τη Γαλλική Επανάσταση ηταν οι μεγαλύτεροι Γαιοκτήμονες. Το ίδιο και η Ελληνική Εκκλησία ήταν ο ποιο μεγάλος Γαιοκτήμονας στο υπό Τουρκική κατοχή Ελλαδικό χώρο . Η Ελληνική Επανάσταση στηρίχθηκε και έγινε με βάση τα νάματα της Γαλλικής Επανάστασης που ήταν τόσο στη δομή και τους σκοπούς ΑΣΤΙΚΗ (ανεξάρτητα απ την κατάληξη, στην οποία κατάληξη έβαλε και το χέρι του η **ΔΕΞΙΑ** του κυρίου), σαν Αστική Επανάσταση, απόδειξη ότι ανάμεσα στα αλλα προβλήματα η ηγεσία της Επανάστασης ειχε θέση σαν βασικό θέμα: το ΘΕΜΑ της ανοιξηθρησκείας και η Αστική τάξη όπως είναι γνωστό πέρασε από φωτιά και σίδερο τους γαιοκτήμονες Μυτροπολίτες στη Γαλλία για να τους πάρει τη Γη

Με βάση την «ισότητα».που αφορούσε την Ισότητα στο ΝΟΜΟ και όχι στην ιδιοκτησί πέραση ένα νόμο με Σοσιαλιστικες ενδείλεις και αιχμές, μόλις οι αστοί έγιναν κάτοχοι της Εκκλησιαστική Γης τον κατάργησαν, Με βάση το μόνο ξεσήκωσε αλλα και παρώτρυνε τους δουλοπάρικους να καταλάβουν για λογαριασμός τους τις Γαιοκτησίες της Εκκλησίας.

Συνεπώς ποτέ η Εκκλησία δεν μπορούσε να σκεφτεί, να συμμετάσχει και να δράση αστικά. Τα συμφέροντα της ήταν ταυτισμένα να δεν ήταν ταυτόσημα με αυτά των Ελλήνων Γαιοκτημόνων. Απόδειξη ότι και το Πατριαρχείο Αφόρεση την Επανάσταση και το Ρήγα, μα και η Ελλαδική παρ' ότι αποσχίστηκε απ το Πατριαρχείο και αυτή αφόρεσε τους συντελεστές της Επανάστασης και την ίδια την Επανάσταση

Κάπως ετσι πορεύτηκε η Εκκλησία και κάπως ΕΤΣΙ άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του Μακεδονικού αγώνα το 1912, με αποκορύφωμα του Αλβανικού πολέμου με τον Δαβάκη κλπ και της Εθνικής Αντίστασης 1941-45. που για τους γνωστούς λόγους δεν υπάρχει!!!

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές, θα πείσει και τον ποιο δύσπιστο: Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού, έκαναν ένα κοινό όνειρο, ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον

επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, οχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε, γι' αυτό και του στερούν την ιστορία της Νίκης

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας ΝΊκος.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΓΡΑΨΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ

Από τη πιο μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος κόσμου. Οι πιο αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιο παλιά ιερά βιβλία των θρησκειών αρχίζουν πάντα με για αφήγηση της δημιουργίας του κόσμου. Ειναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφθεί για το μέλλον του, ασφαλώς θα αναρωτήθηκε πρώτα από όλα ποιά ηταν η «καταγωγή» της φύσης, που στους κόλπους της ζούσε...

Οι αιώνες κύλησαν. Οι ερμηνείες που φανταστήκανε και δώσανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι, μας φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Διαβάζοντάς τες, έχουμε την εντύπωση πώς ξεφυλλίζουμε τα ποιητικά λίγο γελοία απομνηνονεύματα ενος κόσμου παιδικού που χάθηκε για πάντα.

Ολοι οι Ανθρωποι, από την κούνια μέχρι τον τάφο, χωρίς διάκριση σε φυλή ή χρώμα, περνούν από τους ίδιους σταθμούς ανάπτυξης. Δοκιμάζουν σε κάθε ηλικία με ελάχιστες διαφορές, ανάλογα την αιτία, φυλετικής, κλιματολογικής και βιωτικών αναγκών τις ίδιες κρίσεις ανάπτυξης ωριμότητας και παρακμής. Το ίδιο και οι ανθρώπινες κοινωνίες διατρέχουν ανάλογες μορφές, κοινωνικές θρησκευτικές και πολιτικές, με μέσα παραγωγής και ιδέες που ανταποκρίνονται σε κάθε μια από αυτές τις κοινωνικές μορφές.

Ομως οι αιώνες εξακολουθούσαν να κυλούν και σε κάποια ιστορική στιγμή οι πρωτόγονοι μακρυνοί μας πρόγωνοι, με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλεία, διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις εκείνες για τη δημιουργία της οικογένειας που αποτέλεσε το δομικό κύτταρο της κοινωνίας και σε συνέχεια την κοινωνία. Την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία. Ο κομμουνισμός υπήρξε το λίκνο της Ανθρωπότητας. Η καταστροφή του πρωτογενούς αυτού κομμονισμού ειναι έργο του πολιτισμού, που βασικά χαρακτηριστικά του γνωρίσματα ειναι : α) η ιδιοκτησία και ειδικά η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής β) η εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, γ) ο ταξικός διαχωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις και δ) ο πόλεμος για το αυγάτισμα της ιδιοκτησίας και μέσω της ιδιοκτησίας το παραπέρα αυγάτισμα της δύναμης.

Στο έργο του «Νέα Επιστήμη» ο Βικό, που θεωρείται «πατέρας της φιλοσοφίας της ιστορίας» μιλά για μια «ιδεώδη αιώνια ιστορία, που σύμφωνα με αυτήν αναπτύσσονται διαδοχικά οι ιστορίες ολων των εθνών και οτι από οποιοδήποτε στάδιο αγριότητας, θηριωδίας ή βαβραρότητας, οι Ανθρωποι προχωρούν προς την κοινωνική ζωή».

Αυτό το Αέναο Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, και η τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική, πιό απόλυτη και πιό συνεκτική, πραγματοποιείται προοδευτικά με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και το ανέβασμα των ομάδων προς τη συγκρότηση των φυλών, των εθνών και σήμερα μιλάμε για οικουμενική κοινωνία.

Οι αιώνες ομως εξακολουθούσαν να κυλούν, και οι προδιαγραφές που περιείχε στον πυρήνα της η ατομική ιδιοκτησία, άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και να προσδιόριζαν με σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο θα λειτουργούσε πλέον η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Ιδιοκτησία υπήρχε και στο πρωτόγονο κομμουνιστικό σύστημα. Δεν ηταν ομως ατομική, αλλα κοινωνική-συλογική.
Στό κοινοτικό σύστημα ηταν τόσο βασικό και αναγκαίο, να πάρει κάθε μέλος του γένους τη μερίδα της τροφής του, που στην ελληνική γλώσα η λέξη «μοίρα» που αρχικά σήμαινε μερίδα τροφής, πήρε αργότερα τη σημασία του «πεπρωμένου-μοίρας», της υπέρτατης θεότητας, όπου θεοί και Ανθρωποι υποτάσσονταν, που μοιράζει στον καθένα το χρόνο της ζωής του, όπως ακριβώς η Μητριαρχία των κρατικών «συσσιτίων» μοίραζε την μερίδα της τροφής. Στην ελληνική μυθολογία λέει ο Paıl Lafarcıe, το «πεπρωμένο» προσωποποιείται σε γυναίκες-θεές (Μοίρες Κήρες κλπ) και οτι αρχικά τα ονόματα αυτά σήμαιναν την μερίδα τροφίμων και των λαφύρων.
Το γεγονός αυτό οτι τώρα πλέον το κάθε μέλος εκτός από τη μερίδα τροφής που διακαιούται, δικαιούται και μερίδα στα λάφυρα, δείχνει οτι μέσα στο σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγή οτι η κοινωνία άρχισε να παρουσιάζει ενα μικρό πρεόνασμα, εστω και με τη μορφή του λάφυρου, καθώς και οι διεργασίες για το πώς θα χρησιμοποιηθεί αυτό το πλεόνασμα. Για αρκετούς αιώνες το πλεόνασμα αυτό, έδωσε τη δυνατότητα στη κοινότητα να αποσύρει ανθρώπους από την άμεση καθημερινή παραγωγή και να τους αναθέσει να ερμηνεύσουν πιό αντικειμενικά την «καταγωγή» της φύσης, που τράβηξε από πολύ νωρίς την προσοχή τους και που στους κόλπους της ζούσε αλλα και έρευνα για την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλείων.
Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα, στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ενώ απαντούσε και έλυνε μια σειρά προβλήματα ανάπτυξης και πολιτισμού, διαμόρφωνε παράλληλα μέσα στα σπλάχνα της κοινότητας, τα φύτρα, τις δομές, τους θεσμούς και τα αντίστοιχα όργανα, για την ιδιοποίησή του από τα άτομα πλέον και οχι οπως προηγούμενα και ειδικά από αυτούς που δεν συμμετείχαν άμεσα στην παραγωγή, αλλα καταγίνονταν με την παρατήρηση και την έρευνα. Αυτοί τρεφόνενοι από την κοινωνία, ειχαν τον χρόνο και την πείρα να διαμορφώσουν τις δομές εκείνες που θα τους επέτρεπε να ιδιοποιηθούν ατομικά το πλεόνασμα.
Αρα, δεν ηταν ο πάσαλος, οπως πολλοί ισχυρίζονται, αυτός που δημιούργησε τα πρώτα φύτρα-έμβρυα της ιδιοκτησίας και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων από καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά το πλεόνασμα και η γνώση που δημιούργησαν τις κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις, να περάσει η τότε κοινωνία των Ανθρώπων από το Καθεστώς της κοινοκτηνοσύνης στο Καθεστώς της Ιδιοκτησίας.
Το πλεόνασμα λοιπόν, ηταν αυτό που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την Εργασία στην ιδιοκτησία. Από την κοινωνία της εργασίας στην κοινωνία της ιδιοκτησίας. Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα-υπεραξία ειναι αυτό που θα επαναφέρει τον άξονα της ζωής από το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή στο καθεστώς της εργασίας και την κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής Με βασική και κυρίαρχη επιδίωξη να απαλλάξει το γένος των Ανθρώπων από τη δουλειά- δουλεία και τη σκλαβιά. Θα το απαλλάξει από την υποταγή, την ταπείνωση, τον εξευτελισμό και τον μηδενισμό. Η επαναφορά στο καθεστώτος της εργασία θα επανασυνδέσει τον Ανθρωπο με την

αλληλεγγύη, την ηθική, την αξιοπρέπεια, την αυτογνωσία και θα λειτουργεί πλέον, οπως παλιά αυτόβουλα και αυτεξούσια.
Και θα απαλλαγεί γιατί αλλο πράγμα ειναι η εργασία και αλλο πράγμα η δουλειά. Οταν εργάζεσαι επιλέγεις, σκέπτεσε, σχεδιάζεις, τροποποιείς ή ανακαλείς και μετά αποφασίζεις να δράσεις. Ενώ οταν δουλεύεις δεν συμμετάσχεις στο σχεδιασμό και την απόφαση. Την απόφαση την παίρνουν άλλοι. Εσύ ο δουλευτής εισαι υποχρεωμένος μόνο να εκτελείς και να δέχεσαι ανά πάσα στιγμή με την απειλή απόλυσης, τις όποιες δικιαλογημένες ή αδικαιολόγητες παρατηρήσεις. Ανάμεσα λοιπόν, στη δουλειά και την εργασία υπάρχει μια τεράστια ειδοποιός διαφορά. Μια διαφορά που οχι μόνο προσδιορίζεις αλλά και επιβεβαιώνει την διαφορά των δυό συστημάτων ζωής.
Η εργασία απελευθερώνει το στοιχείο της δημιουργίς που κλείνει μέσα ο κάθε Ανθρωπος. Τότε η εργασία ειναι Λευτεριά, ειναι Φως, ειναι ζωή, ειναι πολιτισμός. Στην εργασία, ο εργαζόμενος πηγαίνοντας στο χώρο της εργασίας, επειδή την εχει επιλέξει κουβαλά μαζί του ολόκληρο τον εαυτό του, ολόκληρο το ΕΙΝΑΙ του και αυτό γιατί πάει να κάνει κάτι που το θέλει, που το ποθεί, που το αγαπά, που θα ειναι το έργο των Χεριών και του Νού. Το έργο που θα καταξιώσει τον δημιουργό. Το έργο που επιβεβαιώνει το ΕΙΝΑΙ αυτού που το συνέλαβε, σχεδίασε και εκτέλεσε. Θα ειναι ενα έργο, που εκτός ολων των αλλων, θα περιέχει την άμμιλα και οχι τον ανταγωνισμό. Ενα έργο πολίτιμο και χρήσιμο για τον συνάνθρωπο. Ενα έργο που θα εκφράζει σε ολη την έκταση το στοιχείο της δημιουργίας, την ίδια τη δημιουργία. Τον Ανθρωπο καλλιτέχνη και τον καλλιτέχνη Ανθρωπο.
Αντίθετα η δουλειά, η μισθωμένη δουλειά, που ουσία και περιεχόμενο ειναι μια προσαρμοσμένη στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής δουλεία. Η μελέτη της ιστορίας επιβεβαιώνει οτι μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η δουλεία ανεξάρτητα από την ονομασία, δούλος, δουλοπάρικος και τώρα προλετάριος, πήρε τη θέση της εργασίας. Επαψε πλέον να εργάζεται αλλα δουλεύει. Εκτοτε ο ανιδιοκτήτης Ανθρωπος, μετατράπηκε σε αντικείμενο-πράγμα-εκμετάλλευσης.
Εχασε την προσωπική του αξιοπρέπεια. Εχασε την Ανθρώπινη υπόσταση. Αναγκάζεται να κάνει οποιαδήποτε δουλειά άσχετη με τους ικανοτητές προκειμένου να εισπράξει, σαν μισθό ή μεροκάματο εκείνο το απαραίτητο κόστος για να διατηρηθεί στη ζωή και για να αναπαραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη-ικανότητα του του σύγχρονου δούλου. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα, μεγαλύτερη σκλαβιά από το να ειναι ο άνθρωπος υποχρεωμένος για ολόκληρη τη ζωή του να κάνει μια δουλειά που δεν τον εκφράζει και κυρίως που δεν ειναι αντίστοιχη με τις σωματικές και πνευματικές προδιαγραφές του.
Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι δούλος στο δουλοκτητικό σύστημα μα και ο δουλοπάρικος αργότερα στο Φεουδαρχικό βρίσκονταν σε πλεονεκτικότερη θέση σε σχέση με τον σημερινό προλετάριο από άποψη δικαιωμάτων. Μπορεί ο δουλοκτήτης να ειχε το δικαίωμα να πουλήσει τον δούλο, δεν ειχε ομως το δικαίωμα να τον αφήσει νυστικό, απροστάτευτο και χωρίς στέγη, περίθλψη κλπ, εστω αντίστοιχη με την φροντίδα και το ενδιαφέρον που θα έδειχνε για κάποιο άρρωστο ζώο του. Και θα το φρόντιζε γιατί αν δεν του πρόσφερε ολα αυτά και δεν τον φρόντιζε δεν θα ηταν σε θέση να παράγει.
Ο δούλος ηταν ταυτισμένος με τη ζωή του δουλοκτήτη. Μπορεί να μην ηταν ελεύθερος να φύγει. Δεν πέθαινε ομως απ την πείνα και δεν ειναι

απροστάτευτος από τους όποιους κινδύνους. Ενώ ο προλετάριος μπορεί να ειναι ελεύθερος να φύγει τον σύγχρονο απέναντι του κεφαλαιο-κράτη ειναι ελεύθερος ομως να πεθάνει από την πείνα σαν του χιλιάδες κλωσσάρ.
Αυτό το πλεόνασμα με την πάροδο των αιώνων, οπως οδήγησε την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία στο καθεστώς της ιδιοκτησίας. Οταν λέμε πλεόνασμα, εννοούμε αυτό το κομμάτι που περισεύει μετά την κάλυψει των ζωτικών και πνευματικών αναγκών του Ανθρώπου.
Τί ειναι ομως αυτό το πλεόνασμα, πως, που και πότε παράγεται αυτή η αόρατη δύναμη (υπαραξία)που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την κοινοκτημοσύνη στην ιδιοκτησία.
Αν, για παράδειγμα, σήμερα, ο εργάτης δουλεύει οχτώ ώρες και αρκούν μόνο οι τέσσερες ώρες δουλειάς για να παράγει μια αξία ιση με εκείνη του δικού τους κόστους παραγωγής, δηλαδή αρκούν να αγοράσει τα υλικά και τα πνευματικά αγαθά για να αναπαράγει την μυϊκή και πνευματική δύναμη που κατανάλωσε κατά τη διάρκεια της δουλειάς, οι αλλες τέσσερες ώρες αντιπροσωπεύουν το πλεόνασμα-«υπεραξία», μια αξία που, δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της παραγωγικής διαδικασίας με την ενσωμάτωση-υλοποίηση της εργατικής δύναμης.
Ο εργάτης λοιπόν, παίρνει μια αξία, η οποία, αντιστοιχεί σε τέσσερες ώρες δουλειάς και δίνει σε αντάλλαγμα μια αξία που αντιστοιχεί σε οχτώ ώρες δουλειάς. Αυτή ειναι η πραγματική ουσία της «ελεύθερης» ανταλλαγής-συναλλαγής, ανάμεσα στον εργάτη και τον ιδιοκτήτη μετά την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία προκαπιταλιστικά «πλεόνασμα» και σήμερα υπεραξία με τον κεφαλαιοκράτη. Από τη σχέση αυτή-συναλλαγή, ανάμεσα στην εργάτη και τον καπιταλιστή προκύπτει η τετράωρη πρόσθετη απλήρωτη δουλειά και ειναι αυτό το πλεόνασμα-υπεραξία, που παράγει κέρδος, το οποίο κέρδος ιδιοποιείται ο ιδιοκτήτης-κεφαλαιοκράτης. Η εμφάνιση του καθεστώτος ιδιοκτησίας προιδιοκτησιακά και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στον καπιταλισμό και η ανάπτυξή του στηρίζεται εξ ολοκλήρου, στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο. Το κεφάλαιο σε τελευταία ανάλυση δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά το συσσωρευμένο κέρδος ή αλλιώς η απλήρωτη δουλειά.
Η ατομική ιδιοκτησία, έδωσε στο ιδιοκτήτητή της, με τη μορφή της υπεραξίας, μια πρόσθετη δύναμη. Μια δύναμη πέρα από την μυϊκή δύναμη και την όποια πνευματική του ικανότητα. Η ξεχωριστή αυτή δύναμη, επέτρεψε στους ιδιοκτήτες να τρέφονται αποκλειστικά από την δουλειά των άλλων, και ο παρασιτισμός να γίνει ενα πρόσθετο μέσο δύναμης. Η δύναμη αυτή επέτρψε στην ιδιοκτήσία να διαμορφώσει εκείνες τις κατάλληλες δομές και θεσμούς για την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο. Κάτι τέτοιο ηταν εντελώς ξένο στην προηγούμενη κοινωνική οργάνωση, στα πλαίσια της οποίας η κοινή ιδιοκτησία καθώς και η γενική υποχρέωση όλων να εργάζονται, αποτελούσε μακραίωνα βαθειά ριζωμένη πρωτορχική, αρχή και εκούσιο βίωμα.

Ομως οι αιώνες κυλούσαν, και στο βαθμό που εξελίσσονταν τα μέσα παραγωγής το πλεόνασμα μεγάλωνε και σύστημα της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγώγης επεκτίνονταν διαμορφώνονται τα έθνη. Τα έθνη, το ενα ύστερα από το αλλο διαμορφώνονται σε κράτη. Τα κράτη εθνη οργανώνουν στρατούς και πολεμικούς μηχανισμούς. Η τάση της ζωής προς μια ολοένα πιό εσωτερική, πιο πνευματική, διαστρέφεται και παίρνει τη μορφή μιάς φρικτής γελιογραφίας- του Ιμεριλισμού. Κάθε εθνικό κράτος ονειρεύεται να κατακτήσει και να υποδουλώσει όλα τα αλλα.

«Δεν θα ζήσουν παρά οσοι πουλούν και αγοράζουν. Αυτός ειναι ο νόμος του πολέμου(...) Δίκαιο, ομορφία, δίψα της αλήθεια, ειναι πράγματα ανυπόστατα για το θεριό». Παντ Πολεμάκης «Ο ήλιο του θανάτου» ΕΚΔΟΣΗ Εστιας
Κόγιας Νίκος

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ
Στο διάβα των αιώνων στη ζωή κάθε λαού υπάρχουν «επέτειοι» και επέτειοι ορόσημα. Επέτειοι που δεν σβήνουν με τον χρόνο παρά την πολύχρονη προσπάθεια εχθρών και «φίλων» να τις βγάλουν από τη συλλογική μνήμη. Μια τέτοια επέτειο που δεν θα διαγραφεί ποτέ σπό τη συλλογική και ιστορική μνήμη των Ελλήνων ειναι η **δωδεκάτη Οκτωβρίου του χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα:**

Η μέρα που απελευθερώθηκε η Ελλάδα από τους τρείς κατακτητές.

Εμείς οι ολιγάριθμοι Αγωνιστές της Αντίστασης που από κάποια, εύνοια των βιολογικών νόμων δίνουμε ακόμα το παρόν τη μέρα αυτή του γιορτασμού της ζούμε με ανάμικτα αισθήματα χαράς αλλα και μελαγχονικού στοχασμού. Με χαρά γιατί εστω και τόσο αργά και μετά από μια πολύχρονη για μας βασανιστική πορεία αναγνωρίσηκε η Εθνική Αντίσταση. Με μελαγχολικό στοχασμό γιατί η «αναγνώριση» υπήρξε ημιτελής και δεν ολοκληρώθηκε μέχρι σήμερα. Δεν συνοδεύτηκε με τα νομοθετικά εκείνα μέτρα που θα εμπέδωναν στη συνείδηση του λαού μας το αναμφισβήτητο γεγονός οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η πιο ΛΑΜΠΡΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΞΑΡΣΗ του λαού μας στη νεότερη ιστορία της Ελλάδας.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21σαν στόχο ειχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση εστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε απ τη μέγκενη της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α!

Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η Ελλάδα η γνωστή «ψοροκώσταινα».

Γι αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτοί που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να ξανά υποδουλώσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες. Αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, ταυτίστηκε με τον αγώνα του λαού για Λευτεριά και Εθνική Ανεξαρτησία. Για μια καλύτερη ζωή. Και πριν από ολα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία. Υπήρχε απόλυτη αδιαλαξία απέναντι στους κατακτητές. Με δυό λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτουν την Ελλάδα. Ηταν μια γενικευμένη Παντρατιά, με σκοπό και στόχο:

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Αν την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιοτράζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Εθνους των Ελλήνων. Η Εθνική Αντίσταση ειναι ενα πολυδιάστατο θέμα, γι αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Οι εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης ανέβασαν τη ΔΟΞΑ της πατρίδας μας στην πιό περίοπτη θέση ανάμεσα στις χώρες που πελέμησαν τον άξονα. Ο αγώνας της Εθνικής Αντίστασης και η συμβολή στο συμμαχκό αγώνα ηταν και παραμένει πράξη εθνικού φρονιματισμού και παιδείας, για το λαό και τις επερχόμενες γενιές. Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει απ το παιδί στ αγγόνι

Αν το Μεσολόγγι ηταν η πιο ψηλή κορφή του Εικοσιένα, η ΕΑΜική Ελλάδα ηταν ολόκληρη ενα Μεσολόγγι: από την Κρήτη, τον Μοριά και τη Ρούμελη, την Μακεδονία, Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Θράκη. Στις πόλεις ελεύθροι πολιορκημένοι και στα βουνά πετούσαν ελεύθεροι οι Αετοί του ΕΛΑΣ, που διαφέντευαν τους κάμπους και την ύπαιθρο και έφτανε χάρη στη δραστήρια παρουσία τους ως στη καρδιά των μαγαλοπόλεων. Μια Νέα «Φιλική Εταιρεία» ηταν το ΕΑΜ και μυημένοι σε αυτήν ηταν ολη η πατρίδα. Ενα σύνθημα έλεγες και σου ανοίγονταν οι πόρτες της πόλης και των σπιτιών. «Χαιτίσματα από τη Νίκη» έλεγαν οι σύνδεσμοι στον εισπράκτορα του τραίνου και εκείνος τους χαμογελούσε, τους έβαζε στη θέση και δεν τους έπαιρνε εισητήριο...

Μετά την ίδρυσει του ΕΑΜ η Ελλάδα ηταν ενας κόσμος ριγμένος στον αγώνα σαν ενας άνθρωπος: με την οργάνωση, το ντουφέκι και το τραγούδι, «Βροντάει ο Ολυμπος αστράφτει η Γιώνα,...Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα...Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση πολιτισμός ΕΠΟΝ... Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι...Η Ελλάδα σέρνει το χορό ψηλά με τους αντάρτες... Λευτεριά πανώρια κόρη, κατεβαίνει από τα όρη»...Με το ντουφέκι, τον κασμά, την τσάπα και το φτιάρι, την τέχνη και το λόγο. Η αγωνιζόμενη ΕΑΜική Ελλάδα υπήρξε πρότυπο οργανωμένου κοινωνικού βίου και οχι μόνο στο καιρό της κατοχής, αγώνα και Αντίσταση, αλλά και ειρηνικού κοινωνικού βίου. Μια Ελλάδα που με δικής...πρακτική επιλογή πόρευε και πορευόταν με το ήθος και το πνεύμα το ΕΜΕΙΣ και η Ελλάδα.

Και ενω Εθνική Αντίσταση ειναι αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη, η πιο συγκλονιστική και πιο λαμπρή έξαρση του λαού μας, θα τολμούσα να πώ και από το 21 ακόμα, γιατί και το 21 για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν

τρόπος και μέσω ζωής, η πολιτεία δεν την είδε, και δεν της έδωσε και μετά την αναγνώριση την αντίστοιχη ιστορική αξία στο ιστορικό γίγνεσθαι της νεότερης Ελλάδας. Και ο μελαγχολικός στοχασμός οπως ειναι φυσικό, προέρχεται απ το γεγονός οτι οι αγωνιστές πιστεύανε οτι η Πολιτεία μετά την αναγνώριση θα δικαίωνε και εθνικά την Εθνική Αντίσταση καθιερώνοντας την 12η Οκτωβρίου σαν την Τρίτη Εθνική Επέτειο της χώρας και κυρίως οτι δεν θα γιορτάζαμε πλέον την 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο.

Μια «επέτειο» που αν οι ομιλητές την ημέρα της «επετείου» πρόσθεταν τις δυό αποφράδες και κατάπτυστες φράσεις: «**Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει, πατέρα...**» η «επέτειος» αυτή εκούσια ή ακούσια αποτελεί ένα ύμνο στην Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και τον δικτάκτορα Μεταξά.

Και επειδή κάτι παρόμοιο έγινε και με την καθιέρωση την 26η Νοεμβρίου 1942 ή ημέρα για την Εθνική Αντίσταση με σημείο αναφοράς την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου στην οποία ανατίναξη εκτός από τις Ελληνικές Αντιστασιακές δυνάμεις ΕΑΜ και ΕΔΕΣ συμμετείχαν και ορισμένοι Αγγλοι. Ενώ ο σκοπός της ανατίναξης ηταν να διακοπεί εστω και για μερικές εβδομάδες μέσω της Ελλάδας η τροφοδοσία με πολεμικό υλικό ο Στρατάρχης Ρόμελ στην Αφρική. κάθε χρόνο την συγκεκριμένη μέρα ηταν ευρύτατα ναρκωθετημένος. Το 1963 με κυβέρνηση Γ Παπανδρέου, ειχαμε 38 τραυτατίες απ τις νάρκες, αρκετούς βαριά τραυματίες που έφηγαν με φορεία και χώρια αυτούς που δεν δήλωσαν το τραύμα για να μην μπλέξουν με την αστυνομία. Παρουσία των Αγγλων λοιπόν, που το Δεκέμβρη του 1944 με μια βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση έσπυραν τον όλεθρο σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα.

Ετσι λοιπόν, προκειμένου να μη ξεχάσουμε τους Αγγλούς, το Βασιλιά και τον Μεταξά, που από κοινου επέβαλαν τη φασιστική αγγλικής κοπής δικτατορία, έντεχνα και καλομελετημένα έχουμε ξεχωρίσει την Εθνική Αντίσταση απ την Απελευθέρωση. Γιορτάζονταν την τελευταία Κυρική του Νοέμβρη την έναρξη της Αντίστασης και στις 12 του Οκτώβρη την απελευθέρωση. Με δυο λόγια προηγείται η απελευθέρωση απ την έναρξη λές, και δεν υπάρχει καμιά σχέση ανάμεσα στην έναρξει της Αντίσταση και την απελευθέρωση της χώρας. Και στην περίπτωση αυτής της επετείου κάνουμε αυτό που συμβαίνει με την 28η Οκτωβρίου. Προς δόξα των Αγγλων, του Βασιλιά και του Μεταξά γιορτάζουμε την ημέρα της σκλαβιάς και οχι την ημέρα της Νίκης-Απελευθέρωση.

Η 28η Οκτωβρίου 1940, παρ όλο που βρήκε τη Ελλάδα ανέτοιμη ηθικά και υλικά για πόλεμο, παρ' όλες τις διθυραμβικές κραυγιές της δικτατορίας για Ελλάδα φρούριο και πάνοπλη...ηταν μια μεγάλη μέρα. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940 με τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα οχι μόνο την 25η Μαρτίου, αλλα και την 28η Οκτώβρίου.

Οι οργανώσεις της Αντίσταση, σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, την ημέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21. Το έκανε ομως, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Ο Ηλίας Στάβερης, στο έργο

του ο «Γιάννης Πολίτης» γράφει πως την 25η Μαρτίου 1942, ο Γιάννης Πολίτης αψηφώντας τη φρουρά και τα στημένα πολυβόλα στο Μνημείο του Αγνώστου στην Πλατεία Συντάγματος κατέθεσε το στεφάνι της Αντίστασης. ο Γιάννης Πολίτης, ηταν αυτος που οταν πιάστηκε τα βασανιστήρια ηταν τόσο φρικτά και για μην του αποσπάσουν λόγια έκοψε μόνος του τη γλώσσα.

Στη Βέροια οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ και τα Αετόλουλα, την 25η Μαρτίου και την 28η Οκτωβρίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεσης στεφανιών στον άγνωστο στρατιώτη κατά συνοικίες.Την γιότραζε όμως σαν σημείο αναφοράς οτι θα συνέχιση του αγώνα μέχρι τη Νίκη.

Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που παρέμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων και παθών των ισχυρών και των μεγάλων.

Ομως η 28η οκτωβρίου ειναι η μέρα κήρυξης του πολέμου. Η Μέρα του κηρύσσεται ο πόλεμος θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αποφράδα, μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη για κάθε λαό, αφού ο πόλεμος σημαίναι αναμέτρηση με το θάνατο. Μια μέρα πόνου και οδύνης, μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλα και την καταστροφή και όχι μέρα απελευθέρωση οπως η 12η Οκτωβρίου 1944.

Μάλιστα η 28η Οκτωβρίου 1940 ειναι συνδεδεμένη με τον αλήστου μνήμης Μεταξά. Ενα κατάλοιπο των φασιστών τελετουργιών της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου και των εσμων των εθνικοφρόνων νικητών του εμφυλίου πολέμου. Ενα κατάλοιπο του δικτάτορα Μεταξά, που στις 4/8/1936 επέβαλε την εξ ίσου αλήστου μνήμης φασιστική δικτατορία. Μια δικτατορία που υπόσκαψε τα θεμέλια της εθνικής και κοινωνικής συνοχής, σε βαθμό που το αλβανικό μέτωπο να ΚΑΤΑΡΕΥΣΕΙ ΑΠΌ ΤΑ ΜΕΣΑ με αποτέλεσμα ο λαός να νοιώθει προδομένος στα πεδία των μαχών και αργότερα με την φυγή της ηγεσία οχι μόνο εγκαταλειμένο και διπλά προδομένος αλλά και έρμαιος στα χέρια των Ναζί.

Η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζεται η έναρξη του πολέμου και οχι η απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, σημαίνει οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές οι δυνάμεις και οι δομές εκείνες που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλο-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορία και ζωντανή η μνήμη του διακτάτορα Μεταξά. ΟΙ δυνάμεις εκείνες που με τις κατεστημένες αντιλήψεις με τις παροχημένες λογικές σώρευσαν δεινά στον τόπο. Με τον γιορτασμό της 28ης Οκτωβρίου φαίνεται πως η πολιτεία επιδιώκει να ξεχαστεί ή προσφορά των αγωνιστών που με το αίμα και τις θυσίες στις εξακόσιες και πλέον μικρές και μεγάλες μάχες καθαγίασαν τις σελίδες της νεότερης ιστορίας της χώρας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Για να διαιωνίζεται το «λαοπρόβλητο» δικτατορικό πεύμα του Μεταξά πρέπει να συνεχίσει κα λειτουργεί στο χρόνο...σαν συνισταμένη στη μνήμη του λαού το δικτακτορικό πνεύμα, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...γιατί αν δεν υπήρχε η συνέχεια, πως αλλοιώς θα φτάναμε στο «Και εχρειάσθη η 21η Απριλίου δια να μην απωλεσθή η νίκη του Γράμμου...» και και την διαβεβαίωση που έδωσαν στο λαό οτι στο εξής «δεν θα υπάρξη

μπουρλοτιέρης κομμουνιστής, οταν δεν ημπορη να παρασύρη ως σειρήνα τον πένητα και νήστιν εργάτην».Το πιστεύω μας Β! Τόμος Αθήνα 1968.

Πως να μην ζει αυτό το «λαοπρόβλητο» δικταστορικό πνεύμα οταν η ιστορία σταματά στις 28 Οκτωβρίου του 1940 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η τετράχρονη κατοχική ιστορία, οταν δεν κατοχυρώνεται απ την πολιτεία η 12η Οκτωβρίου, που απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για ποιόν ακριβώς λόγο (αν οχι για τη μνήμη και το δικτατορικό πνεύμα) εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε τραγικό επακόλουθο την τριπλή κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξε την 12η Οκτωβρίου 1944. Φαίνεται πως ο γιορτασμός αυτός, ως ενα βαθμό καλύπτει και την άτακτη, απαράδεκτη και εγκληματική εγκατάλειψη του λαού και της χώρας της «ηγεσίας» προς τα απάνεμα λιμάνια.

Οπως ηταν φυσικό η εγκατάλειψη του λαού της χώρας απ την «ηγεσία» ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη συνείδηση του λαού. Και δεν ειναι μόνο η εγκατάλειψη που αν δεν ισοδυναμεί με προδοσία ειναι και οι συνθήκες που απαιτούσαν την παρουσία της «ηγεσίας», μα και ο χρόνος και ο τρόπος της εγκατάλειψης. Να μερικά ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την εγκατάλειψη που σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τί θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγερας της Κρήτης (αφού το fforei ο ffice απέρυρε την συγκατάθεση για την Κύπρο που ειχαν συμφωνήσει, με το αιτιολογικό οτι τυχόν εγκατάσταση εστω και σε ενα μικρό κομμάτι θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο) ηταν για αυτούς βραχνάς. Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...».

Ενα αλλο θέμα εθνικό, και εξ ίσου σοβαρό που πρέπει να αντιμετωπίσει η πολιτεία εστω και μετά από μισό αιώνα καθυστέρηση, ειναι το γεγονός οτι η ιστορία της Εθνικής Αντίστασης πρέπει να μπεί στα σχολεία και να διδάσκεται σε ολες τις βαθμίδες της δημόσιας εκπαίδευσης.Και αυτό γιατί ο τρόπος και οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες γράφτηκε αυτή η τετράχρονη ιστορία βασικό της κίνητρο ειχε την αγάπη για την πατρίδα και τη λευτεριά. Γιατί οι συντελεστές της γι αυτά τα ιδανικά και αξίες δώσανε τον μεγάλο αγώνα. Αυτά τα ιδανικά συγκινούν τα παιδιά, τα αφομοιώνούν και τα κάνουν παντοτινά δικά τους.

Τα παραδείγματα των αγωνιστών που τουφεκίζονταν απ τους ειδεχθείς κατακτητές κατά δεκάδες και εκατοντάδες ακριβώς γιατί πολεμούσαν για το δίκαιο και τη λευτεριά της πατρίδας και την ώρα της εκτέλεσήςτους, εκτός από ζήτω η Ελλάδα, τραγουδούσαν στεντόρεια τη φωνή τον Εθνικό Υμνο χαράσσονται ανεξίτηλα στην ψυχής τους. Και οταν κινδυνεύσει η πατρίδα θα τρέξουν και αυτοί και εθελοντικά ακόμα στο κάλεσμά της. Απ τα σχολικά βιβλία μάθαμε και εμείς για τους ήρωες του 1821. Αυτούς ειχαμε πρότυπο και παράδειγμα και μπήκαμε στον αγώνα. Γι αυτό και οσοι απ τους αγωνιστές άφησαν πριν απ την αναγνώριση αυτόν τον υπαρκό κόσμο, τον άφησαν με πόνο και πίκρα οτι η κρατική εξουσία από πολιτική σκοπιμότητα απεμπόλησε

αυτό το ύψιστο ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ, που τόσο πολύπλευρα ζημίωσε το ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ.

Ο Καθηγητής Βάσος Μαθιόπουλος προλογίζοντας το βιβλίο της ΕΔΙΑ ΟΙ ΝΑΖΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» γράφει: «Αντικειμενικά η προσφορά του Ελληνικού λαού τα τέσσερα ηρωϊκά χρόνια 1940-1944 και απ την σκοπιά υψηλής ποιοτικής στάθμης συνεπειών για τους κατακτητές και ήθους του κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας, μόνο με δυο προηγούμενους σταθμούς της Ελληνικής ιστορίας συγκρίνεται: Με τη γενιά των Μαραθωνομάχων και τη γεγιά του 1821. Η γενιά της Αντίστασης υπήρξε αντάξια της Ελλάδας». Ας σημειωθεί οτι οι αγωνιστές του 21, δεν ειχαν να αντικρίσουν τα ταχυβόλα, τα μεδραλιοβόλα και τις βόμβες των αεροπλάνων των τάνκς καμπύλης τροχιάς και τα ταχυκίνητα μέσα επικοινωνίας και συγκοινονίας.

Αυτή η παράλειψη της πολιτείας να τίμησει ώς ώφειλε την Αντίσταση ζημίωσε πολύπλευρα το Εθνος. Αποδίδοντας τον οφειλόμενο φόρο τιμής προς τους συναγωνιστές και συμπολεμιστές της μεγάλης αριθμητικά στρατιάς των εθελοντών της Αντίστασης θέλω να πιστεύω, πως όλοι λίγο ως πολύ ο καθένας γνωρίζει οτι υπάρχει σημαντική η διαφορά ως προς την πατριωτκή έξαρση ανάμεσα στον στρατιώτη-πολεμιστή και στον εθελοντή αγωνιστή της Αντίστασης.

Σαν λαός και χώρα ευτυχήσαμε να έχουμε την πρώτη και αναλογικά πολυπληθέστερη πολιτική και ένοπλη Αντίσταση σε ολήκληρη την Ευρώπη κατά του άξονα και νατίστοιχη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα. Μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη. Μια Αντίσταση που δεν υπήρξε όμοια στις ιστορίες των αλλων Ευρωπαϊκών χωρών, γι αυτό και μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των πιό λαμπρών στιγμών της Νεοελληνικής ιστορίας. Μια ιστορία γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος με τον ενα ή τον αλλο τρόπο ο ελληνικός λαό, εκτός από μια μειοψηφία που συνεργάστηκε με τους κατακτητές και την πολέμησε τους

Οι Αντιστασιακοί πιστέψαμε πως το μεγαλύτερο και Ιερότερο καθήκον καάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπεςρασπίζεται την πατρίδα του για να μπορεί να ειναι και ζεί Ελεύθερος. Ο μεγάλος Περικλής στο Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι έλληνες στη μακραίνη ιστορική τους πορεία, οσς φορές χρειάστηκε να υπαρασπιστούν την πατρίδα και την Ελευθερία παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιαλιάκριβη τη Λευτεριά.

Οπως πάντα ετσι και στην κατοχή Χιλιάδε ηταν οι νεκροί και δεκάδες χιλιάδες οι διά βίου ανάπηροι από αυτούς που προπορεύτηκαν στον αγώνα για την υπεράσπιση αρχών και αξιών, ιδανικών και οραμάτων. Οι νεκροί έλεγαν οι αρχαίοι προγονοί μας «δομούν και κοσμούν το μεγαλείο της Πολιτείας». Και η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε αρκετούς εθελοντές νεκρούς. Γιατί ούτε μια λέξη ανθρώπινης συμπόνιας δεν εκφώνησε η πολιτεία και γι αυτούς. Αρκετοί ειναι ακόμα εκείνοι που μας αποκαλούν κουμμούνια και «συμμορίτες». Ομως χωρίς αυτούς, χωρίς τέτοιας υψηλής ποιότητας πολίτες-σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη-απροσκύνητους και αποφασισμένους να πεθάνουν Νέοι, για αξίες, αρχές, ιδανικά και οράματα, το ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι θα ειχε

παγώσει. Και η προοδευτική πορεία της ανθρωπότητας θα ειχε υποστεί αγκύλωση αν οχι παράληση.

Αλήθεια πόσο ενωμένο θα ηταν το εθνος, αν αντί για την 28η Οκτωβρίου γιορτάζαμε σε εθνική κλίμακα επίσημα την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή και οχι μόνο στην Αθήνα; Μια τέτοια απόφαση θα ηταν η πιό έντιμη και η πιό ιερή προσφορά στο βωμό της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να μην μείνουμε σαν λαό και χώρα όμηροι της παλιάς και παροχημένης λογικής. Πρέπει πάσει θυσία να αναγνωρίσουμε τους αγώνες αυτών που συνειδητά και εθελοντικά έδωσαν το «Παρών» στο προσκλητήριο των καιρών, Αυτών που ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το χάρο και κοιμήθκαν μάγουλο με μάγουλο μαζί του και ήξεραν γιατί.

Των αγώναν αυτών που βγήκαν απ αυτόν τον υπέροχο αγώνα γεμάτοι τραύματα σωματικά και ψυχικά και οσοι ζούνε ακόμα, ενώ τους ακολουθούν οι πράξεις και τα γεγονότα εκείνης της εποχής δεν τους αναγνωρίζεται η προσφορά. Δεν πρέπει η πολιτεία να συνεχίσει το ίδιο λάθος. Πρέπει να απαλλαγή απ τα βαρίδια του παρελθόντος. Η ανοχή του λαού ειναι δεδομένη. Για να πάει η Ελλάδα και η ζωή των Ελλήνων μπροστά, η πολιτεία εχει μια χρυσή και ίσως μοναδική ευκαιρία, να κάνει το τολμηρό βήμα: Να αντικαταστήσει την «επέτειο» της 28ης Οκτωβρίου με αυτήν της 12η Οκτωβρίου 1944. Και οχι βέβαια στα πρότυπα του Φολκόρ οπως συμβαίνει με την 28η, αλλα σεμνά οπως ταιριάζει σε μια επέτειο υπό κατοχή απελευθέρωση της χώρας.

Μια τέτοια ενέργεια, εκτος του οτι θα απογαλακτίσει λαό και χώρα απ την αλήστου μνήμης Μεταξά και το «**Γιατί χαιρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρα...**», θα απαλλάξει την κοινωνικό-πολιτική ζωή των Ελλήνων απ τις διαχωριστηκές γραμμές-πληγές του παρελθόντος και τον επικείμενο θανάσιμο εναγκαλισμό του δικτατορικού πνεύματος, που στο όνομα αυτών των πληγών αιωρείται πάνω απ την Ελλάδα.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα και κρατικό μηχανισμό, χάρτες, επιμελητίες και τηλέμετρα αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας ειναι μακραίωνη. Τεράσια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η αλεξανδρινή αλλο τόσο και η Βυζαντική. Το ιδιο αξιόλογη ειναι και η Νεοελληνική ιστορία του 21, μα και η σύγχρονη δεν υπολοίπεται σε αγώνες και προσφορά. Και ειναι κρίμα να τη δαιμονοποιούμε και να την παραποιούμε και κυρίως να την στερείται η δημιουργός της. Ειναι κρίμα να θαφτεί σαν ενα τυχάρπαστο γεγονός και ενα κακό αναχρικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Ειναι κρίμα μια τέτοια ιστορία να την αμαυρώσουμε για συγκαιρικές σκοπιμότητας, προσωπικά και τοπικά οφέλη.

Το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, δεν ειναι πολιτικό, πολύ περισσότερο δεν ειναι κομματικό. Η εθνική Αντίσταση 1941-1944 ειναι ενα κατ εξοχήν θέμα Εθνικό και σαν Εθνικό-ιστορικό την απαιτεί εθνική καταξίωση και την ιστορική

διαίωση με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Οι αγώνες όποιοι και αν ειναι, οσο μικροί και ασήμαντοι και αν ειναι αποτελούν σημαντικό Εθνικό κεφάλαιο. Σαν Εθνικό κεφάλαιο δεν επιτρέπεται σε κανένα να τους αμφισβητεί πολύ περισσότερο να τους αγνοεί και κυρίως να τους διαγράφει. Αλήθεια πόσο διαφορετική θα ηταν η ζωή του λαού και η θέση της χώρας ατην παγκόσμια κοινότητα, αν αξιολογούσαμε και αξιολογούσαμε σωστά αυτών τον αξιοθαύμαστο εθελοντικό αγώνα του λαού μας;

Μέχρι σήμερα ούτε η ιστορία, ούτε η λογοτεχνίας, μα ούτε και η τέχνη ασχολήθηκαν σοβαρά με το θέμα αυτό οσον αφορά τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον στρατευμένο και τον εθελοντή αγωνιστή και ειναι κρίμα. Και ειναι κρίμα γιατί και αν ολη την αλλη προσφορά του εθολιντή αγωνιστή του την παραγνώριζαν οι πολέμιοι και πλουσιοπάροχα αμοιβώμενοι ιστορικοί και οι λογοτέχνες και καλλιτέχνες, τη διαφορά ομως του στρατευμένου σε σχέση με τον εθελοντή έπρεπε να βρούν τρόπο να την προβάλουν για το καλό της Ελλάδας στα όποια γραφτά τους. Και οχι μόνο να την προβάλουν αλλα και να εξάρουν το γεγονός αυτό καθ εαυτό σαν κάτι οχι αξιοθαύμαστο, αλλα τουλάχιστον σαν κάτι το ξεχωριστό. Σαν κάτι που γίνεται σπάνια και κυρίως μόνο από ανθρώπους συνειδητοποιημένους. Από αυτούς που γνωρίζουν οτι η λευτερία δεν χαρίζεται αλλά καταχτιέται, που κάνουν πράξη αυτό το πιστεύω.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα του 1821. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ηταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονία το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματική τους διάσταση, οπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ενα πλούτο οχι μόνο πολεμικών γνώσεων μόνο αλλα και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συμπεριφοράς. Οπως για τον Μαδεδονικό αγώνα ετσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια αλλα ιστορικά αναμνηστκά που να θυμίζουν χώρους που εχουν διεξαχθεί μάχες, γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογραφιστές ασχολήθηκαν με τους χώρους αυτούς.

Δεν έπρεπε να τους διαφύγει το γεγονός αυτό, γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός. Τον πολεμικό εθελοντισμό τον συναντάμε με δυό μορφες και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρενα λαό σε κάποια συγεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, ετσι ωστε να ειναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής οπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία να επιστρατευθούν, οπως τα τρεία μου αδέρφια Αντώνιος, Στέφανος Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ηταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της εισβολής. Και οταν στις 6 Απριλίου 1941 τα γερμανικά φουσά με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη

δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου οχι μόνο εντάχθηκαν από τους πρώτους αλλα έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Ο πρώτος μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο.Τώρα πια στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ που λόγο ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο. Τώρα πλέον γίναμε τέσσεροι οι εθελοντές.

Η αλλη μορφή εθελοντισμού ειναι αυτή που σκοπό εχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτή που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδελογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα Μακεδονικά αντάρτικα, Θεσσαλικά και τα Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάπιον τρόπο υπο την ηγεσία και τις διαταγές του γενικού επιτελείου στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν ειναι προεκτάσεις του κράτους:συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Αθήνας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δίκό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστέςκαι εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και μας βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρληγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μαγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ από ολους ο μεγάλος Μπάυρον ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Εμείς στην προσπάθεια απελευθέρωσης της χώρας στην κατοχή, αντί για τον Μπάυρον είχαμε τον βάρβαρο και αιμοδιψή αποικιοκράτη Ουϊλσον Τσιόρτσιλ, Τον Τσιόρτσιλ, που ήρθε με τα φουσάτα του και με τις φονικές εντολες: «ενεργήστε σαν βρίσκεσθε σε κατοχημένη χώρα» και «οχι ειρήνη πριν τη

νίκη» προκειμένου να «απελευθερώσει» την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς είχαμε τους Αγγλους συνδέσμους-πράκτορες που αντί να βοηθήσουν παράτρυναν τα εσωτερικά στηρίγματα οχι μόνο να συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής αλλα και οτι ειναι «καθήκον» να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στους κατακτητές. Τον Γιάν Σμάτσ και τον στρατηγό Σπόμπυ.

Το πόσο μας αγαπήσανε οι Αγγλοι φάνηκε απ την μετέτειτα πολιτική τους. Ζήσαμε και ζούμε ακόμα καθημερινά την αγάπη τους καθώς και την αγάπη της υπερδύναμης και εμείς και τα αδέρφια μας στην Κύπρο. Στο χώρο της Νοτιοαντολικής Ευρώπης και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείο μόνο ενα λαό αγάπησαν και αγαπούν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι παντοτεινοί και αιώνιοι «σύμμαχοι» του κατεστημένου μας: τους Τούρκους και μόνο τους Τούρκους.

Ιδεολογικά και ταξικά η ευρώπαϊκή αστική τάξη και η διανόηση ήθελε να βοηθήσει τους Ελληνες. Καμιά χώρα ομως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν επιχειρούσε την κρατική ένοπλη συμπαράσταση εκτός του οτι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση οι αλλες χώρες θα υποπτεύονταν οτι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια οπότε θα ήθελαν και οι αλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Ελληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι αυτό έπρεπει με τις δικές τους δυνάμεις να πολεμήσουν. Επρόκετω για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς ενας μόνο τρόπο υπήρχε. Η εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια θα πληρώνονταν από τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδα τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι οχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά. Μια λοιπόν που δεν ηταν δυνατή η κρατικά στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική εθελοντική βοήθεια με χρήματα και εθελοντική συμμετοχή οσων νέων και αντρών ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων. Εκείνος που πρώτος παρακίνησε τους Ευρωπαίους για μια ιδιωτική παρέμβαση υπέρ των Ελλήνων ηταν ο Tzschirner, ο Krug, ο Φρειδερίκος Θήρσιος, ο Φρειδερίκος Τιrs, ο καθηγητής Thiersch και πολλοί άλλοι.

Ηταν τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του Θηέρσου και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/91821 κάνει διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν οχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλα και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώμα με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων οπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου που το 1828 ζούσε στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έστειλε στον Καποδίστρια μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διαρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος. Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους,

ειναι η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ καντά στις πραγματικότητες της εποχή, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις,

Η γνώση του παρελθόντος λέμε, κατευθύνει θετικά τους λαούς και τα άτομα του παρόντος και τα βοηθά να σχεδιάσουν με επιτυχία τα βήματα για το μέλλον. Αντί λοιπόν τον πλούτο αυτόν σε ιδέες, πείρα και γνώση να τον καταγράψουμε σαν ενα από τα πιό πολίτιμα εθνικά κεφάλαια με μιά μοκοντυλιά τα καταδικάσαμε στη λήθη όσα ξέφευγαν από την εξιδανίκευση της παλιγγενεσίας.
Δυστυχώς οχι μόνο κάτι χειρότερο, τραγικότερο αλλα και απάνθρωπο έγινε απ την πλευρά της πολιτεία με τους αγωνιστές της Εθνική με Αντίσταση σε σχέση με αυτά που περιγράφει ο αγωνιστής του 21 Ανδρές Τρούκας ή Λυκούργος. Οι Αντιστασιακοί και το βιός τους έδωσαν και το αίμα πρόσβαρο. Τώρα το κρατικό κατεστημένο ηταν πιό ταξικό και πιο εξαρτημένο απ΄τους ξένους γι αυτό και οι συνέπειες οχι μόνο των αγωνιστών αλλά και των οικογενείων τους, των συγγενών και των φίλων ακόμα ηταν μεγαλύτερες και περισσότερες από αυτές του αγωνιστή Ανδρέα. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-διακιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελέθευρης πλεον «συμμάχου

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέα να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλαβε ομως η πολιτεία για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία και είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη.
Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπούργημα θαλάσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψησε σε δυο μόνο λέξεις: Εθνικά ειδεώδη! Εμείς πάντως όσοι απομείναμε πιστοί στον αγώνα, οσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς, και αυτούς που αποκαθηλώνουν τα εθνικά σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ενα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ενα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.
Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, που, και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεώτερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα εχουν ακούσει, λιγότερα εχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα εχουν ζήσει. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-διακιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελέθευρης πλεον υποτίθεται «συμμάχου χώρας»

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, σε κάποια σημείο γράφω οτι θα «τολμούσα να πώ, οτι και το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος ζωής» οπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες. Πάντως, με τον ελλειπτικό τρόπο που αναφέρεται σε αυτούς και πολλους άλλους ο αγωωνιστής Ανδρές θα μπορούσε να ερμηνευθεί οτι ταυτίζει τους κοτζαμπασάδες με τους αριστοκράτες της Ευρώπης.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βατύτατες κυρώσειςκαι ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο εφελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτος του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπεί στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτοεπιστρατεύτηκε έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση και εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες ομως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, ειχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτοεπιστρατεύτηκε. Ειναι εθελοντής στον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών. Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελεθερία λεει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτοεπιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογενείας του του συγγενικού και του φιλικού κύκλο ακόμα. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός που ειχε να αντιμετωπίσει ο επιστρατευμένος σε σχέση με τον εθελοντή, ειναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική οπως στην περίπτωση της επιστράτευσης ειναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος όμως εφιστούσε την προσοχή στην

παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ενα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα ειναι μόνο ο ίδιος...

Βέβαια το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως εχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: Και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες» Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενιακών αναγκών καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης μνηστείας, διαζυγίων κ λ π.

Και κάτι ακόμα πιο βασικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεατι και αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτη-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, ενώ του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε να ειναι τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστή του, αν δεν επιβραβέβαιται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται. Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολοκληρη τη μανάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχημης δύναμης για τη περίθαλψη και τη φύλαξη. Ο εθελοντή συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή, η εκτέλαση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής την διακιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδώθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιός εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική οχι μόνο δεν πειθάρχησες αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα

μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...) η ΕΚΚΑ , η ΠΕΑΝ και πολλές μικρότερες, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του τον ΕΛΑΣ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσει ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Την άνοιξη του 1942 υπήρχε στα βουνά, μια ελευθερη Ελλάδα, με στρατό αποφασισμένο και λαό έτοιμο για θυσίες. Οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου οχι μόνο δεν θέλησαν να συμμετάσχουν στην Αντίσταση, αλλα δεν μπόρεσαν, δεν εννοιωσαν την ανάγκη και το καθήκον να συμμετάσχει στις αγωνίες, να ζήσει μαζί του ολη εκείνη την ψυχολογική και ιδεολογική εξέλιξη και τις διεργασίες που διαμορφώνονται σε ενα λαό του αγωνίζεται τον αγώνα ζωής και θανάτου και τέτοιος ηταν στην πραγματικότητα ο κατοχικός αγώνας του λαού μας στη διάρκεια της τετράχρονης σκλαβειάς.

Και τις αρχές του 1943 ο ΕΛΑΣ απελευθέρωσε ενα σημαντικό τμήμα της χώρας και εκεί οργανώθηκε και λειτούργησε το κράτος της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Σχημάτισε προσωρινή κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Αέξανδρο Σβώλο, Καθηγητή του συνταγματικού δικαίου, με πρωτεύουσα το χωριό Βίανη της Ευρυτανίας. Εκλέχθηκε με ψηφοφορία σε όλη την Ελλάδα το Εθνικό Συμβούλιο-βουλή του ελεύθερου κράτους-με έδρα τους Κορυσχάδες Ευρυτανίας. Και σε αυτήν την ελεύθερη περιοχή λειτουργήσαν πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί: «ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ»: εργο του Γιωργούλα Μπέκϊου.

Το ίδιο σημαντική ηταν και η βοήθεια των Αντιστασιακών δυνέμεων στο συμμαχικό αγώνα. Ο Βάσος Μαθιόπουλος που στα χρόνια της Χούντας ηταν στη Γερμανία, ασχολήθηκε και μελέτησε σχολαστικά τα αρχεία του υπουργείου στρατιωτικών του χίτλερ και με προσοχή μελέτησε ειδικά τις εκθέσεις του Ανωτάτου Διοικητή της Νοτιανατολικής Ευρώπης που αφορούσε και την χώρα μας. Στο βιβλίο του «ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» γραφεί οτι σε ολες σχεδόν τις εκθέσεις «γίνεται διαρκώς λόγος για τα μεγάλα προβλήματα που τους δημιουργούν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ. Με τα γραφτά τους ομολογούν οτι τους υπαχρέωνε να διατηρούν στην Ελλαδα δέκα ετοιμοπόλεμες μεραρχίες τις οποίες δεν μπορούσαν να σταλούν σε κάποιο μέτωπο».

Και ενω αυτή ειναι η προσφορά των Αντιστασιακών, στη χώρα μας παρουσιάστηκε το εξής οξύμωρο και καταπληκτικό φαινόμενο. Αυτοί που Εθελοντικά έπραξαν το ύψιστο πατριωτικό χρέος τους και πολεμίσανε με νύχια πρώτα με δόντια και μετά και με όπλα αργότερα τους τρείς ειδεχθείς κατακτητές αντί να ανταμειφθούν οπως τους άξιζε ηθικά υπέστησαν ανείπωτες δοκιμασίες, ανομολόγητους κατατρεγμούς, και κάθε ειδους εξευτελισμούς. Κατατρεγμούς που κράτησαν μισό σχεδόν αιώνα. Και οχι μόνο οι ίδιοι και οι οικογένειες τους αλλα και οι οι συγκενείς και ο φιλικός κύκλος τους ακόμα. Οι οικογένειες που ειχαν ήδη ζήσει το δράμα της απουσίας του πατέρα ή του αδερφού και της αδερφής από το σπίτι. Βέβαια οπως ολα τα γεγονότα εχουν μια κάποια εξήγηση, ετσι και οι συνέπειες που εχουν υποστεί οι αγωνιστές εχουν τη δική τους εξήγηση:

Η πατρίδα μας τα χρόνια εκείνα ειχε την ατυχία να εχει επί ενάμισυ αιώνα εναν άσπονδο εχρθό: την Αγγλία με αρχηγό στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου τον προθιερέα του αποικισμού και τον νεοϊμπεριαλιστή Τσιώρτσιλ και την Σοβιετική Ενωση με αρχηγό την εποχή εκείνη τον Στάλην. Οι δυό αυτοί ηγεμόνες παρά τις διαμετρικά αντίθετες ιδεολογίες σε ενα κοινό σημείο συναντήθηκαν. Στο να παραπλανούν τους λαούς οτι αγωνίζονταν δήθες για τις ελευθερίες τους ενώ στην πράξη πολεμάγανε για τα δικαά τους κρατικά συμφέροντα. Σε ό,τι ομως αφόρα την Ελλάδα, συμφώνησαν σαν ιδιοκτήτες χώρων και λαων. Ο Στάλην παραχώρησε την Ελλάδα στους Αγγλους και οι Αγγλοι τη Ρουμανία στη Σοβιετική Ενωση. Αυτή την άθλια συναλλάγη την επικαλείται και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ στα απομνημονεύματά του κυνικά και χωρίς ντροπή.

Οι Αγγλοι σαν αυτοκρατορική και αποικιακή τότε δύναμη, αξιοποίησαν θαυμάσια αυτή τη συμφωνία. Με δεδομένο δέ, οτι απ τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους ειχαν υπό τον έλεγχό τους αδιατάραχτα την πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας και αφού ειχε προηγηθεί και η συμφωνία που επικαλείται ο Τσιώρτσιλ, δεν ηταν διατεθεμένοι να αποδεχθούν καμιά αλλαγή. Ομως το ΕΑΜ απ το ξεκίνημα ακόμη τους αμφισβητούσε αυτά τα δικαιώματα. Με κρυστάλλινη σαφήνεια εξηγούσε στο ιδρυτικό του πρόγραμμα την πολιτική που θα ακολουθούσε μεταπελευθερωτικά. Ενα πρόγραμμα που ρητά και κατηγορηματικά απέκλειε τις εξωτερικές εξαρτήσεις. Αυτό οι Αγγλοι το άκουγαν για πρώτη φορά από ελληνικά χείλη και μάλιστα διατυπωμένο σε πρόγραμμα.

Για να παρακάμψουν αυτό το μεγάλο σκόπελο από την επομένη της Ιδρυσης του ΕΑΜ, βάλανε σε εφαρμογή το αγαπητό και πολυδοκιμασμένο στην μακραίωνη αποικιακή πολιτική τους δόγμα: Το «διαίρει και βασίλευε» και σε συνέχεια μεθοδεύσανε με όλους τους τρόπους και τα μέσα που είχανε: εσωτερικά στηρίγματα, πράκτορες, συνδέσμους στο βουνό και κυρίως την ανθρώπινη δυστυχία προκειμένου να επιστρατεύσουν τους χρυσανθρώπους των διαφόρων εθνοϊσμών και τα τάγματα ασφαλείας που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και σε συνεργασία μαζί τους να εξοντώσουν την ΕΑΜική Αντίσταση. Ενώ παραλληλα καλλιεργήσανε την άποψη οτι το ΕΑΜ, αυτό το μεγάλο πατριωτικό κίνημα-που ειχε σημαντική συμμετοχή σ αυτό και το ΚΚΕ- οτι μεταπελευθερωτικά θα εγκαθιδρύσει κομμουνιστικό καθεστώς. Και οπως ηταν φυσικό σε ενα μεγάλο κομμάτι του λαού αυτή η άποψη έγινε πιστευτή.

Εκμεταλλευόμενοι δε, αριστοτεχνικά τα σοβαρά και ανεπίτρεπτα λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ, που ειχε τον ηγετικό ρόλο στο ΕΑΜ και ιδαίτερα με την άστοχη διεκδικηση για την λύση των προβλημάτων που ειχε αναλάβει η κυβέρνηση Παπανδρέου με τη δημιουργία της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητα. Μετά την έξοδο του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας οδηγήθηκαν τα πράγματα στη δεκεμβριανή σύγκρουση. Οι Αγγλοι πέτυχαν να γίνουν οι κυρίαρχοι της χώρας. Θέσανε εκτος νόμου το μεγαλύτερο πατριωτικό κίνημα, το κατασυκοφάντησαν και μας οδήγησαν, για τους ιδιοτέλεις σκοπούς τους και μόνο. Αφού λοιπόν δεν μπορούσαν αλλιώς να ελέγξουν πολιτικά και ιδεολογικά αυτό τα λαογέννητο κίνημα μας οδήγσαν στον εμφύλιο που τόσο ζημίωσε τη χώρα μας.

??????????????/Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον Γιορτασμό στη χώρα μας των εθνικών

Επετείων; Με εξαίρεση τον Γιορτασμό και την απελευθέρωση της Μακεδονίας, είμαστε η μόνη χώρα ίσως στον κόσμο, που γιορτάζουμε την Εναρξη της Επανάστασης του 21 και οχι τη Νίκη. Το ίδιο σημβαίνει και την 28η Οκτωβρίου του 1940. Γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου και οχι τη Νίκη. Ιστορικά και χρονολογικά, η 1η Ιανουαρίου 1822, ειναι η μέρα γέννηση της Νέας Ελλάδας, η 26η Οκτωβρίου 1912 η μέρα που η Ελλάδα πήρε και την «οριστική» γεωγραφικής της διαμόρφωση με την απελευθέρωση της Θεσσαλονήκης και η 12η Οκτωβρίου 1944 που απελεύθερωθηκε απ την τριπλή κατοχή.

Και η αστική ιστοριογραφία σήμερα παραδέχεται οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Και αυτό γιατί οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών Οχυρών και της Κρήτης μετά την κατάρευση του μετώπου έγιναν: ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες ΕΠΟΝίτες, ΕΔΕΣίτες, ΕΚΚΑδίτες, ΕΣΠΟΔίτες και πολλές μικρές οργανώσεις οπως ο «Προμηθέας» κλπ αν και διέσπασαν τον ενιαίο αγώνα, συμβάλανε ο καθένας με τον δικό του τρόπο στην απελευθέρωση της χώρας και τη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα.

Αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, γιοτράζουμε την ημέρα της έναρξης του πολέμου που μας κήρυξε η Ιταλία. Ειναι και αυτό ενα ακόμα απ τα πολλά οξύμωρα και ανιστόρητα που συμβαίνουν στη χώρα μας σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία του μεσοπολέμου της κατοχής και ειδικά την μεταπολεμική, αλλα και γι αυτό καθ εαυτό το 21. Και ειναι οξύμωρο και τραγελαφικό γιατί, ούτε της Επανάστασης η νίκη ηταν γνωστή εκ των προτέρων, ούτε και η κήρυξη του πολέμου μπορεί να προβλέψει τη νικηφόρα κατάληξη, ωστε να θεωρηθεί εκ των πρωτέρων ημέρα επιτειακής γιορτής η κήρυξη του πολέμου. Μπορεί π.χ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Και γίνεται ακόμα πιό οξύμωρο και τραγελαφικό, γιατί ενώ η Πολιτεία με το Νόμο 1543 στις 26 Απριλίου 1985 (εφημερίδα κυβερνήσεως 73) αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση έδωσε μετάλλια στους αγωνιστές και αναπηρική σύνταξη τους επιζήσαντες αναπήρους, την 12η Οκτωβρίου που ειναι η μέρα της απελευθέρωσης η πολιτεί δεν την γιορτάζει πανελλαδικά οπως την 25η Μαρτίου παρά μόνο στην Αθήνα στη συγκεκριμένη ημερομηνία και σε πολύ στενό κύκλο επισήμων ενώ για την υπόλοιπη Ελλάδα την εχει μεταθέσει σε μια Κυριακή πριν η μετά 26-27 Νοεμβρίου.

Το κατεστημένο ομως, που ενδιαφέρεται μόνο για την εξουσία και τα ταξικά συμφέροντά του και οχι για την πραγματική ιστορία, κάνει τους δικούς του υπολογισμούς. Εχει τις δικές του απόψεις οσον αφορά τις ημερομηνίες των επετείων και το ποιοί θεωρούνται αγωνιστές. Ο λαός στη διάρκεια της τριπλής καταχής έγραψε ιστορία. Τη δική του πραγματική-αληθική και ζωντανή ιστορία. Το κατεστημένο ομως για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος και κυρίως για να μή ανασυρθούν στην επιφάνεια οι ενταφιασμές και «θαμένες-βαθιά» στο μεταπολεμικό κομφούζιο μνήμες, προσφοράς και θυσιών του απλού και ανώνυμου λαού. Για για να μην αναδειχθούν λοιπόν, οι εγκαταλείψαντες χώρα και λαό, οι συνεργάτες των κατακτητών, οι οικιοτίδες, οι απόντες και οι πολέμιοι της Αντίστασης, μόνο την επέτειο της απελευθέρωσης της Θεσσαλονίκης γορτάζουμε στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ενω τις αλλες δυό ημερομηνίες των επετείων τις έχουμε μεταθέση.

Παράδειγμα η 25η Μαρτίου, καθιερώθηκε και γιορτάζεται σαν η ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838 και η

12η οκτωβρίου του 44, που ειναι η ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους κατακτητές, εμεις γιορτάζουμε αντά αυτής την 28η Οκτωβρίου του 1940.

??

Οι «ταγοί μας», με την εγκατάληψη του λαού και της χώρας και οι εναπομείναντες φωτοσβέστες, με την πεποίθηση οτι η νίκη του φασισμού ηταν αναμφισβήτητη και κυρίως με τη βεβαιότητα που ειχαν δημιουργήσει στον εαυτό τους, οτι οι Γερμανοί ήρθαν για να μείνουν και οτι ο φασισμός «ειναι οχι μόνο το καλύτερο αλλα και το μελλοντικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο και τη χώρα μας ειδικά», που ειχε ήδη και την αντίστοιχη υποδομή, δεν δύστασαν να βάλουν σε κίνηση τους μηχανισμούς εκείνους με τους οποίους θα κάμψουν τη θέληση και θα πολτοποιήσουν τη συνείδη του λαού προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους.

Με το σκεπτικό αυτό, επέκτειναν το ήδη υπάρχον φασιστικό πλαίσιο συνεργασίας με τους κατακτητές. Και με έκδηλη την προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία τους ομοϊδεάτες τους, ειχαν ετοιμάσει όλους εκείνους τους μηχανισμούς, που μέσω της βίας, της πείνας και τις διάφορες μορφές «αναμόρφωσης» επιδίωκαν την μετάλλαξη της συνείδησης του λάου σε βαθμό, που σε μερικούς τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε τον κίνδυνο να διαμελιστεί, οπως ήδη ειχαν δεχθεί αδιαμαρτύρητα να δωθούν εδάφη της Ανατολικής Μακεδονίας κλπ, προκειμένου να ικανοποιηθούν οι εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του Χίτλερ.

???????????Το 1940 η Ευρώπη ηταν ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανία διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Τότε οι ηττημένοι και φοβισμένοι λαοί της Ευρώπης, άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνερχονται απ τον λίθαργο της ηττοπάθειας.

??????????Οι Ελληνες εμφορούμενοι από το (Λακωνικό) ρητό που λέει οτι «Αλλο καλό δε μάθαμε, κάλιο από τη λευτεριά». Το ΕΑΜ δίπλα στο Επος της Αλβανίας, ειναι νέο ΣΗΜΑ (Μνημείο) της νεώτερης Ελλάδας. Οι παλιότεροι ζήσαμε αυτόν τον Δίδιμο αθλο των νέων Ελλήνων. Ζήσαμε και θαυμάσαμε και θαμποθήκαμε θα έλεγα από το μεγαλείο και τον ενθουσιασμό των στρατευμένων παιδιών της πατρίδας που πήγαιναν να βάλουν τα κορμιά τους φράχτη, να εμποδίσουν τον επιδρομέα να υποδουλώσει και να εξαπονδρίσει την πατρίδα μας.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να αφήσει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα βουνα της Αλβανίας, οταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του χίτλερ, αυτό οφείλεται απολκειστικά στη φιλοναζιστική πολιτική, του δικτατορικού μεταξικού καθεστώτος, που ενώ έπαιξε την Ελλάδα να την βγάλει στον πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, οταν οι Γερμανοί σάρωσσαν την Ευρώπη θεώρησε πως ειχε ερθει η σειρά της πέμπτης φάλαγγας. Της φάλαγγας που με την προπαγάνδα της ειχε διεισδύσει και επιρρέασει πολλά ανώτερα στελέχη του και υπηρεσίες του ελληνικού στρατού. Στελέχη που οχι μόνο πίστευαν στον φιλελληνισμό των Γερμανών, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη γερμανό-ελληνική κυβέρνηση Κούϊσλιγκν.

Και το βασικότερο, προκειμένου να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους που θα τους στρερούσαν απ τα μέτωπα για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Ενα μηχανισμό που αν δεν λειτουργούσε στα πρότυπα των ναζί λειτούργησε για ενα διάστημα άψογα για λογαριασμό των κατακτητών. Ενα μηχανισμό που δεν χρειάστηκε να αντικαταστήσουν ουτε εναν από τους επικεφαλείς των μηχανισμών.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής ο λαός έψανχε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς που σε αλλους καιρούς εκθείαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους προς λαό και το έθνος και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί ο Βασιλιάς και οι μέλλοντές να γίνουν, οι Τέως και ο νύν πρωθυπουργό και υπουργοί και οι μέλλονττες να γίνουν ειχαν φύγει για τα απάνεμα λιμάνια πριν την κατοχή της χώρας.

Μετά την κατάρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα και ενω η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό κράτος και η «εθνική ηγεσία» ενα στόχο ειχαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Για όποιον θέλει να μάθει για τον τρόπος και τη βιασύνη της φυγής, ο Νομπελίστας Ποιητής Γ. Σεφέρης, υπάλληλος τότε του Υπουργίου των εξωτερικών θα εχει την ακριβή εικόνα...Στο γραπτό του Γ. Σεφέρη θα δεί ο αναγνώσης, με πιο τρόπο και για ποιόν λόγο σύσσωμη η «εθνική ηγεσία»γύρισε την πλάτη στους Ελληνες και την Ελλάδα.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, οχι ομως και της 4ο αυτγουσιανής κλίκας, που τόσο στο εσωτερικό σε αρμονική συνεργασία με τους Ναζί, οσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο έργο τους που δεν ηταν αλλο από το να επιβληθεί μεταπολεμικά το νεοφασιστικής κοπής μοντέλο διακυβέρνησης. Με αυτή την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιξε η νέα φαση της τραγωδία των Ελλήνων. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Ο ναζισμός πέρασε πάνω από το σώμα της Ελλάδας και δεν έμεινε μια γωνιά της στεγνή από αίματα. Ο λαός αναδιπλώνεται στον εαυτό του και προσπαθεί να αντιμετωπίσει το νέο δράμα. Ειναι σκλάβος μα δεν θέλει να το παραδεχθεί, να βάλει το κεφάλι κάτω. Και αναρωτιέται πως από νικητής και απελευθερωτής δοξασμένος βρέθηκε σκλάβος... Δεν στέργει να σκύψει το κεφάλι και να δεχθεί τη σκλαβιά του «ως πεπρωμένην μοίραν εις την οποίαν-κατά το Μαντείο των Δελφών υποτάσσονται και οι Θεοί». (Ηρόδοτος).

Παρά την ευρωπαϊκης κοπής βαβραρότητα που αλωνίζει την πατρίδα, παρά τον βιασμό, την αρπαγή, τη λεηλασία και τον καθημερινό φόνο, η ψυχή του Ελληνα δεν υποτάσσεται και τα πρώτα σκιρτήματα Εθνική Αντίστασης στη ναζιστικό-φασιστική εισβολή και κατοχή παρουσιάζονται από την πρώτη στιγμή.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν από τη βόρεια είσοδο της Πόλης. Από τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα πολλά σμήνη αεροπάνων πετούσαν πάνω από ην πόλη. Και στις πέντε μ.μ μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφριά και αργότερα τα βαριά τάνκς στην Πόλη. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα επόμενα

στην Πλατεία ορολογίου. Ομως πριν ακόμα καταληφθεί η Πόλη έκαναν την εμφάνισή τους οι δυο πρώτοι βεροιώτες αντάρτες: Ο Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου.

Οι δυο αυτοί Βεροιώτες επιστρέφονταν από τον αλβανικό πόλεμο αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις ψηλές κορφές του ιστορικού Βερμίου. Και πριν οι Ούνοι προλάβουν να σβύσουν τις μηχανές του θανάτου για να πατήσους «Τ Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» οι βεροιώτες αγωνιστές από τις βουνοκορφές του Βερμίου έριξαν τις πρώτες ντουφεκές εναντίον στους κατακτητές. Οι Ντουφεκές αυτές ηταν το εγερτήριο σάλπισμα προς το λαό και υπόμηνηση προς τους κατακτητές πως ο ελληνικός λαό παρά τη βασιλό-μεταξική δικτατορία και την κατοχή δεν ειναι ακόμα «ώριμος για σκλαβιά». Τις ντουφικές αυτές που οι πρώτοι Ελληνες Αντάρτες έριξαν απ τις κορυφές του Βερμίου με τα όπλα που δεν παρέδωσαν στους κατακτητές οπως πρόβλεπε η ημηρεσία διαταγή του Τσολάκογλου, Μπάκου κλπ.

Αυτοί οι Βεροιώτες, που αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις βουνοκορφές του Βερμίου, ηταν ο πρώτος πυρήνας του Βερμίου και των Πιερίων. Αυτό ηταν το προζύμι και οι ντουφεκές η πρώτη Σπίθα που σε λίγο λαμπάδιασε το Βέρμιο και φλόγισε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Το προζύμι αυτό αυξήθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Το μεγάλο άλμα ομως δεν ειχε ακόμα. Αυτό πραγματοποίηθηκε στις αρχέ του 1943, οταν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) θα εχει απλωθεί και θα αγκλιάσει σχεδόν τους πάντες και ο Εθνικός Λαϊκος Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) θα ειναι σε θέση να δώσει μάχες με τους κατακτητές. Μάχες που θα έχουν μεγάλο κόστος για τους κατακτητές και θα ειναι πλέον σε θέση να Απελευθερωνεί Πόλεις με πρώτη τη Νάουσα: Την ιστορική για την προσφορά της στους εθνικούς και Απελευρό-κοινωνικούς αγώνες Νάουσα.

Πράξη Εθνικής Αντίστασης ειναι η αυτοκτονία του Ταγματάχρου που προτίμησε την αυτοκτονία πάνω στο σωρό των όπλων στα Γιάννενα παρά να να παραδώσει στους κατακτητές. Το ίδιο και του Δασκάλου σε επαρχιακή Πόλη που ανρήθηκε να χαιρετήσει την ιταλική σημαία...Αντίσταση κάνουν απ τις πρωτες ακόμα μέρες της κατοχής οι Δάσκαλοι: Πέτρος Μόσχος (καπετάν Πέτρος), Θανάση Γκένος (Καπετάν Λασάνης) και ο Θανάσης Μουστόπουλος που αντί να πάνε στο σχολείο να διαδάξουν τα γράμματα της σκλαβιάς στα Ελληνόπουλα πέταξαν σαν Αετοί της Μακεδονίας και της Θράκης τα βουνά μαζί με αλλους πατριώτες σχημάτισαν τις πρώτες ανταρτό-ομάδες.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ) καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

????/Ο αλβανικό πόλεμος και Αντίσταση ηταν μια αποκάλυψη για τον κόσμο. Τη στιγμή που οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερώθεί η χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπασάδες και τον Κλήρο το

21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

??????????Με δεμένο χειροπόδαρα λαό και χώρα, απ την 4χρονη βασιλό-μεταξική δικτατορία και τους Αγγλους επιδιαιτητές, φτάσαμε στην 28η Οκτωβρίου του 40. Η Ελλάδα, μπήκε στον πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό δικό της καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα πολλά κοινωνικό-πολιτικά προβλήματα και αρκετά, που έμειναν άλυτα απ το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον πόλεμο, δεν ηταν κάτι το ανεπάντεχο. Αυτή την αυθόρμητη συμμετοχή του ο λαός την συνέδεσε, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ τον εσωτερικό φασισμό.

Μετά την κατάληψη της χώρας, η Αντίσταση του ελληνικού λαού εναντίον του κατακτητή κατά τη διάρκεια της κατοχής δεν ηταν παρά η λογική συνέπεια και μια συνέχεια του αλβανικού Επους. Ηταν σε σχέση με τον εκ παρατάξεως πόλεμο, μια αλλη μορφή αγώνα. Μια εκδήλωση της θέλησης του ελληνικού λαού να ξανά αποκτήσει την Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία. Ομως η ελληνικκή Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρώ ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιμορφία. Απ τον Αύγουστο του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στεγνή δικτατορία.

Μια δκτατορία που κατά τη διάρκεια της τετράχρονης τυραννίας προσπάθησε να αποτελέσει το κέντρο και την ενσάρκωση του εθνικού αισθήματος και της θέλησης του λαού. Για να το πετύχει αυτό κατακερμάτισε την εθνική ενότητα και την κοινωνική συνοχή του λαού. Ανάπτυξε και αντίστοιχη θεωρητική και οργανωτική δομή με κυριότερες μεθοδεύσεις α) θέσπιση «στρατοπέδων συγκέντρωσης» β) θέσπιση «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων» γ) «δήλωση μετανοίας» και φίμωση του Τύπου δ) έξαρση των αστυνομικών μεθόδων και ε) «Διάληση των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων» Εκαψε βιβλία, συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και έκλεισε χωρίς δίκη στις φυλακές, δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες, κορυφέους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες της χώρας και απλές νοικοκυρές.

Εκανε φυλετική εκκαθάριση, απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα. Διέλυσε φοιτητικούς, πολιτιστικούς και φιλολογικούς συλλόγους και αυτόν τον προσκοπισμό ακόμα. Δημιούργησε την ΕΟΝ και εθνικές εταιρείες με ιδεολογικό επιστέγασμα τον Γ! ελληνικό πολιτισμό. Αυτήν της ιδιομορφία δεν την ειχαν οι αλλοι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης.

Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσε η κατοχή. Το δεδομένο αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Να διασπάσουν την συνοχή του λαού ως προς τους μελλοντικούς αντιστασιακούς στόχους. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφιλίου πολέμου.

Σημερά ειναι αναμφισβήτητο πως αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και αντίστοιχης

κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκάσμιος Πόλεμος δεν θα ειχε τις τόσες καταστρεπτικές συνέπειες στο λαό και τη χώρα, παρ όλο που ο πόλεμος αυτός ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου, που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών και ειδικά του λαού μας, που ζούσε κάτω από ενα ολοκληρωτικό φασιστικό καθεστώς και την δεδομένη από την πλευρά της «ηγεσίας» τη συνέχισή του και μεταπολεμικά.

Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, αν δεν ειχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, η θυσία αυτών των ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου ονειρεύονταν μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και ειρηνική , μέσα σε εναν κόσμο ελευθερία και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και ομως παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια που προξένησε η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η ανθρωπότητα ειναι αναμφισβήτητα ζοφερή. Οσο για τη χώρα μας που συμμετείχε πολλαπλά και πολύμορφα σε αυτές τις ανθρώπινες και υλικές θυσίες.

Για την άρχουσα τάξη της χώρας μας που μεταπελευθερωτικά επανήλθε με τα ξένα όπλα στην εξουσία, οι μεγάλες αυτές θυσίες έγιναν μόνο και μόνο για να επανέλθουν τα πράγματα στην πριν του πολέμου κατάσταση. Χρειάστηκε να περάσουν σαράντα και πλέον χρόνια για να φτάσουμε στην κατάσταση που μπορούσαμε σαν λαός και χώρα να ήμασταν την επομένη της απελευθέρωσης

Ομως παρά τις πρωτιές και τις τόσες νίκες, για τις οποίες η παγκόσμια κοινή γνώμη κρατούσε την ανάσα, δεν ειχε αίσιο τέλος και αυτό γιατί. Η Γερμανία προκειμένου να σώσει τον βασικό συνεταίρο της απ την ταπείνωση και το γόητρο του άξονα απ την πρώτη ήττα, στις 6 Απριλίου του 1941 μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Και το πιό τραγικό εναι το γεγονός, οτι οι πρωτιές και οι νίκες δεν ειχαν το προσδοκόμενη αναγνώριση και κυρίως το αντίτιμο. Και δεν ειχε γιατί η χώρα μπορεί να απελευθερώθηκε απ τους τρείς κατακτητές, επανακατακτήθηκε ομως αυτή τη φορά απ τους «συμμάχους» στο πλευρό των οποίων πολέμησε.

Η χώρα κατακτήθηκε, οχι από εναν αλλά από τρείς κατακτητές. Τώρα ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το ταπεινό και ανθελληνικό οχι. Και τότε οι Ελληνες κυτάχθηκαν παλικαρίσια στα μάτια. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα. Η σπίθα, το προζύμι της Αντίστασης. Και τότε ο ήρωας των αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, έγιναν ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, ΕΚΚΑϊτες, ΕΔΕΣίτες και ΠΕΑΝίτες και το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας άρχισε. Μιας πορείας, ίσως, προ το θάνατο αλλα και τη δόξα μαζί. Αποδείχνοντας για αλλη μια φορά οτι ο Ελληνικός λαός, δεν ειναι «ώριμος για σκλαβιά», οπως το ειχε πεί πριν από πολλά χρόνια, ο Δ Γληνός, συμπληρώντάς το και με το : «Ο μόνος τρόπος για να ζήσει και να πεθάνει κανείς σαν Ανθρωπος, ειναι να ζήσει και να πεθάνει για ενα ΙΔΑΝΙΚΟ. Την άλλη μέρα οι Ελληνες ξεκίνησαν να συναντήσουν το θάνατο και ήξεραν το γιατί.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης,

διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιωτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσαν οι κατακτητές σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της θέλησης για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός.

Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση...

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμοναν και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε ολους καιρούς και σε ολους τους τόνους εκθείαζαν την «αγάπη» προς την «πατρίδα» και την «προσφορά τους» προς το αλό και τη χώρα και δεν εύρισκε κανέναν. Και δεν εύρισκε γιατί: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο αυγούστιανή «ηγεσία», ολοι μαζί το έβαλαν στα πόδια.

Τη στιγμή λοιπόν, που η «ηγεσία» έπρεπε να ειναι ο συνδετικός κρίκος του λαού και η στρατιωτίκη ηγεσία που εχει αυξημένη υποτίθεται ευθύνη και συναίσθηση του χρέους προς την πατρίδα εγκατάλειψαν λαό και χώρα ή κούρνισαν στον επισιτισμό, και οι συνεργάτες ανενόχλητοι απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο ακόμα χωριό, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού πυλώνα τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητοι. Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί. Και στους Απελευθερωτικούς αγώνες αυτή η πεποίθηση εινα το βασικό ζητούμενο.

Τον ΕΛΑΣ που έκανε τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν, ποτέ τόσοι οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές επιχειρήσεις, μα και να αναστήλει σε μεγάλο βαθμό τη διάθεση για συνεργασία με τους κατακτητές και να περιοριστούν οι αυθεραισίες των κατακτητών απ τις αρπαγές και τις ασύδωτες λεηλασίες

???????? Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις και τα αντίποινα. Καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια βία και μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα

μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Υστερά από έναν τετράχρονο, άνισο και αιματήρο αγώνα, η Ελλάδα στις 12 του Οκτώβρη 1944 Απελευθερώθηκε. Το κατεστημένο όμως, αφού δεν ηταν αυτό ο οργανωτής και συντελεστής του αγώνα και της νίκης, ποτέ δεν συγχώρησε στο λαό την πρωτοβουλία να οργανώσει Αντίσταση χωρίς τη δική του συγκατάθεση. Με τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα, επέβαλε σιγή τάφου γύρω απ την τετράχρονη Αντίσταση. Και για να την ενταφιάσει στη λήθη ωστε να μήν γίνει κορυφαία, συμβολική και επετειακή ημέρα η 12 Οκτωβρίου 1944, και κυρίως για να μην κόψει τον ομφάλιο λώρο απ το Βασιλό-Μεταξικό καθεστώς, το μεταπολιμικό κατεστημένο, επέβαλε και μετά την απελευθέρωση σαν εθνική επέτειο την 28η Οκτωβρίου που αυτό, θεωρεί μεν πως ηταν ο συντελεστή της κήρυξης του πολέμου, ο απλός λαός όμως έβαλε οπως πάντα το αίμα και στον Αλβανικό πόλεμο και στην Αντίσταση με αποτέλεσμα, αντί να γιοτράζουμε τη νίκη και την Απελευθέρωση γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Η 28η Οτκωβρίου του 40, παρ ολο οτι βρήκε την Ελλάδα ανέτοιμη και ηθικά και υλική παρ ολες τις διθυραμβικές κραυγές της δικτατορίας για μια Ελλάδα φρούριο και πάναπλη, ηταν μια μεγάλη μέρα. Ηταν μια μεγαλειώδης αρχή. Η αληθινή της σημασία βρίσκεται στο γεγονός, οτι ενσάρκωσε και συντόνισε τη θέληση του λαού σε μια κοινή προσπάθεια για τη διεξαγωγή του αντιφασιστικού αγώνα στον εσωτερικό και διεθνώς.

>??
??//

Στην Ελλάδα που μετά τη δημιουργία του ΚΚΕ και την ένταξή του στην Γ! Διεθνή, ο εμφύλιος πολικό-ιδεολογικός πόλεμος ηταν εν δυνάμει απ το 1920. Εντάθηκε με την βασιλο-μεταξική δικτατορία, πήρε ένοπλη μορφή με τη ανοικτή συνεργασία των Ράλληρο-Γονατάδων με τους κατακτητές. Η Αντίσταση ομως οχι μόνο άντεξε, αυτήν την από κοινού προσπάθεια εξόντωσης, αλλα βγήκε και νικητής απ την αναμέτρηση αυτή και στις 12 Οκτωβρίου 1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε.

Την ημέρα της Απελευθέρωσης, μαζί με την Ελληνική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5ή 6 Υπουργούς, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης και να δούν με τα ίδια τους τα μάτια, πώς εχουν τα πράγματα στην απελευθερωμένη Ελλάδα, ήρθε με μια μικρή συνοδία στρατού η συμμαχική αντιπροσωπεία αποτελούμενη απ τον Αγγλο Πρέσβευτή Λύπερ, τον Αντωνυ Ηντεν Υπουργός των εξωτερικών και τον Μάκ Μίλλαν ειδικό για τα θέματα της Μεσογείου. Ο λαός των Αθηνών και του Πειραιά, που τους περίμενε στο λιμάνι τους αποθέωσε. Χειροκρότησε και ζητωκραύγασε τόσο την Ελληνική κυβέρνηση αλλο τόσο και την συμμαχική αντιπροσωπεία.

Η αγγλική Αντιπροσωπεία, ερχόμενη στην απελευθερωμένη πλέον Ελλάδα, έκανε δυό βασικές διαπιστώσεις. Η πρώτη ηταν του κ Αντωνυ Ηντεν ο οποίος είπε: «οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει τις εκλογές» και η δεύτερη, οτι οι « εθνικόφρονες δυνάμεις, δεν ηταν αρκετές και κυρίως ικανές, να πάρουν την εξουσία μέσω των εκλογών». Και οι Αγγλοι που για 120 χρόνια κυβερνούσαν την Ελλάδα,

διόριζαν αρχηγούς κομμάτων, πρωθυπουργούς, Υπουργούς και θυρορούς ακόμα, και εν όψη του να διατηρήσουν αλώβητη την Αγγλική αυτοκρατορία, ήθελαν την Ελλάδα πάσει θυσία προσδεμένη εκ νέου στο δικό τους άρμα.

Και για να ειναι εξασφαλισμένα τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, έπρεπε οχι μόνο να μην πάρει μέσω των εκλογών το ΕΑΜ την εξουσία, αλλα ούτε και τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης να κατέχει στα μεταπολεμικά πολιτικά πράγματα της χώρας. Ενας ακόμα βασικός λόγος που συνηγουρούσε να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο μια και ηταν ο μόνος τρόπος να εξοντωθεί αυτό το λαογέννητο ΕΑΜικό κίνημα, ηταν ο ρόλος που θα έπαιζε ο ελλαδικός χώρος στα νέα να διαμορφωθούν μεταπολεμικά παγκόσμια και τοπικά δεδομένα.

Για να αποτελέσει βάση αναχαίτησης του κομμουνισμού και αφετηρία εξόρμησης ενας χώρος, πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ, παρά τις τόσες συνεργασίες των διαφόρων εθνοϊσμών με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα των Αγγλων πρακτόρων, χαφιέδων και καταδοτών, τα μπλόκα, τις ομαδικές εκτελέσεις και τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και στην πρώτη φάση του εμφυλίου με τους Αγγλους νεοκατακτητές το Δεκέμβρη, παρά την στρατιωτική ηττα το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί άθικτες τις πολιτικές του δυνάμεις. Να ασκεί τεράστια επιρροή στο λαό και μετά την παρόδοση των όπλων.

Τότε προκειμένου να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να επανέλθει η Ελλάδα στην πρό της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ήρθαν πολλές χιλιάδες Αγγλοι «σύμμαχοι». Τώρα πλέον οχι να δούν πως εχουν τα πράγματα, αλλα να επιβάλουν τη θέλησή τους με την πιό ωμή, βάβραρη και ξετσίπωτη βία. Για το σκοπό αυτό έφεραν αμέτρητα Τάνκς, Αεροπλάνα, Καράβια και τους όλμους καμπύλης τροχιάς και πολλές, αμέτρητες χιλιάδες στρατό που μαζί με τους Ραλληρό-Γονατάδες και τους διάφορους γνωστούς εθνοϊσμούς, που οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και δρούσαν από κοινού κατά του τρισκατάρατου ΕΑΜ, που παρά τον αφοπλισμό του συνέχιζε να ασκεί επιρροή στο λαό. Και εξακολουθούσε να ασκεί, γιατί η ζωντανή ιστορία διδάσκει πως μόνο οι θυσίες ειναι εκείνες που διατηρούν και διαιωνίζουν ενα λαό, σαν οργανωμένο σύνολο και αποτελούν τον αδιάρηκτο συνεκτικό κρίκο της πορείας του δια μέσου των αιώνων και μεγάλων πολεμικών και κοινωνικών Επαναστάσεων. Η τετράχρονη κατοχική ιστορία ηταν ζωντανή, ηταν ζώσα Ιστορία. Συμμετείχε και την έζησε ο ίδιος ο λαος. Δεν του τα διηγήθηκε κάποιος αλλος ωστε να αμφιβάλει για το πως, ποιός και γιατί. Την Εθνική Αντίσταση την έκτισε ο ίδιο ψιφίδα τη ψιφίδα.

Το θλβερό για την Ελλάδα ειναι το γεγονός, οτι η Αγγλία πρώτη και η Αμερική μετά, οχι μόνο πήρε, αλλα και χρησιμοποίησε σαν δεδομένο την «κυβέρνηση» του Καίρου, σαν κυβέρνηση ολοκλήρου του λαό και είδε το λαό ενσωματωμένο στην κυβέρνηση αυτή. Το ίδιο εξέλαβε και τον δικτάτορα Βασιλιά σαν τον «νόμιμο» εκπρόσωπο του λαού, ενώ το οτι ο Ελληνικός λαός συνέλαβε, έννοιωσε και έζησε τον αγώνα της Αντίστασης σαν μια προσπάθεια για την επίτευξη της καθολικής του Ελευθερίας δεν θέλησαν να την αξιολογήσουν. Τα αστικά κόμματα και οι όποιες αλλες πολιτικές οργανώσει, είδαν την εθνική Αντίσταση σαν ενα απλό επισόδιο, το οποίο θα τερμάτιζε μετά την απελευθέρωση, χωρίς να εχει συνέπειες, μα ούτε και εμπόδιο θα αποτελούσε στους σκοπούς της αστικής ηγεσίας, οσον αφορά την μεταπολεμική ζωή της

Ελλάδας. Θα έλεγε κανείς οτι τα αστικά κόμματα ειχαν την απαίτηση: το ΕΑΜ να διεξάγει τον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα να υποστεί το όποιο κόστος σε αίμα και καταστροφές αυτοί που συμμετείχαν και ύστερα να τα καλέσει το ΕΑΜ, να αναλάβουν αυτά την εξουσία, χωρίζοντας οπως έγινε το 21, τον εθνικό απ τον πολιτικό-κοινωνικό αγώνα.

Αυτή άλλωστε ηταν και η άποψη του Λονδίνου και της Ουάσιγκτον ακόμα και στη Μόσχα ενδεχομένως: Οτι τα κινήματα της Ευπωπαϊκης Αντίστασης δεν ηταν τίποτε αλλο παρά ενα επι πλέον πολεμικό μέτωπο στα μετώπισθεν εναντίον του άξονα. Το Λονδίνο και η Ουάσιγκτον και μαζί με αυτούς και οι αποκαλούμενες τότε «ελεύθερες» κυβερνήσεις, δεν θέλησαν να αναγνωρίσουν σε αυτην την πολεμική προσπάθεια, παρά μόνο με μια έννοια-συμβολή :Την διαξαγωγή του πολέμου, χωρίς κανένα διακίωμα πολιτικών, ιδεολογικών και κοινωνικό-οικονομικών διεκδικήσεων. Πράγμα που σήμαινε : Επιστρφή εις το προπολεμικό πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς μετά την απόκτηση της «εθνικής» Ελευθερίας. Και εδώ προκύπτει η δεύτερη ελληνική ιδιομορφία : Για τις χώρες της ευρώπης, η επιστροφή στο προπολεμικό πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς σήμαινε δημοκρατία και ελευθερία για την Ελλάδα σήμαινε επιστροφή στο επάρατο καθεστώς της 4ης αυγούστου!!! Τότε για πιο λόγο έγιναν οι θυσίες αν οχι για εθνικές διεκδικήσεις και πολιτικό-κοινωνικές κατακτήσεις.

Το Παλάτι και τα αστικά κόμματα, δεν αντιλήφθηκαν οτι λαός προηγήθηκε της ηγεσία στο θέμα κατοχή. Και αφού προηγήθηκε ηταν επόμενο οτι θα ξέφευγε απ την κοίτη που του ειχαν δρομολογήσει. Μια κοίτη η οποία ειχε διαμόρφωσει μια αρτιοσκληρηθείσα παράδοση και ασφυκτική κοινωνική διάρθωση. Οτι ο λαός μέσω του αγώνα προκειμένου να αποφύγει την επαναφορά στο Βασιλό-μεταξικό καθεστώς θα διαμόρφωνε μια νέα ελεύθερη κοίτη. Μια κοίνη ικανή που να αρδεύει και τα ακρότατα σημεία του κοινωνικό-πολιτικού μεταπολεμικού γίγνεσθαι. Μια κοίτη νέα,που να τρέχει προς τις γόνιμες πεδιάδες της ζωής, πιό ελεύθερη και πιό ανθρώπινη. Για το σκοπό αυτό το απλό λαϊκό κριτήριο διαμόρφωσε μια σειρά διαφόρων μορφών αγώνα κατά τον πιό επωφελή τρόπο. Κοινώς και με ολα τα μέσα αγώνας για το διώξιμο των κατακτητών καθώς και τη δημιουργία κατά τη διάρκεια του αγώνα, τις προϋποθέσεις εκείνες που θα οδηγούσαν βαθμιαία προς την πολιτική και κοινωνική Ελευθερία.

Το Παλάτι και ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος παρακολουθούσε από μακρυά το δράμα του λαού σε όλη τη διάρκεια της τετράχρονης δουλείας. Οταν σε κάποια δεδομένη στιγμή οι αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις αντιλήφθηκαν την απόσταση που τους χωρίζει απ το λαό, αντί να αφουγκραστούν τη θέληση και τις επιδιώξεις του λαού και τη δική τους πλάνη, αντί να εντείνουν την προσπάθεια να τον προσεγγίσουν, δυστυχώς για την Ελλάδα και τους Ελληνες, διάλεξαν το εύκολο δρόμο της συνεργασίας με τους Γερμανούς. Αντέδρασαν με τον ανεδαφικό, ανθελληνικό και απάνθρωπο τρόπο.

Αφου συνεργάστηκαν σε ολα τα επίπεδα με τους Γερμανούς, την κουλτούρα της εξάρτησης δεν μπόρεσαν και μετά την απελευθέρωση να την αποβάλουν. Κοινός εχθρός ο λαός και ο αγώνας που αυτός έκανε για την απελευθέρωση. Η δημιουργία του αστερισμού των εθνοϊσμών πρώτα και των ταγμάτων ασφαλείας μετά σε συνεργασία με τους Γερμανούς σκοπό ειχε να αποτύχει ο

αγώνας η τουλάχιστο να μην ειναι αριθμητικά μεγάλος και κυρίως αποτελεσματικός. Ομως παρά τη συντονισμένη προσπάθεια και αριθμητικά μεγάλος ήταν και αποτελεσματικός ηταν. Τα σχέδια ομως ειχαν δρομολογηθεί οχι μόνο για τη διάρκεια της κατοχής αλλά γενικότερα: πρόβλεπαν την ιδεολογική, ηθική και βιολογική εξόντωση, αυτού του λαογένητου κινήματος.

Αυτός ηταν άλλωστε απαράγραπτος όρος που περιείχε και η Αγγλό-Γερμανική διαπρακτορική συνεργασία ελλαδικά και αυτή της Λισαβώνας για τον ανενόχλητη αποχώρησεις των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την παράδοση της Θεσσαλονίκης στους Αγγλους και οχι στον ΕΛΑΣ.

Μετά την απελευθέρωση της χώρας, Αγγλοι και Ραλληλό-Γονατάδες συγκροτήθηκαν σε ενιαίο σώμα, και αφού συντόνισαν τον τρόπο δράσης αναζητούσαν κάποια αφορμή, προκειμένου να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που εκπόνησαν οι Αγγλοι, απ το Αύγουστο του 1943. Ιστορικά η εκπόνηση του σχεδίου ΜΑΝΝΑ, έγινε οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση στο Στάλιγκρτ και οι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στο Κόκκινο στρατό. Τότε τα δυό κομμάτια στα οποία ηταν «χωρισμένη» η άρχουσα τάξη άμβλυνε τις όποιες διαφορές και ενώθηκε με κοινό στόχο που πρόβλεπε την προγραφή του ΕΑΜ. Για να υλοποιηθεί το σχέδιο ο Τσιώρτσιλ, έδωσαν εντολή στην ελληνική κυβέρνηση, να παραβιάσει τη συμφωνία του Λιβάνου. Τη Συμφωνία που αποτέλεσε τη βάση για τον σχηματισμό της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Στη ζωή και ειδικά στην πολιτική, υπάρχει κάτι πιό σκληρό και πιο απάνθρωπο απ τον ανοιχτό πόλεμο των όπλων. Αλλα και πιό άτιμο: Η πρόθεση υπολογιστικά και ύπουλα καταστρωμένη προετοιμασία του, με καθημερινές προκλήσεις και παραβιάσεις-πόλεμο νεύρων-απ την πλευρά του δυνατού. Διπλός ο σκοπός των Αγγλων νεοκατακτητών. Να τσακίσει το ηθικό του αντιπάλου για να έρθουν τα όπλα να τον αποτελειώσουν. Και εκτός απ αυτό να τον ερεθίσει σε τέτοιο βαθμό, ωστε να τον κάνει να προβεί σε πράξεις βίας. Και ετσι να δώσει την αφορμή στον εαυτό του, που σκοπεύει να επιτεθεί, την αφορμή τής χρήσης των όπλων, ενω παράλληλα να εχει και το «φαινομενικό δίκαιο» με το μέρος του οτι προκλήθηκε. Να δείξει στον κόσμο πως οι εχθροπραξίες που ακολουθούσαν δεν ηταν ξένη επέμβαση αλλα ο εμφύλιος των Ελλήνων.

Ετσι ώστε να ειναι πιό εύκολη και η μετακυλήσει της ευθύνη της έναρξης του πολέμου στον αντίπαλο. Και αυτό γιατί και η πιό ωμή και ξετσίπωτη επέμβαση, σε μια ήδη απελευθερωμένη και σύμμαχο χώρα, εχει και η ένοπλη βία την ανάγκη από «ηθική» δικαίωση!

Και επειδή η μια παραβίαση της Συμφωνίας του Λιβάνου διαδέχονταν την αλλη το ΕΑΜ, αντί για τα όπλα που τόσο πολύ ήθελαν οι νεοκατακτητές στις 3 του Δεκέμβρη, κάλεσε το λαό της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος, να διαμαρτυρηθεί οχι μόνο να σταματήσουν οι παραβιάσεις, αλλα να μπούν επιτέλους σε εφαρμογή και πράξη οι συμφωνίες του Λιβάνου. Αυτό ηταν! Να η αφορμή και η δικαιολογία. Μια ειρηνική διαμαρτυρία την μετέτρεψαν σε πεδίο μάχης. Το σχέδιο ΜΑΝΝΑ ειχε τρείς βασικούς στόχους α) με πρόσχημα το κίνημα της Μέσης Ανατολής να κάνει εκτεταμένη εκκαθάριση του στρατού από κάθε δημοκράτη αξιωματικό. β) Να βυθιστεί η Ελλάδα σε εμφύλιο πόλεμο, αμέσος μετά την απελευθέρωση για να συντριβούν οχι μόνο οι δυνάμεις του ΕΑΜ, αλλα ολες οι δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας και γ) Να οργανωθεί

δημοψήφισμα σε κλίμα τρομοκρατίας, με πρότυπο το αντίστοιχο του 1935 για την επάνοδο της μοναρχίας.

Και τότε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» από σχέδιο έγινε πράξη σκοτώνοντας άοπλους και άμαχους πολίτες. Προκειμένου να αναλάβουν οι ίδιοι οι Αγγλοι πλέον τη συνέχισει του εμφυλίου, γέμισαν την πλατεία Συντάγματος με νεκρούς και τραυματίες.

Την αλλη μέρα ο μέγας Τσιώρτσλ, δεν ήθελε διαπραγματεύσεις, πολυ περισσότερο δεν ήθελη συμφιλίωση. Ηθελε εκδίκηση γιατί η εκδίκηση θα ειχε νεκρούς και οι νεκροί θα άνοιγαν το δρόμο για τον εμφύλιο που ηταν και βασική επιδίωξη. Δεν ήθελε ούτε αφομοίωση, ήθελε εξόντωση γι αυτό και έδωσε τις γνωστές φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα, οχι διάλογο και ειρήνη χωρίς νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εξ ίσου φονικές εντολές. Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο. Εκατοντάδες οι νεκροί και οι τραυματίες στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές. Οταν ομως οι πολεμικές συγκρούσεις έφτασαν στο απροχώρητο, προέκυψε η ανάγκη να μεσολαβήσει ενας άνθρωπος κοινής αποδοχής και εγνωσμένης δημοκρατικότητας μήπως οδηγηθεί η χώρα στην ειρήνη φυσικά οπως την ειχαν προσχεδιάσει με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ.

Οχι πως ο Αγγλος στρατάρχης που διήθυνε τις ινδικές και αλλες δυνάμεις ήθελε να σταματήσει ο πόλεμος πριν συντριβούν με φωτιά και σίδηρο οι αντίπαλοι. Αλλωστε αυτές ηταν οι εντολές του Τσιώρτσιλ. Ο άνθρωπος αυτός δεν ηταν αλλος από τον Πλαστήρα. Ηταν ο μόνος Ελληνας που στη συγκεκριμένη στιγμή αν κατόρθωναν να τον εξαπατήσουν θα εξυπηρετούσε τους σκοπούς τους. Μπορεί οι προθέσεις του να ηταν καλές ηταν ομως άσχετος με τα αγγλό-ελληνικά παρασκήνια. Και τις όποιες πληροφορίες για την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα στις έπαιρνε από αυτούς που συμμετείχαν στην κυβέρνηση, την παρά κυβέρνηση και κυρίως απ το παρακράτος.

Μια προσπάθεια που έκανε να έρθει σε επαφή με τον στρατηγό Μάντακα ωστε να μάθει τις απόψεις και της άλλης πλευράς, στάθηκε άκαρπη αφού το γράμμα που έστειλε με εναν δικό του έμπιστο ανθρωπό, οι Αγγλοι πράκτορες τον συνέλλαβαν και αφού του πήραν το γράμμα και έμαθαν τις απόψεις του Πλαστήρα εξαφάνισαν τον σύνδεσμο. Σε ενα αλλο γράμμα του λέει:

«...αν και δεν ειναι και τόσο ενδιαφέροντα, οσο θα ακούσετε εφ' όσον δεν βλέπω να υφίσταται πεδίο συνενοήσεως με τα κόμματα, τα οποίας ως μου είπαν «οι ειδικοί»δεν δέχονται εις την νέαν κυβέρνησιν να συμμετάσχουν και μέλη τους ΕΑΜ. Προέχει το ζήτημα της κατάθεσης των όπλων, όπερ το ζήτημα το οποίο πρέπει να λυθεί απ ευθείας με την αγγλικήν στρτιωτικήν ηγεσίαν.

Προσωπικώς εξέφρασα την γνώμη οτι πρέπει να υποχωρήσετε και να καταθέσει τα όπλα του ο ΕΛΑΣ, αν θέλετε να παύσει η αιματοχυσία και η καταστροφή της Πόλεως. Οι Αγγλοι ειναι αποφασισμένοι να ξεκαθαρίσουν την κατάστασιν και δεν υποχωρούν προ ουδενός. Θλίβομαι δια το αδικαιολόγητον αυτό αιματοκύλισμα, τοσούτο μάλλον καθ' όσον δεν΄ευρίσκω αληθοφανή τον ισχυρισμόν οτι απειλείται να επανέλθει εις την Ελλάδα ο βασιλευές και να εγκαθιδρυθεί δικτατορία τις. Εαν επρόκειτο περί τοιαύτης πιθανότητος θα

εξεγειρόμην ο ίδιος. Αναλαμβάνω να σας διαβεβαιώσω υπευθύνως οτι ουδείς κινδυνος υφίσταται. Με φιλικούς χαιτισμούς Ν Πλαστήρας.

Και ομως παρά την βιαβεβαίωση του Πλαστήρα οτι «ουδείς κίνδυνος υφίσταται» τελικά και ο βασιλιάς ήρθε και πολυποίκιλες δικτατορίες κοινοβουλευτικές και μή εγκαθιδρύθηκαν. Και το ποιό τραγικό για τον Πλαστήρα ειναι οτι αφού τον αξιοποίησαν για τους όποιους που τον κάλεσαν και τότε προκειμένου να τον εμπλέξουν περισσότερο ή να τον ξεφορτωθούν του έκαναν πρόταση να ορκιστεί αντιβασιλεύς κάτι που σαν γνήσιος δημοκράτης δεν δέχθηκε. Ομως σαν ρεαλιστής, οταν διαπίστωσε οτι «οι Αγγλοι δεν υποχωρούν προ ουδενός αποφασισμένοι να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση» και γνωρίζοντας πως οι τρείς μεγάλοι ειχαν εκχωρήσει την Ελλάδα στους Αγγλους και οτι αυτοί δεν θα «υποχωρούσαν προ ουδενός» πρότεινει στον στρατηγό Μάντακα χωρίς περιστροφές την κατάθεση των όπλων. Αν εισακούονταν τότε θα ηταν λιγότερο το ελληνικό αίμα που χύθηκε άσκοπα μέχρι την ημέρα της σύσκεψης παρουσία και του Τσιώρτσιλ στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία των Αθηνών»

Στη σύσκεψη αυτή όλα ηταν προσχεδιασμένα, ετσι που νάναι και η πίττα σωστή και ο Βρετανικός λέων χορτάτος. Ο Πλαστήρας απ τις κατασκευασμένες με τις οποίες τον τροφοδοτούσαν έπαιρνε και τις ανάλογες θέσεις απέναντι στους αντιμαχόμενους. Ετσι ποδηγετούμενος απ τους Αγγλους πράκτορες και το τεράστιο σε όγκο παρακράτος πολιτικό και στρατιωτικό έπεσε στην παγίδα που του έστησαν με την γνωστή προκήρυξή του να γράψει πως «μια ολιγάριθμος κακοποιο΄ς σπείρα εξ αναχρικών στοιχείων παρασκεύασαν από μακρού χρόνου και εξαπέλησεν κατά του εθνους άγριον εμφύλιον πόλεμον, αφού παρέσυρεν εναν αριθμό πατριωτών Ελλήνων ειτε δια δόλου είτε δια της βίας...» 16/12/44 Τον παρέσυραν γιατί όποιος ξέρει το κείμενο της αγόρευσης του Τσιώρτσιλ, με τα την επιστροφή απ την Ελλάδα στην αγγική βουλή θα διαπιστώσει οτι το κείμενο της προκήρυξης που έφερε την υπογραφή του Πλαστήρα, ελάχιστα διαφέρει απ την ομιλία του Τσιώρτσιλ. Η την έγραψαν και την έριξαν εν αγνοία του ή τον εκβίασαν με τη γνωστή επιστολή που έγραψε στις 16/7/41 στη Νικαία της Γαλλίας.

Στη σύσκεψη που έγινε στο ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρατάνιας» στην Αθήνα ο Τσιώρτσιλ έριξε στο τραπέζι μια φοβερή πληροφορία λέγοντας πως «οι Αγγλικές δυνάμεις ήρθαν στην ελλάδα εν γνώσει και κατόπιν εγκρίσεως του Ρούζβελτ και του Στάλιν χωρίς να το διαψεύσει κανένας. Δυστυχώς η ηγεσία του ΚΚΕ διέψευδε με αγανάκτηση οτι οι μεγάλοι στην απόφασή τους για τις σφαίρες επιρροής και πως την Ελλάδα την παραχώρησαν στους Αγγλους. Και κάτι ακόμα την προτροπή του Γ. Καφαντάρη που οταν τον κάλεσαν να συμμετάσχει στην ΠΕΕΑ (την κυβέρνηση του βουνού) σαν απάντηση τους είπε: «Μή βαφκαλίζεστε με μετακατοχικά όνειρα. Οι Αγγλοι δεν θα αφήσουν να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπάρχουν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τας αλχημείας της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικώς και καταλήγουν στρατιωτικώς».

Ο δρόμος δρόμος για τον ερχομό της μοναρχίας άνοιξε σύμφωνα με το σχέδιο των Αγγλων. Το τρίτο στάδιο του αγγλικού σχεδίου μπήκε σε εφαρμογή φέρνοντας την τρομοκρατία στην πιό άγρια μορφή της, τον εμφύλιο και τα κομμένα κεφάλια αθώων που τα περιέφεραν σε πόλεις και χωριά για

εκφοβισμό. Η δια πυρός και σιδήρου εξόντωση κάθε Αντιστασιακού, και συνεπούς δημοκρατικού παράγοντα βρίσκονταν στη Μαυρη λίστα. Η Ελλάδα μεταβλήθηκε σε φλεγόμενο ηφαίστειο ενω τα στρατόδικεία δούλευαν ασταμάτητα στέλνοντας στο απόσπασμα χιλιάδες αθώους.

Ο ειρηνοποιός ήξερε μόνο την μισή αλήθεια. Οταν την έμαθε ολόκληρη ηταν πλέον αργά. Χαρακτκριστική ειναι μια σελίδα απ το προσωπικό ημερολόριο του στρατηγού Μάντακα που περιγράφει πολύ έντονο επεισόδιο μεταξύ του Γ. Καφαντάρη και του Γ παπανδρέου στην σύσκεψη του ξενοδοχείου της «Μαγάλης Βρετανίας». Ο Γ. Παπανδρέου ειχε φυσικά στις ενοχές του για ολη την κατάσταση που δημιουργήθηκε και για τις οποίες ακόμα η ιστορία δεν ειπε την τελευταία λέξη.

Σε μια στιγμή που ο Παπανδρέου προσπάθησε να δικαιολογήσει τα πάντα, ο Καφαντάρης τον διέκοψε και σε έντονο ύφος του είπε. «Αφήστε τα αυτά. Αιματοκυλησατε την Ελλάδα δια μία ταξιαρχίαν πραιτωριανών». Παπανδρέου «Μα ξέρετε...» Προσπαθεί να διακιολογηθεί χωρίς να εχει, και για πρώτη φορά μια εύκολη απάντηση. «Τι μα και ξεμά...» Οφείλω την αλήθεια προς το εθνος και θα τη είπω. Κι εγώ δεν ειμαι ούτε απ αυτούς (και δείνει τους ΕΑΜικούς) ούτε από εκείνους και (δείνει τους αλλους πολιτικούς). Ο Παπανδρέου δεν απαντά και ο Τσιώρτσιλ επεμβαίνει και λέει: «Εμεις αρχίσαμε την εργασίαν. Ηδη φροντισατε να την τελειώσετ εσείς» και πριν αποχωρήσει απ τη σύσκεψη: «Κοιτάξετε να τα διορθώσετα μεταξύ σας». Και αφού χειροτόνισε αντιβασιλέα τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκινό, έφυγε για να διαφωτίσει τους λαούς του κόσμου και ειδικά τον βρετανικό λαό οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: «ειναι μια δράκα γκάγκστερ».

Στις 3 του Γεανάρη του 1945 ανέλαβε το σχηματισμό κυβέρνησης και η πλειοψηφία των ηγετών της Αντίστασης ζήτησε ανακωχή. Ετσι φτάσαμε στη συμφωνία της Βλαρκιζας στις 12/2/1945. Ο αντικειμενικός σκοπός του γνωστού σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και κυρίως η ως δια μαγείας μεταμόρφωση των δοσιλόγων σε εθνικόφρονες και «αγωνιστές» επιτεύθηκε. Δεν τον χρειάζονταν πλέον τον ειρηνοποιό Πλαστήρα. Τελικά ομως τον Απριλη του 1945 αναγκάστηκε να παραιτηθεί μετά απ τον βρώμικο πόλεμο που του άνοιξαν με το πρόσχημα τη γνωστή επιστολή.

Λίγο αργότερα ο ίδιος ο λαός κάλεσε τον Πλαστήρα σαν ηγέτη του και του έδωσε την πλειοψηφία. Με τα μέτρα επιεικείας έκανε ό,τι ηταν δυνατόν για την εθνική συμφιλίωση έχοντας αντιμέτωπα τα ανάκτορα και τον Πιούρι Φόϊ, τους μηχανισμούς των ξένων και γιγενών πρακτόρων που έφτασαν στο σημείο να διατάσσουν εκτελέσεις εν αγνοία του Πρωθυπουργού και των Υπουργών οπως αυτή του Ν.Μπελογιάννη, του Δ Μπάτση, του Καμένου και του Ερυθριάδη, δυο και πλέον χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου.

Και τότε εκτός απ τα «Ταγμάτων ασφαλείας» και των εθνοϊσμών που εντάχθηκαν στην εθνοφυλακή και τη χωροφυλακή, την δική τους θέση την πήραν : οι διάφοροι Σούρλιδες, Βουρλάκιδες, Μαγκανάριδες, Χίτες, Βενίτες, Παπαδοπουλαίοι κλπ. Συνεπικορούμενοι απ τη χωροφυλακή και η εθνοφυλακή οι συμμορίες αυτές έσπερναν τη συμφορά και το θάνατο στο πέρασμά τους. Αυτή η σύζευξη των ντόπιων και ξένων Μακιαβέλιδων με τους Μακελάριδες σε συνδιασμό με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», αργότερα που ανέλαβε την οργάνωση και χρηματοδότηση της τρίτης φάσης του εμφυλίου, επισώρευσε καινούρια δεινά.

Και τα πρώτα δεινά ηταν, οτι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού ποβλήματος η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, δεν συζητούσε με την ελληνική αντιπροσωπεία, μια αντιπροσωπεία που να ειχαν μια αλλη άποψη, για τη λύση των όποιων προβλημάτων αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλα με μιά ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ, που ειχε καταλάβει στρατιωτικά μια απελευθερωμένη χώρα και την εκπροσωπούσε αυτοπροσώπος ο πρωθυπουργός αυτής της ξένης δύναμης στις διαπραγματεύσεις. Για να μήν επεκταθεί αυτό το μακελειό και στη υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε και υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Η Συμφωνία αποτελούνταν από 9 άρθρα, δύο απ τα οποία αφορούσαν το ΕΑΜ: το 4ο άρθρο που πρόβλεπε την απελευθέρωση των ομήρων και των δυό συμβαλομένων και το 6ο άρθρο, που αφορούσε μόνο του ΕΑΜ και πρόβλεπε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της Πολιτοφυλακής. Τα υπολοιπα εφτά (7) αφορούσαν την κυβέρνηση Παπανδρέου. «...Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενος ακατάλυτου Συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της συνειδήσεως του Ελληνικού λαού...».

Επειδή το ΕΑΜ στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, εξέφρασε κάποια επιφύλαξη για την καλή πίστη της Δεξιάς και του Κέντρου οσον αφορά την εφαρμογή της Συμφωνίας, ο κ Μάκ Μίλλαν και Λήπερ που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις είπε στην Αντιπροσωπία του ΕΑΜ, να «έχουν εμπιστωσύνη τουλάχιστο σε αυτούς τους Αγγλους, που εγγυήθηκαν με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας τη συμφωνία της Βάρκιζας» Και για το θέμα της κάθαρσισης του δοσιλογισμού τους θύμισε το αρθρο 6 της Σ.Π που πρόβλεπε την τιμωρία των συνεργατών και των δοσιλόγων.

??????????/Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μέχρι την ημέρα της υπογραφής, οι αντιδραστικές δυνάμεις με πρωταγωνιστή τη φασιστική Δεξιά, το παλιό Κέντρο και οι ξένοι έκρυβαν ύπουλα τις πραγματικές τους προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, η Δεξιά σαν εκπρόσωπος όλων αυτών των εθνοϊσμών, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια Συμφωνία, που υπόσχονταν στον ελληνικό λαό κατοχύρωση των ελευθεριών του, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού στρατού, καθώς και την

κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Την επομένη όμως της παράδοσης των όπλων, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ενώ η συμφωνία έγινε για να μήν επεκταθεί ο εμφύλιος και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, που είδε σαν σωτήρες του Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, οπώς προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Το φασιστικό κατεστημένο, που έτρεμε την απελεθέρωση της χώρας και του λαού απ τα ξένα δεσμά και εξαρτήσεις. Που πουλούσε την ψυχή του στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Αυτή η ξεσκολισμένη σε αυτές τις επιδώσεις φασιστική και μοναρχική Δεξιά και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα, για να μήν αλλάξει θέση και δομή η εξουσία, με το ΕΑΜ εστω στην αντιπολίτευση, την επομένη της υπογαφής με το σύνθημα:

«Γλύξμπούργκ ο μόνος σωτήρας της Ελλάδος και των Αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα», εξαπέλησαν μια αχαλύνωτη λευκή τρομοκρατία σε ολόκληρη τη χώρας. Ενα εκτεταμένο πογκρόμ. Ενα όργιο βίας και ασυδωσίας σε βαθμό, που η Ελλάδα σπάραζε κάτω από τον βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του υπερτοφικού απ τη Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και την κατοχή παρακράτος, συνεπικουρούμενο και απ το επίσημο κράτος. Ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε θέατρο φρικτών σκηνών. Σκηνές ζόφου και φρίκης ξετυλίγονταν απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, όπου ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να βγάλει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι «ΕΑΜμίτης-Κουκουές» για να τρέξουν κάθε ειδους φασίστες και τραμπούκοι, συχνά και «όργανα της τάξης» να συνδράμουν στην επιτυχία της εξόντωσης του συλληφθέντα.

????????????????Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συμμορίες αυτές εκτός απ τους δοσίλογους που έπρεπε τώρα να «αγωνιστούν για να σωθούν», συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο παγήγαγε η 4η αυγούστου, γαλούχησε και επέκτυνε η κατοχή. Αυτές οι συμμορίες ηταν που ανήγαγαν τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος». Οι συμμορίες αυτές ειχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία και κυρίως η ατιμωρησία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες

τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Για το τί συνέβαινε στην ύπαιθρο, θα μας το περιγράψει ο αρχηγός της αγγλικής αποστολής που έζησε σε ολη τη διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα. Αυτός ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα γράφει προς τον προεστάμενό του: «Η επιβληθείσα τρομοκρατία μετά τα δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώρα αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ωστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μή βασιλοφρόνων πολιτών, γεγονός που να ακοπλείει ακόμη και τη σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσομεν επι εν ελεύθερο δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχαν εν πάσει περιπτώσει συνεργασθή μετ αυτών, οχι μόνο δεν αφοπλίστηκαν, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν κάθε δημοκρατική σκέψιν...»

Και συνεχίζει: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο:«Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ηταν η εποχή που ο Κουλουμβάκης στη δίκη του Λάμπρου αρχηγό της ειδικής Ασφάλειας Αθηνών, ούρλιαζε έξαλος οτι «Η μεγίστη πλειοψηφία των Ελλήνων ευγνωμονεί βαθέως τους Γερμανούς, τα Τάγματα Ασφαλείας και την ειδικήν δια τα μπλόκα και τας εκτελέσεις». Ηταν η εποχή που ο συνεργάτης-δοσίλογος κατείχε περίοπτες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό και κόμπαζε για την «προσφορά» του, η εποχή που η ζωή του εθνικόφρονα ηταν υπερτιμημένη και του Αντιστασιακού μηδαμινή ώς και μηδενική. Ηταν η εποχή που απαγορεύονταν να μιλήσεις με αντίθετες για το καθεστώς σκέψεις και ιδλεες, Μια εποχή που οι συνεργάτες πλούτιζαν κάνοντας μεγάλες επιχειρήσεις και συναλλαγές εξω απ τα όρια της νομιμότητας. Ηταν η εποχή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν θα ξαναγυρίσεις. Η εποχή της αλληλέγγυας ευθύνης οχι μόνο για τις οικογένειες των Αντιστασιακών, αλλα για τον συγγενικό και φιλικό ακόμα κύκλο.

Ο καιρός περνούσε και στον διεθνή ορίζοντα διαμορφώνονταν το διπολικό παγκάσμιο σύστημα και το ΕΑΜ, παρά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την λευκή τρομοκρατία και τις σκηνές φρίκης, την εκτεταμένη χρήση της γιγαντοαφίσσας απ τη κατασκευασμένη πτωματολογία, η επιρροή του εξακολουθούσε να ειναι μεγάλη και η ανάγκη να οδηγηθεί η χώρα στον θερμό πλέον εμφύλιο πόλεμο κρίθηκε αναγκαία. Επρεπε οσο το δυνατόν πιό γρήγορα να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με το ΕΑΜ. Ηταν τόση η επιρροή και η δύναμη του ΕΑΜ, που οταν τον Τσιώρτσιλ τον ρώτησαν οι Αμερικάνοι, γιατί δεν εχει κλείσει ακόμα το «Θέμα της Ελλάδας» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά οτι δεν γνώριζα πως το ΕΑΜ ειχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη». Επιβεβαίωση του γεγονότος αποτελεί η αδυναμία των Αγγλων να νικήσουν το ΕΑΜ και η έκκληση-μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς να τελειώσουν αυτό που οι ίδιοι άρχισαν αλλα δεν μπόρεσαν να το φέρουν εις πέρας.

Για την υλοποίηση αυτού του σκοπού ηταν απαραίτητη και η συμβολή της Δικαιοσύνης. Και αυτό γιατί το εργο της Δικαιοσύνης, εκτός του οτι θα ηταν πιο μαζικό και πιό αποτελεσματικό, θα καλύπτονταν και από μιά επίφαση «νομιμοφάνειας». Οπως λοιπόν, η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, με τον σαφή και ξεκάθαρο λόγο έλεγε: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία απαλλαγμάνη απ το μίασμα της αθεείας». Η λέξη «αθεεία» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση, διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε ενθικόφρονες και αριστερού-κομμουνιστές και κυρίως κομμουνιστές γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα και χωρίς συνέπειες, αφού ηταν εκτός από κομμουνιστές και άθεοι.

Οπως λοιπόν, έκανε και η Εκκλησία το καθήκον της ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν παρεξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το κατεστημένο τις θέσεις Προέδρων στον Αριο Πάγο, το Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικατατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Αυτός ακριβώς ο πόθος της εξουσίας εμφανίστηκε σε ασυγκράτητο βαθμό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, την κατοχή και κυρίως τη Μεταπελευθερωτικη περίοδο και στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν, μα και ειναι αν

κρίνουμε με τα οσα συμβαίνουν σήμερα στο χώρο της δικαιοσύνης, οι δικαστές που ειχαν συνείδηση της ουσίας του έργου που ειχαν κλειθεί να επιτελέσουν: Να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής. Της αρχής οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους δεν ειναι αυτοσκοπός, αλλά οτι η Πολιτεία εχει σαν πρωταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, οπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε ανθρώπινα διακαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιό πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή ειναι η διασφάλισει αυτών ακριβώς των θεμελιακών διαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στα κράτος και ειδικά των αδυνάτων.

Δυστυχώς αποδείχθηκε περίτρανα οτι η μεταξική και η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή ο «σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, οτι στη ζωή και την πολιτική η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, διακιολογούν του θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του στην «de fakto» νομική τους φύση και χρήση.

Και το λέω αυτό γιατί τα προβλήματα που προέκυψαν στο μεταξύ-χούντες, κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, SiA, ξένοι πράκτορες και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα. Αυτά και οσα αλλα δεν ειναι για σήμερα, έλκου την πατρότητα και τις καταβολές από εκείνα τα πέτρινα για το λαό και τη χώρα χρόνια.

Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει οτι και οι Θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα Διακαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό γινόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία Δικαιοσύνη, η Δικαιοσύνη που μεσοπολέμου ο Αριος Πάγος και το Συμβούλιο Επικρατίας και ειδικά η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη, αφού πρώτα «κάλυψε νομικά» τις κατοχικές και μετακατοχικές δοτές και στηριγμένες στα όπλα κυβερνήσεις, συγκρότησε Δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργοστάσια που έβγαζαν προαποφασισμένες και τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση εις θάνατον και αλλες βαριές ποινές.

Κακοποιώντας και δολοφονώντας αγωνιστές η Δικαιοσύνη αυτουπομομεύτηκε. Εχασε το φωτοστέφανο που της ειχε φορέσει ο λαός σαν το τελευταίο καταφύγειο του φτωχού και του αδυνάτου, οπως αυτο-υπονομεύτηκαν και οι Φιλισταίοι ιστορικοί που προσπάθησαν να κηλιδώσουν αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και νέες σελίδες δόξας.

Μια λοιπόν, που στην μεταξική, την κατοχική και κυρίως την μεταπελευθερωτική περίοδο δεν βρέθηκαν πολλοί Τερτσέτες και Πολυζωϊδιδες στο όνομα του καταργημένου απ την Βασιλό-μεταξική δικτατορία Σύνταγμα του 1864/11, άρα του ανύπαρκου Συντάγματος και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας, η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης ταυτισμένη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις με την επιλεκτική-ταξική «νομολογία» του Συμβουλίου της Επικρατίας και του Αρίου Πάγου, εξέφρασε την άποψη οτι απ την επομένη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ, οτι ίσχυε το Σύνταγμα του 1864/11. Επρεπε κατά την άποψή τους να «επανέλθει» σε ισχύ, δίνοντας με

αυτόν τον τρόπο «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους και τις αντιδραστικές δυνάμεις, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και για να ξαναγίνουν αυτοί οι ρυθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας αλλα και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του τόπου, πριν προλάβει το ΕΑΜ να συνέλθει απ το Σόκ και να ανασυντάξει τις δυνάμεις του, να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ.

Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιωποιήθουν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη «νομοθετική» λειτουργία στην δια διαταγμάτων εκτελεστική εξουσία, με ολα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ηταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Οπως ειναι γνωστό, με τη Συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σημαίνει οτι ολόκληρο το εθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα. Και δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ουτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψής του. Αφου λοιπόν ολόκληρο το Εθνος ηταν σύμφωνο και σύμφωνο να «παρανομίσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς αλλης νομικής κάλυψης. Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας εκπροσωπούσε το σύνολο του Ελληνικού λαού.

Μετά ομως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της Πλατείας συντάγματος, που η ύπαρξή της οφείλονταν στην «Ελέω Θεού Τσιώρτσιλ» και αν η παραμονή της στην «εξουσία» δεν στηρίζονταν αποκλειστικά και μόνο στην ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να ειναι εθνικά και ηθικά «Νόμιμη».

Συνεπώς μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, που ητα αυτή καθ εαυτή η τεταρτοαυγουστινή κυβέρνηση. Η «κυβέρνηση» αυτή στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτουργούσε σαν ενα άμισθο τμήμα του Φόρεϊν Οφφις. Ουσιαστικά ητα «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών.

Αν στις 12 Οκτωβρίου του 44, ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την «κυβέρνηση» αυτή απ το Κάϊρο, από αυτό που εννουμε Σύνταγμα, Νοθετική και Εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης αυγούστου, που ειχε πανηγυρικά καταργήσει το Συνταγμα αυτό, και που η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης επικαλέστηκε για να καλύψει «νομικά» τις δυνάμεις του εμφυλίου προκειμένου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και τις ατομικές ελευθεριές για τις οποίες ο λαός πολέμησε γυμνόστηθος στα μαρμαρένια αλώνια με τους τρείις κατακτητές..

Και επειδή οι αντιδραστικές δυνάμεις με την ολόθερμη και όλων των είδων τη συμπαράσταση των Αγγλων, από κοινού δεν μπόρεσαν να το εξοντώσουν το ΕΑΜ και ας πλήρωναν «βάση ειδικής εγκυκλίου», με λύρες τα κομμένα κεφάλια, αρωγό στην εξόντωση του ΕΑΜ στάθηκε το δικαστικό σώμα και ειδικά η ηγεσία του, η οποία προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη αφού έστειλε στα σπίτια τους όποιους Τετρέτιδες, Πολυζωϊδιδες και τους υπερβολικά ευσυνείδητους Εισαγγελείς και δικαστές και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις

αυτούς που ειχαν γνώμη και άποψη, οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντικομμουνιστικής υστερίας, αλλα κάλυψε και «νομιμοποίησε».τις πρωτοφανείς αυθερεσίες «συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις.

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλα και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της μεταταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νιμιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρησει του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να ειναι κολάσιμες. Ακριβώς για να μήν ειναι κολάσιμες δημιουργήθηκε ενα κράτος που ζητούσε για ολα και το κάθετί «πιστοποιητικό πολιτικών φρονημάτων» και ανέδειξε τον χαφιδισμό σε τρόπο ζωής. Το γεγονός αυτό οδήγησε σε ενα βαθύ υπόγειο διχασμό στηρισμένο στη ταπείνωση και τον εξευτελισμό, με εκατόμβες θυμάτων.

Για όλους αυτούς και πολλούς αλλου λόγους ο εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε στην Ελλάδα έπρεπε να διατηρήθει ερμητικά κλεισμένος στα ελληνικά σύνορα. Στο μεγαλύτερο μέρος της τρίχρονης διάρκειάς του ο πόλεμος αυτός κύλησε μέσα στη απόλυτη σιωπή. Λίγες μόνο φορές απασχόλησε τα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσεις και οχι πάντα με τρόπο αντίστοιχο της έκτασης και της σημασίας του. Πρίν τελείωσει φρόντησαν να ξεχαστεί. Σε αντίθεση με ό,τι έγινε με την Ισπανία λίγα χρόνια πριν που ειχε την συμπαράστη, με εθελοντές και διεθνείς ταξιαρχίες κλπ. Μα ούτε και την κατ΄επανάληψη προσπάθεια του ΕΑΜ-ΚΚΕ που αναζητούσαν δια των όπλων, χωρίς βέβαια να αμφισβητήσουν τους γενικούς γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της χώρας εναν «έντιμο συμβιβασμό» αναφέρθηκε κάποτε!

Προκειμένου να αποδειχθεί το μέγεθος της αυθαιρεσίας και των μέτρων που πάρθηκαν στο όνομα του ανύπαρτου συντάγματος. Θα ηταν σκόπιμο να επικαλεστεί κόποιος αποσπάσματα απ τα προκτικά της Βουλής και τη συζήτηση του νομοσχεδίου που ρύθμιζε και το θέμα της αποκατάστασης των καταδικασθέντων εις θάνατο στη δίκη του Ναυτικού που ψηφίστηκε απ τη Βουλή το Σεπτέμβριο του 1948. Δεν χρειάζεται κάποια αλλη ειδική αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952.

Για να γίνει αντιληπτή η έκταση της αντισυνταγματικότητας των νόμων που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο, αρκεί να δούμε οτι και το Σύνταγμα του 1952 που μπήκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου, παρά τη λήξη του εμφυλίου και στο Σύνταγμα αυτό, διατηρήθηκαν αυτούσια τα μέτρα που εφαρμόζονταν σε φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Ετσι απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, παραχωρούσε εγγυήσεις ελευθεριών για τους «εθνικόφρονες», και απ την αλλη το ψήφισμα του Απριλίου τον ίδιο χρόνο, διατηρούσε σε ισχύ όλο το αντισυνταγματικό «θεσμικό» οπλοστάσιο της ανελέητης καταστολής για τους «μή ενθικόφρονες», εναν όρο πολύ ευρύτατο. Δηλαδή και το 1952 ειχαμε δύο χωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους.

Και ενώ οι εγγυήσεις για τους νικητές ειχα την νομική σαφήνεια, για τους ηττημένους και τα τέκνα αυτών τα όρια ηταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί κάποιος να καταγγείλει κάποια ενέργεια ακόμα και

προσωπική αντιδικία. Και το Συνταγμα του 1952 διατήρησε σε όλο του μεγαλείο το Αστυνομικό κράτος και το τεράστιο σε έκταση και πολυδαίδαλο πολιτικό και στρατιωτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ.

Τόσο έντονο ηταν ο πόθος για εκδίκηση και η επιμονή για τη συνέχιση των ανεξέλεγκων αυθαιρεσίων που ούτε και αυτή ακόμη η Οικουμενική Διακήρυξη των Διαιωμάτων του Ανθρώπου, το Ευαγγέλιο αυτό του αδύνατου και ασήμαντου ανθρώπου, οπως ειχε χαρακτηριστεί, την 10η Δεκεμβρίου 1948, την οποία ψήφισε και η Ελλάδα δεν μπόρεσε να μειώσει ή να απαλύνει κάπως την ένταση και τη βαρβαρότητα των μέτρων.

Οπως λοιπόν η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης το 21, απαλλαγμένη απ τους Τερτσέτιδες και Πολυζωϊδιδες, καταδίκασαν εις θάνατο τον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα και τώρα απαλλαγμένη απ του όποιους Δελαπότριδες, Βλάχους κλπ έβγαλαν την τήβεννο, φόρεσαν πηλήκιο και χρυσές επωμίδες και άρχισε την σε 24ωρη βάση η λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων, προκειμένου να καλυφθούν οι καθορισμένες καθημερινές «Νόρμες», ετσι ωτσε να δουλεύουν στον ίδιο ρυθμό και τα εκτελεστικά...να γεμίζουν οι «χάψες» και τα ξερονήσια.

Η Ιεραρχία της δικαιοσύνης κάλυψε τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο και το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλυψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Και οχι μόνο ανέχθηκε αλλα άφησε ατιμώρητους τους δοσίλογους και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιο εγκληματικό ενώ για τους Αντισιακούς αρκούσε και η πιό μικρή και ασήμαντη καταγγελία για να βρεθεί ο αγωνιστής στην εξορία, στη φυλακή και στο απόσπασμα, στις ελάχιστες δίκες των συνεργατών και δοσιλόγων η έδρα απαιτούσε η δράση τους για να ειναι αξιόμεπτη, έπρεπε να ειναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή»

Και ακόμα πιο άσχημο, τα στρατοδικεία αντιμετώπιζαν με μια ανεξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Του κατηγορουμένου που ο Εισαγγελέας Παύλος Δελαπότρας περιγράφει ανάγλυφα στο βιβλίο του «Το σημειωματάριο ενος Πιλάτου» για ποιούς αρκιβώς τους κατηγορούμενους επρόκειτο και τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια.

Ο κύριος Δελαπότρας, με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, που δείχνει ανάγλυφα τη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα. Πως κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια και πώς λειτουργούσαν τα μετακατοχικά Δικαστήρια και ειδικά τα στρατοδικεία: Την μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς ηταν. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην ήπαιθρο.

Ο Συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν: «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον των αριστερών για φόνους, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε

συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα:

Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματοπωνύμων, την οδό αριθ κατοικίας κλπ των μηνυομένων παραστατικά «οι υπ αριθ 1-10 ησαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 11-20 ησαν μέλη της Αυτοδιοκήσεως , οι υπ αριθ 21-30 ησαν μέλη της ΕΤΑ- Επιμελητεία του αντάρτη, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 41-50 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 51-60 ησαν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ. Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόριση των συνθηκών που ειχε διαπραθχεί το έγκλημα μιας ή περισσοτέρων ανθρωποκτονιών καθώς και ποιά συμμετοχή ειχαν ολοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...». Σελ 109.

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις Εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, οπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Στο που κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση την έδωσε ο κ Δελαπόρτας: στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» Σελ 91.

Πως ομως να μη φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσει στόχευαν στο να διωχθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης. Για να πετύχουν αυτά τα νούμερα οχι μόνο αντέστρεψαν το πνεύμα και τη νομική υφή της υπ αρίθ 6 Σ.Π του Γενάρη του 1945, που οριζε και προσδιόριζε την καταδίκη των δοσιλόγων, αλλά και διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων. Και να σκεφθεί κανείς οτι οι αριθμοί αυτοί αφορούσαν μόνο ενα χωριό ή την Περιφέρεια Γυθείου. Τα στοιχεία που μας παραθέτει ο κ Δελαπόρτας, μας επιτρέπουν με μια μικρή αναγωγή τους να προσδιορίσουμε, αν οχι τον ακριβή αριθμό των συλλήψεων αλλα εστω κατά προσέγγισητον συνολικό αριθμό των συλληφθέντων σε ολόκληρη την επικράτεια

Φαίνεται πως για το κατεστημένο «νόμιμες» κυβερνήσεις, δεν ηταν μόνο οι μεταπόλεμικές δοτές και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα κυβερνήσεις, αλλά και αυτές που διόριζαν οι κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής: οπως του Τσολάκογλου, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη. Με δεδομένη αυτήν την άποψη προκειμένου να μή τους ξεφύγει ατιμώρητος κάποιος Αντιστασιακός, τους οδήγησε στην πιό τερατώδη σκέψη: Αφου οι κατοχικές «κυβερνήσεις» μετά την ίδρυση του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ ηταν κυβερνήσεις της Πλατείας Συντάγματος και σε όλη την υπόλοιπη χώρα την εξουσία την ασκούσε το ΕΑΜ, άρα το ΕΑΜ, ασκόντας παράνομα την εξουσία ειχε διαπράχθει το αδίκημα της «αντιποίησης αρχής» η «αντιποίηση εξουσίας» απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη διάρκεια της κατοχής στην Ελεύθερη Ελλάδα. Και αυτό έγινε χωρίς τη «συγκατάθεση» των κατακτητών και της «κυβέρνησης» του Καϊρου, που ηταν το άμισθο υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊ Οφφίς.

Με το σκεπτικό αυτό έσερναν στα δικαστήρια οχι μόνο τους απλούς αγωνιστές, αλλα και τα μέλη της Πανελλήνιας Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης την (ΠΕΕΑ) που ηταν εκλεγμή απ το Εθνικό Συμβούλιο. Το Εθνικό Συμβούλιο ηταν το ανώτερο όργανο του κοινοβούλιο της κυβέρνησης στην Ελεύθερη Ελλάδα. Το Εθνικό συμβούλιο ηταν εκλεγμένο με εκλογές σε

ολόκληρη την Ελλάδα και στο οποίο Συμβούλιο συμμετείχαν αρκετοί Βουλευτές απ την εκλεγμένη βουλή που κατήργησε η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Και επειδη κάποιος θα αναρωτηθεί και διακαιολογημένα: Μα ηταν δυνατόν να γίνουν ελεύθερες εκλογές ενω η χώρα ηταν υπό κατοχή; Ο Κομνηνός Πυρομάγλου Υπαρχηγός του Ζέρβα (ΕΔΕΣ) το βιβλίο του «Δούρειος Ιππος» γραφεί επί λέξη: οτι στις εκλόγες αυτές που έγιαν σε όλη την Ελλευθερη Ελλάδα ο ΕΔΕΣ που πήρε μέρος σε αυτές, πήρε το 30% των ψήφων, παρ όλο που ο χώρος αυτός ελέγχονταν στο σύνολο σχεδόν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Οπως θα διαπιστώσει κανείς το σκεπτικό αυτό ειχε δύο σκέλη α) Να συλληφθούν καιι να τιμωρηθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές και β) να μή δικαστεί-καταδικαστεί κανένας συνεργάτης και δοσίλογος, αφού ο εμφύλιος ειναι προαποφασισμένος «μας χρειάζονται ολοι». Αφού λοιπόν, μας χρειάζονται ολοι δεν πρέπει να καταδικαστεί κανείς, Και για να μη καταδικαστεί κανείς συνεργάτης και δοσίλογος το αδίκημα της συνεργασία και του δοσιλογισμού θεωρήθηκε οχι μόνο οτι ηταν «Ελληνοπρεπής στάση» αλλά και αντίστοιχη με αυτή της Αντίστασης. Για να μήν καταδικαστεί λοιπόν, κανείς, εκτός απ την τρομοκρατία που επικρατούσε έπρεπε η καταγγελία (αλήθεια κάτω απ τις τότε συνθήκες ποιός θα τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγίλει κάποιον για συνεργάτη), ο καταγγέλον έπρεπε να ειναι «βέβαιος» και με στοιχεία να αποδείξει οχι μόνο οτι ο καταγγελόμενος ηταν συνεργάτης-δοσίλογος και διέπραξε την τάδε ή τη δείνα πράξη, αλλα και οτι η πράξη αυτή ηταν «εκούσια» και «συνειδητή» για τον διαπράξαντα την πράξη!!!

Οσο για το κλίμα που επικρατούσε μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά τη Βάρκιζα μας το δίνει με τον πιό ρεαλιστικό τρόπο ο μεγάλος μας Ποιητής Γεώργιος Σεφέρης «...έντονο συναίσθημα διάλησης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δενμπορείς να εχεις εμπιστοσύνη: Φρίκη». (Ν.Κ.-Τ, Σελ 121)

Και συνεχίζει ο κ Δελαπότρας.«...Στο χωρίο Βολίμες της Ζακύνθου, οι συνεργάτες των Ιταλών πρόδοσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους έκλεισαν στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, από την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό» οπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στη Σ.Π για τη δίωξη των δοσιλόγων».

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό Συμβούλιο Ζακύνθου και το Συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την προτασή μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας Εισαγγελέας εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κομμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιων στους δοσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί η πράξη αποδεικνύοντα με συντριπτικά στοιχεία, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δοσιλόγων».

«Εγραφε στην πρότασή του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: κατάδωση στον εχθρό. Γιατί εξηγούσε, ο

Νόμος, για να στοιχειωθεί το αδίκημα αυτό, επαιτεί να κατάδωσει κανείς Ελληνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές από τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει αποδεκτή η έφεσή τους και να απαλληγούν από την κατηγορία...» Το Συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία. Αλλα βρήκε αλλα φόρμουλα, και τους απόλλαξε» (Σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπότρας, δεν θέλησε να αποκαψύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου».

Και ενώ συνέβαιναν ολα αυτά για τους ελάχισους εστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν τελικά κάποιος έφτανε στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως της Ζακύνθου-από τους κατηγορουμένους, ηταν αριστεροί και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί οι δοσίλογοι τους αριστιστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγη. Το δικαστήριο προκειμένου να μην υποστεί εστω και ενας δοσίλογος τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοση και του προδότη».

Την επομένη της παράδοσης των όπλων, οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση βρέθηκαν στην «μεταδεκεμβριανή λαίλαπα». Αφου παραδόθηκαν τα όπλα η «δημοκρατική» Πολιτεία, που ανάλαβε μετά την παράδοση των οπλων, να εξασφαλίσει τα δικαιώματα, την αξιοπρέπεια και τη ζωή αυτών που πολέμησαν τους κατακτητές, δεν τους επέτρεπε ακόμα και το δικαίωμα της αυτοπροστασίας. Για τους Αντιστασιακούς ειχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες διατάξεις των νόμων που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών διακαιωμάτων, της ιδιοκτησίας και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ενας και μόνος νόμος κυριαρχούσε και επικρέμονταν επάνω απ τα κεφάλια των αγωνιστών, ηταν το άνομο παρά στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτο. Ενος παρακράτους που στα θέματα και τη ζωή των Αντιστασιακών, ειχε εν λευκό την έκριση του επίσημου κράτους. Και λέω την επίσημη, γιατί χωρίς την δική τους έγκριση και συμπαράσταση, δεν θα μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά, απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα όργια.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και η συμπεριφορά των παρακρατικών και των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζώσουν οι Αντιστασιακοί, οι οικογένειες, ο συγγενικός και ο φιλικός κύκλος τους, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος στη διαρκεία της άσκησεις των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπάρτας. Γράφει λοιπόν:

«...Στο σπίτι που έμεινα συγκατοικούσα με την οικογένεια του Πρωτοδίκη κ Αντωνόπουλου. Στο κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν και Διευθυντής της Εμπορικής Σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κ Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτε πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης, συντηρητικών αρχών, ούτε μάλιστα πως ηταν και Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό Ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφρασύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφό της ο Π. Μητσάκος, μόνιμος ξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί

στην καραντίνα της απομόνωσης ολη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» Σελ 192.

Οταν λοιπόν, ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα και μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες « ...για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας, συνενογιόμαστε προηγουμένως με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ωρα θα κατέβαινε, σβήναμε ολα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφητά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πότρα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μήν τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμανταν λαφραία μέσα, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...». Σελ 122

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς αυτήν τη συμπεριφορά αν οχι τρομερή, αδιανόητη και ασύλυπτη για ανθρώπους σκεπτόμενους; Αυτό και μόνο το γεγονός που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο ειδικός για θέματα Δικαιοσύνη Συγγραφέας. Και μόνο να φαντασθεί κανείς οτι Ο Εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης, αυτοί οι δυό κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και η ανώτερη αρχή στην Πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε ολους, ΔΕΝ τουλμούσαν να κάνουν φανερά μια επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που πειργράφει. Αφου αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια Πόλη σαν το Γύθειο, ο καθένας αντιλαμβάνεται τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν οι άνθρωποι της Αντίστασης. Η ζωή στην Επαρχιακη Ελλάδα ειχε καταντήσει για κάθε προοδευτικό Ελληνα πραγματική κόλαση.

Ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών, που δεν μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάτρυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο, να αντικρούσουμε τις βρισιές των πάσης φύσεως μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δίθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν για να τις καταγγίλουμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων πολλοί απ του οποίους έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν κάποιος επέμενε του απαγγέλανε κατηγορία σε ασέβεια και απείθεια προς το δικαστήριο. Την ιδια προκατάληψη αντιμετώπιζαν και οι συνήγοροι υπερασπίσεως.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της τετράχρονης τριπλής κατοχής, ποιοί την εγκάλειψαν, ποιοί της γύρισαν την πλάτη, ποιοί την πρόδοσαν και ποιοί πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών αυτούς που με οσες και όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να απελευθερωθεί η Ελλαδίστα μας.

Η ΕΑΜίκη Εθνική Αντίσταση, εκτός απ τα πολλά όμοια ή παρόμοια χαρακτηριστικά που ειχε με το 21: η χώρα κατακτημένη, το κατοχικό και το μετααπελευθερωτικό κράτος εναντίον της, ενα αλλο γεγονός που συμπίπτει αν δεν ταυτίζεται με το 21, ειναι το πώς λειτούργησε τότε και τώρα η Δικαιοσύνη. Οπως τότε οι αντιδραστικές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλό-Βαβαρούς, θέλοντας να βγάλουν στο περιθόριο τους αγωνιστές, να στείλουν

τους πρωτεργάτες στον Αγιο Πέτρο: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα κλπ και αυτούς που δεν δέχονταν να κυβερνηθούν οπως ήθελαν οι Αγγλό-Βαβαροί να τους κλείσουν στη φυλακή «χάψα», με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και στόχο λειτούργησε και μεταπελευθερωτικά η Ελληνική Δικαιοσύνη. Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή ειναι ποσοτική. Το 21 καταδίκασαν δυό εις θάνατο χωρίς ευτυχώς να τους στείλουν στα Αγιο Πέτρο, ενώ τώρα αυτοί που στάλθηκαν στο Αγιο Πέτρο ανέρχονται σε χιλιάδες, σε πολλές δεκάδες χιλιάδες αυτοί που κλείστηκαν στη «χάψες» και σε ακόμα περισσότερες αυτοί που στάλθηκαν εξορία.

Για κάθε ιστορική εποχή οσο δύσκολες, σκληρές και απάνθρωπες και ειναι οι συνθήκες, θα βρεθούν άνθρωποι που θα σηκώσουν το ανάστημά τους να υπερασπιστούν το δίκαιο και να περιγράψουν τον τρόπο που λειτούργησε το κράτος τη δικαιοσύνη, μα και η ίδια η δικαιοσύνη. Τα μέσα που χρησιμοποίησε το κράτος και η δικαιοσύνη προκειμένου να εξοντώσει τους ιδεολογικούς και πολιτικούς του αντιπάλους. Οι Αγωνιστές του 21 ειχαν τον Τερτσέτη και τον πολυζωϊδη, οι οποίοι εκτός του οτι αρνήθηκαν να υπογράψουν την εις θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα και ειναι αυτή ακριβώς η μή υπογραφή που στάθηκε εμπόδιο για να μην εκτλεστούν. Μας περιγράφουν με ποιόν τρόπο γίνονταν οι ανακρίσεις, «σε εναν έρημο Οντά παρουσία ενόπλων» με «κοντακές» και τις κάνες των όπλων στον «κρόταφο» και πολλά αλλα χαρητωμένα, πως ηταν προαποφασισμένες οι καταδίκες και κυρίως την εμφανή και έντονη ανάμειξη των ξένων και ειδικά των Αγγλων.

Μπορεί για την κατοχική και μετακατοχική περίοδο να μήν είχαμε Τερτσέτη και Πολυζωϊδη, είχαμε ομως μερικούς Δελαπόρτιδες, που έστω εξιστόρησαν τουλάχιστον πως κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια, τον λόγο για τον οποίο γίνονταν οι πολυάριθμες συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, τη συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις βαριές και εκ των προτέρων προαποφασισμένες ποινές και τις χωρίς τις περισσότερες φορές ενδείξεις καταδικαστηκές αποφάσεις. Να εξιστορίσουν με πόση άνεση, ευκολία και μπριό η έδρα χωρίς την παρουσία ματρύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ, του καλοπληρωμένου καταδότη ή του χωροφύλακα και κυρίως με κατηγορητήρια που κατασκευάζονταν στις ασφάλειες από κατακρεουργημένα απ τα βασανιστήρια κορμιά αποσπασμένα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα και σε δίς ή τρίς ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα ή οταν αθωώνοταν κάποιος στη Μακρόνησο ή σε κάποιο ξερονήσι.

Μια λοιπόν, που δεν μπόρεσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι Αγγλοι από κοινού να εξοντώσουν βιολογικά το ΕΑΜ, οπως οι Τούρκοι στο Μεσολόγγι το 21 και ο ελλαδικός χώρος κάθε μέρα που περνούσε έπαιζε ολο και πιό σημαντικό ρόλο, και η Ελλάδα για να μπορεί να αποτελέσει τη θρυσαλλίδα της ανάφλεξης για τον πόλεμο που προετοίμαζε ο αγγλοαμερικάνικος ιμπεριαλισμός. ηρθαν οι Αμερικάνοι να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε η βρετανική αυτοκρατορία. Για να μήν ερθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν». Το στρατηγό Βάν Φλίτ, στον οποίο παραδόσαμε το στρατός με εκείνο το κατάπτυστο «Ιδού ο στρατό σας» του κ Π. Κανελόπουλο Υπουργό τότε των στρατιωτικών, τον κ Πιούρι Φόϊ για πρεσβευτή και τον κ Γκρέϊντυ και πολλούς αλλους ειδικούς συμβούλους.

Συμβούλους που απ τη θέση του επικυρίαρχου επάνδρωσαν και έλεγχαν όλους τους στρατιωτικούς και πολιτικούς μηχανισμού και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο δρούσε στο σκοτάδι. Εστησαν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκοπείας, Ροδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνιόμετρα για να προσδιορίζουν τους ασυρμάτους και όποια αλλα ερτζιανά μηνήματα και κυρίως απέρριψαν την άποψη να γίνει και η Ελλάδα στα μέτρα της βιομηχανική χώρα, ενώ παράλληλα αποφάσισαν να παρανείνει η χώρα μας αγροτό-τουριστική.

Οχι οι Αμερικάνοι δεν κατασκεύασαν πτωματολογία, οπως οι Αγγλοι. Ούτε γέμισαν με γιγαντοαφίσες την Ελλάδα. Επειδή ομως ειχαν κατασκευάσει πρόσφατα τις περίφημες Βόμβες Ναπάλμ, που κάθε μιά ειχε ισχύει, οσο ενα καλά οργανωμένο ολοκαύτωμα, αλλα δεν τις ειχαν ακόμα δοκιμάσει στην πράξη. Αντί λοιπόν, να χρησιμοποιούν μόνο το κλασικό πυροβολικό ξηράς και θάλασσας με τις κλασικές βόμβες των αεροπλάνων και τα τάνκς, που η εμβέλειά τους και το μεγεθος της καταστροφής ηταν κάπως περιορισμένη σε σχέση με τις Ναπάλμ, μας τις έφεραν με σκοπό να προσδιορίσουν στην πράξη το μέγεθος της καταστροφής που προκαλεί η κάθε μια, για να τις χρησιμοποιήσουν αργότερα στο Βιετνάμ. Συνέβει και με τις Βόμβες Ναπάλμ, αυτό που συνέβει με τα γερμανικά καθέτους εφορμήσεως αεροπλάνα. Τα περίφημα Στούκας, που οι Γερμανοί, για να προσδιορίσουν την ισχύ τα δοκίμασαν στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο σκοτώνοντας, οπως και οι βόμβες Ναπάλμ τώρα ενα δημοκρατικό στρατό.

Το Βασιλιά τον είχαμε φέρει. Αφου λοιπόν, εξασφαλίσαμε ολα τα πιό πάνω καλούδια, χρήσαμε και τον στρατηγό Παπάγο Αρχηστράτηγο, ωστε να μήν ειναι μόνος και ανώτερος ο στρατηγός Βάν Φλίτ, ύστερα από εναν τετράχρονο εμφύλιο πόλεμο στις 29 Αυγούστους 1949 έπεσε ο Γράμμος και το Βίτσι. Και την επομένη της «νίκη» του Γράμμου, οι δυνάμεις που εκπροσωπούνταν απ τη Δεξιά για να ειναι ευδόκιμη η συνεργασία και με του νεοκατακτητές οπως ηταν και με τους κατοχικούς, διατήρησαν ατόφια την κουλτούρα της εξάρτησης και της υποταγής καθώς και τις πολιτικές και ιδεολογικές τους πεποιθήσεις σε ό,τι αφορά τη συνεργασία, ετσι ωστε να διατηρούνται στη ζωή και τα φαντάσματα τα «αλλήστου μνήμης» γεγονότα που πέρασε η χώρα για αρκετές 10ετίες.

Δυό ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «ελευθερού κόσμου» και βάση εξορμησής σε περίπτωση ενος νέου πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι»,την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντώθει ο εσωτερικός «εχθρός». Μιά πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίσθηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των δυτικών συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή.

Στις εκλογές αυτές ψήφισαν οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν 9%. Επειδή ομως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο λαό, εξακολουθούσε να ειναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον ένοπλο εμφύλιο πόλεμο.

??????????????Και το μέγα το πελώριο ερώτημα που μπαίνει ειναι : από αυτό το 9% κινδύνευε το κατεστημένο; Και το αμέσως επόμενο ερώτημα ειναι: για αυτό το 9% οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιοι σπαραγμό; Η μήπως κατέληξαν στο συμπέρασμα οτι οι ιδέες και οι αξίες, τα οράματα και τα ιδανικά για την Ελλάδα γενικά και την μεταπολεμική ειδικά ηταν τόσο αποδεκτά, και βαθιά χαραγμένα στη συλλογική μνήμη του λαού και συνεπώς ο μόνος τρόπο να μπούν εστω προσωρινά στο χρονοντούλαπο ηταν ο καθαρτήριος ένοπλος εμφύλιος;

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές, οι Ραλληλό-Γονατέδες και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί. Το Δεκέμβρη προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβασή τους και οι Αγγλοι και απ την Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παρέδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοΐσμοί που προϋπήρχαν και διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, η Δεξιά και το Παλαιό Κέντρο.

Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισάακ, αλλά πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντηρούσαν και τον συνδάβλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτη του 1947, που ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικάνοι, με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το « Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολλοιάριθμους Συμβούλους. Ολοι αυτοί απο κοινού έκαναν εκείνες τις απαραίτητες αποδοχές, παραδοχές, παραχωρήσεις και υποχωρίσεις και στις 29 Αυγούστου του 1949 η πτώση και του Γράμμου έφερε τη πολυπόθητη «νίκη».

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό «εχθρό». Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε έκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα τσάκιζε τη ραχοκκοκαλιά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε για πενήντα ελάχιστο χρόνια το κατεστημένο απ το βραχνά της Αριστερής αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Οταν ομως η «νίκη» του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, έγιναν το 1958 αξιωματική αντιπολίτευση πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Οταν το κατεστημένο διαπίστωσε οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πρξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας το 1961 και το σχέδιο «Περικλής», η αποστασία κλπ δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς με κίνδυνο της 5 του Μάη 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες ολες της δυνάμεις του κατεστημένου μαζί, προκειμένου να ανακόψει αυτήν την πορεία ανώδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. Οταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανασυσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μήν τους έφταναν πλέον και πάλι ολων μαζί τα κουκιά, οπως το Μάη του 1967, τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα.

Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε ενα αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή από τους

συντελεστές αυτού αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41 ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85, να «αναγνωρισει» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση. Απένειμε μετάλλεια στους Αντιστασιακούς, χωρίς ομως και να την καταγράψει και εις στας δέλτους της ιστορίας σαν εθνικό κεφάλαιο. Σαν ενα απ τα πιό αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Εκτοτε «παραχώρησαν» και τους Αντιστασιακούς, μια μέρα που να μπορούν «ελεύθερα» πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα τα δικά τους.

Με το νόμο αυτό όρισαν σαν επέτειο την ημέρα που ενωμένες οι δυνάμεις της Αντίστασης μαζί με τους Αγγλους, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου. Και για να μήν είναι εντελώς μόνοι και για να μην νοιώθουν αυτό που λέει ο λαός: «Ολοι, ολοι αντάμα και ο κασιδιάρης χώρια», έρχονται και Αντιπρόσωποι των αρχών σπάνια οι επικεφαλείς. Και για να μην ακούσει το Εκκλησίασμα τον πανηγυρικό της ημέρας όπως συμβαίνει με τις άλλες επετείους, να γίνει έστω η επιμνημόσυνη δέηση και να εκφωνηθεί ο πανηγυρικός της Αντίστασης μέσα στην εκκλησία, ούτε η κατάθεση στεφανιών να γίνει στο χώρο του αγνωστο στρατιώτη, αλλα έξω στην ύπαιθρο. Στο χώρο της Ελιάς όπου ειναι το άγαλμα του αντάρτη. Στον αντάρτη που απ την μέρα που στήθηκε δεν τον άφησαν ήσυχο. Πότε του σπάνε οι γνωστοί «άγνωστοι» την κάνη του όπλου, πότε ρίχνουν διάφορα χρώματα και από αρκετόν καιρό τώρα σχεδιάζουν στο μνημείο του αντάρτη τον αγγυλωτό σταυρό. Χωρίς για όλες αυτές τις άσχημιες να...

Ας σημειωθεί οτι σε αυτά τα 41 χρόνια, η αναφορά στη λέξη Αντίσταση και Γοργοπόταμος ηταν κολάσιμη πράξη. Και ακόμα πιό κολάσιμη ηταν τα τραγούδια της Αντίστασης. Κάθε δε προσπάθεια απότισης φόρο τιμής στους πεσόντες της μάχης αυτής, αντίκριζαν την βάναυση συμπεριφορά των τότε Μάτ και ο χώρο του Γοργοποτάμου, οταν πλησίαζε η μέρα αυτή, ο χώρος του ηταν Ναρκοθετημένος. Μάλιστα στις 30 Νοεμβρίου του 1964, με την δεύτερη κυβέρνηση Κέντου, προκειμένου να μην μετακινήσουν οι Αντιστασιακοί με την πολυάριθμη συμμετοχή τους, εστω λίγα χιλιοστά την βαριά ταφόπετρα, κάτω απ την οποία ειχαν θάψει οι δυνάμεις που θέλουν και επιμένουν να γιορτάζουμε σαν επέτειο την ημέρα της κήρυξης του πολέμου και όχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Η προσπάθεια αυτή ειχε ενα τεράστιο κόστος απ τις νάρκες: 13 νεκροί και 38 τραυματίες μου έφυγαν με τα φορεία χώρια αυτούς, που μπόρεσαν και στάθηκαν στα πόδια και για να μήν μπλέξουν έφυγαν χωρίς να δηλώσουν τον τραυματισμό τους.

Ετσι λοιπόν, για το ίδιο θέμα, μετά την «αναγνώριση» έχουμε δυό επετείους. Μια για την κήρυξη του πολέμου και μια για την Αντίσταση. Μια επέτειο που ολόκληρο το έργο της συμποσούται μόνο στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου και όχι επέτειο για την ίδια την Αντίσταση, που ηταν ο φορέας της Απελευθέρωσης. Ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο ειχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σε αυτή και μόνο Αντιστασιακή πράξη: την ανατίναξη της γέφυρας Γοργοποτάμου, οπως περιόρισε το εργο της Αντίστασης το κατεστημένο με την ιδιόμορφη αυτή «αναγνώριση», ξεχνώντας οτι:

??????????Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως, και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Υπήρχαν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Την αμφισβήτηση και τη διαστροφή αυτού του εθελοντικού λαογένητου αγώνα ανέλαβε να την κάνει, η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ. Η Ελίτ αυτή, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του, στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων.

Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, τις τόσες δικτατορίες, στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και 1940-1949. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-49 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στη νεότερη ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια...

??????????????????????Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Το πιό τραγικό ομως για την περίπτωση της «αναγνώρισης» με εισαγωγικά, ειναι το γεγονός οτι δυστυχώς εκτός απ τους αργυρόνητους υπήρξαν και συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός απ τον αγώνα κατά των κατακτητών, για την Απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξαρτησία, ειχε στο πρόγραμμά του σαν όραμα και προοπτική την Λαϊκή Δημοκρατία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε αυτός την πορεία που θα ακολουθουσε μεταπελευθερωτικά η χώρα.

Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», οπως την αναγνώρισε και τη θέλει το κατεστημένο, αλλα μερικοί δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρερνηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ. Οι συναγωνιστές αυτοί οχι μόνο αποδέχθηκαν, αλλα προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημέμου:

«ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε», γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμεις σαν την Αλβανία».

Αυτοί οι άνθρωποι, που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν ενεργά στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλεσαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ιστορίας τους, τη δράση και την προσφορά τους σε αυτό το εθελοντικό λαογένητο απελευθερωτικό κίνημα, δέχτηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου αναγνώριση. Αναλογίστηκαν άραγε οτι με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα και ούτε την δέχεται αυτήν την Σούπα «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, οι συντροφοι και οι συμπολεμιστές αυτοί για να διακιολογήσουν την ιδεολογική και πολιτική τους μετάλλαξη, προβάλουν το επιχείρημα: «πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις, τις απόψεις και τα πιστεύω του ακόμα». Σωστό και κανένας ψόγος. Αυτός ομως που νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη, εστω απ τον εαυτό του και πάει σπίτι του. Για να αποδέχεται σαν σωστά αυτά τα συνθήματα, να πιστεύει, να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε με κίνδυνο τη ζωή του, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Με το χρόνο λένε αγαπητοί σύντροφοι η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και στην ψυχή για να Σου θυμίζει αυτό που θέλεις με το χρόνο και την μετάλλαξη να ξεχάσεις.

Και οχι μόνο να διαφυλάξει Το ιδιο συμβαίνει και με την επιμονή του καταστημένο όσον αφορά την διατήρηση της 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο. Θέλει και αυτό να ξεχάσει. Και οχι μόνο θέλει, αλλά έκανε και ό,τι μπόρεσε στο παρελθόν και με ολα τα μέσα που αγιάζουν το σκοπό να ξεχάσει ό,τι έγινε στο παρελθόν. Και με το συνθημα: Πολεμος ηταν, κατοχή και εμφύλιος ηταν, τη να τα σκαλίζουμε τώρα. Ενα αλλο μέσο που χρησιμοποιεί, ειναι η ανιστόρητη επίμονη προσπάθεια που κάνει να διατηρήσει ζωντανή στη μνήμη του λαού αυτήν την ψευδεπίγραφη επέτειο. Νομίζει πως με τον τρόπο αυτό θα διαγράψει απ την μνήμη του λαού αυτό το «τρισκατάρατο» Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.

Αντί λοιπόν, πριν την αναγνώριση να αξιολογήσει κοινωνικό-ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης, γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής, στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, ειχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύληπτο. Καμιά αλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκριζε οπως η κατοχική γενιά το φάσμα της τριπλής κατοχής, το φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντί να διαλογηθεί με την γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα απ ολα και πάνω απ όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Σημαίνει Εθνική Καταξίωση, Σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία, Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Να ξέρουν οι μετέπειτα γενιές, τί ακριβώς ειχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιούς.

Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπους της θυσίας, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσεία Εθνικό και Τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής Λογοτεχνίας, της Ποίησης και του Θεάτρου. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς την Αντίσταση. Σημαίνει Αποδοχή και Παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει Πράξη Εθνικής Απελευθέρωσης.

??????????Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Ενθική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, κιάλια, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονη της Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπαθεί η «αναγνώριση» να παίξει το ρόλο της δικλίδας ασφαλείας. Προσπάθησε με την «αναγνώση», να την ξεθυμάνει, να την αδιάσει απ το κοινωνικό της περιχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση ηταν και θα παραμείνει Σύμβολο Αντίστασης και Σημείο Αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καναλιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακουεί και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οπως οι γενιές της Αντίστασης εμπνεύστηκαν απ τις ιδέες, τις αξίες και τα οράματα του 21. Το ίδιο οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την ομοιογενοποίηση, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της Δεξιάς, ελέω Τσιόρτσι, Σπόμπυ, Λήπερ, Τρούμαν, Βαν Φλίτ και Πιούρι Φόϊ, η Ελλάδα του Μανιαδάκη, του Κουλουμβάκη, του Τουκροβασίλη κλπ, παρά την τεράστια και πολύπλευρη προσφορά της στο συμμαχικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, ειχε γίνει το κλοτσοσκούφι των εθνών... Κυρίως στο κεφάλαιο των εθνικών διεκδικήσεων. Αντί οι διεκδικήσεις να ειναι αντίστοιχες με το μέγεθος της προσφοράς. Αυτούς τους αρκούσε η δοτή εξουσία και η ένοπλη προστασία της εξουσίας. Οι άνθρωποι που θα τις διεκδικούσαν στο όνομα της προσφοράς, ειχαν πάρει το δρόμο για τα ξερονήσια και τις φυλακές. Τότε τα όποια ελληνικά προβλήματα και αυτά ακόμη τα εθνικά τα «έλυνε» το Foei Offis στο Λονδίνο. Ετσι κάποιο πρωϊ οι Ελληνες, ακούσαμε απ το Μπι-Μπι-Σι οτι η Ελλάδα, «χωρίς να ειναι παρούσα έκλεισε ειρήνη με την Ιταλία». Και επειδή δεν υπήρχαν αυτοί που θα διεκδικούσαν αυτά τα δικαιώματα, οι σύμμαχοι οφείλουν να δώσουν κάποια εξήγηση. Η αδικία των συμμάχων εις βάρος της Ελλάδας παραμένει ιστορική.??????????????????

Σήμερα ακούγονται φωνές, πως πρέπει να αρθούν οι οροθετικές γραμμές. Πως ομως να αρθούν οταν εξακολουθεί να υπάρχει ενταφιασμένη η αξιοθαύμαστη προσφορά του λαού και το πρόβλημα της πραγματικής, ουσία και περιεχόμενο αναγνώριση της Αντίστασης; Οταν η ιστορία σταματά στην 27η Οκτωβρίου το 40 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η 4χρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν καθιερώνεται η 12 Οκτωβρίου, σαν την ημέρα που Απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για οποίον ακριβώς λόγο εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη του πολέμου, που ειχε το τραγικό επακόλουθο την τριπλή τετράχρονη κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας, που ηταν και η νίκη αυτού του πολέμου, που άρχισε την 28η Οκτωβρίου του 40 και έληξη την 12η Οκτωβρίου το 1944;

????????????Για να μήν ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες. Ετσι λοιπόν, απλά και τυπικά, σαν να μετακινούσε ενα έπιλπο απ την μια θέση στην αλλη την «αναγνώρισε» για την αναγνώριση και κυρίως για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε εστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές της διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη : νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του Θεού είμαστε. Τί να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύμε ενα παρελθόν που εχει κλείσει προ πολλού και οριστικά με την αναγνώριση σε «εισαγωγικά»;

Εκλεισε λοιπόν! Πως ομως έκλεισε; Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός, που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες απ τη δυστυχία του λαού και με την μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολέμουσε τους κατακτητές; Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα, γίνονται τέτοιες αλλοιώσεις ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συμβαίνει με τα άλλα ιστορικά μας δεδομένα.

Οπως σε όλες οι μεγάλες ιστορικές στιγμές και πράξεις εχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του και δεν ηταν λίγες. Αυτές ακριβώς τις σκιές προσπάθησε το κατεστημένο να μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Ετσι ωστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» απ το λαό, οτι τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, Βασιλόιμεταξικοί, κατοχικοί και μεταπελευθερωτικοί, και αυτοί οι Αγγλοι ακόμα, ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοθαύμαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και παραδειγματικοί και οτι σε καμιά περίπτωση οι «πρωταγωνιστές» αυτοί του εμφυλίου, κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους. Οι δέ συμπεριφορές και οι κανόνες δράσης ηταν άμεσα διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι «αλλοι» ηταν αυτοί που ειχαν θέση ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και βασικό ιστορικό περιεχόμενο, θέλει και προσπαθεί να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4τραχρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση Μοναρχίας, εμφύλιος, Δικτατορία μέχρι την μεταπολίτευση.

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση, ή να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε πιό πέρα. Και για να πάμε παραπέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του περελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε πιό πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και αν ειναι, αλλα να δώσουμε και τα του Καίσαρα στον Καίσαρα και τα του Θεού στο Θεό.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίσηκε», σκοπό εχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιχόμενο απ αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για μια ακόμη φορά απ το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και τη συμμετοχή του στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Το κατεστημένο ειναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από ποιό κόμμα κυβερνά. Αυτό άλλωστε εννωούσε ο κ Ανδρέας Παπανδρέου οταν έλαγε το «ΠΑΣΟΚ δεν τεμεχίζεται και δεν κατανέμεται». Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για αλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει εκλογικών συδ\στημάτων, σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμη την τυπική αναγνώριση, να υπάρξουν κάποιες σοβαρές εντάσεις, ενστάσεις και φωνές διαμαρτυρίας...

Ετσι λοιπόν για υπάρξουν διαμαρτυρίες και εντάσεις, εστω και για αυτήν την σε εισαγωγικά «αναγνώριση» το ενα σκέλος του κατεστημένου η Ν. Δημοκρατία αποχώρησε απ τη Βουλή και απείλησε, πως οταν έρθει στην εξουσία, τον νόμο αυτόν θα τον καταργήσει. Και πράγματι τον κράτησε το λόγο. Μπορεί το 1990, οταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ, να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως «απειλούσε», αντί ομως να εφαρμόσει εστώ και αυτόν τον κολοβό Νόμο, ψήφισε ενα νέο Νόμο τον 1976 /1991, με αποτέλεσμα αιτήσεις που εκκρεμούσαν απ το 1985, για αναγνώριση να ανασταλούν. Το ίδιο ανεστάλησαν και οι αιτήσεις των αναπήρων.

Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου, δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των πρωτοβάθμιων Νοσοκομειακών Υγειονομικών Επιτροπών παρ όλο που τις πρόβλεπε ο νόμος 1243/85. Συγκρότησε «ειδικές» Περιφερειακές Υγειονομικές Επιτροπές και παραπέμψε τους αιτούντες αναπήρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν... Το ωραίο δε ειναι, οτι και το 1993 που ξαναπήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, δεν τον κατάργησε αυτόν το νόμο!

Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας απ τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν

εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

?????Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την «αναγνώριση» οριστικά πλέον αυτόν τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα, λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά του λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφότετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένη την καρδιά, την ψυχή και τον Νού των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή, να σκίσουμε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου.??????????????????

Χωρίς να καταργήσουμε την ταξική πάλη, τις ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις, να μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο, αλλά και το δικαίωμα στον φυσικό με τα όσα αυτός συνεπάγεται. Και δικαιότερο κατανομή σημαίνει αναλογική κατανομή του πλούτου και συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων και την δημοκρατική επιτέλους διακυβέρνηση της χώρας.

Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του παρελθόντος και τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά.

Το κατεστημένο ηταν και παραμένει ισχυρό, είτε με τη Δεξιά, είται με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Αν δεν φροντίσουμε να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια γενικά και σε ό,τι εχει σχέση με την τετράχρονη κατοχική ιστορία και τον εμφύλιο, οπως σε ολες τις αλλες κοινωνικό-οικονομικές δοσοληψίες, συναλλαγές και διαπλοκές, ετσι και στην καθιέρωση των εθνικών επετείων και ό,τι αλλο θυμίζει λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες για λόγους ταξικούς, ιδεολογικούς και συμφέροντος, το κατεστημένο θα προσπαθήσει με τον ίδιο τρόπο :τις ιδιες συναλλαγές, δοσοληψίες, διαπλοκές και μέσα να κρατήσει ενταφιασμένη αυτή την προσφορά, όπως κράτησε και την τετράχρονη ιστορία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του εμφυλίου, προκειμένου να μήν βγούν στον

ΑΦΡΟ, αυτοί που εγκατάληψαν τη χώρα για να σώσουν το τομάρι τους τη στιγμή που χώρα και λαός διέτρεχαν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτοί που της γύρισαν την πλάτη, οι απόντες, οι δοσίλογοι, οι μαυραγορίτες και οι άσχετοι και κυρίως αυτοί που την πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές.

????????Η επούλωση των τραυμάτων που άφησαν πίσω τους οι περιπέτειές του άλλοτε δεν σημαίνει λήθη. Οι Ελληννες, οπως και οι αλλοι άνθρωποι στον κόσμο, κουβαλούν μέσα τους την ιστορία τους, αυτή δίνει το στίγμα και την ταυτότητά τους. Η αναφόρα στα γεγονότα του παρελθόντος αποτελεί σταθερή βάση, ίσως την πιό σταθερή, για να στηριχθεί πάνω της η αίσθηση του πολίτη. Δηλ του ελεύθερου οσο και υπεύθυνου μέλους μιας κοινοτητας Ανθρώπων που η ανάγκη του αγώνα και το εργαστήρι της ιστορίας έφερε κοντά, τους οδήγησε να ζούν μαζί, μέσα στο ίδιο πλαίσιο σχέσεων, αξιών, συμπεριφορών και αντιλήψεων. Συνεπώς η αναφορά στο παρεθλόν σημαίνει αναζήτηση, έρευνα, προσπάθεια κατανόησης και οχι διχασμό. Οι όποιες ιστορικές περιπέτειες των προηγούμενων γενεών μπορεί να ειναι εξειρετικά χρήσιμες οταν επιτρέπουν την κατανόηση, τη λογική ερμηνεία των οσων συνέβησαν, οταν προσθέτουν την ανθρώπινη εμπειρία στην παιδεία των σημερινών ενεργών πολιτών. Αντίθετα μπορούν να γίνουν καταστροφικές οταν περιορίζονται στο απόλυτο, στο επιμέρους, σε ό,τι μόνο το φανατισμό μπορεί να υπηρετήσει. Σήμερα, η τετράχρονη κατοχική ιστορία και του εμφυλίου πολέμου αν ερμηνευθεί και γραφτεί αντικειμενικά μπορούν πολλά να προσφέρουν στο γένος των Ελλήνων.

????????????//Οι Αγγλοι δεν θα αφήσουν να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπάρχουν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τας αλχημείας της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικώς και καταλήγουν στρατιωτικώς».

Διλπός ο σκοπός του Κατεστημένου: Και για να μήν ταράξουν τα λιμνάζοντα από χρόνια νερά και να μήν υποχρεωθούν να ανασύρουν απ τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης, εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ετσι από καιρό τώρα διαμορφώθηκαν, δίπλα στα τόσα αλλα οξύμωρα σχήματα και δύο ακόμα: Να «γιορτάζουν» πρώτα τυπικά και ματαξύ τους, την απελευθέρωση της χώρας απ τον εχθρικό ζυγό στις 12 Οκτωβρίου 1944, μόνο στην Αθήνα, που ειναι η πραγματική μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα, και ΜΕΤΑ από 16 μέρες την κήρυξη του πολέμου. Και σε συνέχεια για να μήν εχουν παράπονο και οι αγωνιστές της Αντίστασης, μετά την «αναγνώρισει» χωρίς συκγεκριμένη ημερομηνία αλλά την τελευταία κυριακή του Νοέμβρη σαν εθνική «επέτειο» την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Για να μήν εχει και η «γιορτή» αυτή το πραγματικό της περιεχόμενο «γιορτάζουμε» πάλι την έναρξη της Εθνικής Αντίστασης, με σημείο αναφοράς μόνο την ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου και οχι την 12η Οκτωβρίου σαν ημέρα Νίκης και απελευθέρωσης της χώρας απ την τριπλή κατοχή.

Η Αριστερα πλήρωσε???????????/οχι μονο οι αγωνιστές αλλα οι οικογένειές τους οι συγκενικά

???????/Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών Ελίτ κυρίως των Αθηνών, που ειχαν δεσμούς προσωπικούς και επαγγελματικούς με τους ανθρώπους που ειχαν υπηρετήσει τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αγγλάμερικάνους μετά, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού. Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέρα που κατακτήθηκε η Ελλάδα, μέχρι την τελευταία μέρα που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Μα και αυτούς που πίστευαν, ηθελαν και διαλλαλούσαν, οτι οι Γερμανοί ήρθαν για να μείνουν αλλα και πολεμούσαν στο πλευρό των Γερμανών αυτούς που αγωνίζονταν να τους διώξουν απ τη χώρα.

Οι Βεροιώτες Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου, μετά την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, οχι μόνο δεν κατέθεσαν τα όπλα, αλλα αντί για το σπίτι οπως έγινε με πολλούς έπιασαν τις βουνοκορφές του δοξασμένου Βερμίου. Αυτοί αποτέλεσαν και τον πρώτο πυρήνα του αντάρτικου στο Βέρμιο. Για να μη φανεί η πατριωτική προσφορά της Αντίσταση, καταχώνιασε τις Αξίες και τα Οράματά της. Τον μόνο πλούτο και θυσαυρό που εχει κάθε λαός, να αντιτάξει σε κάθε επίδοξο εισβολέα και στον κατακτητή, οταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα για να την απελευθερώσει.

????Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενεές τις σύγχρονες Αντιστάσεις μέσα απ τις γραμμές των πολύρχωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην ομοιογενοποιημένη παγκοσμιοποίηση που επιδιώκει η αμερικάνικη ηγεσία. Και ειναι βέβαιαο πως θα τις κτίσουν, γιατί δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Θα κάνουν και οι Νέες γενεές, αυτό που έκαναν οι γενιές της Αντίστασης. Πήραν τις Αξίες και τα οράματα με τα οποία και για τα οποία πολέμησαν οι πρόγονοι και τα έκαναν πράξη. Με αυτά απέκρουσαν τον εισβολέα και απελευθέρωσαν τη χώρα. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και οι κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Αν σήμερα γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνούς την Επανάσταση του 21, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» του έθνους των Ελλήνων.

Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης και της παρακμής.

Το κατεστημένο γνωρίζει πως, ό,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται αλλά και διαστρευλώνεται, παραποιείται και αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας, την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Ξέρει ακόμα απ το 21, πως μέσα απ την ατελείωτη γκρίνια, την ισοπέδοση και την μείωση των πάντων πνίγηκε, οχι μόνο το πραγματικό περιεχόμενο της Επανάστασης, αλλα λίγο έλλειψε να πνιγεί και η ίδια η Επανάσταση, πόσο μάλλον το περιεχόμενο της Αντίστασης, σαν ιστορικό γεγονός, σαν τομή, σαν δημιουργία

και αφετηρία του Νέου, ακυρώνεται μέσα στην απόλυτη ανέρεση και τη δυσφήμηση κάθε θετικής παραμέτρου, ξεχνώντας πως η αδιαφορία για την ιστορική αλήθεια, οδηγεί στη σιωπή και η σιωπή στο έγκλημα. Ακόμα ξέρει πως η ιστορία, δεν παραποιείται μόνο με αυτό το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία. Με την ιστορία, που γράφτηκε με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και ακριβοπληρωμένους για ταξικούς σκοπούς και στόχους.

Παραποιείται και με την χωρίς ουσιαστικό Αντιστασιακό περιεχόμενο «αναγνώρισει» και κυρίως με την «αναγνώριση σούπα», που οδήγησαν το Ν 1543/85 και το Προεδρικό Διάταγμα 1285/1981 του κ Εβερτ, Υπουργού οικονομικών, λίγους μήνες πριν την άνωδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία για τους αναπήρους. Το κατεστημένο, ενώ απαξίωσε την αναγνώριση, παράλληλα διατηρείται η μνήμη του Μεταξά σαν τον κύριο συντελεστή της 28ης Οκτωβρίου, σαν ημέρα εθνικής επετείου. Παραποιείται και με τις τεράστιες φωλιές σιωπής που με την άλογη βία επέβαλε το κατεστημένο στο κοινωνικό σώμα. Τα αόρατα αποσιωποιητικά της πληθυντικής σιωπής που επιβλήθηκε με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου.

??????????????

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας; Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Το ίδιο ισχύει και για τον Αλβανικό πόλεμο. Γιοτράζουν την κήρυξη του πολέμου και οχι την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή τετράχρονη κατοχή την 12η Οκτωβρίου του 1944.

???????????Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά και εν μέρει και τους Αστούς «Φιλικούς», οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».

Οπως εδώ και εξήντα δύο χρόνια, ετσι και φέτος γιορτάσαμε την 28η Οκτωβρίου του 1940, σαν εθνική επέτειο του ελληνικού λαού την ημέρα που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ρίχθηκαν την αυγή οι καθορισμένοι κανονιολισμοί. Φωταγωγήθηκε η πόλη. Εγιναν την προηγούμενη μέρα ομιλίες σε ειδικές συγκεντρώσεις στα Σχολέια, Δημόσιες Υπηρεσίες, ΝΠΔΔ, Οργανισμούς Δημοσίου και ΙΔΔ Δικαίου κλπ. Εγινε δοξολογία χοροστατούντος του Μητροπολή Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ Παμτελεήμονα. Εκφωνήθηκε ο πανηγυρικός μέσα στον Ιερό Ναό.

Ο ομιλητής έκανε μιά εκτεταμένη αναφορά στο ιστορικό γίγνεσθαι των προγόνων. Υπογραμμίστηκε η αυθόρμητη προσέλευση του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, τονίστηκε η ολόθερμη συμπαράσταση της Θεοτόκου σε βαθμό που κάλυψε την έλλειψη οπλισμού, καθώς και η προσφορά των Αλβανομάχων. Μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, χωρίς χρόνο έναρξης και λήξης και κυρίως χωρίς αναφορά στους σκοπούς και το περιεχόμενο της Αντίστασης και πέραν αυτού ΟΥ. Στο σημείο αυτό σταματάει

οπως πάντα για τους γνωστούς λόγους το ιστορικό γίγνεσθαι των Ελλήνων, και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση!

Εγινε δεξίωση στη Λέσχη Φρουράς Αξιωματικών απ το στρατηγό του Β! Σ στρατού. Ακουλούθησε επιμνημοσύνος δέηση, κατατέθηκαν στεφάνια, απ τους συγκεκριμένους φορείς στον Μνημείο του Αγνωστο Στρατιώτη. Κρατήθηκε ενος λεπτού σιγή. Ακολούθησε ο Εθνικός Υμνος και σε συνέχεια η παρέλαση στη Λεωφόρο Ανοίξεως, παρουσία των επισήμων. Μέχρι εδω ολα καλά. Η επέτειος αφορούσε την πολιτεία και τους επίσημους φορείς της, που και αυτοί ακόμα και στην Εκκλησία και την ώρα της κατάθεσης, εκτός από αυτούς που ηταν υποχρεωμένοι να παραστούν και αυτοί που θα κατέθεταν στεφάνια, ειναι ζήτημα αν συμμετείχαν 50-60 ακόμα άτομα.

Οσον αφορά στη συμμετοχή του λαού στην Εκκλησία, εκτός από τους επισήμους (οχι οσοι έπρεπε) και αυτών που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, δεν υπήρχαν αυτοί που η παρουσία τους θα λάμπρηνε μια πραγματική εθνική επέτειο. Μια επέτειο νίκης οπως αυτή της 12ης Οκτωβρίου του 44. Μια επέτειο που θα έλυνε το δράμα των γονιών, των αδερφών, των συγγενών και φίλων που έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και θα δικαίωνε τους δια βίου αναπήρους.

Σε μιά επέτειο Απελευθέρωσης, ο ομιλητής θα μπορούσε οχι μόνο να μεταφέρει στους συμμετέχοντες τις ιστορικές αναμνήσεις και τον αντίλαλο απ το δοξασμένο παρελθόν, αλλα θα αναβιώσει τα γεγονότα. Θα ταύτιζε το ακροατήριο με το κλίμα της εποχής. Και θα το ταύτιζε γιατί θα έδινε εκείνα τα πραγματικά στοιχεία και γεγονότα του αγώνα, που θα εδραίωνε την πεποίθηση στο ακροατήριο οτι το αποτέλεσμα οχι μόνο άξιζε την θυσία, αλλα οτι ηταν και αντίστοιχο των θυσιών. Το ακροατήριο δεν θα έφευγε απ την επέτειο με την σκέψη και την πίκρα, οτι ενώ χύθηκαν ποτάμια αίμα για την Απελευθέρωση την επέτειο της οποίας ποτέ δεν γιορτάσαμε ακόμα.

Μα και στην παρέλαση, οσοι συμμετέχουν ας μήν νομίσει το κατεστημένο οτι ο παραβρισκόμενος λαός συμμετέχει γι αυτήν καθ εαυτήν την επέτειο. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ειναι γονείς, παππούδες και οι συγγενείς για να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια που θα παρελάσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους Προσκόπους και για όποια αλλα Φολκλορικά και Κούμ Φού συγκροτήματα πιτσιρικάδων που συμμετέχουν στην παρέλαση. Επιβαίωση του γεγονότος οτι ο λαός δεν μπορεί να καταλάβει την έννοια αυτής της επετείου, παρά τους πομπώδεις πανηγυρικούς και την πλύση εγκεφάλου που κάνουν στα σχολεία και σε όλο τον κρατικό μηχανισμό, ειναι το μικρό ως ελάχιστο ποσοστό που δίνουν οι δημοσκοπήσεις για τη συμμετοχή και τη γνώση του περιεχομένου αυτής της επετείου.

?????????Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια και την ιστορία να οδεύει απ το σύλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρείων!

Ο λαός που έχυσε χθές ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μήν κατακτηθεί η χώρα. Και σε συνέχεια απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό την απελευθέρωση της χώρας και την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν εχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα εχει κατακτήσει και τα εχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, με τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτό που τόσο ήθελε και δεν μπόρεσε να το πετύχει το κατεστημένο ηταν να διαγράψει απ τη συνείδηση του λαού το ΕΑΜ. Και δεν μπορεί γιατί υπάρχει η ιστορική πραγματικότητα και η συλλογική μνήμη. Υπάρχουν τα ιστορικά γεγονότα. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, γι αυτό και καταγράφονται οπως ειναι και έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ειναι αυτά που εχουν καταγραφεί στη συλλογική-πληθυντική μνήμη του λαού, που υποχρέωσε εστώ και μετά από μισό σχεδόν αιώνα να την «αναγνωρίσει» σε εισαγωγικά.

??????????????????Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Αναμφισβήτητη απόδειξη οτι η Αντίσταση ηταν συνέχεια του αλβανικού πολέμου αποτελούν τα τρία μου αδέρφια: Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου και της Μαρίας(πολίτεκνος), Στέφανος (επιστρατευμένος για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι απ τις αρχές του 1940) και Στέργιος. Μετά την κατάρευση του μετώπου και την ίδρυση τους ΕΑΜ αντάχθηκαν απ τους πρώτους. Μάλιστα ο πρώτος ηταν εκλεγμένο μέλος του παράνομου Δημοτικού Συμβουλίου Βεροίας. Μαζί με τα αδέρφια και οι Γονείς μου Γεώργιος και Μαρία και εγώ που λόγο ηλικίας δεν κλήθηκα στον ελληνό-Ιταλικό πόλεμο. Εντάχθηκα στο ΕΑΜ Νέων και σε συνέχεια στην ΕΠΟΝ και απ τον Απρίλιο του 1944 και συμμετείχα στις γραμμές του ΕΛΑΣ μέχρι την απελευθέρωση της χώρας.

Απ την στιγμή που θα δεχτούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ηρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της Αντίστασης και της επετείου στις πραγματικές ιστορικές διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια οσο πικρή και άσχημη και αν ειναι.

Το ίδιο πρέπει να παραδεχτούμε οτι και η 25η Μαρτίου, δεν εχει καμιά απολύτος σχέση ούτε με την έναρξη της Επανάσταση, ουτε και με την ημερομηνία που δημιουργήθηκε η κρατική οντότητα, μα ούτε και με την ανακήρυξη της ανεξαρτησία που ηταν η 1/1/1822. Η ημερομηνία της 25η Μαρτίου σαν ημέρα εθνικής επετείου επιβλήθηκε με βασιλικό διάταγμα το 1833.

Επειδή ομως έκτοτε εχουν περάσει 180 χρόνια και η Ελλάδα σε ολη αυτή τη διάρκεια διαμόρφωνε το ιστορικό της γίγνεσθαι και οι εκάστοτε αγωνιστές

εκείνο που κυρίως τους ενδιέφερε τότε ηταν να επεκτείνουν τον γεωγραφικό σε έκταση ορίζοντα της ελλαδίτσας μας. Ολα τα αλλα θα μπορούσαν αργότερα να μπούν στην ιστορική τους διάσταση. Και επειδή η επέτειος αυτή συνδέθηκε με τον ευαγγελισμό της Παναγίας, παρ όλο που δεν ειναι ιστορικά σωστή η ημερομηνία, θα έλεγα οτι σήμερα δεν συντρέχουν οι ίδιοι λόγοι που συντρέχουν για την 28η Οκτωμβρίου

Βέβαια, και απ το 1940 εχουν περάσει 65 χρόνια, γεγονός που καθιστά δύσκολη την αποδοχή-αντικατάσταση της 28ης Οκτωβρίου με την 12/10/1944. Πρέπει ομως για εθνικούς και ιστορικούς λόγους το καταστημένο σεβόμενο το λαό και τον εαυτό του να βρεί το απαιτούμενο θάρρος και να αναγνωρίσει επιτέλους την ιστορική αλήθεια. Και αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας σημαινεί: Εθνική Επέτειο η 12η Οκτωβρίου 1944, η μέρα που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους τρείς κατακτητές και οχι η 28η Οκτωβρίου του 1940, ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Και πρέπει να βρεί το θάρρος και κυρίως την τόλμη να το κάνει, γιατί το θέμα δεν ειναι πρόσωπικό, κομματικό, ιδεολογικό ή πολιτικό. Το θέμα ειναι ΕΘΝΙΚΟ και σαν εθνικό απαιτεί οχι μόνο την ιστορική του αλήθεια, αλλα και την ιστορική του καταξίωση ????????

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Το μεγαλείο της Διάστασης και της Αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, παλιά και το 1941-44 βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη. Και οταν το Ατομο ανακτά το δικαίωμα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της Ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε η Ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής εχει εκδηλωθεί σε Πράξη Ευθύνης και Αυτομομίας.

Αλλωστε ποιό μπορεί να ειναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθές ειναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρεβλωτές της ιστορίας και του όποιου αγώνα.

???????????

Καθε επετείος, σκοπό εχει να αναφέρεται στο συγκεκριμένο χρόνο και τους συντελεστές του αγώνα. Να εξάρει τους σκοπούς, την προσφορά και τα σύμβολα με τα οποία έγινε ο αγώνας για να απελευθερωθεί η χώρα από εχθρικό ζυγό. Κάθε εθνική επέτειος ειναι θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση της χώρας και τιμή για τους απελευθερωτές. Ας τολμήσουμε

να τους αναγνωρίσουμε χωρίς εισαγωγικά και να τους τιμήσουμε οσο τους αξίζει πραγματικά.

Η Ελλάδα εδώ και τριαντά πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να ειναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το Νού των γενιών. Να γονιμιποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, οπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 10 Νοεμβρίου 2004 Κόγιας Νίκος.

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΤΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ…

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΒΕΡΟΙΑ ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 1923

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι αξιοθαύμαστοι γονείς μου όταν διαπίστωσαν, ότι η χώρα αστικό ποιείται αντί για αγωγιάτη η τσομπάνη με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1937 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχει μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), που έμειναν στον Αγιο Αντρέα την οδός Ακαταμαχήτου, αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Ετσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο. Η ψυχολογία της Γενιάς μου και ειδικά στην κατοχή οσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα απ τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχανε ενταχθεί στην Οργάνωση Κομμουνιστική Νεολαίας Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε .

Μετά την κατάληψη της χώρας ανδρώθηκα στην Αντίσταση, στις διώξεις και την καταδίκη σε 16,5 χρόνια φυλακή και 3 και στο Παρθένι της Λέρου μετά σύλληψή μου την Αυγή της 21^{η} Απριλίου από τους δικτάτορες. Εκεί στην Αντίσταση ωρίμασα μαζί με τους συγκροτούμενους και τους συναγωνιστές στο ωραίο ταξίδι μιας ζωής γεμάτη κύκλωπες και Λαιστριγόνες, στην αναζήτηση μιας ΙΘΑΚΗ που θα την κατοικούν άνθρωποι…

Βέβαια, με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγω που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγω για τον οποίο τους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας από τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, όπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. της «Λαϊκής φωνή» Νίκος Ζακόπουλος.
Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη και πλέον φυλακή, η στέρηση επί δεκαετίας των πολιτικών δικαιωμάτων, η τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, και η συμμετοχή μου στην πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα. Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, όσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κατά τη διάρκεια της χούντας και την μετά χουντική μου δράση, στο αντί δικτατορικό μέτωπο, την ένταξή μετά την διάσπαση του ενιαίου ΚΚΕ τον Φλεβάρη του 1968 στο ΚΚΕ εσωτερικού, και σε συνέχεια στον Συνασπισμό. Τη συμμετοχή μου για αρκετά χρόνια στη Διοίκηση της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας και τη συμμετοχή μου στο «Εθνικό Συμβούλιο διεκδίκησης» των πολεμικών επανορθώσεων, του αναγκαστικού δανείου και την επιστροφή των αρπαχθέντων πολύτιμων αρχαίο-Ελληνικών θυσαυρών, που για την επιστροφή του έχω γράψει δεκάδες άρθρα στον τοπικό τύπο θα γράψει πέντε αράδες.

Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΚΑΙ ΚΟΝΙΟΡΤΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΑΜ_ΕΛΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ

Η συντριβή-κονιορτοποίηση αυτού του πρωτόγνωρου λαογέννητου λαϊκού κινήματος απ τους ξένους και τη Δεξιά, ηταν το άμεσα ζητούμενο αμέσως μετά την απελευθεύρωση της χώρας. Το κίνημα αυτό στα τρισίμιση χρόνια της δράσης του με τις πρωτιές και τους άθλους έγραψε ιστορία. Ειχε περγαμηνές αγώνων και πιστοποιητικά προσφοράς οχι μόνο στη χώρα, αλλα και στον συμμαχικό αγώνα. Πιστοποιητικά που τα αναγνώρισε και τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη. Για να μην υπάρχει η ανάμνηση αυτής της περιόδου, δεν αρκούσε η βιολογική εξοντωση των πρωτεργατών και των άμεσα συμμετεχώντων, έπρεπε να δολοφωνηθεί και η μνήμη και κυρίως αυτή για να ειναι η «νίκη» ολοκληρωμένη και να αντέξει στο χρόνο.

Πολλοί ηταν οι λόγοι που επέβαλαν-υποχρέωναν την Δεξιά να καταχωνιάσει την Αντίσταση. α) Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και την οργάνωσε ο ίδιος ο λαός. β) Η ΕΑΜική Αντίσταση, εκτός απ τον αγώνα για την απελευθέρωση ειχε και κοινωνικό περιεχόμενο γ) Η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε και αφού δεν συμμετείχε δεν την έλεγχε. και δ) δυστυχώς όμως για την άρχουσα τάξη και τη Δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα οχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά γνώριζε και λεπτομέρειες για την δράσης της. Και τη γνώριζε γιατί οι πρωτιές και οι άθλοι της ηταν και πολλοί και ανεπανάληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση συμμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Ολα αυτά αποτελούν κεφάλαιο στη Νεοελληνική μας ιστορία.

Για την άρχουσα τάξη και τον Εκπρόσωπό της τη Δεξιά, δεν έπρεπε να αποτελέσουν παρακαταθήκες και ιστορία. Επρεπε να ξεχαστούν ή εστω να καταχωνιαστούν. Να απλωθεί το μαύρο Μεσαιωνικό σάβανο από άκρου σε άκρου στην Ελλάδα. Να επικρατήσει σιωπή τάφου. Και ο μόνος τρόπος να εξοντωθούν βιολογικά οι πρωτεργάτες και οι άμεσα συμμετέχοντες και για να επικρατήσει σιωπή τάφου ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Σε συνεργασία και τη

βοήθεια των ξένων ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο. Εναν εμφύλιο που τον άρχισαν με τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας με τη βοήθεια των Γερμανών κατακτητών, τον συνέχισαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές-νεοκατακτητές τον Δεκέμβρη του 1944, τον κέδρισαν-τελείωσαν οι Αμερικάνοι και έγινε διαχειριστής της δοτής εξουσίας η δοσίλογη Δεξια-υπάλληλος διεκπερεωτής των συμφερόντων τους, για αρκετές ακόμα δεκάδες χρόνια.

Οι άνθρωποι χωρίς προσφορά και ιστορία τα κατάφεραν, μέσα στην σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία να ειναι εκτός τόπου και χρόνου. Η αξιοσέβαστη «εθνικόφρον παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας : Οχι μόνο αρνήθηκε τα αναγνωρισμένα απ την οικουμένη πιστοποιητικά της προσφοράς και των θυσιών του ελληνικού λαού, αλλα σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνηδεισία αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκαλα έχτισε ο ελληνικός λαός. Αυτό που ειχε γίνει, με τον ιταλικό πόλεμο και την Αντίσταση, ηταν μια ακόμα επιβεβαίβση του μεγάλου μας Σολωμού το στίχου : «Απ τα κάκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων...»

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που για τρισίμισυ χρόνια ηταν ο εφιάλτης των κατακτητών και υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μ. Ανατόλης απ το φθινόπωρο του 1942, μετά το σπάσιμο της γραμμής του Ελ Αλαμέϊν, σε συνεργασία με Αγγλους σαμποτέρ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου, που ειχε σαν αποτέλεσμα τη διακοπή της σιδηροδρομικής επικοινωνίας Βερολίνο-Αθήνα για έξη κρίσιμες βδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο κατακτητής, δεν ηταν σε θέση να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Πειραιά για να ενισχύσει με περισσότερες εφεδρείες, απ αυτές που ήδη λόγω της Αντίστασης βρίσκονταν στη Νότια Ελλάδα, στρατεύματά και οπλισμό στη Βόρειας Αφρικής.

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ ήταν αυτοί, που εντίνοντας και συντονίζοντας τα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες και τις τηλεπικοινωνίες των κατακτητών, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943, υποχρεώσαμε τον κατακτητή να αποσύρει έστω προσωρινά δύο γερμανικές ταξιαρχίες απ το κύριο μέτωπο της Σικελίας, γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό την απόβαση και την κατάληψη του νησιού σύντομα και χωρίς μεγάλες συμμαχικές απώλειες. Ενα γεγονός που συντόμευσε την συνειδητοποίση του ιταλικού κατεστημένου να απορύρει την εμπιστοσύνη της απ τον Μουσουλίνι και να συνταχθεί στο πλευρό των συμμάχων.

Ο Ταξίαρχος Μάγιερ-Εντυ αρχηγός της Βρετανικής αποστολής του Στρατηγείου Μ. Ανατολής στα Ελληνικά βουνά, υπολογίζει οτι ανάμεσα στο 1941-44 ο ΕΛΑΣ, προξένησε στον κατακτητή πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Οτι 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές η καταστράφηκαν. Εκατό και πλέον γέφυρες ανατινάχθηκαν και βυθίστηκαν περισσότερα από 150 πλοία απ το ΕΛΑΝ. Να τα ξεχάσουμε όλα αυτά και:

Να θυμάμαστε Τί ; Να θυμόμαστε μόνο τους άθλους του Μακρυγιάννη, την πτωματολογία του Σεπτρίν, τη νίκη του Γράμμου, την χούντα των Συνταγματαρχών, που «προστάτευσε» τα εθνικά και ατομικά δικαιώματα της χώρας και των πολιτών απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο; Να θυμόμαστε οτι η χούντα έσωσε για αλλη μια φορά την Ελλάδα απ τους Ελληνες; Οτι προήγαγε τα εθνικά συμφέροντα εσωτερικά και διεθνώς; Οτι έκανε τα πάντα για να «πετυχει» την «Ενωση της Κύπρου» με την Μητέρα Ελλάδα; Οτι με την επικράτησή της πάγωσαν οι ενταξιακές διαδικασίες με την ΕΟΚ; Οτι τα κίνητρα ηταν «εθνικά» και ό,τι έκαναν το έκαναν για το καλό της χώρας και του λαού γι

αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει ειναι αυτή της στιγμής που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν οι μερικοί-ελάχιστοι στον αριθμό Συνταγματάρχες; Και που σε χρόνο αστραπής καθάρισαν τις πληγές της Ελλάδας, την εβαλαν στο γύψο και ανακήρυξαν τη δικτατορία επανάσταση; Οτι ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους; Κανένας άλλος δεν συμμετείχε, ούτε βοήθησε γι αυτό και δεν ευθύνεται; Και η Κύπρος μόνη της διχωτομήθηκε... Αυτό άλλωστε αποδείχθηκε και στη δίκη οτι ολα έγιναν από μόνα τους...

Και μόνο το γεγονός, οτι εχουν περάσει είκοση σχεδόν χρόνια και ο φάκελλος της Κύπρου δεν εχει ανοίξει ακόμα, σημαίνει οτι οι υπεύθυνοι αυτού του εθνικού εγκλήματος, δεν περιορίζεται μόνο στους ελάχιστους χουντικούς, που κατ ονόμασαν. Το εύρως ειναι μεγάλο, οι υπεύθυνοι κατέχουν υψηλά πόστα, γι αυτό και δεν πρέπει να ανοίξει ο φάκελλος της Κύπρου. Θα πρέπει να κάνομε υπομονεί μέχρις οτου αποδημήσουν εις κύριον οι διαπράξαντες το έγκλημα, που ακούει στο όνομα Κύπρος και οι επιζώντες την εποχή εκείνη για να ανοίξει ο φάκελλος. Και αν ανοίξει...

Χαρακτήρισαν «ΣΤΙΓΜΑΙΟ» γεγονός την εφτάχρονη χούντα, λές και η εγκαθίδρυση μιας διακτατορίας, ηταν υπόθεση να πατήσει κάποιος ενα διακόπτη και η αίθουσα στη στιγμή θα πλημμύριζε με φώς. Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν μόνο αυτοί οι ελάχιστοι και μόνο για εκείνες τις στιγμες-γι αυτό και στιγμαίο-που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν και έβγαλαν τα τάνκς στο δρόμο, πέρασαν το γύψο στο σώμα της Ελλάδας. Να θυμόμαστε οτι κανένας άλλος δεν ευθύνεται για ό,τι συνέβει στη χώρα τα εφτά χρόνια της δικτατόριας; Η απόφαση του δικαστηρίου ηταν σαφής. Αυτοί και μόνο αυτοί, οι ελάχιστοι επίορκοι αξιωματικοί ευθύνονται και κανένας αλλος. Αν υπήρχαν και «άλλοι» που να ευθύνονται, θα τους ειχαν συλλάβει και αυτούς, και θα τους δίκαζαν όπως καταδίκασαν και τους πρωταίους, χωρίς βέβαια να αναζητήσουμε αλλη μια φορά τις ρίζες στο απότερο παρελθόν που εξέθρεψε το τέρας της 21ης Απριλίου του 1967. Τη σχέση τους με τα Τάγματα Ασφαλείας και τα ανακοινωθέντα «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν ειναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας».Τη σχέση τους με τον ΙΔΕΑ, τη συμμετοχή τους, στους κρατικούς μηχανισμούς και στις θέσεις κλειδιά απ όπου με άνεση οργάνωναν την εφτάχρονη δκτατορία που τόσα δεινά σώρευσε στην Ελλάδα και το λαό πως διακαιολογούνται;

Οι δικτάτορες ισχυρίζονταν οτι για ό,τι έκαναν εχαν τη συγκατάθεση του λαού. Η ιστορία ομως λέει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι για να εχει η δικτατορία τη συγκατάθεση του λαού, σημαίνει οτι υπάρχει μια εκτεταμένη οργανωτική δομή που προκάλεσε με το κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του επαγγέλονταν ή επέβαλε με διάφορα μέσα αυτή τη συγκατάθεση. Και αναρωτιέται κανείς; αν αυτοί οι άνθρωποι που οχι μόνο οργάνωσαν την υποδομή και σε συνέχεια τη στήριξαν δεν ειχαν καμιά ευθύνη; Ολοι αυτοί που συμμετείχαν στα διάφορα χουντικά όργανα, που έπαιρναν τις αποφάσεις στα αμέσως επόμενα απ τους δέκα «στιγμαίους» κλιμάκια, δεν ειχαν κάποια ευθύνη; Ανεύθυνοι ηταν και αυτοί που οχι μόνο εφάρμαζαν πιστά και απαρέγκλητα τις όποιες αποφάσεις και διαταγές, αλλά πρόσθεταν και τη δική τους συνεισφορά και επέκταση στην εφαρμογή; Οι μαζικές συλλήψεις ειναι η πιό αξιόποινη μαρτυρία που δείχνει κατά τρόπο καθοριστικό την αντιδημοκρατική φύση της δικτατορίας γι αυτό και για την επιβολή, την επικράτηση και τη στήριξη ευθύνονται όλοι οι πιό πάνω.

Οι Ανθρωποι που συνελλήφθηκαν, δεν ειχαν διαπράξει κανένα αδίκημα. Απλώς με το σχέδιο «Περικλής το γραφτό τότε Σέγκεν» μας ειχαν αναγάγει στο απόλυτο «κακό», μόνο και μόνο για να λειτουργήσει ο πόλος του απόλυτου «καλού», που υποτίθεται οτι πάντα εκπροσωπεί το κατεστημένο που χρησιμοποιεί τους δικτάτορες. Η χούντα των «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών», γέμισε τις φυλακές και τα στρατόπεδα, επειδή ειχε λέει ανακαλύψει την αιτία των δεινών της Ελλάδας. Για όλα τα δεινά υπεύθυνος ηταν ο κομμουνισμός.

Εγιναν συλλήψεις χιλιάδων ανθρώπων, βασανίστηκαν, στάλθηκαν στη Γυούρα και σε συνέχεια στο Λακί και το Παρθένι της Λέρου και τις φυλακές. Κρατήθηκαν οι εξόριστοι τρισίμισι χρόνια στα στρατόπεδα και οι κατάδικοι εφτά. Κατάδικοι και τη φορά αυτή, όπως και το 1945-74, ηταν αυτοί που δεν ειχαν την πρόνοια να ειναι στο σπίτι τους την ώρα που έπρεπε να συλληφθούν. Σηκώθηκαν οι αχάριστοι και πήγαν πρωϊ- πρωϊ στη δουλειά τους και υποχρεώθηκαν τα «παιδιά» να κουραστούν για να τους ψάξουν και αφού στους κούρασαν για να μήν το επαναλάβουν στο μέλλον στους έστειλαν, όπως και τότε στα στρατοδικεία και αυτά με βαρειές ποινές στη φυλακή. Ούτε γάτα λοιπόν, ούτε ζημιά. Ολα τα έκαναν οι «στιγμαίοι» και κανένας άλλος δεν εβαλε το χεράκι του...

Ούτε το παλάτι, ούτε ο κ Τάλμποτ, που αλώνιζε την Ελλάδα λές και ηταν Ράντζο του, ούτε το Στέι Ντιπάρμτεντ, και το Φόρεϊ Οφις που καθόριζε και την πρόσληψη και των θυρορών ακόμα, ούτε η ΣΙΑ, Η DIA και ειδικά οι Αγγλο-Αμερικάνοι, δεν εχουν καμιά, μα απολύτως καμιά ανάμιξη και ευθύνη για οτι συνέβει στη χώρα μας. Να ξεχάσουμε την μακρόχρονη αγγλο-αμερικάνικη επικυριαρχία και την ετεροδικία που επέτρεψε ατιμώρητα στον Αμερικανό λοχία, να δολοφονήσει τον Αρχηγό της ένοπλης Ενθικής Αντίστασης Στρατηγό Στέφανο Σαράφη; Τον δολοφόνο λοχία οι όροι της ετεροδικίας δεν επέτρεψαν να δικαστεί απ την Ελληνική διακιοσύνη. Τη σχέση και τη συμετοχή τους στα τάγματα ασφαλείας οι αξιωματικοί των οποίων ηταν επικεφαλείς ή να ξεχάσουμε τον Στάθη Παναγούλη, που δεν αγαπούσε καθόλου τη ζωή του και θέλησε να...και μετά πήγε όπως και ο Σαράφης και έπεσε απρόσεκτα επάνω στο αυτοκίνητο; Με αυτούς που δεν υποτάσσονται δεν υπήρχε συμβιβασμός, οπως γίνεται κάθε φορά με τους δικτάτορες, που ειναι σάρκα απ τη σάρκα του κατεστημένου και εντεταλμένοι τους.

Συνήθως οι συμψηφισμοί, και η μή αναζήτηση και των υπολοίπων ενόχων στα κινήματα και τις δικτατορίες, γίνονται οταν ο λαός γίνει οχι μόνο απείθαρχος και ανυπάκουος, αλλα αρχίζει να οργανώνει κινητοποιήσεις, να τρέχει στους δρόμους και να διεκδικεί αυξήσεις μισθών και ημερομισθίων, βελτίωση των όρων ζωής, εργασίας κλπ. Τοτέ, για λόγους «ειρήνευσης» κάποιοι παίρνουν την εντολή να ενεργήσουν «Δεόντως» οχι μόνο για να σταματήσει αυτή η «βαβούρα», αλλά και να συνετιστούν οι πρωτεργάτες οτι «διέπραξαν το μέγα λάθος» να οργανώσουν τις κινητοποιήσεις αυτές. Και το ακόμα πιό μεγάλο λάθος ηταν οτι δεν υπολόγισαν πως κινητοποιήσεις σαν αυτές οχι μόνο δεν θα δώσουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα για το οποίο γίνονται, αλλά θα χαθούν και αρκετές απ τις ήδη υπάρχουσες κατακτήσεις. Και οταν συμβεί να μπούν και θέματα αμφισβήτησης και ανατροπής, τότε θα κλάψουν και... ή οπως έγινε στη διάρκεια της κατοχής. Τότε που τόλμησαν οχι μόνο να αμφισβητήσουν αλλα και θέλησαν, να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, η εξουσία να πηγάζει απ το λαό και να κυβερνηθεί η χώρα Λαϊκοδημοκρατικά.

Σε αυτές τις περιπτώσεις λειτουργεί ο νόμος της εξόντωσης απ την πλευρά της άρχουσας τάξης. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν εχει θέση ο συμβιβασμός. Πολύ περισσότερο δεν εχει θέση ο οίκτος και η επιείκεια. Και αν συμβεί να μήν φτάνουν οι εγχώριες δυνάμεις καλούνται ή έρχονται εθελοντές και οι ξένες δυνάμεις, όπως έγινε μετά την απελευθέρωση της χώρας, που μας κουβαλήθηκαν οι Αγγλοι να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες. Στις περιπτώσεις αυτές ισχύει το «στιγμαίο» οπως συμβαίνει με τα επι παραγελία, πραξικοπήματα και δικτατορίες, στρατιωτικές ή κοινοβουλευτικές. Αυτές τις κάνει η αρχουσα τάξη, με τα δικά της παιδια και ως εκ τούτου δεν ειναι δυνατόν να τιμωρήσουμε τα παιδιά, όπως προβλέπετε απ τους Νόμους και το Σύνταγμα. Αν τους τιμωρήσουμε όπως πράγματι τους αξίζει, οταν τους ξαναχρεισθεί δεν θα τολμήσουν να αναλάβουν ξανά ενα τέτοιο εγχείρημα.

Επειτα αν τιμωρηθούν οσο τους αξίζει, προκειμένου να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους, μπορεί να ανοίξουν το στόμα τους και να λένε «ανόητα»,«ακατανόητα» και «ακαταλόγιστα» πράγματα... Οπότε όταν δεν μπαίνει θέμα αμφισβήτητης και ανατροπής του καθεστώτος και κυρίως όταν η διαφορά ειναι ανάμεσά τους τα θέματα αυτά λύνονται, οπως λύθηκαν το 1922, αυτά της Μικρασιατικής καταστροφής, το 1935, του Μεταξά, του Κορεζή κλπ. Τον Τσολάκογλου και το Ράλλη τους αφήσαμε να πεθάνουν στα σπίτια τους και για τους ελάχιστους «ηγέτες» της δικτατορίας του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» εφευρέθηκε το «στιγμαίο» για να περιορισθεί η έκταση της λαϊκής δυσαρέσκειας, που για εφτά ολόκληρα χρόνια ειχε υποστεί τα πάνδεινα, μας πέταξαν την πομπόδικη και βαρύγδουπη φράση τα μάλιστα και πριν την οριστική απόφαση του δικαστηρίου: «ισόβια ειναι ισόβια», λες και τα ισόβια δεν ειναι ισόβια.

Και οταν περάσε λίγος χρόνος για να μήν στεναχωρηθούν στην «κλεισούρα» τα παιδιά και αρχίσουν να εκβιάζουν οτι θα ανοίξουν το στόμα, τράβηξαν απ τη ναφθαλίνη τον Νόμο της ανηκέστου βλάβης. Ο Νόμος που επιτρέπει την αποφυλάκιση του κατάδικου, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή του στην φυλακή θα κλονίσει ανεπανόρθωτα την υγεία του. Με το Νόμο αυτόν που υπήρχε και δεν εφαρμόστηκε ποτέ για τους κρατούμενους της Αντίστασης, μα ούτε και για τους εξόριστους, που δεν τους βάρυνε κάποια καταδίκη, οι «στιγμαίοι» και οι ισοβίτες ακόμα αντί για τη φυλακή γύριζαν ελεύθεροι στην Αθήνα. Τους καλούσαν σε δεξιώσεις, (Στ Πατακό) έκαναν δηλώσεις για την πολιτική και για εθνικά θέματα ακόμη. Τους αρρώστους Αντιστασιακούς κρατούμενους, οχι μόνο τους άφηναν να πεθάνουν στη φυλακή (στη Γυούρα υπάρχουν αρκετοί τάφοι), αλλά δεν επέτρεπαν και στην οικογένεια να πάρει τον νεκρό να τον θάψει στην πόλη ή τον τόπο της καταγωγής του.

Οπως μετά την ήττα του Ναπολέοντα (ΕΑΜ) η Ιερή συμμαχία διαμόρφωσε τα όργανα εκείνα, που θα διασφάλιζε μακρόχρονα την επιβίωση της Φεουδαρχίας : Επανίδρυση-ανανέωσε και επαναπροσδιόρισε των στόχων της Ιερής Συμμαχίας με βάση το κράτος και την αντιπίθεση, καθιώρωσε τις νέες σχέσεις και τρόπους δράσης της Συμμασίας : Εγγυήθηκε την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, χαρακτήρισε καρμπονάρικη την μελλοντική να εκκραγεί ελληνική Επανάσταση, έπεισαν τον Τσάρο, να μην στηρίξει την Επανάσταση, γεγονότα που γνωρίζοντάς τα ο Καποδίστριας, οχι μόνο αρνήθηκε να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, αλλα συνέστησε και στους «Φιλικούς» να μην βιαστούν, αν δεν θέλουν να υποστπούν μεγάλες ζημιές. Ολα αυτά λένε οτι η ελληνική Επανάσταση, αντίθετα απ τις ελπίδες του

Υψηλάντη και των Φιλικών καταδικάστηκε και αποδοκιμάστηκε από τη την ευρωπαϊκή διπλωματία. Και ομως η Επανάσταση έγινε. Ετσι και το ΕΑΜ συγκροτήθηκε, έδρασε και νίκησε Ετσι και στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου και κυρίως μεταπελευθερωτικά έγιναν πολλές και συμεντικές κοινωνικές αλλαγές.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλισμός φωτιάς και σηδίρου, που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα και ειδικά στους εμπολέμους,(εκτος απ την Αμερική), ειχε πολλά διαφορεκά χαρακτηριστικά γνωρίσματα σε σχέση με τον Α! παγκόσμιο πόλεμο.

α) ο πόλεμος αυτός ξεκίνησε ενδοκαπιταλιστικός και στην πορεία, με τη συμμετοχή και της Σοβιετικής Ενωσης στον πόλεμο, έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός.β) λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τα μεγάλου βελενικούς όπλα, που χρησιμοποιήθηκαν δεν ειχε συγκεκριμένες γραμμες μετώπου.γ) δεν ειχε εξασφαλισμένα μετώπισθεν οπως στον Α! παγκόσμιο πόλεμιο. Ο άμαχος πληθυσμός στον πόλεμο αυτό δεν ηταν στο απυρόβλητο και δ) σε όλλες σχεδόν τις κατακτημένες χώρες αναπτύχθηκαν, μικρά ή μεγάλα αντιστασιακά κινήματα. Κινήματα που καθημερινά αμφισβητούσαν την κατάκτηση της χώρα απ τους όποιους κατακτητές.Η πιό ήσυχη γωνιά μιας κατακτημένης χώρας μπορούσε απ την μια στιγμή στην αλλη μα μετατραπεί σε πολεμικό μέτωπο.

Αυτά μέχρι την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες, έδειχναν ακόμα το στήθος στους Ρώσους. Απ την ημέρα ομως που οι Γερμανοί, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος από αντιφασιστικός-πατριωτικός έγινε ταξικός. Από την ημέρα αυτή οι σύμμαχοι, ενώ διατηρούσαν την αντιφασιστική συμμαχία και συνέχιζαν τον πόλεμο κατά του φασισμού, ο καθένας απ τους δυό συμμάχους (Αμερική, Αγγλία, Γαλλία, αργότερα και η Γερμανία, με τους δορυφόρους τους και η Σοβιετική Ενωση με τους δικούς της), προσπαθούσε να λύσει και τα ξεχωριστά ταξικά και μή συμφέροντα.

Θεωρητικά η συγκρότηση της αντιφασιστικής συμμαχίας στηρίχθηκε αν οχι στην κατάγρηση, αλλα στην χρονική αναστολή της δράσης, τόσο της Διεθνούς του κεφαλαίου που συγκροτήθηκε την επομένη της επικράτησης-νίκης των κομμουνιστών στη Ρωσία, προκειμένου να ανατρέψουν το καινούριο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που επαγγέλονταν τα κομμουνιστικά κόμματα μετά τη συγκρότηση της Γ Διεθνούς. Και η μιά και η αλλη Διεθνή, σκοπό ειχαν: η Διεθνής του κεφαλαίου να διασφαλίσει αυτό που έχει και να ανατρέψει το νέο σύστημα το ίδιο και η Γ. Διεθνής :Να διατηρήσει και να επεκτίνει και σε άλλους χώρους το νέο σύστημα. Μέχρι την ημέρα συνεπώς που δεν ειχε κριθεί η αντιφασιστικός αγώνας, δεν ηταν εμφανής και σαφής η ήττα του άξονα. Απ την ημέρα όμως που άρχισε η αντίστροφος μέτρηση ο κάθε σύμμαχος, άρχισε να λειτουργεί για τον εαυτό του και να διαμορφώνει εκ νέου τα όργανα με τα οποία θα πετύχει ο κάθε σύμμαχος τους μεταπολεμικούς συγκεκριμένους σκοππούς και στόχους.

Την επομένη λοιπόν, της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκράντ, άρχισε να γράφεται η καινούρια σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας. Με πρώτη φάση τον ψυχρό πόλεμο και την ισορροπία του τρόμου. Μπορώ να πώ οτι απ την μέρα εκείνη, η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απειλή απ τα χρόνια της Ναζιστικής εξόρμησης για να κυριαρχίσει στον κόσμο. Η

Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ, της οποίας η ηγεσία εχει χάσει το μέτρο απ την ελιγγιώδη δύναμη για την επιβουλή της αμερικανικής θέληση ως Νόμου και μέσω αυτού τη ρυθμιση των παγκοσμίων σχέσεων. Δεν γωρίζω με πιό ακριβώς όργανο η ΕΣΣΔ προσπαθούσε να υλοποιήση τους δικούς στόχους. Η Δύση ομως εκπόνησε το σχέδιο «ΓΚΛΑΝΤΙΟΝ».Το σχέδιο Γκλάντιον, ηταν ενα σχέδιο, που έθεται τις χώρες της Δύσης και ειδικά της Ευρώπης σε κατάστασης ταξικής έκτακτης ανάγκης. Ενα σχέδιο κοινής δράσης, ενα τεράστιο δίκτυο δικτατορικών ανατροπών κλπ.

Και ενώ ετσι λύνονται τα ενδοταξικά κινήματα, πραξικοπήματα και τα δικτατορικά ακόμα, οταν έρθει η ώρα να ξεκαθερίσει με το λαϊκό κίνημα οπως αυτό του 21, οσον αφορά το κοινωνικό του σκέλος και της κατοχής, καταδικάζει τον Κολοκοτρώνη σε θάνατο, δολοφονεί τον Ανδρούτσο και τον Καποδίστρια και περνάει απο φωτιά και σίδερο μετά την απελευθέρωση του 1944, του σύγχρονους Κολοκοτρώναίους και Ανδρούτσους ακόμα και τα αμούστακα παιδιά. Στην περίπτωση αυτή αν εφαρμόζονταν και σε αυτούς ο συμβιβασμός και το στιγμαίο, θα έπρεπε να συλληφθούν και να καταδικασθούν μόνο τα ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ. Τώρα το θέμα ηταν ταξικό και στα ταξικά θέματα δεν χωρούν συμβιβασμούς, συμφιλίωση, επιείκεια και οίκτο. Στις περιπτώσεις αυτές γίνεται γενοκτονία. Αναζητείται και τιμωρείται οχι μόνο ο συμμετέχον αλλα και ο συμπαθόν και αυτός ακόμα που δεν συμφωνεί με τον τρόπο και την έκταση που εφαρμόζονται τα...

Η δοσίλογη Δεξιά, σαν εκπρόσωπος και φορέας της συναντίληψης των Αγγλων, της Αγίας τριάδας, του παλατιού και της ολιγαρχίας συναποφάσισαν και από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι κήρυξαν «ενόχους» οχι μόνο τους ιδρυτές του ΕΑΜ, και τα στελέχη της πρώτης γραμμής, αλλά το σύνολο των αγωνιστών αυτού του υπέρλαμπρου Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Τον αγώνα που τους έδωσε τη δυνατότητα να βρούν τη χώρα ελεύθερη απ τις 12/10/1944.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου, επέστρεψε στην απελευθερωμένη Αθήνα στις 18 οκτωμβρίου, καθυστερώντας την άφιξή της, για να αποφύγει την αποβίβασή της την Τρίτη, μέρα της εβδομάδας, πάντοτε αποφράδα ημέρα για τον Ελληνικό κόσμο, αφού Τρίτη ηταν η μέρα που έπεσε η Κωσταντινούπολη στους Τούρκους. Η κυβέρνηση συνοδευόταν από μιά μικρή βρατανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή της εξαιτίας των «φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Με τη συμμετοχή των εκπροσώπων του ΕΑΜ, ο Παπανδρέου κατάφερε, όπως ηταν φυσικό να παρουσιάσει το επιτελείο του σαν πραγματική κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Ο κ Ηντεν στην έκθεση του στις 19/5/1944, αμέσως μετά τη συμφωνία τους Λιβάνου του έγινε στις 17/5/1944, οπως αναφέρω και σε αλλο σημείο γράφει: «ελπίζω οτι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση. Ομως δεν παύει να με ανησυχεί και αν ακόμα το ΕΑΜ συμμετάσχει στην κυβέρνηση. Φοβάται μήπως αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών καταλάβει με πραξικόπημα την εξουσία». Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/1944 και η κυβέρνηση εθνικής ενότητας μαζί με τους Αγγλους επισήμους-Μάκ Μίλα τότε Υπουργός, ο Πρέσβης Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ ήρθαν στην Ελλάδα στις 18/10/1944, δηλαδή έξη μέρες μετά την απελευθέρωση και το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν κατάλαβε «πραξικοπηματικά την εξουσία» και δεν εγκαθίδρυσε κομμουνιστική κυβέρνηση, κάτι που και κάτα τον κ Ηντεν

μπορούσε να το ειχε κάνει. Από ό,τι αποδείχθηκε το θέμα που απποσκολούσε τους αγγλο-αμερικάνους, δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΚΚΕ, αλλά να μην κατορθώσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ να γίνει ούτε αξιοματική αντιπολίτευση. Για τους Αγλό-Αμερικάνους και τη δεξιά αυτό ηταν το ζητούμενο.

Ο κομμουνιστικός κίνδυνος για τους Αγγλους, την αντιδραστική Δεξιά, το παλάτι, τον Κλήρο και την ολιγαρχία του πλούτου, αρχίζει μετά την ίδρυση του ΚΚΕ το 1920 και την προσχώρησή του ΚΚΕ στην Κ..Δ. Εκτοτε το καθεστώς και το εκάστοτε κατεστημένο, προκειμένου να ελέγχει και να αποδυναμώνει τα λαϊκά κινήματα τον χρησιμοποιούσε σαν μπαμπούλα. Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της «ανεξάρτητης» Ελλάδας.

Στις 4 Αυγούστου ο Μεταξάς, με το πρόσχημα του κομμονιστικού κινδύνου θα ζητήσει απ το Βασιλιά, να αναστήλει το Σύνταγμα και ο Βασιλιάς με δύο διατάγματα θα καταλύσει τις λίγες ελευθερίες του λαού και από κοινού επέβαλαν το φασιστικό καθεσώς της 4ης Αυγούστου. Σε λίγο ο Μεταξάς θα ανακηρύξει την 4η Αυγούστου σαν «αιώνιο» και «ιδανικό» πολίτευμα των Ελλήνων : τον «Γ' Ελληνικό Πολιτισμού» Και στις 6 Αυγούστου με «διάγγελμά του προς τον Λαόν» θα επαναλάβει τα ίδια περί «αθεράπευτων κομματικών αντιθέσεων και προσωπικών έριδων» και του κομμουνισμού «ο οποίος ήγειρεν θρασυτάτην την κεφαλήν του, απειλών σοβαρότατα το κοινωνικόν καθεστώς της Ελλάδος». Ετσι στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου ζήσαμε την πιό ωμή, στυγνή και απάνθρωπη δικτατορία.

Η δόξα που επέκτησε η χώρα απ τη στάση της την εποχή της ιταλικής και γερμανικής εισβολης και την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση συλλογική και ατομική, ενω στοίχισε τα πάνδεινα στο λαό, σε νεκρούς, ανάπηρους, και αγνοούμενους και η χώρα ειχε υποστεί τεράστιες καταστροφές, όλες αυτές οι θυσίες, αντισταθμίστηκαν με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση που έσωσε το κατεστημένο απ τον «κομμουνιστικό κίνδυνο». Οι θυσίες και οι τετράχρονοι αγώνες του λαού, ηταν η αντιπαροχή που παραχώρησαν στους Αγγλους να τους επιβάλουν έστω και ενοπλα στην εξουσία.

*Παρά λοιπόν, τον φόβο του κ Ηντεν, το ΕΑΜ-ΚΚΕ, άφησε να περάσουν έξη ολόκληρα 24ωρα, χωρίς καταλάβει δυναμικά την εξουσία. Και δεν την κατέλαβε ενώ μπορούσε γιατί η συμμετοχή στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας στο Λίβανο και οι αποφάσεις της 10ης ολομέλειας του ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜικός κόσμος ειχαν κατ επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Εκτός απ τους φόβους του κ Ηντεν, που δεν επαληθεύτηκαν. Υπήρχε όμως και η εκτίμηση -διαπίστωση του Μάκ Μίλαν τότε Υπουργός για τα θέματα της Μεσογείου και αργότερα Πρωθυπουργός της Αγγλίας, που ερχόμενος μαζί με τον πρέσβη Λίπερ και το στρατηγό Σκόμπυ στην απελευθερωμένη πριν έξη μέρες Αθήνα, οταν είδε τη συμμετοχή και τον εθνουσιασμό του κόσμο ειπε τους επισήμους που τον συνόδευαν οτι κατά την εκτίμησή του :«**ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ**» και ήταν αυτή η διαπίστωση που οδήγησε τη χώρα στον αδερφκτόνο εμφύλιο.*

Ετσι ενώ την ελληνική κυβέρνηση και οι Αγγλοι επίσημοι, Μάκ Μίλαν, Λύπερ και ο στρατηγό Σκόμπυ, που συνόδευαν την κυβέρνηση αποβιβάστηκαν στο Λιμάνι του Πειραιά, συνοδεύονταν από μιά μικρή βρετανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή, « εξαιτία των φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Αναρωτιέται κανείς αφού υπήρχε αυτός ο «μέγας κίνδυνος» γιατί ήρθαν με μιά τόσο μικρή δύναμη;

Και γιατί μετά τη διαπίστωση-εκτίμηση του κ Μάκ Μίλαν : οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές» άρχισαν να φέρνουν καραβιές στρατού. Για πιό λόγο αγκυροβολούσαν το ενα μετά το αλλο τα καράβια στο Λίμανι του Πειραιά και ξεφόρτωναν μέρα νύχτα στρατό, τάνκς και πυρομαχικά και τα αεροπλάνα προσγειόνωνταν στο Τατόϊ; Η Αθήνα ηταν ελεύθερη πριν από έξη μέρες!!! Αν χρειάζονταν κάτι ο ελληνικός λαός, αυτό ηταν να τον σεβαστούν και να του αναγνωρίσουν τον αγώνα του. Να μήν τον αναγκάσουν να ζήσει την κόλαση που από καιρό του προετοίμασαν.

Για άλλη μια φορά ο ανύπαρκος κομμουνιστικός κίνδυνος χρησιμοποιήθηκε οχι μόνο για να μην πάρουν οι κομμουνιστές με τη βία και πραξικοπηματικά την εξουσία, αλλά για να δολοφονηθεί-αποδεκατιστεί αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο κίνημα της Εθνικής μας Αντίστασης και να παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι»

Και φτάσαμε κάτω από τις γνωστές συνθήκες των εκτάκτων μέτρων στην 21η Απριλίου 1967. Και εγένετω πάλι «φώς». Η χούντα των συνταγματαρχών αποκαλεί γελοία τον εαυτό της «επανάσταση» την κατάργηση και των ελαχίστων δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Στην αρχή δικαιολόγησε την πράξη της κατά την παραδοσιακή μέθοδο των στρατιωτικών δικτατόρων και κατα κύριο λόγο μιμήθηκαν το παράδειγμα του Μεταξά το 1936, επικαλούμενοι την «ανάγκη να προλάβουν μια επικείμενη κατάληψη της εξουσίας απ τους κομμουνιστές» Ωστόσο, και τη φορά αυτή, οπως και όλες τις αλλες φορές που επικαλέστηκαν τον κομμουνιστικό κίνδυνο, δεν υπήρξε καμιά τέτοια ένδειξη μιας κομμουνιστικής «συνωμοσίας». Το γεγονός οτι τόσο τα αστικά κόμματα, αλλο τόσο και η Αριστερά αιφνιδιάστηκαν απ το πραξικόπημα, δείχνει οτι δεν υπήρξε καμιά απολύτως συνωμοσία. Αυτή ακριβώς η έλλειψη τέτοιου προγράμματος και προετοιμασία, σε μέσα αντίστοιχα και ετοιμότητας σε οργάνωση ηταν τα δεδομένα, που επέτρεψαν την εύκολη επικράτηση των δικτατόρων το 1936 και το 1967.

Μετά τη σύλληψή μου νωρίς το πρωϊ την 21/4/67 απ τον ίδιο το Διοικητή Ασφαλείας κ Σφαλαγκάκο στο σπίτι του Γιατρού Γιάννη Αληχανίδη, στην οδό Κουτουνίου, ο ίδιος μαζί με δυό χωροφύλακες αφού μας πηγάν στην Ασφάλεια, πήγαν απευθείας στο σπίτι μου στη Βερμίου 22 για να κάνουν έρευνα. Το πρώτα πράγμα που είπε ο Διοικητής στη γυναίκα μου ηταν : « κ Κόγια, για να μην κάνουμε το σπίτι ανωκάτω, δώσε μου το περίστροφο του άντρα σας και ό,τι αλλο παράνομο υπάρχει στο σπίτι να τελειώνουμε» Η απάντηση της γυναίκας μου ηταν : «κ Διοικητά το σπίτι στη διάθεσή σας. Εκτός από τρεία τέσσερα μικρά τραπεζομάχαιρα και ενα ψωμομάχαιρο δεν υπάρχει τίποτε αλλο στο σπίτι μας». Και πράγματι δεν υπήρχε πάρ όλο το έκαναν φύλο και φτερό.

Ζητούσε και ο διοικητής ασφαλείας το περίφημο «περίστροφο» που μετά την απόλυσή μου απ την 16χρονη φυλακή με έπιανε η ασφάλεια στο σταυροδρόμι οδού Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρου και έκαναν αρκετές φορές σωματική έρευνα. Το περίστροφο που βάση τη συμφωνίας της Βάρκιζαν το παρέδωσα. Και επειδή σαν συνυπεύθυνος της επιμελητείας της Χης μεραρχίας, θα παράδινα και τα όποια έγγρφα ειχαν σχέση με το θέμα αυτό στην ενθοφυλακή, η επιτροπή παραλαβής του οπλισμού, με ειχε εφοδιάσει με απόδειξη παράδωσης, η οποία επιβεβαίωνε την παράδωση αυτού του περήφιμου περιστρόφου. Απόδειξη την οποία μου ζήτησε, οπως και το απολυτήριο ο

επικεφαλής της εθνοφυλακής που παράλαβε τα λογιστικά βιβλία-ημερολίγιο με ημερομηνία έναρξης 27/10/1944 και λήξη της επιμελητείας και όποια αλλα παραστατικά. Την απόδειξη οπως γράφω και σε αλλο σημείο μου ζήτησε και κατέστρεψε σε μικρά κομματάκια ο παραλύπτης των βιβλίων της επιλελητείας μαζί με το απολητήριο.

Το ίδιο εμπορεύσιμη, ταξική και πρόστυχη ηταν και η πρόθεση που οι ξένοι και οι αντιδραστικές δυνάμεις προσέδωσαν στο ΚΚΕ-ΕΑΜ οτι ειχε στόχο να καταλάβει με τη βία την επόμενη της απελευθέρωσης την εξουσία. Ο κομμουνιστικό κίνδυνος, ηταν αυτός που τους έλυσε τα χέρια για να δολοφονήσουν αυτό το παλαϊκό προοδευτικό κίνημα. Ενα θαυμάσιο και πρωτόγνωρο κίνημα, που οταν το είδε από κοντά-έζησε αυτό το συγκλονιστικό θέαμα ο κ Μάκ Μίλαν, υποχρεώθηκε να κάνει αυτή την καταπλητική ομολογία αυτός ο έμπειρος πολιτικός : Τη γνωστή δήλωση ποιός «ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ». Αυτό που είδε και έζησε ο κ Μάκ Μίλαν, ηταν το ΕΑΜικό κίνημα, που τις μέρες της απελευθέρωσης κυριαρχούσε σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια. Ολα τα ιστορικά δεδομένα οδηγούν στο μόνο συμπέρασμα που υπάρχει οτι η φράση -εκτίμηση αυτή του κ Μάκ Μίλαν, ηταν και η χαριστική βολή αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος.

Ο κ Μάκ Μίλαν κατέληξε στο συμπέρασμα, οτι οι τόσες και όποιες ραδιουργίες, προδοσιές και αντεθνικές πράξεις, συνεργασίες και κάθε είδους προστυχές που έγιναν απ τους ίδιους και τους κάθε λογείς λακέδες τους δεν απέδωσαν τα προσδοκόμενα. Συνεπώς δεν μένει παρά να μπεί σε εφαρμογή το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που προβλέπει την «κονιοτροποίηση του ΕΑΜ». Αν πράγματι υπήρχε τέτοιος στόχος απ την πλευρά του ΕΑΜ, δεν θα περίμενε θα περάσουν 52 μέρες μετά την απελευθέρωση για να τον πραγματιποιήσει. Αν υπήρχε τέτοιο σχέδιο δεν θα έθεται τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Σκόμπυ στην Καζέρτα. Ούτε θα έδινε τη δυνατότητα και το χρόνο στους Αγγλους να μεταφέρουν στρατό. Θα καταλάβαινε την εξουσία την ωρα της αποχώρησης των Γερμανών απ την Πλατεία Συντάγματος, οταν δεν υπήρχαν ούτε αγγλικές δυνάμεις, ούτε η κυβέρνηση της εθνικής ενότητας δεν ειχε έρθει στην Ελλάδα και τότε οι Αγγλοι, θα ειχαν βρεθεί μπροστα σε ενα τετελεσμένο γεγονός.

Οι δυνάμεις της Αντίστασης, θα ηταν η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κυβέρνηση της χώρας και οι Αγγλοι, δε θα ειχαν κανένα έρεισμα ηθικό και νομικό να αρχίσουν πολεμικές επιχειρήσεις κατά των δυνάμεων της Αντίστασης, που τόσο νόμιμα και δικαιωματικά κάλυψαν το ΚΕΝΟ εξουσίας που άφησαν οι κατακτητές. Το γεγονός αυτό θα υποχρέωνε Αγγλους και την Κυβέρνηση-υποκατάστατο του Φόρεϊ Οφφις, να συνεργαστούν με το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό κίνημα το στήριζε ο λαός. Γι αυτό και την Αυγή της λευτεριάς το ΕΑΜ βρέθηκε να εξουσιάζει ολόκληρη τη χώρα.

Αν το ΕΑΜ ειχε καταλάβει-κάλυπτε το κενό εξουσίας την ώρα που έφευγαν οι Γερμανοί, σε καμιά περίπτωση δε θα επιχειρούσαν να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ηταν μια αναγνωρισμένη συμμαχική δύναμη. Η Ελλάδα δεν ηταν εχθρικό έδαφος, αλλα μια σύμμαχος χώρα και δεν θα αποτολμούσαν (και αν ακόμα δεχθούμε τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ με τον Στάλιν) για να την κατακτήσουν, όπως την κατάκτησαν οι Γερμανοί. Επειτα απ την αλληλογραφία του Τσιώρτσιλ, με τον επιτελάρχη του Αλεξάντερ, γίνεται φανερό οτι οι Αγγλοι, δεν ειχαν τότε διαθέσιμες εκείνες τις απαραίτητες δυνάμεις να τις μετακινήσουν στην Ελλάδα. Αν το ΕΑΜ ειχε στο πρόγραμμά του να καταλάβει την εξουσία

την ώρα που έφυγαν οι Γερμανοί, δυναμικά, οι Αγγλοι δεν θα έκαναν αυτήν την τυχοδιωκτική και ηθικά επιλήψιμη και με αβέβαιο αποτέλεσμα στρατιωτική επιχείρηση.

Μπροστά σε αυτήν τη σκληρή πραγματικότητα οι Αγγλοι, δε θα απέριπταν την πρόταση συνεργασίας και αυτό γιατί δε θα ειχαν αλλη εναλλακτική λύση. Αναγκαστικά θα δεχόταν μια προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας, με αποφασιστική την ενεργό συμμετοχή σ αυτή του ΕΑΜ. Κυβέρνηση, η οποία θα διενεργούσε τις πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές για την ανάδειξη της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Οι Αγγλοι, οπως γράφω και σε αλλο σημείο θα απαιτούσαν οπωσδήποτε την πλήρη κατοχύρωση των δικαιωμάτων για την ενεργό παρουσία στην πολιτική ζωή του τόπου, όλου εκείνου του πολιτικού φάσματος, που ειχαν και θα ειχαν υπο την προστασία τους. Και για τη σίγουρη εξασφαλισή τους, θα ζητούσαν τη συνταγματική κατοχύρωση του πολιτικού συστήματος, την ελευθερία του τύπου και την ανεπιφύλακτη αναγνώρισει ολων των ατομικών δικαιωμάτων, κάτι που δεν ειχε λόγο να αρνηθεί το ΕΑΜ. Στη συμφωνία αυτή θα μπορούσε να μπεί και κάποιος ειδικός όρος, συμφωνα με τον οποίο η Αγγλία, θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, με δικαίωμα παρέμβασης σε περίπτωση παραβίασης ουσιωδών όρων της συμφωνίας. Ολες αυτές τις καταχυρώσεις θα τις αποδέχονταν το ΕΑΜ, που ηταν άλλωστε το βασικότερο μέρος τους προγράμματός του.

Τα όποια προβλήματα θα παρουσίζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσαμε. Ο λαός ειχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες Ειχε ατσαλωθεί στον αγώνα και ηταν αποφασισμένος για όλα.

Οσον αφορά την επικράτηση των σκοτεινών και αντιδραστικών ελληνικών δυνάμεων της δοσίλογης Δεξιάς και τους συν αυτώ, μπορεί να διασφάλισαν την αστική τάξη απ τις κατά καιρούς απειλές, η εξάρτηση ομως της εκάστοτε κυβέρνησης για την πολιτική και στρατιωτική της επιβίωση απ την εξωτερική προστασία ουσιαστικά κατέστησε την Ελλάδα ενα πελατειακό κράτος των Αγγλων στη αρχή. Μια αμερικάνικη πολιτεία μετά. Ελάχιστες ηταν οι σημαντικές στρατιωτικές, οικονομικές και κυρίως πολιτικές αποφάσεις, που μπορούσαν να παρθούν στην Ελλάδα και απ τους Ελληνες, χωρίς την αμερικανική έγκριση. Γεγονός που δείχνει πόσο έντονη άμεση και καθοριστική ηταν η αμερικανική διείσδυση. Μια διείσδηση που δεν υπήρχε ακόμα και οταν η αγγλική ηγεμονία βρίσκονταν στο μεγαλείο της. Βεβαια και τότε ο τρόπο που υπαγόρευε τη θέλησή της η Αγγλία, μπορεί να ηταν διαφορετικός η ουσία ομως ηταν ίδια.

Το γεγονός αυτό δείχνει οτι για αλλη μια φορά η αστική τάξη, δεν όρθωσε το ανάστημά της σε μια τέτοια κρίσιμη για την ίδια και τη χώρα στιγμή οχι μόνο δείχνει αλλα και επιβεβαιώνει το σύνδρομο της εξάρτησης, της μειονεκτικότητας, της ήττας καθώς και την απελπισμένη πρόσπάθεια που διέγραψε πάντα σε λανθάνουσα μορφή ολη η δράση και συμπεριφορά της αστικής τάξης απ το 1821 και μετά.

Η συντριπτική ήττα του Δ.Σ, υποτέθεται οτι θα διασφάλιζε οτι μόνο η χώρα μας ανάμεσα στις χώρες των βαλκανίων και θα έβγαινε απ τις συνέπειες και τις επιπτώσεις του Β! Παγκοσμίου πολέμου χωρίς Λαϊκοδημοκρατικό καθεστώς. Εκείνο ομως που θα γράψει πιστεύω τελικά η ιστορία, ειναι οτι η κατεστημένη τάξη, ξεκομένη απ το λαό δεν θέλησε για μιά ακόμα φορά να αναγνωρίσει στον ελληνικό λαό το δικαίωμα να αγωνίζεται και αγωνιζόμενος και συνεργαζόμενος

οτι δικαιούται σαν λαος, να απαλλαγεί απ την εξάρτηση στην οποία απ το 21, με τη δική της συγκατάθεση και συμμετοχή, του ειχαν φορέσει οι ξένοι τη θυλιά στο λαιμό. Δεν πίστεψαν στην Ελλάδα. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να δεί την Ελλάδα, σαν Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες, σαν μια χώρα που μπορούσε ύστερα από 120 χρόνια να διασφαλίσει επιτέλους τον ελεύθερο εθνικό της βίο.

Η άρχουσα τάξη νοιώθονταν υπόλογη απέναντι στο λαό για την εκατοντάχρονη και πλέον εξάρτηση. Για την άδικη και βάναυση συμπεριφορά, με τους τεχνητούς διχαμούς, τους εμφυλιους πολέμους, τα πραξικοπήματα στρατιωτικά και κοινοβολευτικά και την τότε πρόσφατη βασιλομεταξική δικτατορία. Την εγκατάληψη πριν απ την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, την μη συμμετοχή της στην Αντίσταση, την συνεργασία με τους κατακτητές σε όλους τους τόμεις και ειδικά στην καταπολέμηση της Αντίστασης. Δεν θέλησε να δεί την Εθνική Αντίσταση σαν εθνικό κεφάλαιο. Δεν θέλησε να δεχθεί οτι το ΕΑΜ, δεν ηταν το ΚΚΕ. Δεν θέλησε να δεί, οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, δεν υπήρχαν μόνο οι κομμουνιστές και οτι στο ίδιο το ΚΚΕ, οι κομμουνιστές της προκατοχικής περιόδου, δεν ηταν παρά μόνο μερικές εκατοντάδες και οτι η τεράστια πλειοψηφία ηταν νέοι κομμουνιστές με ήθος, ικανότητα αλλά και ανεξαρτησία γνώμης. Δεν θέλησε να δεί, οτι η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ τον αγώνα αυτόν δεν τον έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού-οικονομικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου αλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου καθεστώς.

Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε υπήρχαν ανάλογες εκδηλώσεις. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι υποχρέωσε ακόμα και τους καταληψίες των ξένων περιουσιών να πληρώσουν ενοίκιο. Βέβαια δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια σκέψη ορισμένα μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο ειχαν γαλουχηθεί με αυτό το ιδεώδες. Και αν υπήρχαν ηταν τόσο λίγοι, που θα πνίγονταν μέσα στην τεράστια ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Κολλημένη σαν στρείδι στο δυνατό σώμα των ξένων αποδείχθηκε οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να σκέφτεται, να κρίνει και να αποφασίζεις ακόμα και για τα δικά της καθαρά ταξικά της συμφέροντα.

Βέβαια, το κοινωνικό-πολιτικό και ιδεολογικό κατεστημένο ήξερε οτι τρείς ειναι κυρίως οι εχθροί κάθε εξουσίας: α) Ο οίκτος. β) Η γοητεία των καλών και ωραίων λόγων και γ) Η επιείκεια για να την πάρει. Το ίδιο ήξερε και τους τρείς μεγάλους και βασικούς της συμμάχους για να την κρατήσει α) Η ανέχεια-φτώχεια, β) τον αναλφσβητισμό-ημιμάθεια και γ) η βία και ο πόλεμος. Την εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα την κατείχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η επέμβαση των Αγγλων ακριβώς γι αυτό το σκοπό έγινε. Να πάρει την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να την δώσει στην αγγλοτραφήσα πλουτοκρατική ολιγαρχία και τον εκπρόσωπό της, τη δοσίλογη Δεξιά. Η Δεξία αφού πήρε την εξουσία που της έδωσαν οι Αγγλοι κατακτητές, έπρεπε να την κρατήσει-εδραιώσει.

Για να την εδραιώσει εφάρμοσε με θρησκευτική ευλάβια και τους τρείς βασικούς εξουσιαστικούς κανόνες για να την πάρει και τους αλλους τρείς να την κρατήσει : α) Την επόμενη της παράδωσης των όπλων χωρίς οίκτο και έλεος, επιδώθηκε σε ενα ξέφρενο κυνηγητό και ενα όργιο συλλήψεων,

βασανιστηρίων και με συνοπτικές διαδικασίες γέμισε τα ξερονήσια και τις φυλακές. β) Δεν γοητεύθηκε απ τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις για συμφιλίωση και ούτε την προτροπή της κοινής γνώμης για ειρήνευση μα και ούτε σκέφτηκε τα νέα δεινά και τις καταστροφές που θα υποστεί ο λαός και η χώρα. Εκείνο που την ενδιέφερε ηταν η εξουσία και σαν τάξη εξουσίας, ήξερε οτι τις όποιες καταστροφές θα προκαλούσε θα τις επανόρθωνε ο υποταγμένος λαός. γ) οσον αφορά την επιείκεια, τόσο η εγγλέζικη αλλο τόσο και η εγχώρια δοσίλογη αντιδραστική Δεξιά, αφηνιασμένοι μέσα στην απελπισία τους, εξαπέλησαν τη μεταδεκεμβριανή γενική επίθεση με στόχο να αφοπλίσουν το λαό, να δαμάσουν την επαναστατική του ορμή, την συλλογική σκέψη και δράση, να ευνουχίσουν την προοδευτική του προσπάθεια, να γυρίσουν με τη βία και το θάνατο τον τροχό της ιστορίας στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Σαν σωματοφύλακες της ακινησίας, οι σρφαγιδοφύλακες του μεσαιανίσμου και πολέμιοι της προόδου, στάθηκαν τόσο σκηροί και άτεγκτοι σε βαθμό που δεν σκέφτηκαν παρά μόνο τον εαυτό τους και την εξουσία. Και για να την εδραιώσουν, αφού δεν ειχαν συμμετοχή στην Αντίσταση και προσφορά, χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν οχι μόνο ανάρμοστες μεθόδους αλλα και σκληρά μέτρα στηριγμένοι στη δύναμη των αγγλικών όπλων, Εφάρμοσαν με τον πιό ωμό και απάνθρωπο τρόπο το δόγμα: ***«Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ»****. Η δύναμη των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών που τους διαδέχτηκαν, τους έδινε την ευχαίρια να τη χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη σαν το πιό πειστικό επιχείρημα.*

Η δύναμη και η βία εχουν τη δική τους λογική, αυτόνομη και κουφή, δεν συγκινείται από φρόνηση και φιλανθρωπία, δεν υπολογίζει θύματα παρά μόνο λογισμικά. Αυτό ειναι και αυτό εκφράζει η βία και η δύναμη, δεν αλλάζει, με όσα ωραία λόγια και αν συγκαλύπτεται.

Το κράτος και η βία αναφέρονται απ τον Ησίοδο, σαν τέκνα της Στύγας και του Πάλλαντος. Αυτοί οι δύο ειναι που έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Και η δοσίλογη και υπόλογη Δεξιά, στηριγμένη στα αγγλικά τάνκς, τα αεροπράνα και τα καράβια που ηταν αγκυροβολημένα στο Πειραιά και κανονιοβολούσαν αδιάκριτα το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, για να διευρύνει την περίμετρο της πλατείας Συντάγματος, έτσι ώστε να μεγαλώσει χωροταξικά ο χώρος της μοναχικής πιά κυβέρνησης, αφου απ αυτήν ειχαν υποχώρησει οι υπουργοί του ΕΑΜ και οσα στελέχη συμμετείχαν σε αυτήν αναφώνησε το κράτος: «Είμαι Εγώ» και άρχισε η ανελέητη και χωρίς οίκτο σφαγή των ιδεολογικών αντιπάλων. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και η βία καθεστώς.

Αυτή η προσωποποίηση της ωμής βίας, σε συνδιασμό και με τη στήριξη και την προτροπή των Αγγλων, άνοιξε στο πολιτικό σώμα της Ελλάδας μια βαθειά πληγή, βαθύτερη ίσως ακόμα και απ αυτήν την κατοχική και πολεμική αντιπαράθεση. Και ηταν βαθύτερη γιατί η πληγή αυτή πήγαινε πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία της αντιπαράθεσης, άγγιζε και κατέστρεφε για άλλη μιά φορά το ήθος των Ελλήνων και την ομοψυχία που με τόσο κόπο, θυσίες και αίμα αποτατάστησε για πρώτη φορά η ΕΑΜική Αντίσταση. Κατέληξε να επικρατούν οι πιό βρώμικοι και ασυνείδητοι.

Η άποψη αυτή ειναι συνυφασμένη με τον αυταρχικό χαρακτήρα της εξουσίας, όπως αυταρχική και απαράδεκτη ειναι και η άποψη να απορρίπτομε «έστω τις λίγες αλήθειες» και δεδομένα του παρελθόντος ή των ονομάτων ακόμα που δεν αρέσουν στο κατεστημένο της πλατείας Συντάγματος. Της εξουσίας της

πλατείας Συντάγματος, που κατόρθωσε χάρις στα Βρετανικά όπλα να νεκραναστηθεί η 4ο Αυγουστιανή φάλαγγα, να προστεθούν και αλλες χιλιάδες νεκροί στο Μολώχ της νεοφασιστικής φάλαγγας και να βασανίσει για άλλα τριαντα πέντε χρόνια τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Και λέω, για τριανταπέντε γιατί και το 1974, με την απειλή των ΤΑΝΚΣ και την αρωγή των ξένων κατόρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Μα και μετά, με νόθους εκλογικούς Νόμους, που δεν καταγράφουν τη πραγματική θέληση του λαού, άρα με μιά ιδιόμορφη κοινοβουλευτική δικτατορία και με ειδικά διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στα σύγχρονα δεδομένα τα ανδρείκελα εξακολουθουν να ελέγχουν την εξουσία.

Ομως παρά στους απηνείς διογμούς και τη 40χρονη συνομοσία της σιωπής, οσον αφορά την Εθνική Αντίσταηση και το κοινωνικό της περιεχόμενο, εξακολουθεί να υπάρχει και να αποσχολεί το λαό. Και τον απασχολεί γιατί ό,τι έγινε μέχρι σήμερα, έγινε χάρις και στηριγμένα στα μεγάλα ιδανικά για τα οποία αγωνίστηκε τα ΕΑΜ. Ιδανικά που και μέρχι σήμερα ακόμα έγιναν στόχοι ολων των Ελλήνων και ολων των κομμάτων. Με προγράμματα, συνθήματα και ανθρώπους με Αριστερή ΕΑΜική υποδομή, ιδέες και όνειρα. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι από «τας επισήμους δέλτους της ιστορίας» λείπει η 4χρονη κατοχική περίοδο και κυρίως δεν εχει καταγραφεί πότε χρονικά άρχισε η Εθνική Αντίσταση, απο ποιούς και για ποιό λόγω την εμπνεύστηκαν, την οργάνωσαν και την διεξήγαγαν οι τρισκατάρατοι κομμουνιστές με τον λαό και οχι η προκατοχική οργανωμένη πολιτεία και ειδικά ο κρατικός μηχανισμός: το Σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός και οι θεσμοί που συγκροτούσαν τη συντεταγμένη πολιτεία.

Αυτά τα εντεταλμένα όργανα της πολιτείας που σχεδιάζουν και οργανώνουν την εθνική ασφάλεια και άμυνα, τον μελλοντικό πόλεμο, την κατοχή από τυχόν ξένα στρατεύματα, καθώς και για την μετακατοχική δράση και την απελευθέρωση της χώρας. Αυτή η κρατική οργανωμένη δύναμη, η πολιτική εξουσία, οι αρχές, η Διοίκηση. Οι μηχανισμοί που εκπονούν προγράμματα άμεσης και μελλοντικής δράσης. Κατανέμουν ρόλους, επιμερίζουν χώρους ευθύνης και συκγεκριμένα καθήκοντα καθώς και τον τρόπο δράσης κατά τομείς. Ολες αυτές οι δομές δεν υπάρχουν για να υπάρχουν; Υπάρχουν και εχουν κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Να παίξουν κόποιο συγκεκριμένο ρόλο, ανάλογα με το πώς διαμορφώνονται κάθε φορά τα πράγματα σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Καμιά συντεταγμένη πολιτεία δεν αφήνει την τύχη το λαό και τη χώρα στο έλεος του Θεού και κυρίως τα συμφέροντά της.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι και στις πιό μικρές και αδύναμες χώρες, υπάρχουν προβλέψεις και τα προγράμματα με συγκεκριμένους για κάθε φάση στόχους. Ακόμα αναφέρει και επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μήν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν την επόμενη μέρα της κατοχής ειναι : Το σώμα των αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλεία και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Ειδικά το σώμα των Αξιωματικών και των σωμάτων Ασφαλείας μα και το σύνολο των μηχανισμών λόγω θέσης, φύση και αποστολής, ειναι αυτοί που έθεσαν σε κίνηση-δράση τον πόλεμο (αλβανικό), οι ίδιοι έπρεπε να ειναι πάλι, αυτοί που θα έθεταν σε κίνηση την επόμενη φάση πρόγραμμα: κατοχή-οργάνωση-Αντίσταση-απελευθέρωση.

Η έκκριξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου, δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν για κανένα. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών το 1917 στη Ρωσία, η εμφάνιση του πρώτου εργατικού κράτους και η Σοβιετική εξουσία, προκάλεσε οχι μόνο έντονες ανησυχίες, αλλα πανικό και φόβο στο στρατόπεδο των Δυτικών συμμάχων. Η νίκη και η ύπαρξη του εργατικού κράτους στη θέση του Δεσπότη Τσάρου, ηταν ενα γεγονός τεράστιας σημασίας οχι μόνο στο συμβολικό επίπεδο αλλα κυρίως στο επίπεδο των διεκδικήσεων και την αμφισβήτηση της εξουσίας της αστικής τάξης. Το γεγονός αυτό και η οικονομική κατάρευση του 1929, ειχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν ανακαταξείς στην Ευρώπη, που το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ηταν μια έντονη στροφή προς τα Δεξιά και η εθνιστικές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μιά την αλλη με αποκορύφωμα τον φασισμό-ναζισμό στη Ιταλία και τη Γερμανία και την ανάδειξη του Χίτλερ. Το ίδιο και τα φασιστικά δικτατορικά καθεστώτα φύτρωναν σαν τα μανιτάρια στις μικρές ευρωπαΪκές χώρες και τα Βαλκάνια, δημιουργώντας ενα ασφυκτικό μπλόκ αντικομμουνιστικών κρατών γύρω απ τα ρωσικά σύνορα.

Οι Αγγλοι και οι Γάλλοι, που ηταν οι νικητές του Α! παγκοσμίου πολέμου και ρυθμιστές των ευρωπαϊκών τότε πεπρωμενων, διαβλέποντας την κομμουνιστική απειλή ήθελαν μια καλά εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντίβαρο σε αυτήν την απειλή, που άρχισε να διαγράφεται στην Ευρώπη και έτεινε να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις.

Η Αγγλική άρχουσα τάξη, ειχε και εναν πρόσθετο λόγο να θέλει μια εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντιστάθμισμα στη Γαλλία, που μετά τον πόλεμο δέσποζε μόνη στον χερσαίο ευρωπαϊκό χώρο. Η ηττημένη απ τον πόλεμο Γερμανία, αδυνατούσε να καταβάλει τις υπέρογκες αποζημειώσεις που πρόβλεπε η Συνθήκη των Βερσαλιών. Τότε στο παιγνίδι για την κατασκευεί κάποιου Μουσουλίνι στην Ιταλία και Χίτλερ στη Γερμανία, μπαίνει η Αμερική, που τώρα πλέον μέσω της χρηματοδότησης παίζει τον πιό βασικό ρόλο. Δανείζει αφειδώς την γερμανική άρχουσα τάξη, οχι για να ανακουφίσει τον γερμανικό λαό να κλείσει τις πληγές του πολέμου, αλλα για την αποπληρωμή των πολεμικών αποζημειώσεων στους Αγγλο-Γάλλους, με αποτέλεσμα η οικονομική ασφυξία να δημιουργήσει στρατιές ανέργων, δυστυχία και παρά πέρα εξαθλίωση του γερμανικού λαού. Η ανεργία, η εξαθλίωση και δυστυχία θα αποτελούσαν το κατάλληλο εκρικτικό εκείνο μίγμα που θα έκανε αποδεκτό τον Μουσουλίνι στην Ιταλία και τον Χίτλερ στη Γερμανία και θα πυροδοτούσε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Εναν πόλεμο που η αστική τάξη της Ευρώπης και της Αμερικής την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών Ρωσία, ειχαν από κοινού αρχίσει από το Μάη του 1919, με τη δημιουργία της διεθνούς του κεφαλαίο και το σχέδιο «Γκλάντιον» και με την άμεση επέβμαση στα εδάφη της Ρωσίας, προκειμένου να καταπνίξουν εν τη γεννήσει το νεοσύστατο σοβιετικό καθεστώς.

Με την δανειοδότηση της Γερμανικής άρχουσας τάξης, η αμερικάνικη ηγεσία απέβλεπε σε τρείς βασικούς στόχους. α) Η δανειοδότηση ηταν ο μόνος τρόπος για να εισπράξει την αξία του Α! παγκοσμίου πολέμου. Τα χρήματα που δάνειζαν οι Αμερικανοί στην ηττημένη Γερμανία, οι Γερμανοί τα έδιναν στους Αγγλο-Γάλλους για την αποκληρωμή των επανορθώσεων. Και οι Αγγλο-Γάλλοι που και αυτοί δέχονταν έντονα την πίεση των Αμερικανών για την αποπληρωμή των δικών τους πολεμικών δανείων τα επέστρεφαν στο

πολλπλάσιο στην Αμερική. Με τον τρόπο αυτό η αξία του Α! παγκοσμίου πόλεμου σωρεύφθηκε στις ΗΠΑ. β) Οι σύμμαχοι και ειδικά η ΗΠΑ, αναζητούν εναν Γερμανό Καγκελάριο, εναν Χίτλερ και εναν καλά εξοπλισμένο στρατό, με σκοπό να τον στρέψουν ενάντια στο νεουσύστατο Σοβιετικό σύστημα-κράτος.

Η εξαθλίωση του γερμανικού λαού, η δυστυχία και η ανεργία θα δημιουργούσε εκείνες τις λούμπεν στρατιές, που θα επάνδρωναν τις εκατό και πλέον μεραρχίες πεζικού, τις πολυάριθμες τεθωρακισμένες μεραρχίες με τις χιλιάδες ευέλικτα και ταχυκίνητα άρματα μάχης και τις πέντε χιλιάδες μαχητικά αεροσκάφη με τους τελειότερους κινητήρες σε σχέση με αυτά των συμμάχων. Και με βασικό σύνθημα: ο ζωτικός χώρος θα έδινε τη λήση στο γερμανικό πρόβλημα η μεγάλη κρίση οδήγησε στον πόλεμο. Και βασικός χώρος για την Γερμανία...

Τα δάνεια λοιπόν, για τις αποζημειώσεις και τους εξοπλισμούς και η πείνα του λαού θα δημιουργούσε εκείνο το εκρικτικό μίγμα που θα αποτελούσε την υποδομή που χρειάζονταν ο Χίτλερ, για να αιτιολογήσουν-πυροδότησουν τον Β! παγκόσμιο πόλεμο. Οι Αγγλοι γνώριζαν το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Γερμανία και δεν αντιδρούσαν γ) οι ΗΠΑ στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου, ύπουλα και σταθερά έκαναν την υποδομή να υποκαταστήσουν τις ευρωπαϊκες δυνάμεις στις αποικιακές χώρες, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις αντικειμενικές προϋποθέσεις να θέσει υπό τον έλεγχο μετά τη λήξη του πολέμου και τις ίδιες τις ευρωπαϊκές χώρες. Κάτι που υλοποίησε με το Σχέδιο Μάρσαλ και την πυρινική προστασία. Ολα αυτά τα σενάρια και μια σειράς τοπικών πολεμικών, βίαιων συγκρόυσεων και ληστρικών διαρπαγών που, ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά-μιλιταριστικά κράτη της ευρώπης και της Ασίας, ειχαν σαν λογική κατάληξη τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Αν υπάρχει κάποιο ερωτιματικό στον τρόπο διεξαγωγής αυτού του πολέμου, αυτό ειναι γιατί οι λαοί της κενρτικής Ευρώπης δεν αντιστάθηκαν οσο έπρεπε και έκανεν τόσο εύκολη την γερμανική επέκταση μέχρι τη Γαλλία;! Η μήπως η κατάκτηση της Δύσης, ηταν ενας ιδιόμορφος τρόπος να δώσει το αντίστοιχο κύρος του αήττητου, που χρειάζονταν ο γερμανικός στρατός, στην εξόμρηση προς τη χώρα των Σοβιέτ, ενώ παράλληλα θα εξοπλίζονταν με τα οπλα των κατακτημένων χωρών, αλλα και με τις απαραίτητες εφεδρείες στο δύσκολο έργο που του είχαν αναθέσει; Βέβαια δεν πρέπει να μήν εξαρθεί οτι ο Ναύαχρος Νταρλάν απέσυρε ενα μεγάλο μέρος του Γαλλικού πολεμικού στόλου και οταν βρέθηκε στην ανάγκη ενα μέρος του το βούλιαξε.

Από τα Μέσα του Σεπτέμβρη του 1939, η διεθνής του φασισμού, που κύριος οργανωτής ηταν η διεθνής του κεφαλαίου με προκρούστη τη Χιτλερική Γερμανία, συνεπικουρούμενος και απ τον Μπενίτο Μουσουλίνη, με την ανοχή (Τσάμπερλεν κλπ) και βοηθούμενος ποικιλόμορφα σε χρηματοδότηση και πολεμικό υλικό απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με πρώτο αίτημα την άρση των σκληρών και ασαφή όρων, που επέβαλαν οι νικητές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως την «ανάγκη » επέκταση του «ζωτικού της χώρου», η Γερμανία άρχισε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τον Οκτώμβρη του 1940, παίζονταν ανοιχτά πλέον στα πολεμικά μέτωπα το παιχνίδι της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σχεδόν όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες, εκτός απ την Αγγλία, ζούσαν κάτω απ την μπότα του φασισμού. Τα Βαλκάνια μέχρι τότε εκτός απ την προώθησει των ιταλικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Αλβανία, δεν ειχαν αποτελέσει πεδίο πολέμου.

Η επίθεση του Μουσουλίνι στην Ελλάδα, ηταν αποφασισμένη απ τον άξονα και προετοίμαζονταν από καιρό. Η Αλβανία ηταν το πρώτο θύμα του επιθετικού φασισμού στα Βαλκάνια, και θα αποτελούσε τη βάση για το «στρατιωτικό περίπατο» στην Ελλάδα. Προοίμιο για την επίθεση ο τορπιλισμός της «Ελλης» στις 15 Αυγ/ου 1940 στην Τήνο από Ιταλικό Υποβρύχιο. Οι προθέσεις του Μουσουλίνι και του άξονα ηταν πιά ολοφάνερες.

Με την κατάληψη της Αλβανίας, απ τα ιταλικά στρατεύματα, τον Απρίλη του 1939, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης βρεττανίας και Γαλλίας δήλωσαν, οτι: «σε πρίπτωση που η ανεξαρτησία της Ελλάδας, βρεθεί σε κίνδυνο από εξωτερική επίθεση, θα την βοηθήσουν άμεσα, παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια».

Η ελληνική κυβέρνηση δέχθηκε αυτήν την εγγύηση, αλλα η υποχρέωση αυτή που ανέλαβαν η Μ Βρετανία και η Γαλλία, δεν έγινε με κάποια συγκεκριμένη συμφωνία, που να διασφαλιστεί αυτή η στρατιωτική βοήθεια απο τυχόν εχθρική επίθεση. Ομως όπως διαμορφώθηκαν αργοτερά τα γεγονότα, δεν σκέφτοταν καν να προβάλει αποτελεσματική αντίσταση σε περίπτωση Ιταλικής επίθεσης.

Ενώ ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα συνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας και η Ιταλία απειλούσε τη χώρα. Η βασιλο-μεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα, τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυντικό τομέα. Βέβαια ειχε κατασκευάσει κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία τη γνωστή οχύρωση «γραμμή Μεταξά», ενώ άφησε σχεδόν ακάλυπτα τα σύνορα απ την πλευρά της Αλβανίας και οταν ακόμα ο άξονας έκανε εμφανή συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ελλάδας.

Λίγες μέρες μετά την 28η Οκτωβρίου του 1940, ο Α. Βλάχος με τον τίτλο «ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...» στην Εφημερίδα του την «Καθημερινή» αφού απαρρυθμεί διάφορα επιχειρήματα τη σημαίνει Ελλάδα και ελληνική ψυχή συνθηματολογεί με το : « Ολοι και όλα για την πατρίδα μας, ολοι και ολα για την Ελλάδα». Σε συνέχεια πληροφορεί το λαό για την νίκη, αναφερόμενος στο θέμα του εξοπλισμού γράφει επι λέξη : «Η μεγάλη Ιταλία, η Ιταλία των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων, η Ιταλία των μηχανοκινήτων φαλάγγων, ξύπνησε τη μικρή Ελλάδα στις 3 το πρωϊ και της δήλωσε οτι μετά απ τρείς ώρες θα την καταλάβει και η Ελλάς πήδησε στα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες και σταμάτησε την άτιμη εισβολή και-περνούν ενα, δύο τρία, δέκα δεκαπέντε, εικοσιτετράωρα-και Νικά.

Εκει επάνω εις τα όρη της Πίνδου πέφτει τώρα το χιόνι πυκνό, για να απλώσει πάλλευκες σελίδες, πάνω στις οποίες θα γραφτεί η νέα ελληνική ιστορία. Επάνω εκει θα σταθεί και θα συλληφθεί και θα πνιγεί στο αίμα του ο εχθρός. Και θα μάθει εκει οτι η ανδρεία, το θάρρος και η δύναμη της ψυχής ειναι ο οπλισμός και οχι τα τάνκς...», και κλείνει με το «Ανω σχώμεν τας καρδίας!...Η Ελλάς ΝΙΚΑ!.. Είθε...»

Αυτή η καλή εφημερίδα, που γράφει αυτά τα αξιοθαύμαστα λόγια νίκης και ομολογεί οτι η «Ελλας πήδησε τα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες...και με οπλισμό την δύναμη της ψυχής και οχι τα τάνκς...και Νικά». Το ίδιο έκανε λίγες μέρες (στις 7 Αυγούστους 1936) μετά τη Βασιλο-μεταξική δικτατορίας την 4η Αυγούστους 1936 που άφησε «ανέδυτο και γυμνή την Ελάδα...» έγραφε: Η επιβληθήσα νέα τάξις πραγμάτων εις την Ελλάδα δεν βρίσκει απλώς σύμφωνον την εφημερίδα αυτήν. Την εβρίσκει εν μέρει συνυπεύθυνον. Απόμακρού χρόνου η «Καθημερινή» συνέστησε και

ηευχήθη οπως έλθει η ημέρα κατα την οποίαν το κράτος του κοινοβουλευτισμού και των ελευθεριών αντικαταστήσει, εστω προς καιρόν, νέο κράτος επιβουλής-και αυστηρότητος. Ούτω οταν την νύκτα της 4ης Αυγούστου εγνώσθη οτι η Α.Μ. ο Βασιλεύς ετέθη επικεφαλής μια συμφώνου προς τας ευχάς αυτάς προσπάθειας, η «Καθημερινή» δεν ειχε κανενα αλλο δικαίωμα παρά να χειροκροτήσει με τας δύο χείρας και να ανακράξει όπως ο Συμεών οτι δύναται τώρα να θεωρεί υπόσθεσιν τιμής την συμμετόχήν της εις τας ευθύνας της σημερινής καταστάσεως. Θα βαδίσει λοιπόν μαζί με τους υπο την ηγεσίαν του Στέμματος αναλαμβάνοντας την παλινόρθωσιν της Ελλάδος και ειναι βεβαία οτι εις το τέλος του δρόμου θα συναντήσει ευγνώμονα τον βωμόν, τον υπέρ πατρίδος εις τον οποίο θα καταθέσει το φώς, την πνοήν, τους κόπους, τα προσπαθείας της».

Με αυτόν τον εξοπλισμό « η δύναμη της ψυχής αντιμέτωπη στα τάνκς» και ανεφοδιασμό τον «ανένδυτο, γυμνό και κουρή φαντάρο» η βασιλό-μεταξική δικτατορία έστειλε τα νιάτα της Ελλάδας στα όρη να «πολεμήσει με τις πέτρες!...». Με αυτό του άρθρο ο κ Βάχος, ειπε μερικές απ τις αλήθειες, οσον αφορά τον εξοπλισμό και τον ανεφοδιασμό τους στρατού μας, ενώ παράλληλα έκανε και μια πρόβλεψη έστω με το «Είθε... ο στρατός και σύσωμος ο λαός Νίκησε.

Ομως αν η νίκη ηταν δύσκολη λόγω εξοπλισμού και ανεφοδιασμού με το οργανωμένο κράτος, τον συντεταγμένο και εξοπλισμένο έστω με αυτά τα μέσα στρατό, το σώμα των αξιωματικών, την οργανωμένη επιμελητεία, την αρωγή και συμπαράσταση ολοκλήρους του λαού-με εξαίρεση τους πεμπτοφαλαγγίτες-ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο δύσκολο ηταν να οργανωθεί Αντίσταση στην κατακτημένη πλέον χώρα, χωρίς τους πιό πάνω μηχανισμούς και κυρίως με τις τεράσιες ρωγμές στη συνοχή που ειχε υποστεί ο κοινωνικός Ιστός.

Πως να μαζέψει αυτά τα διαφορετικά πλέον κομμάτια αντιλήψεων και σκοπών οσον αφορά την πορεία της χώρας στη νέα κατάσταση πραγμάτων; Πως να συναρμολογήσει αυτές τις ψιφίδες σε ένα ενιαίο σύνολο; Και κυρίως πώς να ζητήσει απ το λαό σε εθελοντική πλέον βάση να υποστεί τις τεράστιες νέες θυσίες που θα απαιτούνταν για την απελεθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές;

Η χώρα ειχε κατακτηθεί και η όποια «ηγεσία» ειχε εγκαταλείψει τη χώρα. Οι κατακτητές σχημάτισαν τη δική τους κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον στρατηγό Τσολάκογλου. Η κυβέρνηση αυτή λειτουργόντας για λογαρισμό των κατακτητών έθεσε και έστρεψε ό,τι έμεινε απ τον κρατικό μηχανισμό στη διάθεση των κατακτητών προκειμένου να υποτάξει το λαό στα δικά τους κελεύσματα.

Αφού η «ηγεσία» εγκατέλειψε τη χώρα, η σχηματιστήσα ελληνόφωνη κυβέρνηση λειτουργούσε για λογαριασμό των κατακτητών και ενα μέρος των ελλήνων τάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών. Απ την Ελλάδα και για την Ελλάδα δεν έμεινε πιά παρά μόνο ο βασανισμένος απ τη δικτατορία και τον πόλεμο λαός. Και ο λαός οπως το απέδειξε η ιστορία έκανε το εθνικό και πατριωτικό οπως πάντα καθήκον : Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και ολων πατριωτών που ενδιαφέρονταν και πονούσαν την Ελλάδα, ίδρυσαν το ΕΑΜ. Οργάνωσε Αντιστασιακές πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο Αντιστασιακό στρατό τον (ΕΛΑΣ) που επάξια πολέμησε του κατακτητή. Σαραντα οκτώ χρόνια σαν σήμερα 2/2/42 στο σπίτι του Δικηγόρου Σούλη στους

Αμπελόκηπους, στελέχη του ΚΚΕ: Ανδρές Τζίμας, Πολύδωρος Δανιηλίδης, Σπύρος Κωτσάκης και ο Γραμματέας του ΕΑΜ Θανάσης Χατζής, ίδρυσαν τη στρατιωτικό-απελευθερτική οργάνωση τον «Εθνικό, Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» τον ΕΛΑΣ.

Το Φλεβάρη του 1942, οι συνθήκες στην κατεχόμενη απ τις δυνάμεις του Αξονα Αθήνα ηταν τραγικές.Οι ελλείψεις σε τρόφιμα και αλλα αγαθά πρώτης ανάγκης κορυφώθηκαν το μήνα αυτό και, σε συνδιασμό με το κρύο, οδήγησαν το λαό της Αθήνας στην απελπισία.Σε μια χωρίς διέξοδο και προοπτική. Ηταν ο μήνας που εξαντλήθκαν οι όποιες προμήθειες υπήρχαν, γι αυτό και τον μήνα αυτό είχαμε τους περισσότερους θανάτους απ την πεινα, τις στερήσεις και τις αρρώστιες. Ηταν με δυό λόγια ενα μήνας χωρίς προοπτική και ελπίδα. Ο πόλεμος μόλις ειχε απλωθεί στις εσχατίες του κόσμου και από παντού οι ειδήσεις έφταναν δυσοίωνες. Οι γερμανικές επιτυχίες παντού και κυρίως μπροστά στη Μάσχα, καλύπτονταν με το παραπάνω στις αθηναϊκές εφημερίδες. Το ίδιο και τους Ιαπωνικούς θριάμβους που σάρωναν την βρετανική Αυτοκρατορία στην Ανατολή και ταπείνοναν, κατά τον ιδιο τρόπο την Αμερική.

Ίσως ηταν αυτό το ζοφερρό κλίμα που επιτάχυνε τις εξελίξεις και έφερε πιεστικά στο προσκήνιο την ανάγκη για ένοπλο αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Ο Ναζισμός και ο Φασισμός, ηταν εργαλεία βίας και πολέμου και η αντίσταση απεναντί τους δεν μπορούσε να ειναι άλλη παρά η στρατιωτική μορφή. Την εποχή εκείνη άλλωστε ο πόλεμος ηταν τρόπος ζωής. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονταν μέσα σε ενα σκηνικό αργιότητας που σπάνια ειχε γνωρίσει μέχρι τότε η ανθρωπότητα.

Η ιδέα του μαζικού ένοπλου αγώνα ηταν ενσωματωμένη στην πολιτική σκέψη των κομμουνιστών σε εκείνες τις συνθήκες. Η ίδρυση ενος στρατού ηταν προϊον συνειδητών επιλογών και αυστηρών πολιτικών εκτιμήσεων. Ο στρατός αυτός που ιδρύθηκε στον σκοτεινό και απέλπιδα μήνα Φευρουάριο του 1942 έπρεπε και θα έκανε πόλεμο, οπως όλοι οι αλλοι στρατοί, γνωρίζουν και κάνουν πόλεμο οπως τον απέδειξε στη μάχη του Φαρδίκαμπου, ενα χρόνο αργότερα με την αιχμαλωσία της Ιταλικής Φρουράς των Γρεβενών. Μια μάχη που καθιέρωσε τον ΕΛΑΣ σαν στρατό αξιόμαχο. Δεν θα ηταν μια ομάδα σαμποτέρ, κατασκόπων ή πρακτόρων στη διάθεση της μιας ή της αλλης συμμαχικής δύναμης. Και αν μερικοί επίορκοι αξωματικοί που αποδείθχηκε οτι ηταν οργανωμένοι στην ΠΑΟ, δεν έκλεβαν τα κλείστρα των κανονιών που πήρε λάφυρα ο ΕΛΑΣ απ του Ιταλούς η αξιόμαχη δύναμή του θα ηταν τριπλάσια.

Ο ΕΛΑΣ θα ηταν κάτι το τελειώς διαφορετικό από εκείνο που επιθυμούθσαν να υπάρχει τα κέντρα που δρούσαν για λογαριασμό των Βρετανών στην καταχόμενη Αθήνα. Ο ΕΛΑΣ, θα ηταν στρατός Εθνικός και Λαϊκός μαζί, θα εκπροσωπούσε το έθνος, θα περιλάμβανε εν δυναμει ολους τους ένοπλους πολίτες και Λαϊκός ταυτόχρονα, με γνώμονα την θέληση των πολλών, ανεξάτρητος απ τις επιθυμίες και τα σχέδια των ολίγων. Δύναμη δημοκρατική, θα διασφάλιζε την πορεία της χώρας προς την πολιτική της απελεθέρωση, οπως αυτή θα εκφραζόταν με ελεύθερες εκλογές μετά την εθνική απελευθέρωση.

Η προσπάθεια να συμμετάσχουν οι μόνιμοι εξ επαγγέλματος αξιωματικοί στη συγκρότηση, σύνθεση και τη διοίκηση του ΕΛΑΣ να ειναι οι μόνιμοι αξιωματικοί δεν απέδωσε στο βαθμό που οι ανάγκες το απαιτούσαν. Για παράδειγμα, παρά

τη σημαντική σε αριθμό συμμετοχή των μονιμών αξιωματικών, δεν ηταν αυτοί του παλιού στρατού που πλαισίωσαν και στελέχωσαν τον ΕΛΑΣ. Ο κύριος όγκος των στρατιωτικών ηγετών τους αποτελούνταν απ τους χαμηλόβαθμούς έφεδρους αξιωματικούς- ανθυπολοχαγούς κυρίως-του στρατού της Αλβανίας : Δάσκαλοι, μηχανικοί, γεωπόνοι, τραπεζιτικοί, Δηκιγόροι, καθηγητές κλπ στην ιδιοτική τους ζωή. Αυτοί αποτελούσαν τη γέφυρα ανάμεσα στο στρατικό, το πολιτικό και το κοινωνικό, διαδικασία περίπλοκη που το σώμα των μονίμων αξιωματικών αδυνατούσε να εκτελέσει. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ΕΛΑΣ, η στρατιωτική τακτική, η ευελεξία του, οι μηχανισμοί που αποτέλεσαν αυτό που σήμερα αποκαλούμε «διοιηκητική μέριμνα» προήλθαν από αυτές τις τοπικές Ελίτ των εγγραμμάτων στελεχών της Επαρχίας. Στελεχών του κοινωνικού Ιστού, και για αυτό και του στρατιωτικού εγχειρήματος.

Ο ΕΛΑΣ ηταν κοινωνικά και πολιτικά ισχυρός και για το λόγο αυτό, ηταν παρά τις τρομακτικές ελλείψεις, σε τρόφιμα, επένδυση, υπόδεση και κυρίως τον αντίστοιχο οπλισμό και τα απαραίτητα κάθε φορά πυρομαχικά προαπαιτούμενα για κάθε επιχειρηματική δράση σε στρατιωτικά ηταν αποτελεσματικός. Ο ΕΛΑΣ πέρα απ την έλλειψη όλων αυτών των δεδομένων και κυρίως ικανών αποθεμάτων των δυσεύρετων πυρομαχικών, πριν εκτελέση μια οποιαδήποτε επιχείρηση έπρεπε να αναζητήσει την ισορροπία στη στρατιωτική επιτυχία και το κόστος, το μέγεθος και την έκταση κάθε φορά των αντιποίνων που θα εφάρμαζε ο εχθρός ενάντια στις τοπικές κοινότητες των ανθρώπων.

Γεννήθηκε απ το Μηδέν, από το Τίποτα μέσα σε λίγο χρόνο. Αντιμετώπισε με επιτυχία ισχυρότατους αντιπάλους, πολλές, πάρα πολές φορές αντιμετώπισε στα Ισια και μάτωσε αισθητά την Βέρμαχτ του Ναζισμού. Επικράτησε εύκολα απέναντι στα σχήματα που έστρεψαν οι κατακτητές και οι «φίλοι και σύμμαχοι» Βρετανοί εναντιά του και αντιστάθηκε σκληρά και με στρατιωτικό ήθος (αυτά ειδε και έγραψε ο κ Καλατζής για τον ΕΛΑΣ) στα στρατεύματα της βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Αθήνα, στο πεδιό μάχης κάτι που δεν ταίριαζε στις προδιαγραφές του. Και αργότερα αυτή ακριβώς η κληρονομιά, πολιτική, κοινωνική και στρατιωτική, επέτρεψαν τη δημιουργία του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, που παρά τους εκλπηκτικά δυσμενείς προϋποθέσεις συσχετισμού, κράτησε αλλα τρία χρόνια πόλεμο ενάντια σε πανίσχυρους και ανεξάντλητους εχθρούς. Ο ΕΛΑΣ ηταν ο αποτελεσματικότερος στρατιωτικός μηχανισμός που ανέδειξε η ελληνική κοινωνία από το 1821 μέχρι σήμερα. Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της επίδοσης βρίσκεται στην πολιτική και κοινωνική του προέλευση και ποιότητα. Με αυτήν την έννοια το ξεκαθάρισμα των στόχων και των εννοιών που έκαναν τα λίγα στρλέχη του ΚΚΕ στις 2 Φλεβάρη του 1942, στο σπίτι των Αμπελοκήπων, ειχε πραγματικά κέραια σημασία.

Σε όλη την ιεραρχία, κυβέρνηση-παλάτι και οι ανώτατες δοιηκήσεις των μεγάλων τμημάτων, του καθεστώτος, δεν υπήρχαν ούτε τα στοιχειώδη στρατιωτικά μέτρα, απόκρουσης πόλυ περισσότερο δεν ήθελε να ενημερώσει και να κινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα. Και οχι μόνο δεν ενημέρωσε και δεν προετοίμασε το λαό για ενα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλα αντί για μέτρα όλη σχεδόν η ιεραρχία για να δικαιολογήσουν την γύμνια καλλιεργούσαν προς το λαό την ηττοπάθεια λέγοντας οτι ενα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα, δεν ειναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με την Ιταλία. Και οταν τα γερμανικά στρατεύματα κατάκλυσαν τη Βουλγαρία και συγκεντρώνονταν στα ελληνικά σύνορα, ανοιχτά πλέον οι πεμπτοφαλαγγίτες διακήρυταν. «Η Γερμανία ειναι ακατανίκητη,

διαθέτει στρατιές μηχανοκίνητων, τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα», «κυριαρχεί στον αέρα», «εχει καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη», «δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο, που θα σκεφτεί να της αντισταθεί» κλπ.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. Και ενώ έστελνε στα ξερονίσια τους δίγλωσσους και τους δημοκρατικούς πολίτες, δεν έδειξε να ανησυχεί καθόλου για την ανοιχτή και ασύστολη υπέρ του άξονα προπαγάνδα.

Ηταν η εποχή που ο Μεταξάς αλληθώριζε προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Πριν ακόμα την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, ή μάλλον διαλαλούσαν τον κρυφό τους πόθους, με το επιχείρημα πως το «εθνικό συμφέρον», δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Μετά την εισβολή και την κατάρευση του μετώπου, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό, ηταν και οι «φρόνιμοι» ανώτεροι στρατιωτικοί και αρχηγοί κομμάτων, που κηρύττανε την «υπομονή, και διαλαλούσαν για δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα». Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης μεγάλων «καταστροφών χωρίς αντίστοιχο αποτέλεσμα».

Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν : «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε, κάναμε το καθήκον μας, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές. Γιατί έλεγαν, τι θέλουν από εμάς οι κατακτητές«εκτός από λίγο χώμα και χώρο». Οι κατακτήτες όμως, δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, ήθελαν τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων, γιατί ήξεραν πολυ καλά οτι μόνο με την αδράνεια και κυρίως, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχα πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Και ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατκτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο, ειχαν βουλιάξει μέσα στην πολλαπλή και παχυλή κατοχική διαφθορά. Και οχι μόνο άφησαν ουσιαστικά την Ελλάδα ακυβέρνητη, στη διάθεση του κάθε χιτλεροφασίστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα, τη στιγμή που γνώριζαν, οτι ο σκοπός των κατακτητών ηταν μέσω της «αναμόρφωσης» να κάνουν το λαό δούλο και την Ελλάδα ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάρευση θα μετατρέπονταν σε «ήττα» και η ήττα σε μεγάλη ψυχική και ηθική κατάπτωση. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελλικά συνθήματα και οι προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδράποδίζονταν. Θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Αυτός ήταν άλλωστε και ο βασικός και κύριος στόχος των κατακτητών : Να αποσυνθέσουν-τσακίσουν τον κοινωνικό ιστό του λαού, να αποσυνδέσουν τους δεσμούς του λαού με το κοινό ιστορικό παθελθόν, απ τα κοινά στοιχεία του πολιτισμού, την παράδοση και τα εθνικά του ιδανικά. Να του

φημώσουν-αλλιώσουν την μνήμη. Την μνήμη που αποτελεί τη βιολογία του εθνους.

Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδέονταν το σώμα-εθνους θα καταρεύε. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία του λαού με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτή θα μείνει ανοικτός ο δρόμος στη αμέλεια, την αδιαφορία και τη λήθη, οσον αναφορά τους ακατάλυτους κοινωνικούς και εθνικούς δεσμούς ανάμεσα στα εθνικά κύτταρα. Θα ανοίξει διάπλατα ο δρόμος οχι μόνο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αξίες, αρχές, παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλα και ο ολιστηρός δρόμος της προδοσίας και αυτής ακόμα της εθνικής υπόστασης.

Συχνά εμείς οι Ελληνες λέμε, οτι οταν βρεθούμε στα δύο στενά, έχουμε την ιδιότητα να εγειρόμαστε, να δρούμε και να μεγαλουργούμε εν τέλει. Αληθεια τι αλλο πιό μεγάλο κακό έπρεπε να συμβεί, απ το να κατακτηθεί η χώρα απ τους τρείς κατακτητές τον Απρίλη του 1941, και απ τους Αγγλους το Δεκέμβρη του 1944, για να εγερθούμε σύσωμοι οι Ελληνες, να δράσουμε και να μεγαλουργήσουμε εν τέλει ;

Ο λαός εγέρθηκε και οχι μόνο, έκανε και έδωσε τα πάντα για να δράσουμε ενωμένοι και ηταν οπως πάντα και φορέας αξιόλογων ιδεών και οραμάτων για την μεταπολεμική Ελλάδα. Και ειναι αυτά ακριβώς τα ιδανικά και τα οράματα που αποτέλεσαν εστω και με αρνητικό και μέ καθυστέρηση από άποψη χρόνου και μερική εστω εφαρμογή που μας κρατούν εν μέρει όρθιους. Κάποιοι υψηλά ιστάμενοι παράγοντες κάθε φορά που θέλουν να εκμεταλλευτούν τον ιδρώτα και το αίμα του, σαν από κάποιο αόρατο κέντρο αποφασίζουν ερήμη του και αλληλοτροφοδοτούν την ένταση, αναμοχεύουν το παρελθόν, με αποτέλεσμα όλες οι μεγάλες ιδέες και τα οράματα να μεταβάλλονται στο αντίθετο τους σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Απαξιώνονται τα πάντα οταν πρόκειται να θιχθούν τα κακώς κείμενα και κυρίως συμφέροντα της ντόπιας ολιγαρχίας και των ξένων.

Οσες φορές ο ελληνισμός ενωμένος στα μεγάλα σταυροδρόμια της ιστορίας του, σε στιγμές πατριωτικής έξαρσης, εντελώς ξανανιομένος, με ανεξάντλητα περιθώρια αντοχής και διάθεσης για έργα μεγάλα, ανασκουμπώθηκε και ηταν έτοιμος να πάρει στα χέρια τις τύχες του έθνους, δεθχηκε φοβερές πιέσεις ακόμα και ένοπλες επιθέσεις απ τους ξένους για επανεδραίωση του γνωστού καθεστώτος της ντροπής, της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Αυτό το καθεστώς της εξάρτησης δεν ειναι τωρινό, ούτε μοναδικό. Παλιότερα ειχαμε άλλους αφέντες. Η υποτελής αυτή σχέση απ το 21 και μετά ειναι καθιερωμένος πιά θεσμός που ριθμίζει και την ποιότητα-τον τρόπο που θα γραφτεί και η κατοχική ιστορία. Μια διαδικασία ούτε προδιεγεγραμμένη ούτε μονόδρομη, γεμάτη αντιθέσεις. Η ελληνική ιστοριογραφία συγκροτήθηκε αντιπαρατιθεμένη με τις διαφορετικές αναγνώσεις του παρελθόντος που επέλεξε να αφηγηθεί. Εξέφρασε τα αιτούμενα και τις διεδκικήσεις της ελληνικής κοινωνίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα θέσεις και εικόνες που συνέβαλλαν στη διαμόρφωσή της. Ομως...

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, οτι η αγγλικής έμπνευσης Βασιλο- μεταξική δικτατορία, επεβλήθηκε εν όψη του πολέμου χρεωμένη να εξυπηρετήσει τα αγγλικά συμφέροντα και ειδικά να «εξυγειάνει-ξεκαθαρίσει» το εσωτερικό απ

τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές και τους δημοκράτες, ώστε οποιά και αν ηταν η έκβαση του πολέμου κάλα θα ηταν να μην υπάρχουν. Επειτα η άρχουσα τάξη κάθε χώρας, γνωρίζει πολύ καλά οτι μπορεί ταξικά-ιδιοκτησιακά να τους ανήνουν ολόκληρος ο γεωγραφικός εθνικός χώρος. Τον χώρο αυτό ομως, ανεξάρτητα με ποιά μορφή χτήσης, χρήστης του ειναι ο λαός. Και επειδή η όποια μορφή κατοχής από ξένη δύναμη θα επιδεινώσει τους όρους ζωής του για να μήν επιδεινωθούν οι συνθήκες ζωής οι λαοί θα πολεμήσουν. Σε αυτή άλλωστε την αρχή στηρίζονται και διεξάγονται οι αμυντικοί και εθνικό-απελευθερωτικοί πόλεμοι. Συνεπώς ο λαός θα οργάνωνε Αντίσταση και θα πολεμούσε για την απελευθέρωση της χώρας, όπως πολέμησε στην Αλβανία και αν ακόμα η ίδια η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε. Αυτό το ήξεραν αρκετά καλά οι φυγάδες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος θεωρητικά, ειχε αρχίσει την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917. Το Σεπτέμβρη του 1939, αυτό που ηταν σκέψη με την κατάληψη απ τους Γερμανούς της Τσεχίας, τα γεγονότα της Αποανατολής και τις δικτατορίες οπως της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ελλάδας κλπ, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος μπήκε στη πρακτική του φάση, άρα και η χώρα μας λόγω της γεωστρατηγική της θέση, δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση. Και πράγματι στις 28/10/1940 δεχθήκαμε εισβολή απ τη φασιστική Ιταλία.

Η επικυρίαρχη ακόμα σε ενα μεγάλο μέρος του πλανήτη ηγεσία της Αγγλίας, σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη της Ελλάδας γνώριζαν πολύ καλά, οτι κάθε πόλεμος κατά τη διάκρειά του, και κυρίως μετά τη λήξη, οχι μόνο δεν εχει πάντα τα ποθητά αποτελέσματα, αλλά πολλές φορές ο πόλεμος φέρνει τα απάνω κάτω. Παραδείγματος χάρην ο Α! και Β! παγκόσμιος πόλεμος.

Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος έφερε στο παγκόσμιο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο την Επανάσταση του Οκτώμβρη του 1917 και σε συνέχεια τη Σοβιετική Ενωση και ο Β! το Σοσιαλιστικό στρατόπεδο όπως επικράτησε να λέγεται. Για να ειναι σίγουροι, οτι μετά τη λήξη του πολέμου τα πράγματα θα επανέλθουν στην προπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα. Και γνωρίζοντας οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, οι κομμουνιστές και οι προοδευτικοί δημοκράτες θα οργάνωναν Αντίσταση. Σωστά-σοφά και ταξικά σκεπτόμενοι, η Αγγλία ήθελε να διατηρήσει και μεταπολεμικά μέσω της Ελλάδας την κυριαρχία της στη Μεσόγειο και η άρχουσα τάξη να επανέλθει στην εξουσία, όποια και αν ηταν η έκβαση του πολέμου. Και γνωρίζοντας σωστά οτι ο επικείμενος παγκόσμιος πόλεμος, θα κατέληγε ταξικός πόλεμος, άρα και στην Ελλάδα, που υπάρχει ενα δυνατό λαϊκό κίνημα, ηταν επόμενο οτι οι κομμουνιστές θα θελήσουν να μπούν επικεφαλής του.

Για να μήν συμβεί αυτό ή εστω αν συμβεί (οπως συνέβει) να μήν γίνει στην έκταση που θα γινόταν αν αφήναν να εξελιχθούν τα πράγματα όπως ήταν. Ετσι αποφάσισαν πριν ειναι αργά να επιβάλουν την δικτατορία, και μέσω αυτής οχι μόνο να τσακίσουν τη ραχοκολιά του κινήματος, αλλα να το αποστελεχώσουν μέχρι την απλή νοικοκυρά. Ηταν τόσο ταξικά σκληρή αυτή η δικτατορία για το προοδευτικό κίνημα και ειδικά για τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές-δημοκράτες, και τόσο περίτεχνα οργανωμένη και επιβεβλημένη απ την ξεσχολισμένη στις συνομοσίες Αλβιώνα, που το ηθικό κόστος το χρεώθηκε η Γερμανία (ειναι ακόμα συζητήσιμο αν δεν ηταν κοινή συνεναίση), με

αποτέλεσμα η Αγγλία να μείνει οχι μόνο στο απυρόβλητο στην προπαγάνδα και τις θέσεις και αυτού ακόμα του ΚΚΕ, αλλά και να θεωρείται απ το ΚΚΕ σύμμαχος, ενώ ηταν αυτή που το τσάκισε. Το πόσο σύμμαχος ηταν φάνηκε αμέσως μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια δεν μπορεί να ειμαι σίγουρος, αλλά πιστεύω πως άλλη θα ηταν η μεταπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, αν δεν ειχε προηγηθεί η δικτατορία και έμπαινε η χώρα μας στον πόλεμο με ενα ανεκτό απ το λαό δημοκρατικό καθεστώς. Το ίδιο ευεργετικό θα ηταν το αποτέλεσμα αν ο λαός και ειδικά το ΚΚΕ, γνώριζε οτι τη δικτατορία δεν την έκανε η Γερμανία αλλά η Αγγλία.

Υπήρχαν όμως και αυτοί που ειχαν ταυτίσει προπολού τα συμφέροντά τους με αυτά της Γερμανίας. Που συνέβαλαν για την επικράτηση της δικτατορίας με το σκεπτικό να την χρησιμοποιήσουν σαν το εργαλείο, που θα τους βοηθούσε να αλλάξη η δομή της ελληνικής εξάρτησης και τη χρησιμοποίησαν τα μέγιστα για να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς της Χιτλερικής Γερμανίας, και να καταστήσουν την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το 1916. Στο εσωτερικό λειτουργώντας ετσι το κομματι αυτό της άρχουσαν τάξης ο σκοπός για τον οποίο έγινε η δικτατορία, έγινε από πολλούς αποδεκτός οτι πράγματι η Γερμανία ειναι πίσω απ τη δικτατορία.

Και έγινε πιστευτή γιατί η πρώτη πράξη της δικτατορία ηταν η εξάρθρωση του ΚΚΕ. Στη σκέψη του απλού ανθρώπου, μα και του προϊδεασμένου ακόμα, δεν μπορούσε να σταθεί η άποψη οτι η Αγγλία, μια χώρα κατ εξοχήν «δημοκρατική» και αν ακόμα ειχε επιβάλει αυτή τη δικτατορία, δεν θα διέπραται αυτό το «έγκλημα», να συλλάβει και να στείλει εξορία ακόμα και απλές νοικοκυρές. Ακόμα και το ΚΚΕ, στα κείμενά του αναφέρει οτι πράγματι η δικτατορία ηταν Γερμανικής έμπευσης, γεγονός που σημαίνει οτι δεν μπόρεσε να εκτιμήσει σωστά ποιός απ τους δυό το αποσύνθεσε. Δεν μπόρεσε να δει, οτι το θέμα ηταν ταξικό και οχι επιλεκτικό και κυρίως οτι ενώ στα λόγια μιλούσε για τη διεθνή του κεφαλαίου, ξέχασε πως η έδρα της διεθνούς ηταν ακόμα τότε στο Λονδίνο. Και θα πρόσθετα οτι αυτή η λαθεμένη εκτίμηση ειχε τεράστιες επιπτώσεις στο Αντιστασιακό κίνημα, γιατί εκτός του οτι το αποδεκάτισε, το εγκλώβησε και το απροποσανατόλισε σε στρατηγικές και πολιτικές, που οχι μόνο συνέβαλαν και διευκόλυναν την αγγλική επέμβαση στην Ελλάδα, αλλα και την επαναφορά της φασιστικής δεξιάς στην εξουσία. Η αγγλική διπλωματία, οργανώνοντας και επιβάλονταν τη δικτατορία, φόρεσε τα γυαλιά στην Γερμανική διπλωματία, (αν οπως γράφω και πιό πάνω δεν ηταν κοινή συναινέση) και το ΚΚΕ.

Οι κομμουνιστές συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Οι φάκελλοι με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής και διεύθυνση κατοικίας, με οδό και αριθμό ειχαν παραδωθεί στη Γκεστάπο απ το Νοέμβριο του 1937. Και φεύγοντας πριν απ την κατάληψη της χώρας ο κ Μανιαδάκης, (ο Μανιαδάκης έφυγε τελευταίος) δεν δύστασαν να δώσουν εκείνες τις τρείς αξιολύπητες εντολές στους εναπομείναντες «θεματοφύλακες» της 4ης Αυγούστου Μπουραντά κλπ :α) Να παραδώσουν τους κρατούμενους και εξόριστους κομμουνιστές στους Γερμανούς. β) Να συνεργασθούν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και : γ) Να παρεμποδίσουν τη δημιουργία αντίστασης και σε περίπτωση που εκδηλωθεί να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών»!!!

Οι διάφοροι απίθανοι «παράγοντες» αλληλοϋπονομεύονται για τη διαχείρηση του καθεστώτος και την αύξηση των προνομίων σε ενα τέλμα υποκρισίας και

διαφθοράς. Οι υποτιθέμενοι «ταγοί» καιροσκόποι αποκαλύπτονται εκφυλισμένοι, απατεώνες και προδότες ακόμα της ίδιας τους τη χώρα που αργοπεθαίνει ασάλευτη, ανήμπορη να αντιδράσει, δέσμια της εξάρτησης και πρόσδεσης στα συμφέροντα, των ξένων, των εξουσιαστικών σχέσεων, των νοοτροπιών και των παραδόσεων του παρελθόντος. Οι διάφορες ηγετικές ομάδες αδυνατούν να αντιληφθούν τις κοινωνικό-οικονομικές αλλαγές και τους τρόπους παραγωγής και οδηγούνται στην παρακμή και τη σήψη. Και το βασικότερο αδυνατούν ή δεν θέλουν να δούν οτι στα σπλάχνα αυτής της σήψης, άλλοτε επινεκτικά και άλλοτε φανερά το αίτημα της ανατροπής της παλιάς κοινωννίας ειχε μπεί σε κίνηση. Εμφανίζονται και οι φορείς της αμφισβήτησης, της ρήξης και της ανατροπής.

ΟΙ φορείς αυτοί ειναι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα Σοσιαλιστικά-Αριστερα κόμματα και το ΚΚΕ, που κατόρθωσε να γίνει ο ρυθμιστής της πολιτικής ζωής του τόπου ανάμεσα στα δύο κυβερνητικά κόμματα. Το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, επιβεβαιώνει τον σημαντικό προπολεμικό ρόλο τους ΚΚΕ.

Ακόμα δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να δούν την εισβολή, γιατί πραγματικά για εισβολή πρόκειται, των λαϊκών μαζών και ιδίως της αγροτιάς στο ιστορικό και κοινωνικό-πολιτικό προσκήνιο. Τους ανθρώπους με ιδέες και ουμανιστικά οράματα, που δεν ζούν πιά στις θρησκευτικές κοινότητες κλεισμένοι στον εαυτό τους και υποταγμένοι στην στατική παράδοση. Που δεν ζητούν πιά λίγα πρόσθετα ψίχουλα. Τώρα οχι μόνο παίρνουν θέση και ασκούν εντονη κριτική, ειρωνεύονται, απομυθοποιούν και ξεγυμνώνουν την παραδοσιακή τάξη, αλλα και διατυπώνουν προτάσεις για την αμφισβήτητηση και την ανατροπή ακόμα της παλιάς τάξης πραγμάτων.

Το 1917 οι κομμουνιστές συγκλόνισαν τον κόσμο.«Αστραψε Φώς και γνώρισε ο Νιός τον Εαυτό του» που λέει ο Σολωμός

Ανθρωποι που νοιώθουν μέλη ενός πανανθρώπινου κινήματος, που προσβλέπουν και πιστεύουν οτι μπορούν να φτιάξουν εναν καλύτερο κόσμο, εναν κόσμο καινούριο τον οποίο εκατομμύρια Ανθρωποι, ενστερνίζονται ποθούν και στηρίζουν. Ανθρωποι που θα υποτάξουν όλες τις ανάγκες της ζωής και την ίδια τη ζωή τους στον αγώνα γι αυτόν τον καινούριο κόσμο. Ανθρωποι που θα στρατεύονταν στον αγώνα όταν η ζωή το καλέσει, όπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο το 1940 και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αλλα και τον εμφύλιο για να μην ταπεινωθεί η Ελλάδα.

Αντί λοιπόν, να αγκαλίασουν αυτές τις καινούριες ιδέες, αυτά τα οράματα και τα ιδανικά, που θα έδιναν τη δυνατότητα να απαλλαγεί η χώρα απ την ξένη εξάρτηση και τα βαρύδια της καθυστέρησης. Να ανασυγκροτηθεί, να εκσυγχρονιστεί και να μπεί και η χώρα μας επιτέλους στη χωρία των ανεξάρτητων και αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Να απαλλαγούνε απ την αντίληψη οτι αυτή ειναι η μοίρα μας, οτι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Να καταπολεμηθεί η μιζέρια, να γίνει έστω υποφερτή και να ομορφαίνει η ζωή μας. Να δώσει ενα καινούριο όραμα και περιεχόμενο στη ζωή. Γανζτωμένοι στα προσωπικά τους συμφέροντα, δεν μπόρεσαν να δούν οτι οι ανθρωποι αυτοί, που ενστερνίστηκαν αυτές τις Νέες ιδέες και τα οράματα, αυτοί που πύκνωσαν τις γραμμές αυτού του κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιό σημαντικό ειναι οτι ηταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι. Και πάνω απ όλα, ηταν τα φλογερά νιάτα που θα έδιναν την ορμή, τη ζωντάνια και τον ενθουσιασμό για την επιτυχία των απαραιτήτων αλλαγών.

Ηταν ολος αυτός ο κόσμος που ενστερνίστηκε τα ιδανικά του ΕΑΜ και αγωνίστηκε για την πραγματοποίησή τους. Ολοι αυτοί προσχώρησαν στο ΕΑΜ και την ΕΠΟΝ και αποτέλεσαν την αξιοθαύμαστη πανστρατειά του λαϊκού κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, και υπήρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο στην κατεχόμενη Ευρώπη.

Αντί λοιπόν, να αφουγκραστούν αυτά τα νέα μηνύματα, να τα αναλύσουν εθνικά. Δε θέλησαν ή δεν μπόρεσα να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα αυτών των ιδανικών και οραμάτων. Αυτήν την ανάγκη αλλαγής και προσαρμογής στα νέα δεδομένα. Τα δεδομένα, που οι νέες παραγωγικές δυνάμεις ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις. Βεβαια, έργο δύσκολο και επίπονο. Επρεπε, ηταν ανάγκη ειδικά μετά το κίνημα τους Μάϊ του 1935, να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ομαλού πολιτικού βίου, να επιβληθεί χρηστή και αφατρίαστη διοίκηση, να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του εθνούς. Εν όψη και του διαφαινόμενου πολέμου ηταν απαραίτητη η εθνική ενότητα και ομοψυχία. Αντί γι αυτό ερμήνευσαν τα μηνύματα του λαού ταξικά και για να μην φανεί η γύμνια και για να διατηρήσουν εξουσία και προνόμια, δέχθηκαν την αγγλική υπόδειξη και σαν λύση επέβαλαν την Βασιλο-μεταξική δικτατορία. Δυστυχώς με τον ίδιο τρόπο ερμήνευσαν και τον κατοχικό εθνικό απελευθερωτικό αγώνα του λαού.

Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον Α!, και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο, και πλήρωσε και τους δύο λόγω της εξάρτησης βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και τις δυό φορές βρέθηκε στην παράταξη εκείνων που χαρακτηρίστηκαν νικητές. Απότοκος του πρώτου η μικρασιατική συμφορά του 1922 και του δευτέρου ο καταστροφικός αδελφοκτόνος εμφύλιος πόλεμος, που επέβαλαν με τα όπλα οι Αγγλοι πρώτα και τον ολοκλήρωσαν με τα Ναπάλ οι Αμερικάνοι. Οι Αμερικάνοι που ηταν οι εμπνευστές οχι μόνο του ψυχρού πολέμου, αλλα και ονειροπόλοι της μελλοντικής αμερικάνικης αυτοκρατορίας, αντικατέστησαν την Αγγλική επικυριαρχία με τη δική τους και με την προσθήκη της ετεροδικίας. Θρονιάστηκαν σε αυτήν τη γεωστρατηγική γωνιά του πλανίτη, που θα αποτελούσε ενα γεωγραφικό και στρατηγικό σημείο τοπικού θερμού πολέμου, αλλα και ορμητήριο για την κατάληψη των υπολοίπων Βαλκανικών χωρών και βασικό προγεφύρωμα για τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής.

Τον Οκτώμβρη του 1951 ορκίζεται η κυβέρνηση Πλαστήρα-Βενιζέλου. Υπερ-κυβέρνηση ομως ειναι η Αμερικάνικη αποστολή, που αυτή καθορίζει τα πάντα. Η αποστολή έχοντας το βέτο, απαγορεύει να διατεθούν κονδύλια απ το σχέδιο Μάρσαλ, για όποιον αλλο σκοπό εκτός για τήν αριθμητική αύξηση του στρατού, τον εξοπλισμό του και την αγορά τροφίμων και καταναλωτικών αγαθων κυρίως απ τις ΗΠΑ. Ο υπερ κυβερνήτης Πιουριφόυ σε λόγο του στο Προπελλέρ Κλάμπ καθορίζει ποιά πρέπει να ειναι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης : α) οχι αυξήσεις μισθών β) οχι μεγάλες τιμές στα γεωργικά προϊόντα και γ) επιμονή στις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες κλπ. Υστερα απ αυτές τις δηλώσεις το 75% του σχεδίου Μάρσαλ, διατίθονταν για την αγορά ετοίμων αγαθών και οι στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο εκτός από αυτά που πρόβλέπονταν απ την «βοήθεια» απορροφούσαν σχεδόν και το μισό των κρατικών εσόδων.

Μετά την εκτέλεση του Μπελογιάννη και των συγκατηγορούμενων του, ο Πιουριφόυ που κυβερνά σαν υπέρτατη εξουσία, σαν Ελλαδάρχης, τρίβει τα χέρια του για τις εκτελέσεις και προσπαθεί να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση του

Πλαστήρα για εκλογές με το πλεοψηφικό σύστημα. Το σύστημα με το οποίο ο Πιουριφόυ ήθελε να φέρει τον Παπάγο στην εξουσία για να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα και να στείλουμε στρατό στην Κορέα κλπ.

Απόπειρες ειρηνική λύση της πολιτικής κρίσης, που έγιναν κατ επανάληψη αμέσως μετά την απελευθέρωση, αλλα και μετά και κυρίως η προσπάθεια της Αυστραλιανής Αντιπροσωπείας στο ΟΗΕ, για ειρήνευση στην Ελλάδα για άλλη μια φορά τορπιλίστηκαν. Την πρωτοβουλία την ειχει ο Αυστραλός Υπουργός των εξωτερικών, που ηταν και Πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσηης του ΟΗΕ, Και τη φορά αυτή οι αντιδραστικές και σκοτεινές ντόπιες και διεθνείς δυνάμεις, οχι μόνο δεν άφησαν να καρποφορήσει η προσπάθεια, αλλα και αυτούς που τόλμησαν να υπογράψουν το συγχαρητήριο τηλεγράφημα προς τον Αυστραλιανό Πρόεδρο του ΟΗΕ Εβατ, δεινοπάθησαν και κυρίως ο k .Γ Βαραζάνης, που ηταν ο μόνος Βουλευτής που το υπέγραψε. Εκτός του οτι διαγράφτηκε απ το κόμμα των Φιλελευθέρων με δήλωση του Σοφοκλή Βενιζέλου στη Βουλή, δέχονταν επιθέσεις από συναδέλφους του, που, με κραυγές «προδότη», με κλοτσιές και γροθιές τον έδιωχαν απ την αίθουσα της βουλής. Ακόμα και αυτή η εφημερίδα «Ακρόπολη» της 9 του Νοέμβρη 1948 γράφει : «Ο Βοροζάνης συρόμενος και δαρόμενος εκβάλεται (...) προς τους διαδρόμους» όπου συνεχίζεται το άγριο ξυλοκόπημα από συναδέρφους του. Γράφοντας θυμήθηκα τον συμπολίτης μας επί πολλά χρόνια βουλευτής της Δεξιάς Δημήτρη Χατζηδημητρίου, που οχι μόνο δεν έλλειπε από κανέναν τέτοιο, υπερ πατριωτικό Σόου-καυγά, αλλα δεν ηταν και λίγες οι φορές που τους προκαλούσε σφόδρα εμφορούμενος από υπερ πατριωτικά αισθήματα!

Οι αλλοι εννιά πρώην Υπουργοί ηταν : Περ Αργυρόπουλος, Νικ Ασκούτσης, Γερ Καρτάλης, Ν Κολυβάς, Κ Μανέττας, Στρατηγόπουλος, Βοράκης, Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Μπένσης και ο απόστρατος στρατηγός Δ Σακελαρόπουλος. Το τηλεγράφημα που αποτέλεσε έγκλημα καθοσιώσεως για τις εμφυλιοπολεμικές δυνάμεις ειναι οι εξής : « Η αναληφθείσα υπο της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας πρωτοβουλίας Σας, εγένετο δεκτή μετά πλήρους ικανιποιήσεως παρά της μεγάλης πλειονότητας του Ελληνικού Λαού, φρονούσης οτι ο Εμφύλιος πόλεμος, δεν πρέπει να λήξη ειμή δια συμβιβαστικών μέτρων. Εξάλου αι προσπάθεια Υμών, οπως φέρετε τα βαλκανικά έθνη εις άμεσον συνενόησιν, ειναι αι μόναι ικαναί να επαναφέρουν την ειρήνην εις τα Βαλκάνια και να εξασφαλίσουν την ανεξανεξαρτησίαν των λαών και την ακεραιότητα των εδαφών των. Χάρις εις το γόητρον της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας, είμεθα βέβαιοι οτι η υμετέρα παρέμβασις θα στεφθεί υπό επιτυχία και ο Ελληνικός Λαός θα σας εγγράψη εις την ιστορίαν του ως ειρηνοποιόν». Το τηλεγράφημα προκάλεσε έκρηξεις οργής στη Δεξιά και αναταραχή στους βενιζελικούς.

Η Δεξιά που την είχε ερχόμενος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, εγκαταστήσει αυτοπροσώπος στην εξουσία, επέσπευσε κατά δυό χρόνια νωρίτερα τη διαξαγωγή του δημοψηφίσματος για την επάνοδο της Μοναρχίας και με την ασφάλεια που της έδινε εσωτερικά η παρουσία των Βρετανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα, ειχε αρχίσει με όλα τα μέσα την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την εξουδετέρωσει της Αντιπολίτευσης χωρίς διάκριση. Η έξαψη συνεπώς των πνευμάτων και η ένταση της εσωτερικής κρίσης στην οποία και μόνο στηρίζονταν η πολιτική της Δεξιάς για την επιβολήν της, δεν επέτρεψε στην ελληνική κοινή γνώμη να συνειδητοποιήσει την έκταση και τη μορφή της διεθνούς κρίσης, μέσα στην οποία η Ελλάδα ηταν από καιρό συντελεστής αυτή

της κρίσης. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ο Τσιώρτσιλ, θα σπρώξει τα πράγματα και τον ελληνικό λαό στο Νέο Γογλοθά του Δεκέμβρη μετά την απέλευθέρωση.

Απ τα χρόνια του μεσοπολέμου, η άρνηση του λαού να δεχθεί τον τον χρονικά ακατανόητο μεγαλοϊδετισμό του Ελ Βενιζέλου, δεν έβαλε μόνο οριστικό τέρμα στην πολιτική της Μεγάλης Ιδέας,(αυτός ηταν άλλωστε ο σκοπός του) αλλα με την άρνηση αυτή έβαλε ουσιαστικά τέρμα και στον φορέα της πολιτικής της Μεγάλης Ιδέας. Επικεφαλής του Φορέας της Μεγάλης Ιδέας ηταν ο Βενιζέλος. Ο Βενιζέλος, μετά την Μικρασιατική καταστροφή ενώ αντιλήφθηκε οτι η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο, δεν μπόρεσε ή δεν θέλησε να δεί, οτι μαζί με την Μεγάλη Ιδέα έκλεισε και ο δικός του προσωπικός ιστορικός ρόλος. Η έπανοδός του στην ενεργό πολιτική το 1928, απέδειξε οτι ο Βενιζέλος ουδέποτε δέχθηκε, πολύ περισσότερο δεν πίστεψε οτι ο ελληνικός λαός αποδοκίμασε και τον ίδιο και οχι μόνο την πολιτική του φορέα της. Και οταν ήλθε η καταστροφή, αντί να βγάλει τα ανάλογα συμπεράσματα καταλόγησε την εθνική ήττα εις βάρος του Λαϊκού κόμματος, που και αυτό απερίσκεπτα και με πείσμα ακολούθησε την ίδια προδοτική του πολιτική. Επανερχόμενος στην πολιτική το 1928, προσπάθησε να προσφέρει στο λαό ενα νέο μύθο, ο οποίος θα αντικαταστούσε το μύθο της Μεγάλης Ιδέας. Ο νέος μύθος ηταν η Αβασίλευτη Δημοκρατία και η λήθη του παρελθόντος. Η λήθη όμως δεν ηταν δυνατόν να επιτευχθεί εφ όσον ο Βενιζέλος, που ηταν ο πρωτεργάτης του διχασμού δεν αναγνώριζε οτι έκλεισε ο κύκλος του και θα εξακολουθούσε να βρίσκεται ο ίδιος στο προσκήνιο της πολιτικής ζώης.

Η ταύτιση του Λαϊκού κόμματος με τη Μοναρχία, που οδήγησε στο διχασμό του 1916 και η άλογη εμονή της, να συνεχίσει (ϋστερα από...;) παρά την άρνησει του λαού την πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, που τελίκα οδήγησε στην μικρασιατική καταστροφή, την καταδίκη των έξη εις θάνατον και την εκτέλεση τους στο Γουδί, οι ακροβατισμοί του Βενιζέλου, με τη μοναρχία και οι πολιτικές παλινωδίες των δυό κοινοβουλευτικών ομάδων να συμβιβάσουν τις διαφορές, άνοιξαν το δρόμο στους Αγγλους και τον Γεώργιο να επιβάλουν την μεταξική δικτατορία.

Η συμμαχία Ανακτόρων-Μεταξά μόνο εις βάρος των ελευθεριών του λαού και κυρίως στη συντριβή των κομμουνιστών ηταν εγκάρδια. Τους ένωνε ο κοινός φόβος των δημοκρατικών δυνάμεων. Δεν έλλειπαν όμως οι ανταγωνισμοί και οι διαφορετικές κομματικές και προσωπικές επιδιώξεις. Ο Γεώργιος, μεριμνούσε για το θρόνο και τα συμφέρονταν των Αγγλων που εκπροσωπούσε στην Ελλάδα, ενω ο Μεταξάς προσπαθούσε να δημιουργήσει ενα προσωπικό καθεστώς, να παρατείνει την εξουσία, για να ετοιμάσει ενα δικό του προσωπικό στρατό. Ετσι ώστε κάποια μέρα να γίνει και η χώρα μας σαν την Πορτογαλία του Σαλαζάρ. Γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό ειχαν φέρει και το Σύνταγμα του Σαλαζάρ για μελέτη. Τα Ανάκτορα, ενω τα πρώτα χρόνια δυσπιστούσαν απέναντι στην ΕΟΝ, γιατί θα μετατρέπονταν σε προσωπικό στρατό του Μεταξά, τελικά ευλόγησαν τον εξανδραποδισμό και τη φασιστικοποίηση της Νεολαίας και ο διάδοχος Παύλος, έγινε από αρχηγός των προσκόπων που συγχωνεύτηκε στην ΕΟΝ «Γενικός Αρχηγός της ΕΟΝ»

Ο Μεταξάς μπορεί να έπαιρνε τη μεταλαβιά του στο Σίτυ του Λονδίνου, δεν σταμάτησε όμως μέχρι το «θανατό» του, να δουλεύει με σύστημα για να εδραιώσει το φασισμό και τη θέση του. Με στόχο τον εκφασισμό της Ελλάδας, σιγά σιγά απομάκρυνε όσους Υπουργούς του ειχαν επιβάλει τα Ανάκτορα

(αυτές οι αλλαγές περιείχαν και το στοιχείο της κάλυψης...) και αυτούς που ειχαν κάποια δική τους προσωπικότητα , οπως τον αντιπρόεδρο Ζαβιτσιάνος, τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, τον Γ. Λογοθετόπουλο. Το ίδιο έγινε και με την εκλογή Αρχιεπισκόπου μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

Απ αυτό ακριβώς το γεγονός πήγαζαν, οι αντινομίες του βασιλο-μεταξικού καθεστώτος στην εσωτερική πολιτική και τους εξωτερικούς προσανατολισμούς. Η κάθε πλευρά χρησιμοποιούσε τις αντινομίες αυτές για δικό της λογαριασμό. Οι «ταγοί» μας με τους διάφορους «Ελληνοχριστινικούς πολιτισμούς» δεν αυτουπονομεύτηκαν μόνο οι ίδιοι υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό και την συνείδηση του Εθνους. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι και στη «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, οι φωτοσβέστες«ταγοί» μας έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο τη «συνείδηση» του Ελληνικού Εθνους, με την έκδηλη επιθυμία και προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία ο καθένας τους ομοϊδεάτες τους. Ειχαν ετοιμάσει μέσω της «αναμόρφωσης» την μετάλλαξη της συνείδησης του λαού σε βαθμό, που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε άμεσα τον κίνδυνο να διαμελιστεί σε κομματάκια, όπως ήδη την ειχαν αδιαμαρτήρητα δεχθεί να παραχωρήθουν μέρη της για να ικανοποιήσει ο Χίτλερ, τις εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του.

Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση, ηταν εκείνη που χαροπαλεύοντας σε άνισο, μακρόχρο και αιματηρό αγώνα με τις 12 και πλέον επίλεκτες Γερμανικές μεραρχίες, με τον Ιταλικό και Βουλγαρικό στρατό κατοχής και μ όλους τους άλλους ενόπλους συνεργάτε τους που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό, οτι ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη, αλλα και οτι αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια σ ενα σκληρό και αιματηρό αγώνα ζωής και θανάτου με τους τρείς κατακτητές για να την διατηρήσει στη ζωή και να την αναστηλώσει.

Αν σήμερα θεωρούμε (και γιοτράζουμε) σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς, τη «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνους, την Επανάσταση του 1821, έτσι θα πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε και την Εποποιΐα της ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν σημείο αναφοράς για την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» αυτού του εθνους την 12 Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η χώρα και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος την 28η Οκτωμβρίου του 40. Και το λέω αυτό γιατί ούτε η έναρξης της επανάστασης, ούτε η κήρυξη του πολέμου ειναι εκ των προτέρων γνωστή η νικηφόρα κατάληξη. Μπορεί πχ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνικές της επετείους ημέρα που κήρυξε τον Α! και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο; Αν θέλουμε να έιμαστε ιστορικά σωστοί, το ίδιο ισχύει και για την 25η Μαρτίου. Κανονικά πρέπει να τη γιοτράζουμε την 1η του Γενάρη, αφού την ημέρα αυτή το 1822 συντάσσεται «Το Πρώπο προσωρινό Πολίτευμα της Ελλάδας» και εκδίδεται ψήφισμα με το οποίο

:«Το ελληνικόν έθνος, υπο την φρικώδη οθωμανικήν δυναστείαν...Κητρύττει σήμερον, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν» Αλλωστε η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου ειχε ορίσει «Ως Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασίων της την 1η Ιανουαρίου 1822»,η οποία και γιορτάζονταν μέχρις ότου εκδόθηκε το Βασικό διάταγμα το 1838.

Η 25η Μαρτίου καθιερώθηκε σαν ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838. Η ημέρα αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία που ειναι 13 Μαρτίου στο Μοριά και ή 24η Φεβρουαρίου στο Ιάσιο της Βλαχίας, οταν ο Υψηλάντης ύψωσε τη

σημαία έναξης του αγώνα με εκείνη τη συγκλονιστική έκκληση για την εθνική απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων αυτήν ακριβώς την έκκληση δεν υπερασπιστηκαν οι Φιλικοί, για αυτό και την επαναλαμβάνω.

Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821.

***ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΕ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ**.*

Εφτασε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού,ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερον! Η Φιλικη Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονιάς μας.

Σείς φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλυτέρα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το πάν, τί δεν ήθελε πράξει τώρα, ότε ο φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμίν του, ει ωλπισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεευρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης. Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Τον Υψηλάντη αυτής της έκκλησης-προκήρυξης, που ο Τσάρος τη δέχθηκε, ο Μέτερνίχ οταν έλαβε τα από την Ελλάδα προσκηνύματα, έπεισε τον Τσάρο να μην την αποδεχθεί με το αιτιολογικό οτι το κίνημα του Υψηλάντη ηταν αντιφεουδαρχικό-καρμπομάρικο.

Οπως ηταν φυσικό ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος, διεύρυνε το χάσμα που προϋπήρχε ανάμεσα στο λάο και τους ιθύνοντες. Χάσμα που παγειοποίησε και επεξέτινε η δικτατορία. Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να πολεμήσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι πολλά χρόνια και ειδικά την τελαυταία τετραετία σύμπασα η ηγεσία, (Αγγλόφιλοι και Γερμανόφιλοι) προσπαθούσε να τον πείσει-δίδασκε οτι τα καθεστώτα αυτά ηταν οι μόνες με «ανθρώπινο περιερχόμενο» μελλοντικές μορφές κοινωνικής ζωής και πολιτκής διακυβέρνησης. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», η τουλάχιστον μιας μεγάλης μερίδας που προπολλού ειχε ταυτίσει τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα. Οσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, καθώς και τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας αργότερα ούτε καν ασχολήθηκαν!

Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση, ακολουθούν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους: Ο λαός ήθελε νίκη, η κυβέρνηση να ρίξουμε λίγες ντουφεκές για «την τιμή των όπλων»

Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεθηκώθηκε σαν ενας Ανθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία. Ηθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο.Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε «να ρίψομεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας»,γράφει ο υποστράτηγος

Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του 111ου στρατιωτικού Γραφείου, ετσι ώστε να μην θιγεί το γόητρο κανενός και τρόμαζε απ την προέλαση του στρατού μας. Η κατοχή το χάσμα το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε εχθρα και ρίξη με τα πιστεύω της 4οΑυγούστιανής «ηγεσίας» και τη μοναρχία που συνέβαλε στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας και την εξυπηρέτηση των Αγγλικών συμφερόντων.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν τους κομμουνιστές για αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα και κυρίως ύστερα απ το γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αθηναϊκες εφημερίδες, με το οποίο γράμμα: «καταδίκαζε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό ειχε την υποδούλωση...καλούσε το λαό και τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την τιμή και την εθνική μας ανεξαρτησία...Η πάλη θα ειναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ενα έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφώντας τους κυνδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα εναν πόλεμο εθνικο-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το χωριό καλύβι με καλύβι, σπίτι με σπίτι πρέπει να γινουν φρούρια του Εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα...Ολοι στο αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα ειναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της».

Ανεξάρτητα από πιά γνώμη εχει ο καθένας για τον Ζαχαριάδη, πρέπει να παραδεχθεί οτι απ το οκτώμβρη του 1940, ενάμισι χρόνο πριν κηρύξει η Γερμανία τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση, με το γράμμα που έστειλε απ τις φυλακές της Κέρκυρας, ειχε περιγράψει τον τρόπο, την μορφή και το σχήμα που επρέπε να πάρει αντιφασιστικός αγώνας στον ιταλοαλβανικό πόλεμο και εν μέρει η Αντίσταση στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό καταρίπτει τον ισχυρισμό και εστω τη μομφή, που εχουν προσάψει στους κομμουνιστές οτι η ΕΑΜκική Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα άρχισε (27/9/41) μόνο μετά την κήρυξη του πολέμου της Γερμανίας στη Σοβιετική Ενωση. Μαλιστα δεν ειναι λίγοι αυτοί που ισχυρίζονται οτι η ίδρυση του ΕΑΜ, έγινε κατ εντολή της Μόσχας και οχι από πρωτοβουλία των Ελλήνων κομμουνιστών, παραβλέπωντας οτι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες, (Ανδρούτσος και Οδυσσές στην Μακεδονία) ειχαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής πιάσει τα βουνά. Τα γεγονότα αυτά εχουν καταγραφεί στη συνείδηση του λαού και την νεοελληνική ιστορία σαν γεγονότα αναμφισβήτητα.

Και αναρωτιέται κανείς καλά οι συνεργάτες, οι απόντες και αυτοί που της γύρισαν την πλάτη στις πιό κρίσιμες στιγμές. Αυτοί προκειμένου να δικαιολογήσουν τη συνεργασία και την απουσία τους απ το εγερτήριο σάλπισμα που καλούσε τον κάθε Ελληνα να κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα θα τους «δικαιολογήσει» ο ιστορικός καταλογίζοντάς τους το ακατολόγηστο. Πως να δικαιολογήσει ομως το ίδιο το καθεστώς που με όλα τα μέσα, κατασταλτικά, ιδεολογικά, διαπαιδαγωγικά κλπ, να επιβάλουν αυτήν τη άποψη σαν ιστορική αλήθεια. Τα αστικά κόμματα και κυρίως τους ανθρώπους των γραμμάτων, που είπαν και έγραψαν αβασάνιστα και ιστορικοί ακόμα οτι πράγματι α) «αν η Γερμανία δεν κήρυται τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση, οι κομμουνιστές δεν θα έκαναν Αντίσταση» και β) οτι το «Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) έγινε με εντολή της Μόσχας.»

Αλήθεια, πως θα δικαιολογήσει όλους αυτούς, που ενώ γνώριζαν οτι ο Ναζισμός εκπροσωπούσε την πιό άνανδρη, την πιό σιχαμερή τυραννία που

παρουσιάστηκε ποτέ πάνω στον πλανήτη Γή. Που ενώ γνώριζαν οτι η «νέα τάξη» θα ξαναγύριζε την κοινωνία των Ανθρώπων στην προτόγονη βαβραρότητα, θα καταργούσε κάθε νόμο, ηθική τάξη και δικαίο. Οτι θα επικρατούσε ο νόμος της Ζούγκλας στην Ευρώπη. Αυτούς που γνώριζαν οτι αυτό ηταν το περιεχόμενο της νέας τάξης;

Πως να δικαιολογήσει η ιστορία τους ανθρώπους, που γνώριζαν πως οταν ο Χίτλερ, προετοίμαζε τα εγκληματικά του σχέδια για την υποδούλωση των Ευρωπαϊκών λαών, και οταν κάποιος φίλο του τον ρώτησε με ποιόν τρόπο θα κατανικήσει την εσωτερική Αντίσταση των λαών, απάντησε με τη συνηθισμένη ξετσιπωσιά : «Σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου, γιατί θα ειναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους» Και η πρόβλεψή του αυτή επαληθεύτηκε δυστυχώς. Σ όλες τις χώρες υπήρχαν ή βρέθηκαν οι διάφοροι Πετέν, Λαβάλ και Κούϊσλιγκ να προδώσουν τη χώρα τους. Μα και στη δική μας χώρα δεν ηταν λίγα τα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα που έτρεξαν να προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους στον Χίτλερ.

Πρώτοι και καλύτεροι έτρεξαν οι (Τσολάκογλου, παρά την εξαπάτησή του απ τους Γερμανούν στον τρόπο λήξης του πολέμου) οι Μπάκοι, οι Γκοτζαμάνηδες, οι Καραμάνοι, στρατηγοί απάτριδες, πολιτικάντηδες και αρκετοί τυχοδιόκτες. Μετά οι Ράλλιδες, οι Γονατάδες κλπ. Με την πρόφαση να περισώσουν τάχα κάτι απ την καταστροφή, μα στην πραγματικότητα για να εξασφαλίσουν αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες γι αυτούς και τους δικούς τους, κυλούσαν καθημερινά ολο και βαθύτερα στη λάσπη της προδοσιάς. Δέχθηκαν να καψομεσιάζονται βοηθώντας τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας, παρέχοντας στους κατακτητές το πρόσχημα της νομιμότητας σ όλα τα απάνθρωπα κακουργήματά τους. Να τα κρύβουν απ το λαό και να παρουσιάζουν το λαό στους κατακτητές πως τα αποδέχεται, πως τα εγκρίνει, πως τάχα ο λαός ειναι ενθουσιασμένος απ τις ευεργεσίες και την σκλαβιά του. Εκριβαν απ το λαό οτι η Μακεδονία και η Θράκη, κατοχυρώθηκαν εδαφικά στους Βουλγάρους και η Ηπειρος προορίζονταν για την Ιταλική Αλβανία, οτι τα Επτάνησα και οι Κυκλάδες τα ειχαν ήδη προσαρτήσει οι Ιταλοί.

Ο κόσμος πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και το αίμαι χυνόταν άφθονο. Οι υλικές καταστροφές με την παράλληλη σωματική εξαθλίωση του λαού, καθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε και νέοι νεκροί απ την πείνα και την εξαθλίωση προσθέτονταν. Ομως ακόμα περισσότερα, βαρύτερα και σκληρότερα ηταν τα πλήγματα που προξενούσαν οι αυθαίρετες και οργανωμένες αρπαγές του πλούτους της χώρας και ειδικά των τροφίμων, που οδηγούσαν στην ηθική κατάπτωση και εξαθλίωση της Ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Που οδήγησαν αυτόν τον περήφανο λαό στους σκουπιδοτενεκέδες.

Αυτοί λοιπόν, οι ανθρωποι προκειμένου να δικαιολογήσουν τη δική τους ολιγωρία και την εθνική προδοσιά, τόλμησαν να ξεστομίσουν την πιό βαριά, την πιό φοβερή για τη χώρα και το λαό λέξη : οτι τον όποιο αγώνα έκανε ο λαός, για τη συντριβή του φασισμού και την απέλευθέρωση της χώρας, δεν το έκανε από μόνος του αλλά «κατ υπόδειξη και για λογαριασμό της Μόσχας». Βέβαια αυτή η άποψη εκτός του οτι δικαιολογούσε τη δική τους συνεργασία εξομοιώντας τους αγωνιστές με τον εαυτό τους, άνοιγε και ο δρόμος για να γίνουν αυτοί οι μελλοντικοί ήρωες αυτού του υπέροχου και αξιοθαύμαστου

αγώνα. Εναν αγώνα εθνικό-πατριωτικό, που τον θαύμασε η οικουμένη προσάρμοσαν και την τετράχρονη κατοχική ιστορία στα δικά τους μέτρα. Αυτοί που κατευθύναν αυτή την άποψη ξέρουν, οτι με το πέρασμα του χρόνου η μνήμη ατονεί και η οργή αμβύνεται.

Και για να ειναι σίγουροι έπρεπε ολοι οι αγωνιστές να σπιλωθούν σαν «εθνικοί προδότες», για να επιβεβαιωθεί η Ρήση οτι «στην Ελλάδα, καμιά, μα καμιά απολύτος πατριωτική πράξη και προσφορά δεν έμεινε ποτέ ατιμώρητη» Οση ομως προσπάθεια και αν κάνουν, οσα μέτρα και αν πάρουν και οση προσαρμογή στα μέτρα τους και κάνουν, οι απόψεις αυτές δεν θα αντέξουν στο αμόνι της ιστορίας. Και αυτό γιατί η σύγκριση ειναι εξοντωτική, Οι Αντιστασιακοι υπερασπίζονταν τη λευτεριά, την Ανθρωπιά, τον προγονικό και σύγχρονο πολιτισμό. Τον σεβασμό στην ιστορία που τιμούσαν πολεμώντας οι ίδιοι, ενώ αυτοί προκειμένου να επιβιώσουν για να σφετεριστούν ξανά την εξουσία και τα προνόμια τους, αλλοι συνεργαζόμενοι και άλλοι αναζήτησαν απάνεμα λιμάνια ειχαν προαποφασίσει να βιάσουν την ιστορία.

Τέτοια αθλιότητα, τέτοια ξετσιπωσιά, τέτοια ύβρις και τέτοια αγνωμοσύνη για Ανθρώπους, που συναισθανόμενοι τους κινδύνους που διέτρεχε χώρα και λαός μετά την κατάκτηση οχι μόνο άκουσαν το εγερτήριο σάλπισμα, αλλα οταν ο αγωνιστής οργανωμένος στις πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ, αποφάσιζε να ενταχθεί στο ένοπλο τμήμα του : τον ΕΛΑΣ την ώρα που έπαιρνε το όπλο στα χέρια του από τον επικεφαλής της μονάδας του, τα πρώτα λόγια που έλεγε ηταν «... ορκίζομαι Σέ Σένα, Ω Ιερή Πατρίδα !...Το όνομά Σου θα γίνει στο εξής ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου». Μόνο άνθρωποι ανιστόρητοι, ασυνείδητοι, πρόχειροι και επιπόλαιοι. Μόνο άνθρωποι χωρίς επίγνωση των λόγων και έργων. Ανθρωποι άσχετοι, πορωμένοι και εχθροί της πατρίδα, θα μπορούσαν να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα εις βάρος της πατρίδας και να ξεστομίσουν τέτοια λόγια γι αυτούς που πρόσφεραν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για να ξεσκλαβωθεί η Ελλαδίτσα μας απ τα γαμψά νύχια του φασισμού. Και το ακόμα πιό τραγικό η συμμετοχή τους στην Αντίσταση τους στερούσε το δικαίωμα να λέγονται και να ειναι ανθρωποι.

Ο κατοχικός αγώνας συλλογικός και ατομικός, ηταν ενα κορυφαίο γεγονός. Ειχε και αυτός ο αγώνας τις Σαλαμίνες του, τους Μαραθώνες του, τα Κιούγκια, τα Αρκάδια, τα Ψαρά, τα Δραγασάκια και τις Αραπίτσες του. Αν, δε πάρουμε υπόψη τα σύγχρονα πολεμικά μέσα που έπρεπε να αντιμετωπίσει ο κάθε αγωνιστής και τα δεινά που ειχε υπέστει ο λαός, εκτός απ το κατεστημένο που τον αγνόησε, τον καταδίκασε και για να μπορέσει να εξοντώσει τους συμμετέχοντες στον αγώνα τον χαρακτήρισε σαν το «μεγαλύτερο έγκλημα και εθνική προδοσιά», σημαίνει πως τυφλωμένοι απ τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα, δεν δύστασαν να αγνοήσουν και να μήν αποδίδουμε την πραγματική σημασία που ειχε για τη χώρα και το λαό μας ο αγώνας του 1940-45. Σε τίποτα δεν υστερούν τα Καλάβρυτα απ το Δραγασάκι , ο Χορτιάτης απ το Κούγκι, το Κούρνοβο και Δίστομο απ το Αρκάδι, η Κατράνιτσα και το Μεσόβουνο απ την Αραπίτσα και τόσα αλλα έξ ίσου φρικτά ολοκαυτώματα.

Αντί να αναγνωρίσουν αν οχι να ομολογήσουν, οτι ολα αυτά που έκαναν και είπαν για το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ειχαν ενα συγκεκριμένο σκοπό και στόχο. Στο στόχαστρο ηταν οι Νέες λαϊκές δυνάμεις που βγήκαν στο προσκήνιο. Οι δυνάμεις που θα πίεζαν για να σπάσουν τις παλιές κλειστές

σχέσει και φόρμες ζωής και παραγωγής, αναζητώντας τρόπους να εκδηλωθεί το καινούριο ανεξάρτητο πνεύμα και να λειτουργήσει σε μια άλλη διάσταση η πολιτική, η οικονομική και η κοινωνία. Κυρίως να απελευθερωθεί γενικότερα η Ανθρώπινη σκέψη και δράση. Τώρα πιά ηταν έκδηλη και η ανάπτυξη του διεθνισμού και της οικουμενικότας. Ξέφευγε και αυτή απ τις στενές μυθολογικές παραδόσεις και αναζητούσε ελεύθερα τις αρχές που διέπουν τη φύση και τη ζωή. Φορέας γι αυτές τις ριζικές μεταλλάξεις και τρόπο σκέψης ηταν η Αριστερά-το ΕΑΜ.

Το ΕΑΜ όμως ειχε περγαμηνές αγώνων και θυσιών, αναγνωρισμένες και αποδεκτές οχι μόνο απ το λαό αλλα και απ την οικουμένη. Αυτές ακριβώς τις περγαμηνές, τους αγώνες και τις θυσίες ειχαν στο στόχαστρο οι δυνάμεις της συντήρησης και της αντίδρασης. Αυτές και τους φορείς τους ήθελαν να εξοντώσουν.

Στον ιδεολογικό και πολιτικό-κοινωνικό τομέα, οι αντιδραστικές και κυρίως οι σκοτεινές δυνάμεις, και οι Αγγλοι που καθοδηγούσαν τα γεγονότα, ήξεραν οτι χωρίς την εξόντωση του φορέα της Αντίστασης και την αποσιώπηση της προσφοράς του, δεν μπορούσαν να αρθρώσει λέξη, για συμμετοχή και προσφορά προς το λαό και την πατρίδα. Γι αυτό και φρόντιζαν, οχι απλώς να θυμίζουν αλλα και να υπερ τονίζουν αυτά που ενοχλούσαν την Αντίσταση και να κρύβουν συστηματικά αυτά που δεν ήθελαν να θυμούνται. Στο πνεύμα αυτό εχει γραφτεί η ιστορία του 21 και αυτή του 1940-1944, μα και αυτή του 1945-1947 και το «δίκαιο» και η «αλήθεια» πήγε με το μέρος αυτών που ειχαν τα μέσα να επιβάλουν αυτά που ήθελαν, μα και να κρύψουν αυτά που δεν ήθελαν.

Η φεουδαλική αριστοκρατία το 21, ταυτισμένη με τον κλήρο που έλεγχε τα πάντα και την μοναρχία ηταν αυτό που τους εδωσε τη δυνατότητα να επιβάλουν στους αστούς τον ιστορικό συμβιβασμό και να γράψουν και την ιστορία στα δικά τους μέτρα. Το ίδιο περίπου έγινε και με τη συγγραφή της ιστορίας του 1940-1974.

Για την υλοποίηση αυτού του «πολυπόθητου και πολύτιμου στόχου» στην Ελλάδα του 1945, δεν ηταν ανάγκη να εισαι ένοχος για να φοβάσαι οτι μπορεί κάποιος να σε στείλει εξορία, φυλακή και στο απόσπασμα ή και να σε σκοτώσει καθ όδων, χωρίς να του ζητηθούν ευθύνες, μα ούτε και τον λόγο για τον οποίο σκότωσε εναν Ανθρωπο. Αντίθετα ο άνθρωπος αυτός θα καταξιωθεί και σαν ο κατ εξοχήν «έλληνας» και οταν έρθει η ώρα κατανομής αξιωμάτων, θα ειναι μεταξύ των ανθρώπων που θα επιβραβεύονταν πρώτοι για την ...

Οι ανθρωποι αυτοί που χειραγώγησαν τη μνήμη για ιδεολογικούς λόγους δεν ειχαν τύψεις, επειδή απλούστατα δεν ειχαν εθνικό-πατριωτική συνείδηση. Και πράγματι δεν ειχαν γιατί αν είχαν δεν θα έκαναν το ΠΑΝ για να τελειώσουν με την «Ελλάδα του Βουνου». Με την μεγάλη ψυχή και γεωγραφία εκείνης της Γενιάς. Και αυτό γιατί τους ενδιέφεραν μόνο τα ταξικά και ατομικά τους συμφέροντα. Η πείρα υπήρχε. Εκαναν και με την Εθνική Αντίσταση ό,τι έκαναν και το 21. Οταν για τους ίδιους λόγους ασελγούσαν πάνω στο Νεανικό σώμα της Ελλάδας, οταν φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική του Νεοσύστατου Εθνους. Οπως τότε εκμηδένιζαν την ψυχή της Επανάστασης, τον Κολοκοτρώνη και χλέβαζαν τον σημαντικότερο ιστορικό αγώνα του λαού μας, σαν προϋπόθεση για να εγκαταστήσουν τους αποικιοκρατικούς θεσμούς και δομές. Ετσι και τώρα για να μηδενίσουν την αξία και να περιόρισουν τη ανθρωπο-γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης, δολοφόνησαν την ηγεσία της. Με αντάλλαγμα να

εξασφαλίσει την προστασία των ξένων, που οπως παλιά ηταν οι φύλακες άγγελοι των συμφερόντων τους.

Η Εθνική Μνήμη δεν μπορεί να ειναι επιλεκτική. Πολύ περισσότερο δεν μπορεί να ειναι ταξική. Η Ελληνική πολιτεία, πότε δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας και την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης. Εκανε το αντίθετο. Επειδή ηταν απούσες οι αντιδραστικές δυνάμεις, για να μην φανεί η γύμνια και η έκταση του εγκλήματος που διέπραξαν για αλλη μια φορά εις βάρος του λαού και της χώρας, την διαστρέβλωσε την παραποίησε και την καταχώνιασε, με απώτερο σκοπό να την πρασαρμόσει στο μέλλον στα δικά της μέτρα. Μα και αυτά τα λίγα που εχουν γραφτεί υπέρ που λαού γενικά και των αγωνιστών ειδικά το 21τα έγραψαν οι ξένοι. Οι φιλέλληνες και δεν μπορούσαν να τα διαστρέψουν, να τα αλλιώσουν και να τα προσαρμόσουν στα δικά τους μέτρα.

Τρανή και αδιάψευτη απόδειξη αποτελεί ο Μακεδονικός αγώνας του 21, και ο αγώνας του 1912. Αφού δεν συμμετείχαν οι φιλέλληνες να καταγράψουν τη συμμετοχή και τη δράση του λαού και να εξάρουν οπως έγινε για το Μοριά και τη Ρούμελη τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία τον αγωνιστών, ο Μεκεδονικός αγώνας αν δεν καταχωνιάστηκε στο σύνολό του, αναφέρεται με πέντε αράδες όλο κι όλο. Και κυρίως αποσιωπάται η ξεχωριστή σημασία και συμβολή του Μακεδονικού αγώνα, σε σχέση με αυτή του Μοριά και της Ρούμελης, που λόγο γεωστρατηγικής σημασίας δεν μπορούσαν να πίστεψουν ή και να ελπίζουν ακόμα στην απελευθέρωση τους, ενώ για τη Θεσσαλία και ειδικά την Μακεδονία για λόγους Γεωστρατηγικούς ηταν δεδομένο οτι θα απελευθερωθεί οπως ο Μοριάς και η Ρούμελη το 21.

Το γεγονός αυτό το γνώριζαν οι Μεκεδόνες αγωνιστές. Κι όμως οχι μόνο αγωνίστηκαν κάτω απ πολύ πιο δύσκολες συνθήκε και έγραψαν την «ανύπαρκη» ιστορία στον Μακεδονικό χώρο, αλλα και οταν οι αγωνιστές ενέγγραψαν εκείνες τις υποθήκες, που θα πιστοποιούσαν στην παγκόσμια και ειδικά στην Ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ειναι ελληνική και όταν αυτό ο λαός της Μακεδονίας στο σύνολό του το συνειδητοποίησε αυτό και αφού διαδιαμόρφωσαν και τις δομές εκείνες, που θα διατηρούσαν άσβεστη αυτή τη φλόγα, δεν επαναπαύτηκαν στις δάφνες.

Οσοι επέζησαν των πολλών και άνισων συγκρούσεων κατέβηκαν στη Ρουμελη και το Μοριά. Πολέμησαν στο πλευρό των συναγωνιστών τους, έτσι ωστε να διαμορφωθεί εστω μόνο στο χώρο του Μοριά και της Ρούμελης η Νεοελληνική εθνική και κρατική οντότητα. Αυτά οσον αφορά το 21. Υπάρχει ομως η ίδια ιστορική αποσιώπηση και για τον μακεδονικό αγώνα του 1912.

Βέβαια παρά την αποσιώπηση του Μακεδονικού αγώνα κανένας δεν πιστεύει οτι ο αγώνας για την απελευθέρωση της Μακεδονίας άρχισε με το Κομητάτο. Βέβαια και το Κομητάτο και ιδίως τα τοπικά, αλλά τον κύριο, αποφασιστικό και καθοριστικό ρόλο τον έπαιξε ο Μακεδονικός λαός, με βάση τις υποθήκες που έγγραψαν και τις δομές που διαμόρφωσαν οι αγωνιστές του 21. Υποθήκες και δομές που ακολούθησε πιστά και σύσωμος ο Μακεδονικός λαός, χτίζοντας μέρε την μέρα και πέτρα την πέτρα την υποδομή εκείνη πάνω στον οποία θα στηρίζονταν και θα μπορούσε να δράση το Κομητάτο και αργότερα ο στρατός το 1912.

Ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ειχε μόνο νέες ιδέες, ιδανικά και οράματα. Η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε τις πρωτιές. Η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό και ακτινοβολία ηταν το κατέβασμα της Χιτλερικής (Βάστικας) από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα. Ειχε την μαζικότερη από όλους τους λαού συμμετοχή στον αντικατοχικό και αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Εναμισι εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, εννενήντα (90,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό τον (ΕΛΑΣ), τριακόσιες πενήταν (350,000) χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απ τους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Ειχε τριακόσιες πενήντα (350) ημερησίες και εβδομαδαίες εφημερίδες και ενα τεράστιο αριθμό περιοδικών και εκατοντάδες πολιτιστικές λέσχες. Δεν υπήρχε πόλη και χωριό, που να μην εχει τις δικες του τοπικές εφημερίδες, περιοδικά και λέσχη. Αυτήν την λαϊκή ομοψυχία, θέληση και δύναμη ήθελαν να εξοντώσουν με τη φωτιά και το σίδερο.

Ετσι φτάσαμε η Ελλάδα να ειναι η μόνη χώρα της Ευρώπης, που ενω βρέθηκε στο στρατόπεδο των νικητών, οι φασίστες συνεργάτες των κατακτητων, οι δοσίλογοι και οι προδότες για μιά ακόμα φορά στραγγάλισαν τη δημοκρατία. Το Αντιστασιακό κίνημα βρέθηκε υπο το κράτος της λευκής τρομοκρατίας. Εκατοντάδες δολοφονήθηκαν και καθημερινά δολοφονούνταν αναίτια στους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες βρέθηκαν στις εξορίες και στις φυλακές και εκατοντάδε χιλιάδες διώνταν. Και όλο αυτό το μακελιό έγινε στο όνομα της διάσωσης της προπολεμικής «δημοκρατίας» που «κινδύνευε» απ το λαό της.

Οι εκλογές του Μάρτη του 1946 ηταν μια κρίσιμη καμπή, καθώς αντιπροσώπευαν την τελευταία ευκαιρία ειρηνικής εξέλιξης μετά τον εφιάλτη της κατοχής και την ώμη ιμπεριαλιστική ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Επέμβαση που οδήγησε στη σύγκρουση του Δεκέμβρη. Η ευκαιρία αυτή ομως χάθηκε παρά τις αλεπάλληλες εκκλήσεις της Αριστεράς και του λαού γενικότερα για συμφυλίωση. Η εκδικητική δεξιά κυβέρνηση με επικεφαλής τον Ντίνο Τσαλδάρη, επιβάρυνε την ήδη πολωμένη πολιτική κατάσταση. Πριν ακόμα απ τις εκλογές, η άλογη βία, η λευκή τρομοκρατία και η κάθε είδους αυθαιρεσίες, και δεδομένα που συνέβαλαν στην υποτίμηση της Ανθρώπινης ζωής, ετσι ώστε να μπορεί να την αφαιρεί ατιμώρητα και μάλιστα επιβραβευμένα ο κάθε παρακρατικός και η πολύμορφη καταπίεση της Δεξιάς, οδήγησε τους πρώην αντάρτες του ΕΛΑΣ πίσω στα βουνά, προκειμένου να μην δολοφονηθούν απ το παρακράτος, το επίσημο κράτος και τους διάφορους συμμορίτες που ειχαν οργανώσει, εξοπλίσει και καθοδηγούσαν οι ίδιοι Αγγλοι και χρησιμοποιούσε η Δεξιά.

Στη συγκαιρία του επερχόμενου τέλους του Β! παγκοσμίου πολέμου οι μεγάλοι μας Σύμμαχοι, ξέχασαν τις υποσχέσεις τους για την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, σύμφωνα με τον χάρτη του Ατλαντικού και της συμφωνίας της Τεχεράνης. Στα πλαίσια της εξυπηρέτησης των δικών τους εθνικών συμφερόντων, ξέχασαν τους αγωνιστές του λαού μας, τις θυσίες, την προσφορα σε αίμα και τις ανυπολόγιστες υλικές ζημιές, και ο καθένας τους χωριστά, οι Αγγλοι για την εξυπηρέτηση των μητροπολιτικών τους συμφερόντων, οι Αμερικάνοι των μακρόχρονων γεωπολιτικών τους επιδιώξεων και οι Ρώσοι για την εξασφάλιση της ησυχίας τους, στις χώρες που αποτελούσαν τους άμεσους τακτικούς και επιδιωκόμενους στόχους τους.

Η Γεωπολιτική θέση της χώρας μας, βρέθηκε να ειναι στο κέντρο των δικών τους άμεσων στρατηγικών συμφερόντων. Ετσι τον Οκτώμβη του 1943 στη Μόσχα, οι ηγέτες των τριών Μεγάλων δυνάμεων, στην ιστορική τους συνάντηση με το παραπάνω θέμα, και οσα αλλα περιλαμβάνονταν στη σφαίρα της διεξαγωγής του πολέμου, που έφτανε στο τέλος του, μοίρασαν τις σφαίρες επιροής του καθενός, στο στρατηγικό σημείο των Βαλκανίων.

Ετσι μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, η χώρα μας βρέθηκε και με τους νεοκατακτήτες Αμερικανούς, οπως ειχε βρεθεί και το 1821 με τους Αγγλους, που σαν αυτοκρατορική τότε δύναμη ακολουθούσε και εφάρμοσε για εκατόν είκοση χρόνια εις βάρος της Ελλάδας, μια πολιτική που ουσία και περιεχόμενο στο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και ειδικά του Αιγαίου και τη λεκάνη της Μεσογείου ηταν: Να μήν επιτρέψει στη Ρωσία επι Τσάρου και αργέτερα της ΕΣΣΔ να μεγαλώσει και την Τουρκία να μην αδυνατήσει και μικραίνει σε μέγεθος. Την ίδια πολιτική εφαρμόζει απ το 1947 και η Αμερική. Μια πολιτική που αντιστρατεύτηκε και εξακολουθεί να αντιστρατεύεται πολύλπευρα τα εθνικά μας συμφέροντα: Κύπρος, καθημερινή αντιπαράθεση, επερξοπλισμούς, αμφισβητήσεισκλπ.

Η Αγγλία και η Γαλλία πριν απ την εισβολή της Ιταλίας στη χώρα μας ειχαν δηλώση πως αν η χώρα μας δεχθεί επίθεση θα προστρέξουν σε βοήθεια. Η Γαλλία ειχε ήδη καταληφθεί πριν εισβολή της Ιταλίας, η Αγγλία ομως που η Ελλάδα ηταν η μόνη χώρα που της ειχε μείνει σύμμαχος μετά την επίθεση της Ιταλίας στις αρχές του 1941 έστειλε ενα στρατιωτικό απόσπασμα σαράντα (40) περίπου χιλιάδων ανδρών.

Ομως οταν ηρθαν οι Αγγλοι στην Ελλάδα ελληνό-ιταλικός πόλεμος βρίσκονταν περίπου στα μέσα του χρόνου διεξαγωγής του. Τα μηνύματα για βοήθεια των Γερμανών στους Ιταλούς ηταν δεδομένη. Μπορεί ο Μεταξάς να έπαιρνε την μεταλαβιά του στο Σίτι του Λονδίνου, ετσι ομως οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη και την Ασία, ο Μεταξάς ειχε αρχίσει οχι μόνο να αλληθωρίζει προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς, αλλα και να διαμορφώνει και τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να ολοκληρώση το όνειρο της ζωή του. Μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο η προσφορά της Αγγλίας σκοπό ειχε να ανισχύσει το βασιλιά και να αποτρέψει τον Μεταξά απ κάποια κίνηση. Φαίνεται πως ο Μεταξάς δεν παρέκλινε απ την προσπάθεια, γι αυτό και μόλις ηρθε το Αγγλικό απόσπασμα στην Ελλάδα ο Μεταξάς...

Βέβαια το μοίρασμα σε ζώνες επιρροής των Βαλκανίων έγινε. Εμεις σαν εθνος, σαν κίνημα εθνικό-απελευθερωτικό είχαμε την κακή τύχη ο ενας να μας εγκαταλείψει και οι αλλοι δυό οχι μόνο δεν θέλησαν να αποδεχθούν την συνεισφορά αλλα και ούτε συγχώρεσαν ποτέ το λαό μας για το μεγαλείο των επιδιώξεων της Εθνικής μας Αντίστασης. Ενα μεγαλείο συνεισφοράς και θυσιών που δεκάδες χιλιάδες Ελληνες πολεμιστές στον Αλβανικό και Μακεδονικό Μέτωπο και στη Μάχη της Κρήτης και εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες και Ελληνίδες στην τετράχρονη Εθνική Αντίσταση που σκοπό είχε: ΕΛΛΑΔΑ ΑΚΕΡΑΙΑ, ΕΘΝΙΚΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ-ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ-ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ- ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, που ειναι αναγκαίο στάδιο για κάθε κατοπινή Κοινωνική Αλλαγη, για την οποία θα αποφάσιζε κυριαρχικά ο Ελληνικός Λαός πότε-πως και ποιά αλλαγή θα πραγματοποιούσε αν οι «σύμμαχοι» δεν την ματαίωναν δυναμικά με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση τον Δεκέμβριο του 1944.

Η μοιασιά έγινε. Τώρα πλέον έπρεπε να παρθούν και εκείνα τα πρακτικά μέτρα που θα υλοποιούσαν αυτή τη μοιρασιά. Η πρώτη φάση ηταν η επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, ακολούθησε η συμφωνία της Βάρκιζας και ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ. Τώρα πιά το λόγο ειχαν οι συνεργάτες των κατακτητών και οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι. Το ΕΑΜ ομως εξακολουθούσε να διατηρεί την επιρροή του στο λαό. Επρεπε πριν οδηγηθεί η χώρα στις εκλογές να περιοριστεί αυτή η επιρροή το πολύ στο 10%. Το έργο αυτό θα το αναλάμβανε η «καλή» και «δίκια» οργάνωση και διαξαγωγή των εκλογών και η βία. Η λευκή τρομοκρατία και το αβέβαιο της ζωής, ετσι ωστε και οι «διεθνείς» παρατηρητές να επιβεβαιώσουν το ποσοστό του 9% που «συγκέντρωσε» η αποχή που κήρυξαν οι πολιτικές δυνάμεις που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ομως παρά το μακελιό, η Ελλάδα μετά τον εμφύλιο πόλεμο κάθε άλλο παρά πρότυπο δημοκρατίας αποτελούσε. Η πικρία που ίσως αναπόφευκτα προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος, θα έριχνε οπωσδήποτε μια μακροχρόνια σκιά στην πολιτική και τη ζωή του λαού για αρκετές δεκαετίες, όπως ακριβώς ειχε συμβεί και με τα πάθη που ξεσήκωσε ο Εθνικός Διχασμός στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου. Διχασμός που στάθηκε η αιτία οχι μόνο να διαστρέψει αλλα και να αποπροσανατολίσει όλη την πορεία της μεσοπολεμικής πολιτικής και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης της χώρας.

Και ενώ όλοι κόμπαζαν οτι αυτό το ανατριχιαστικό μακελιό γίνονταν για τη διάσωση της δημοκρατίας, πολύ γρήγορα έγινε φανερό οτι πρωταρχικός σκοπός όλων των μετεμφυλιακών κυβερνήσεων κύριο μέλημα και στόχο ειχαν την περιστολή της Αριστεράς τόσο στο εσωτερικό, οσο και στο διεθνές πεδίο παρά την οποιασδήποτε σοβαρή προσπάθεια μεταρύθμισης και ανασυγκρότησης της κοινωνίας. Οσο για τον ισχυρισμό οτι το απάνθρωπο αυτό μακελιό, έγινε για τη διάσωση της δημοκρατίας, θα μπορούσε να τον προβάλει κανείς μόνο σε περίπτωση που η χώρα βίωνε, προπολεμικά ή κάποτε στο παρελθόν την πραγματική, εστω αστική δημοκρατία και για μήν τη στερηθεί ο λαός, ας θυσιάζαμε αυτούς που την «επιβουλεύονταν». Μόνο αυτός που θύμαται να ειχε βίωσε αυτήν τη ιδεώδη Δημοκρατία που επικαλούνταν θα μπορούσε να το επικαλεσθεί αυτό.

Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ηταν πρωτοφανή ή ειχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρό μας αρκετούς αιώνες, οσον αφορά τα μέσα του πολέμου και τη συμπεριφορά των εμπολέμων. Τα πολεμικά μέσα ηταν πολυφονικά, ταχυκίνητα, ευθύβολά και μακρύβολα, και η συμπεριφορά οχι μόνο βάρβαρή, απάνθρωπη αλλά και κτηνώδης. Αλλη μια διάκριση σε σχέση με τον Α! Παγκάσμιο πόλεμο, ειναι οτι δεν υπήρχε αυτό που το έλεγαν και εννοούσαν τότε μετώπισθεν. Το απυρόβλητο. Παντού γίνονταν επιχειρήσεις.

Η κατοχή ηταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανυσυχία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές. Οι ηθικοί φραγμοί οδηγήθηκαν σε κατάπτωση. Οι κατακτητές δολοφονούν την μικρή και αναιμική οικονομία της χώρας, με την υποχρέωση που μας επέβαλαν να διατρέφει ή χώρα μας τα στρατευμάτων κατοχής και οι διάφορες μονάδες να ερημώνουν κατά βούληση την ύπαιθρο με τις επιτάξεις και τις αρπαγές απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Ο αγώνας για την ύπαρξη πήρε τη θηριώδη

σφραγίδα στην ψυχολογία του ανθρώπου. Ο λαός γενικά και το προλεταριάτο ειδικά καταδικάζεται στην αναδουλειά και την πείνα. Στην ίδια θέση βρέθηκαν και οι μισθωτοί. Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, αυτός ο τραγικός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, έχασε κάθε ισορροπία. Το κρυφό μαρτύριο έγινε φανερό. Σιγά-σιγά αποσκελετώθηκε αυτός και η οικογένειά του.

Και για τους μιστωτούς άνοιξε πλατύς ο δρόμος για το θάνατο. Οι μικροί και οι μεσαίοι εισοδηματίες και πολλοί, γλυκά αποκοιμισμένοι επάνω στην επανάπαυση της εξασφαλισμένης ζωής, ξύπνησαν έκπληκτοι μπροστά στο τραγικό φάσμα της πείνας.Το ίδιο και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, παρ όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγροτικών προϊόντων. Η μαύρη αγορά δολοφωνούσε ψυχές, διέλυε οικογένειες και έκλεινε σπίτια.Τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαινουν στην επιφάνεια και έδειχναν τον πραγματικό τους πρόσωπο με τις απειλές, τις κλοπές, τις βιοπραγίες και τις δολοφονίες. Η αβεβαιότητα για το αύριο πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα. Η εγκατάλειψη απ την «ηγεσία» προβλημάτιζε το λαό.

Οι φασιστικές ελληνικές εφημερίδες, που τώρα πιά δεν χρειάζεται να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα, δηλητηριάζουν ασύστολα την κοινή γνώμη και την προέτρεπαν να συνεργαστεί με τους κατακτητές. Η «Εστία»στις 29/4/41, ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και την επομένη 30/4/41,η «Καθημερινή»έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα άπλα. Αλλά ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ. Δια την πραγματική ειρήνευση, χρειάζεται και ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων, η γοργή επάνοδο των είς την ψυχικήν γαλήνην δια να προσαρμοστούν με όλην την ενεργητικότα είς τα πολλαπλά καθήκοντα, τα οποία τους επιβάλλει η Νέα τάξης πραγμάτων».

Η εγκατάλειψη, το χάος και η δυστυχία που ακολούθησε απ την κατάρευση του μετώπου και η πεποίθηση της νίκης του άξονα, σε συνδιασμό με τα πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερεμανοί: οι Αυγουστιανοί, αυτοί που τα συμφέροντά τους ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα-μεγαλοαστική τάξη, μεγαλέμποροι, εισαγωγείς, βιομήχανοι, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός), συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μόναδικό στόχο ειχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανυσυχία για το μέλλον της. Και οταν αρχισαν οι πρώτες Αντιστασιακές κινήσεις, αυτοί άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές να οργανώνουν ένοπλα τμήματα καταπολέμησης κάθε Αντιστασιακής δράσης. Με αποκορύφωμα την δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας».

Και ενώ αυτά έλεγαν και έκαναν, μετακατοχικά οι απόντες του μεγάλου σηκωμού διαμόρφωσαν το βολικό σχήμα μέσα στο οποίο χωρούν όλοι και κυρίως οι πολέμιοι και οι απόντες της Αντίστασης έλεγαν : «Κατελήφθη η χώρα, όλος ο κόσμος ηταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσος πόλεμο με στους κατακτητές. Μάλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντεθνικόφρονες ιδέες ακόμα, ενώ ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος εθνικόφρανας. Αν προλάβαινες μπορούσες εύκολα να κάνει ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Αφού λόιπον, ετσι ειχαν τα πράγματα αναρωτιέται κανείς: γιατί δεν τους κάηκε καρφί για τον «εθνικόφρονα» λαό και την Ελλάδα; Γιατί η Ελλάδα, που απ το 21 ηταν «Νοικοκύρης» στον τόπου οπως μας έλεγαν στο σχολείο, το στρατός και την υπόλοιπη καθημερή ζωή, γιατί η Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού πολιτισμού» και της ΕΟΝ, αμέσως μετά κατάληψη απ τον άξονα αυτοδιαλύθηκε; Αφού λοιπόν, ο «καθένας εύκολα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει και να γίνει και ήγετης ακόμα γιατί η «ηγεσία» δεν ανέλαβε η ίδια την ηγεσία της Αντίστασης, αλλα εγκαταλείψανε την κατακτημένη χώρα και άφησαν την πρωτοβουλία στους τρισκατάρατους κομμουνιστές, Σοσιαλιστές και Δημοκράτες πατριώτες; Και το κυριότερο πώς μια χώρα με προϊστορια και ιστορία αιώνων, έγινε απ την μιά στιγμή στην άλλη ξέφραγο αμπέλι; Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ; poyrkoya που λένε και οι Γάλλοι ; Μπορεί η μνήμη με τον καιρό να ατονεί και η οργή να αμβύνεται, ο απροσμέτρητος κυνισμός ομως, οταν προέρχεται απ τους απόντες και κυρίως απ αυτούς που συνεργάστηκαν με σκοπό να πολεμήσουν την Αντίσταση εξοργίζει.

Αυτές ειναι παιδαριώδεις απλουστεύσεις και σαν τέτοιες αποτελούν κακό παράδειγμα για ενα λαό σαν το δικό μας. Τα πράγματα δεν εξελήχθηκαν τόσο ειδυλιακά. Γι αυτούς που συμμετείχαν στα γεγονότα, αυτό που έγινε και σώθηκε η Ελλάδα, απ τον αφανισμό και από εκεί που την οδηγούσαν οι πρώην «τάγοι», δεν ήταν προϊόν της τύχης, της σύμπτωσης ή κάποιας αλλης συγκυρίας, αλλα αποτέλεσμα μακρόχρονου προβληματισμού και δράσης των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων και των απλών Ελλήνων. Αυτών των δυνάμεων που αποφάσισαν και είπαν:

«...Ορκιζόμαστε είς Σέ, ω Ελλαδίτσα μας, οτι είς το εξής:» Συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μας. Το ονομά Σου ο οδηγός των πράξεων μας και η ευτυχία Σου θέλει ειναι η ανταμοιβή των κόπων μας». Αυτό ηταν το κύριο και το βασικό περιεχόμενο του όρκου που ο ΕΛΑΣίτης έδινε όταν κατατάσσονταν στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.

Ορκος-εγγύηση για την διάσωσει, διαφύλαξη και μέσω του αγώνα εμπλουτισμό της κιβωτού των Ιερών και των Οσίων του Γένους και τις παρακαταθήκες των προγόνων. Σαν απόγονοι του 21, με ευλάβια τα φύλαγαν και τα μελετούσαν στα σύγχρονα κρυφά Σχολειά. Τα Πανεπιστήμια και στους χώρους της πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας, στους ξερούς βράχους της εξορίας, τις υγρές και σκοτεινές φυλακές στις φτωχό-συνοικίες των μεγάλων πόλεων, τις γειτονιές και την ήπαιθρο απ τον απλο λαό. Εκεί κούρνιαζαν οι αναμνήσεις των αγωνιστών προγόνων και οι ιδέες για λευτεριά και δίκιο. Για ενα καλύτερο κόσμο. Ενα κόσμο που στο κέντρο της προσοχής του θα εχει τον Ανθρωπο και οχι τα αντικείμενα. Για εναν κόσμο Ανθρώπινο.

Για να μείνει άσβεστή η φλόγα των Ιερών και Οσίων του γένους και για τον Ανθρώπινο κόσμο οι κομμουνιστές κατηγορήθηκαν «Ουτοπιστές, ρομαντικοί, παρανοϊκοί, μιάσματα και πράκτορες ακόμα». Και το πιό τραγικό ειναι οτι πολιτεία και Εκκλησία, συμφωνούσαν απόλυτα στην εμφυλιοπολεμική διαίρεση της κοινωνίας. Η μέν πολιτεία με το Σλόγκαν «οτι έχουμε υποχρέωση απέναντι στη νέα γενιά να καθαρίσουμε και να της παραδώσουμε μια κοινωνία απαλλαγμένη απ το μίασμα του κομμουνισμού» η δε Εκλησία : «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και οι βασανιστές μας το σλόγκαν αυτό το διαλαλούσαν στη διαπασών και οι

στρατιωτικοί κυρίως Ιερείς οταν το έδαφος ηταν πρόσφορο το χρησιμοποιούσαν.

Και αναρωτιέται κανείς, ποιός πράκτορας θα αφιέρωνε τη ζωή του όπως έκαναν πολλές χιλιάδες κομμουνιστές; Οι θυσίες των κομμουνιστών όπως είπε και ο Ν. Μπελογιάννης στη δίκη του «Αυτές οι θυσίες των κομμουνιστών θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με τις θυσίες των πρώτων Χριστιανών» και συμπλήρωσε «αλλά και πάλι υπάρχει διαφορά : οι χριστιανοί δέχονταν τα βασανιστήρια και πήγαιναν στο θάνατο με τη βεβαιότητα οτι θα γίνουν δεχτοί στην ουράνια βασιλεία. Να κερδίσουν την αιώνια ζωή και ευτυχία. Οι κομμουνιστές αντίθετα έδιναν-έδωσαν τη ζωή τους, δίχως να περιμένουν τίποτε σε αντάλλαγμα». Χιλιάδες ειναι οι κομμουνιστές, οι σοσιαλιστές και δημοκράτες που στη διάρκεια της κατοχή έδωσαν τον εαυτό τους γι αυτόν τον Ανθρώπινο-αυριανό κόσμο. Πως λοιπόν, ειναι δυνατόν ενας ξένος πράκτορας να θέλει να δώσει τη ζωή του, για κάποιον άλλο σκοπό, εκτός απ το να ζήσει η Ανθρωπότητα σ αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο για τον οποίο αγωνίζονταν έφταναν και στο απόσπασμα ακόμα.

Κόγιας Νίκος

` ΗΘΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ`
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΗΝ Ε Ε ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΑΥΤΟ Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΚΛΕΙΔΑΡΟΡΥΠΑΣ

Ο κ Σαμαράς εμφανίστηκε σύνους και στο όνομα το συμφέρον και μόνο της χώρας, διάλεξε τα «**ΔΡΑΜΑ**», στο οποίο ανέκαθεν, η Δεξιά παλιά και σύγχρονη ειχε και διατηρεί εδραιωμένες Δελιγιάννικες αντίληψεις. Με περίσσια οπως πάντα φροντίδα για το «έθνος», το «μεγαλείο των Ελλήνων» και ειδικά την παράδοση. Μια παράδοση με θεοκρατικές αντιλήψεις και αγγιλώσεις σε ήθη και έθιμα, εδραιωμένα από τον Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ και έκτοτε ανέγγιχτες, ως προς την καταγωγή και τη χρήση. Μια παράδοση ΤΑΜΠΟΥ και απαρχαιωμένη, που ενώ αποτελεί τροχοπέδι, τσαλακώνει, καταπατά και παραβιάζει ασύστολα ό,τι σύγχρονο προοδευτικό και ανθρώπινο εχει δώσει η Επιστήμη και ο πολιτισμός: όπως το συνεναιτικό διαζύγιο, ο πολιτικός γάμος, που τον άφησε στην κρίση του κάθε Παππά, η καύση των Νεκρών κλπ.
Μια παράδοση οριστική και αμετάκλητη. Στατική και αγκιστρωμένη στο παρελθόν, χωρίς μέλλον και προοπτική. Μια παράδοση που εξυπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα και κρατά τους Ελληνες καθηλωμένους επί τα αυτά εδώ και αιώνες, παρά την πρόοδο και τον εκσυγχρονισμό σε όλους τους αλλους τομείς, της κοινωνικής ζωής. Μόνο η παράδοση δεν εκσυγχρονίζεται. Δεν προσαρμόζεται στα εκάστοτε δεδομένα. Γι' αυτό και δεν συμπεριελαμβάνεται στις διακηρύξεις των δυο κομμάτων εξουσίας.
Μα, παράδοση σημαίνει: γνώση, σοφία και ακριβοδίκαιη λύσει των όποιων προβλημάτων απασχολούν το λαό και τη χώρα. Με εκείνη τη ζώσα και Δημόδη, ανθρώπινη, αληθινή παράδοση, που της γυρίσαμε την πλάτη, μεγαλούργησε η Ελλάδα και αναστήθηκε από τις στάχτες το 21, για να την παραδώσουν οι Φαναριώτες, στους αποικιοκράτες-γδάρτες και τοκογλύφους των λαών. Αυτούς που αφαιρόντας την ψυχή την χρησιμοποίσαν σαν εργαλείο υποταγής και πλουτισμού. Στο χώρο της συναλλαγής και της συμπεριφοράς, ενώ ο λόγος ήταν νόμος-συμβόλαιο έχασε το περιεχόμενού, Την αλληλεγγύη

και τη συμπαράσταση την διαδέχθηκε η υποθήκη. Εκεί που έμεινε ατόφια και αναλίωτη είναι στο χώρα της Θρησκείας: με τις Φολκόρ εκδηλώσεις και σε αυτά ακόμα τα Θρησκευτικά Μυστήρια
Για τα ήθη και τα έθιμα και ειδικά την ηθική, το δίκαιο, το ηθικό και το ανήθικο πάντα υπήρχαν, υπάρχουν και θα εξακολουθούν να υπάρχουν διαφορετικές απόψεις οσον αφορά, το τι σημαίνουν ουσία και περιεχόμενο οι λέξεις αυτές. Εδώ και καιρό οταν πρώτο έγινε λόγος για την ομοφυλοφιλία τα θέματα αυτά ήρθαν πιο έντονα στην επικαιρότητα. Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς, σε συζήτηση που ειχα με κάποιο συμπολίτη και αγαπητό φίλο για διάφορα καθημερινά θέματα, η κουβέντα έφτασε και στο θέμα αυτό. Λόγω απόστασης του χρόνου ειλικρίνεια δεν θυμάμαι ποια ηταν η άποψη που εξέφρασα τότε για το θέμα. Αυτός πάντος ηταν κατηγορηματικός. Γι αυτό και δεν συνεχίσαμε τη συζήτηση.
Τώρα ομως που το θέμα με τους γάμους της Πύλου, που έκανε ο εκεί Δήμαρχος κ Αλφιέρης, το θέμα ξανά ήρθε στην επικαιρότητα και ξανά συναντηθήκαμε πριν από μερικές μέρες, ζήτησε να μάθει «αν διατηρώ ακόμα την τότε διατυπωθήσα άποψη», γεγονός που σημαίνει οτι δεν συμφώνησα τότε μαζί του.
Βέβαια στην τωρινή συζήτηση, δεν ηταν κατηγορηματικός, αλλα απλώς επικριτικός για το γάμο των ομοφυλόφιλων. Κλείσαμε τη συζήτηση με τη διαπίστωση πως η κυβέρνηση, ενω αδυνατεί να περιοριστεί στο ρόλο της ως πολιτικής αρχής διοίκησης και εύρυθμής λειτουργίας της χώρας. Μας κάνει εκτεταμένα μαθήματα περί ηθικής με το στανιό. Ενώ λοιπόν, γνωρίζουν πολύ καλά οτι η ίδια η φύση, εκτός από τις τερατογεννήσεις και τις ιδιόμορφες επιμέρους συμπεριφορές οπως αυτό της σεξουλικότητας. Συμπεριφορές που δεν χωράνε και ούτε μπαίνουν στα κλισέ και ταμπού, τα κουτάκια της ηθικής που βολεύει κάθε φορά και μόνο τους κρατούντες.
Ηθη και έθιμα στατικά οριστικά και αμετακίνητα. Η ήθη και έθιμα που διαμορφώθηκαν στην Κλίνη του Προκρούστη. Βέβαια το πρόβλημα ειναι προαιώνιο θα πεί κάποιος και οι μεγάλοι φιλόσοφοι και διανοητές ασχολούνται με τη διάκριση ηθικής, διακαίου και πολιτικής, η κυβέρνησή μας θα το λύσεις;
Το «**δίκαιο**» και οι «**αλήθειες**» της **ηθικής,** που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης και των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρώπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν από την τάξη των εκμεταλλευτών να ειναι αιώνιοι και αναλλείωτοι.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» περί «ηθικής», ειναι ακριβώς αυτές που δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Ενα συγκεκαλημμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» αυτές τις «αλήθειες» και της ιδιοκτισιακής αστικής σήμερα «ηθική», που και με τη δύναμη των όπλων και εργαλείο την Κλίνη του Προκρούστη απαγορεύει ακόμα στο Ανθρωπο από τη ιστορική στιγμή που μπήκαμε στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων και του ιδιοκτισιακού πολιτισμού, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι αυτόν το πιό αναγκαίο και το πιο σπουδαίο : Τον εαυτό του. Να τον γνωρίσει και να χαρεί αυτήν την μοναδική, μικρή, και ανεπανάληπτη **ΖΩΗ**.
Οι νομοθετικές ρυθμίσεις ομως που εισηγείται, για το σύμφωνο συμβίωσης και οι αντιδράσεις στην υπάρχουσα κατάσταση που διαμορφώθηκε μετά τον γάμο ομοφυλόφιλων ζευγαριών στην Τύλο, οχι μόνο αποδείχνουν αλλά και

επιβεβαιώνουν, οτι η κυβέρνηση και υπουργοί της επιμένουν να μας κάνουν μαθήματα ηθικής (αλλα και βιολογίας, περί φύσης και εξέλιξης των ειδών κάνει) τη στιγμή που γνωρίζουν πως λειτουργεί η φύση. Ηδή ο Υπουργός Δικαιοσύνης σε συνεδρίαση της κυβερνητικής επιτροπής που επιξεργάζεται το νομοσχέδιο για το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης, εισηγήθηκε την εξαίρεση των ομόφυλων ζευγαριών, κάτι που έγινε ομόφωνα αποδεκτό «ομόφωνα» από την επιτροπή.

Τελικά ομως από ό,τι απέδειξε η συζήτηση πρόκειται για μαθήματα περί ηθικης ή για εναν παράλογο σύγχρονο αρνητισμό και στρουθοκαμηλισμό της κυβέρνησης για ενα θέμα υπαρκό; Ενα θεμα της διπληνής πόρτας; Το τι ειναι ηθικό ή όχι, με την έννοια της αστικής ηθικής που μας κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές και μας γαλούθησαν με αυτήν η συντηρητική οικογένεια, σχολεία και στρατός, δεν αποτελεί αντικείμενο νομοθετικών ρυθμίσεων σε μια δημοκρατία. Και η δημοκρατια αν ξεχωρίζει σαν πολίευμα από τα όποιας μορφής ολοκληρωτικά καθεστώτα, ειναι ακριβώς οτι και δέχεται, σέβεται αλλά και υπερασπίζεται τις μειοψηφίες και τις όποιες διαφορετικότητες.

Συνεπώς οι επιλογές περί «ηθών», ανήκουν στο άτομο και οχι στο Νομοθέτη. Το αν ειναι ή δεν ειναι σύμφωνη με τα ήθη και τα έθιμα των καιρών μας η σεξουαλική επιλογή της ομοφυλοφιλίας δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο νομοθετικής ρύθμισης, παρά μόνο κοινωνιολογικής έρευνας και ανάλυσης.

Υπάρχει η ηθική του της διπλανής πόρτας και του διπλανού μας, ηθική, της Μάνας, του αδερφού μας και του γείτονα και του οποιουδήποτε ατόμου που ζεί στον κοινωνικό μας περίγυρο. Αυτή μας καθορίζει, μας στιγματίζει ή μας εξυψώνει, γιατί ολοι έχουμε ανάγκη την κοινωνική αποδοχή, πόσο μάλλον ανθρωποι που στιγματίζονται για κάτι τόσο προσωπικό, οπως η επιλογή ερωτικού συντρόφου. Μα υπάρχει και η ηθική της δημοκρατίας, της ισονομίας και της ισηγουρίας ακόμα και της ελευθερίας, της μή διάκρισης με βάση τις πεποιθήσεις, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, το φύλο, τη Θρησκεία και την ηθική.

Φαίνεται πως η κυβέρνηση διάλεξε και τη φορά αυτή τον ρόλο του κοτσομπόλη γείτονα και των διαμορφωτών περί ηθικής των δημοσιογράφων ή την καλικατούρα της «πικραμένης» μάνας υποδείχνωντας και υπαγορεύοντας με τις νουθεσίες και τις νομοθετικές ρυθμίσεις, αλλα και τις δηλώσεις των οργάνων της, πως η σεξουαλική επιλογή των ομοφυλόφιλων εινα εξαίρεσης και εν πολλοίς... Οπως ακριβώς θα έκανε ο οποιοσδήποτε προκατελημένος συνάνθρωπος που με ενα βλέμμα δυσφορίας και υποκριτικού οίκτου θα αποδοκίμαζε την εξώγαμη Μάμα και τον διπλανό του ομοφυλόφιλο.

Ειναι πολύ πιθανό αυτό που ακριβώς κρίνεται τώρα σαν ασύμφωνο για την κυβέρνηση και μέρος της κοινωνίας ακόμα, που τόσο έντονα την επικαλείται ο κ Υπουργός προκειμένου να στηρίξει την απόρριψη και τα ελληνικά ηθη σε λίγα, σε πολύ λίγα χρόνια να ειναι πεπερασμένο και οχι μόνο ευνόητο και αποδεκτό από ολους, οπως συνήθως πάντα γίνεται με τα σχέση έχοντα στην ελληνική πραγματικότητα. Οι νόμοι ομως δεν ειναι συνολάκια που ταιριάζουν στην κάθε Σεζόν, ανάλογα με την κάθε εποχή.

Το Σύνταγμά μας από ό,τι μπορώ να κρίνω, παρά τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και τον τρόπο που κάθε φορά ερνηνεύεται..., ευτυχώς, φυλάττει ακόμα τις Θερμοπύλες... μια δημοκρατική, συνεπώς μια συνδιαστική με αυτήν την Ευρωπαϊκή (ενώ θα μας επιβληθεί και μάλιστα με διαχρονικά πρόστιμα), δημοκρατική ερμηνεία αρκεί για να διαλύσει τις αμφιβολίες και να βάλει επιτέλους τα πράγματα στη θέση τους. Οσο για το φίλο ελπίζω οταν θα ξανά

ανταμώσουμε να ειναι ακόμα πιο διαλεκτικός αν οχι μόνο αποδεκτός. Βέροια 10 Ιουνίου 2208 Κόγιας Νίκος

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΗΝ Ε Ε ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΑΥΤΟ Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΛΕΙΔΑΡΟΡΥΠΑΣ

Για τα ήθη και τα έθιμα και ειδικά την ηθική, το δίκαιο, το ηθικό και το ανήθικο πάντα υπήρχαν, υπάρχουν και θα εξακολουθούν να υπάρχουν διαφορετικές απόψεις οσον αφορά, το τι σημαίνουν ουσία και περιεχόμενο οι λέξεις αυτές. Εδώ και καιρό οταν πρώτο έγινε λόγος για την ομοφυλοφιλία τα θέματα αυτά ήρθαν πιο έντονα στην επικαιρότητα. Δεν θυμάμαι πότε ακριβώς, σε συζήτηση που ειχα με κάποιο συμπολίτη και αγαπητό φίλο για διάφορα καθημερινά θέματα, η κουβέντα έφτασε και στο θέμα αυτό. Λόγω απόστασης του χρόνου ειλικρινά δεν θυμάμαι ποιά ηταν η άποψη που εξέφρασα τότε για το θέμα. Αυτός πάντος ηταν κατηγορηματικός. Γι αυτό και δεν συνεχίσαμε τη συζήτηση.
Τώρα ομως που το θέμα με τους γάμους της Πύλου, που έκανε ο εκεί Δήμαρχος κ Αλιφιέρης, το θέμα ξανά ήρθε στην επικαιρότητα και ξανά συναντηθήκαμε πριν από μερικές μέρες, ζήτησε να μάθει «αν διατηρώ ακόμα την τότε διατυπωθήσα άποψη», γεγονός που σημαίνει οτι δεν συμφώνησα τότε μαζί του.
Βέβαια στην τωρινή συζήτηση, δεν ηταν κατηγορηματικός, αλλα απλώς επικριτικός για το γάμο των ομοφυλόφιλων. Κλείσαμε τη συζήτηση με τη διαπίστωση πως η κυβέρνηση, ενω αδυνατεί να περιοριστεί στο ρόλο της ως πολιτικής αρχής διοίκησης και εύρυθμής λειτουργίας της χώρας. Μας κάνει εκτεταμένα μαθήματα περί ηθικής με το στανιό. Ενώ λοιπόν, γνωρίζουν πολύ καλά οτι η ίδια η φύση, εκτός από τις τερατογέννησεις και τις ιδιόμορφες επιμέρους συμπεριφορές οπως αυτό της σεξουλικότητας. Συμπεριφορές που δεν χωράνε και ούτε μπαίνουν στα κλισέ και ταμπού, τα κουτάτια της ηθικής που βολεύει κάθε φορά και μόνο τους κρατούντες.
Ηθη και έθιμα στατικά οριστικά και αμετακίνητα. Η ήθη και έθιμα που διαμορφώθηκαν στην Κλίνη του Προκρούστη. Βέβαια το πρόβλημα ειναι προαιώνιο θα πεί κάποιος και οι μεγάλοι φιλόσοφοι και διανοητές ασχολούνται με τη διάκριση ηθικής, διακαίου και πολιτικής, η κυβέρνησή μας θα το λύσεις;
το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» της ηθικής, που είχε διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει-πίιεζε βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης Ενας μηχανισμός που κάνει τους ανθρώπους υποτακτικούς. Ανθρώπους ανίκανους, που να μην αναζητούν, να μη βλέπουν, που να μην εκτιμούν τη ζωής, παρά μονό την «τάξη» του «νόμους» που καθιερώθηκαν από την τάξη των εκμεταλλευτών να ειναι αιώνιοι και αναλοίωτοι
Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» περί «ηθικής», ειναι αυτές ακριβώς που δεν επιτρέπουν να δούμε και ειδικά τους νέους να ζούν μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο», και τις αιώνιες «αλήθειες» παλιά της αστικής σήμερα «ηθικής». «Δίκαιο», «αλήθειες» και «ηθική» που με τη δύναμη των όπλων και εργαλείο την Κλίνη του Προκρούστη απαγόρευε και απαγορεύει στον άνθρωπο προηγούμενα και ειδικά από τη ιστορική στιγμή που η κοινωνία των ανθρώπων, που μπήκε στον ιδιοκτησιακό πολιτισμό μα και σήμερα ακόμα ,α φτάσει σε εκείνο το σημείο που ειναι για τον άνθρωπο το πιό σπουδαίο: Να γνωρίσει την Εαυτό του. Να τον γνωρίσει και να χαρεί αυτήν τη μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή,

Οι νομοθετικές ρυθμίσεις ομως που εισηγείται, για το σύμφωνο συμβίωσης και οι αντιδράσεις στην υπάρχουσα κατάσταση που διαμορφώθηκε μετά τον γάμο ομοφυλόφιλων ζευγαριών στην Τύλο, οχι μόνο αποδείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν, οτι η κυβέρνηση και υπουργοί της επιμένουν να μας κάνουν μαθήματα ηθικής (αλλα και βιολογίας, περί φύσης και εξέλιξης των ειδών κάνει) τη στιγμή που γνωρίζουν πως λειτουργεί η φύση. Ηδή ο Υπουργός Δικαιοσύνης σε συνεδρίαση της κυβερνητικής επιτροπής που επεξεργάζεται το νομοσχέδιο για το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης, εισηγήθηκε την εξαίρεση των ομόφυλων ζευγαριών, κάτι που έγινε ομόφωνα αποδεκτό «ομόφωνα» από την επιτροπή.
Τελικά ομως από ό,τι απέδειξε η συζήτηση πρόκειται για μαθήματα περί ηθικής ή για εναν παράλογο σύγχρονο αρνητισμό και στρουθοκαμηλισμό της κυβέρνησης για ενα θέμα υπαρκό; Ενα θεμα της διπλανής πόρτας; Το τι ειναι ηθικό ή όχι, με την έννοια της αστικής ηθικής που μας κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές και μας γαλούχισαν με αυτήν η συντηρητική οικογένεια, σχολεία και στρατός, δεν αποτελεί αντικείμενο νομοθετικών ρυθμίσεων σε μια δημοκρατία. Και η δημοκρατία αν ξεχωρίζει σαν πολίτευμα από τα όποιας μορφής ολοκληρωτικά καθεστώτα, ειναι ακριβώς οτι και δέχεται, σέβεται αλλά και υπερασπίζεται τις μειοψηφίες και τις όποιες διαφορετικότητες.
Συνεπώς οι επιλογές περί «ηθών», ανήκουν στο άτομο και οχι στο Νομοθέτη. Το αν ειναι ή δεν ειναι σύμφωνη με τα ήθη και τα έθιμα των καιρών μας η σεξουαλική επιλογή της ομοφυλοφιλίας δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο νομοθετικής ρύθμισης, παρά μόνο κοινωνιολογικής έρευνας και ανάλυσης.
Υπάρχει η ηθική του της διπλανής πόρτας και του διπλανού μας, ηθική, της Μάνας, του αδερφού μας και του γείτονα και του οποιουδήποτε ατόμου που ζεί στον κοινωνικό μας περίγυρο. Αυτή μας καθορίζει, μας στιγματίζει ή μας εξυψώνει, γιατί ολοι έχουμε ανάγκη την κοινωνική αποδοχή, πόσο μάλλον ανθρωποι που στιγματίζονται για κάτι τόσο προσωπικό, οπως η επιλογή ερωτικού συντρόφου. Μα υπάρχει και η ηθική της δημοκρατίας, της ισονομίας και της ισηγουρίας ακόμα και της ελευθερίας, της μή διάκρισης με βάση τις πεποιθήσεις, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, το φύλο, τη Θρησκεία και την ηθική.
Φαίνεται πως η κυβέρνηση διάλεξε και τη φορά αυτή τον ρόλο του κουτσομπόλη γείτονα και των διαμορφωτών περί ηθικής των δημοσιογράφων ή την καλλικατούρα της «πικραμένης» μάνας υποδείχνωντας και υπαγορεύοντας με τις νουθεσίες και τις νομοθετικές ρυθμίσεις, αλλα και τις δηλώσεις των οργάνων της, πως η σεξουαλική επιλογή των ομοφυλόφιλων εινα εξαίρεσης και εν πολλοίς... Οπως ακριβώς θα έκανε ο οποιοσδήποτε προκατελημένος συνάνθρωπος που με ενα βλέμμα δυσφορίας και υποκριτικού οίκτου θα αποδοκίμαζε την εξώγαμη Μάμα και τον διπλανό του ομοφυλόφιλο.
Ειναι πολύ πιθανό αυτό που ακριβώς κρίνεται τώρα σαν ασύμφωνο για την κυβέρνηση και μέρος της κοινωνίας ακόμα, που τόσο έντονα την επικαλείται ο κ Υπουργός προκειμένου να στηρίξει την απόρριψη και τα ελληνικά ηθη σε λίγα, σε πολύ λίγα χρόνια να ειναι πεπερασμένο και οχι μόνο ευνόητο και αποδεκτό από ολους, οπως συνήθως πάντα γίνεται με τα σχέση έχοντα στην ελληνική πραγματικότητα. Οι νόμοι ομως δεν ειναι συνολάκια που ταιριάζουν στην κάθε Σεζόν, ανάλογα με την κάθε εποχή.
Το Σύνταγμά μας από ό,τι μπορώ να κρίνω, ευτυχώς, φυλάττει ακόμα τις Θερμοπύλες... μια δημοκρατική, συνεπώς μια συνδιαστική με αυτήν την

ευρωπϊκή (ενώ θα μας επιβληθεί και μάλιστα με διαχρονικά πρόστημα), δημοκρατική ερμηνεία αρκεί για να διαλύσει τις αμφιβολίες και να βάλει επιτέλους τα πράγματα στη θέση τους. Οσο για το φίλο ελπίζω οταν θα ξανά ανταμώσουμε να ειναι ακόμα πιο διαλεκτικός αν οχι μόνο αποδεκτός. Βέροια 10 Ιουνίου 2208 Κόγιας Νίκος

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΑΣ

Αγαπητέ και αξέχαστε σύντροφε, συναγωνιστή και συγκρατούμενε Ηλία.

Αγαπητή κυρία Ουρανία καλημέρα ΣΑΣ.

Η σύζυγός μου και εγώ, Σας στέλνουμε τις πιό θερμές και εγκάρδιες ευχές μας για τον καινούριο χρόνο. Ευχόμαστε ο χρόνος αυτός, να ειναι ο ποθητός της Ειρήνης, της χαράς και της αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων του πλανήτη όπου Γής. Να ειναι ο χρόνος που οι λαοί του κόσμου θα ανακαλέσουν στην τάξη οχι μόνο τον Μπούς και τους G7, αλλα και όποιον αλλο τολμήσει να οδηγήσουν το κοινωνικό-οικονομικό και ιστορικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των ανθρώπων στον μεσαίωνα.

Εμεις, αγαπητοί μας η χρονιά που πέρασε και σαν άτομα και σαν οικογένεια, εκτός από μιά δύσκολη εγχείριση χολής που έκανα εγώ, περάσαμε καλά και οι προοπτικές για τον καινούριο χρόνο διαγράφονται αν οχι ρόδινες καλές. Πολλά ομως απ τα νομοσχέδια που ψηφίστηκαν και θα ψηφιστούν ακόμα στόχο εχουν την τσέπη μας. Αρα καλές με ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Ηλία μου, διαβάζοντας τα λίγα του βιογραφικού Σου σε ό,τι αφορά την εποχή οργάνωσης έχουμε πολλά κοινά σημεία. Ειμαι το μικρότερο απ τα 4 εναπομείναντα στη ζωή απ τα 8 παιδιά της οικογένειας. Οι Γονείς μου, ανθρωποι δημοκρατικών αρχών, εκτός απ γιδοπρόβα ειχαν και ενα μεγάλο καραβάνι.

Τα τρεία αδέρφια μου ασχολήθηκαν και αυτά με τα ζώα. Εμένα μετά το δημοτικό το 1935, με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Εκεί γνώρισα τα Νάματα της αριστεράς. Δούλεψα στην εργατική βοήθεια και μετά την Αγγλό-βασικό-μεταξική δικτατορία και στη βοήθει των κρατουμένων. Το Σεπτέμβρη του 40 θα έπαιρνα τον τίτλο του Κνίτη, λόγω των συνθηκών που επικρατούσαν δεν συνήλθε η επιτροπή κρίσης. Αυτό έγινε το Μάρτη του 42 με ανακοίνωνση και σε συνέχεια οργανώσαμε τον ΕΑΜ ΝΕΩΝ, μετά την ΕΠΟΝ και τον Φλεβάρη του 44 έφυγα με εντολή στο βουνό. Ξανά για λίγο στο βουνό και τα γνωστά επέκεινα...

Οπως σου εχω πεί και προφορικά, μετά την αποφυλάκισή μου απ την Αίγινα, όντας γραμματέας υπαίθρου της ΕΔΑ άρχισα να γράψω μερικά αρθράκια για τα προβλήματα του τόπου και ορισμένα για τη συμπεριφορά ορισμένων πρωην φίλων και τότε συντρόφων. Το τμήμα διαφώτισης ομως, είτε γιατί τα θεωρούσε καυστικά είτε δεν καταλάβαινε το νόημα και το σκοπό για τον οποίο γράφτηκαν δεν τα περνούσε στον τοπικό τύπο.

Ασφαλώς, δεν θα θυμάσαι ποιός ηταν ο υπ αρίθ 151 βουλευτής που έδωσε την δυνατότητα στους αποστάτες να σχηματίσουν την πρώτη κυβέρνηση της αποστασίας. Στο οποίο βουλευτή σαν έπαθλο έδωσαν εκτός...και το Υπουργείο Συγκοινωνιών. Ο βουλευτής αυτό ηταν απ τη Βέροια. Ημασταν μαζί

στο Βουνό και άκουγε εν ζωή στο όνομα Γιάννης Γιαμάς. Εκλέγονταν εξ εξολοκρήρου με Αντιστασιακούς ψήφους με το κόμμα της ΕΠΕΚ.

Μετά λοιπόν, τον σχηματισμό της Κυβέρνηση και την υπουργοποίηση του έγραψα ενα άρθρο με τίτλο : «Ο Γιαμάς που δεν ηταν για Μας και ας έλεγε πως ειναι από Μας και με Μας». Λίγος ως πολύ φαντάζομαι υποθέτεις περίπου το κείμενο. Αφού το έγραψα κατά τα τότε είθισται το έδωσα στην επιτροπή διαφώτησης. Υστερα από καιρός θέλησα να μάθω για την τύχη του. Την πρώτη φορά μου είπαν θα το δούμε. Τη δεύτερη δεν το είδαμε ακόμα κλπ. Και οταν ζήσησα τον λόγο γιατί. Ας αυτό το γιατί που δύσκολα γίνονταν αποδεκτό, η απάντηση ηταν οτι οι καιροί ειναι δύσκλοι! Το ωραίο ειναι οτι οταν σταμάτησα να γράψω με κάλεσαν σε απολογία για οποίο λόγο «καιρώ τώρα δεν τους έδωσα κάποιο γραφτό».

Μετά την απόλησή μου ομως απ το Περθένι της Λέρου τον Μάρτη του 70, που για το ΚΚΕ εσ δεν υπήρχε το είθιστει, ξανάρχισα δειλά-δειλά να γράφω για τα «σκουπία που πρέπει να τα πετάμε» ή να μην τα κρατάμε πολύ στις βεράντες γιατί θα «βρωμίσει ο τόπος»...κλπ. Και μετά την χούντα με θέματα τη διάσπαση και αργότερα για την αναγνώριση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά και διεθνή θέματα με επίκεντρο τις ΗΠΑ και την πολιτική τους να υποκαταστήσουν στον αποικιακό χώρο τις ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις. Την ΕΟΝ, την ΕΠΟΝ,το Παιδομάζωμα κλπ κλπ.

Τον μεγάλο τους έρωτα των ΗΠΑ, για συμμετοχή στους όποιους εν ενεργεία πολέμους και τον Β! Παγκόσμιο Πολέμο στον οποίο ενώ δεν έσπασε ούτε ενα κεραμμύδι στο αμερικανικό έδαφος, εισέπραξε την αξία του σε χρυσάφι, οπως έγινε και με τον Πρώτο. Την μεγάλη ανακάλυψη του «στιγμαίο αδικήματος» στη δίκη της Νυρεμβέργης. Μια δίκη που άφησε ατιμώρητούς οχι μόνο τους δολοφόνους της οριζόντιας οργάνωσης των Ναζί, αλλά και τον κύριο κόρμο της κάθετης. Παρά τις αντιρρήσεις του Ρώσου επιτρόπου καταδίκασαν απ τις δεκάδες χιλιάδες δολοφόνους μόνο 21 Ναζί. Μια εφεύρεση (πατέντα), που τόσο διευκόλυνε και το δικό μας κατεστημένο να μείνει οχι μόνο ατιμώρητο αλλα και αλώβητο το στρατιωτικό-πολιτικό-ακροδεξιό παρακράτος και το σύν αυτώ.

Τη συμμετοχή τους στον πόλεμο της Κορέας, του Βιετνάμ, την Ελλάδα. Τις απροκάλεπτες επεμβάσεις πολιτικές και ένοπλες στα διάφορα σημεία του πλανήτη, με τη χρήση των Ναζί που έσωσαν με το «στιγμαίο». Τις δεκάδες φασιστικού τύπου δικτατορίες στην Κεντρική και Νότια Αμερική κλπ. Με την ανάμειξή τους στα Βαλκάνια, τον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ και την αυτοανακήρυξη των ΗΠΑ σε εντολοδόχους και σερίφιδες του κόσμου. Την συγκεντροποίηση του κεφαλαίου, την παγκοσμιοποίησης και τα σκληρά ως απάνθρωπα προληπτικά και κατασταλτικά μέτρα και στην ίδια την ΗΠΑ κλπ.

Επίσης τον χωρισμό της Εκκλησία απ το κράτος, τον τρόπο που γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία και ειδικά η ιστορία του Μακεδονικού αγώνα. Την ενορχειστρωμένη απ την επομένη της λήξης του Β! Παγκοσμίου Πολέμου προσπάθεια επανεγραφή της ιστορίας οχι μόνο του πολέμου, αλλα ολόκληρου του 20ού αιώνα. Καιι συνεπικορούμενοι και απ τους Ευρωπαίους Ντύλερ, με σκοπό να ενταφιάσουν τι όποιες δικές τους ευθύνες για τα εγκλήματα που διέπραξαν κατά της Ανθρωπότητας, να δικαιολογήσουν οσα δεν θα μπορέσουν και κυρίως να ξεριζώσουν Ο,τι εχει σχέση με τα φύτρα του Σοσιαλισμού-κομμουνισμού ετσι, ωστε αφού ο 21ος αιώνας ειναι ο αιώνας των ΗΠΑ να ειναι απαλλαγμένος από αυτά τα «μιάσματα».

Θέλουν να αλλάξουν μια ιστορία που ειναι ποτισμένη με πόνο, δάκρια και αίμα αγωνιστών ολοκλήρου του πλανήτη, μια ιστορία γραμμένη με το αίμα των 55 και πλέον εκατομμυρίων Νεκρό του Β! Παγκοσμίου Πολέμου μόνο, με τον πόνο των εκατοντάδων χιλιάδων δια βίου αναπήρων και τη δυστυχία των ορφανών.
Μετά την αντικατάστασή μου από γραμματέα του ΚΚΕ εσ, ο Δήμαρχος της Πόλης μου πρότεινε να συμμετάσχω στο Διοικητικό Συμβούλιο της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Πρί την συμπλήρωση των 50 χρόνων απ τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, το συμβούλιο της Στέγης αποφάσισε να αφιερώσει το 4ο τρίμηνο Περιοδικό του στην νίκη του αντισασιστικού αγώνα. Στο περιοδικό αυτό έγραψα και εγώ δυό άρθρα. Το ενα επώνυμο και το αλλο με το όνομα μιας παλιάς συναγωνίστριας, που δεν μπορούσε να γράψει, με θέμα η γυναίκα στην Αντίσταση. Με την ευκαιρία σου στέλων μερικά κείμενα. Βέβαια οχι για αυτοεπιβεβαίωση των οσων γράφω, αλλα να πάρεις μια γεύση. Ολα τα κείμενα που σας στέλνω εχουν δημοσιευθεί στον τοπικό τύπο. Για να μη χαλάσω το αρχείο Σας στέλνω την ανατύπωση.
Ανάμεσα σε αυτά ειναι και μια κριτική στα γραφτά μου, ενος Δικηγόρου λογοτέχνη, που μου εχει χαρίσει 4 έργα του να τα σχολιάσω. Μέχρι εδώ ολα καλά. Το 5ον, ομως με τίτλο «στην κλίνη του προκρούστη», 800 σελ ειχε ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο και λίγο μεν αλλα ραφινάτο αντικομμουνισμού. Μου το χάρισε και περίμενε την άποψή μου. Εγραψα θύμωσε. Και αφού του απάντησα σιώπασε. Ειχα με αρκετούς παρόμοια αντιπαράθεση.
Ομως αρκετά περιαυτολόγησα. Λένε πως εμεις του εσωτερικού λέμε πολλά . Αν πράγματι ειναι ετσι, βάλε μου μια μεγάλη Πάβλα!
Με όση αγάπη και εκτίμηση μπορεί να χωρέσει μια ανθρώπινη καρδιά.
Βέροια 12 Γενάρη 2006 Λίτσα-Νίκος.

Η Λ Ι Α Σ Σ Τ Α Β Ε Ρ Η Σ

ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ 1948-1949 ΣΤΗ ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑ.

ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑ ειναι ο τύτλος του βιβλίου του Ηλία Στάβερη.

Ο Ηλιας Στάβερης γεννήθηκε στον Αϊ-Γεώργη της Κεφαλονιάς το 1924. Οργανώθηκε αρχικά (Ιούνιος του 1941) στην ΟΚΕΝ και με την ίδρυση της ΕΠΟΝ το Φλεβάρη του 1943 εντάχθηκε στην ΕΠΟΝ και σε συνέχεια ανέλαβε γραμματέας του εργατικού τομέα της ΕΠΟΝ Αθήνας. Καταδικάστηκε σε θάνατο στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου. Πριν την καταδίκη του ομως, έζησε μαζί με τους άλλους ένδεκα απόστολους της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ απ τις 16 Νοεμβρίου 1948 ως τις 12 Φεβρουαρίου 1949 σαν υπόδικος στη Μακρόνησο.

Συνολικά κρατήθηκε 88 μέρες. Αυτές ακριβώς τις μαρτυρικές 88 μέρες και εφιαλτικές νύχτες που στη διάρκειά τους συντελούνταν απ την πλευρά του μεταπολεμικού κατεστημένου ενα πείραμα, που σκοπό ειχε να διαπιστώσει την ψυχοσωματική αντοχή του ανθρώπινου οργανισμού και την πίστη των αγωνιστών στα ιδανικά και οράματα του αγώνα για τον οποίο αγώνα χιλιάδες άνθρωποι άνδτρες, γυναίκες και αμούστακα παιδιά σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια ή οδηγήθηκαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οπως στα διάφορα επιστημονικά εργαστήρια μετριέται μέσω της καταπόνησης η αντοχή των μετάλλων: στην πίεση, τη συμπίεση, τη ψύξη, τη

θερμότητα κλπ, ετσι και στο πειραματικό σταθμό της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ, δοκιμάζονταν απο το μεταπολεμικό κατεστημένο οχι μόνο η αξιοπρέπεια του ανθρώπου αλλα και η αντοχή στα πιστεύω και κυρίως αυτή των αγωνιστών στη δημοκρατία και τον Σοσιλισμό.
Την ώρα που ολόκληρη η Ελλάδα σπάραζε κάτω απ την πολεμική μηχανή που παραχώρησαν οι ξένοι στη δοσίλογη Δεξιά και το δολοφονικός μαχαίρι του πολιτικού-στρατιωτικού παρακράτους και ειχε παραδοθεί στις φλόγες του εμφυλίου πολέμου. Του πολέμου, που εμπνεύστηκάν και κατεύθυναν οι ξένοι σε συνεργασία οπως και στην κατοχή με τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις, προκειμένου να συντρίψουν το λαϊκό δημοκρατικό κίνημα.
Αυτήν ακριβώς τη στιγμή έκριναν οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα, πώς ηταν ο πιό κατάλληλος χρόνος, μαζί με τη συντριβή του λαϊκου κινήματος να υποβαθμίσει-υποτιμήσει αν οχι να ξεριζώσει και την έννοια των ιδεών της Δημοκρατίας και τα οράματα του Σοσιαλισμού, ενώ παράλληλα στο πειραματικό εργαστήρι της Γλαροφωλίας, με ολων των ειδών τα σπαράγματα ψυχής και σιωπιλές τραγωδίες, έβαζαν σε δοκιμασία την πίστη των αγωνιστών στις ιδέες και τα οράματα της ειρήνης, της Δημοκρατίας, του Σοσιλισού και την αγάπη τους για την Ελλάδα.
«Ο χρόνος έτρεχε λέει ο συγγαφέας, οπως και το αίμα στις φλέβες μας. Και η ψυχή, η θέληση, ο νούς, όλο το ΕΙΝΑΙ μας βρίσκονταν σε συναγερμό κι αρματώνονταν με την απόφαση να απαντήσει στο: «Θα λυγίσετε ή θα πεθάνετε» των βασανιστών με το: «Δεν θα λυγίσουμε και αν ακόμα χρειαστεί να πεθάνουμε». Με αυτήν την απόφαση οι δώδεκα Απόστολοι αναμετρήθηκαν με την πιό παράλογη οργανωμένη μορφή βίας. Πρόκειται για μιά αναμέτρηση ανάμεσα στο κατεστημένο με τον άνθρωπο, για μια αδυσώπητη αναμέτρηση της ζωής με το θάνατο.
Το πείραμα της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ, ηταν μια δραματική σύγκρουση ανάμεσα σε δυό κόσμους. Στον κόσμο της συντήρησης (του χθές) με τον κόσμο της προόδου. Ηταν μια δραματική αναμέτρηση ανάμεσα σε αυτούς που οραματίστηκαν, πίστεψαν και τόλμησαν να εχουν και να πουν ενα διαφορετικό λόγο για τη ζωή, τη λευτεριά και την Ελλάδα και σε αυτούς που πίστεψαν πως στο πρόσωπο αυτών των νέων ανθρώπων, που ειχαν απομονώσει απ τους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους και βασάνιζαν ανελέητα μέρα και νύχτα, στο πειραματικό εργαστήρι της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ, αν κατόρθωναν να λυγίσουν, αυτούς που θεώρησαν κατάλληλους για το πείραμα, οχι μόνο θα μείωναν το μεγαλείο του αγώνα, αλλα και θα κουρέλιαζαν τα οράματα και ιδανικά με τα οποία και για τα οποία αναμετρήθηκαν με την πιό ισχυρή πολεμική μηχανή στην διάρκεια της τετράχρονη κατοχή.
Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσαν οι κάτοικοι της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ, και έμειναν ως το τέλος παρά τα φρικτά βασανιστήρια απροσκύνητοι κρατώντας ψηλά την αγωνιστική τιμή, ενώ παράλληλα μετέφραζαν τη φρίκη σε όραμα, τον πόνο σε δημιουργία και την πίκρα σε ελπίδα για μια καλύτερη ζωή και Ελλάδα ελεύθερη, που να ανήκει στους Ελληνες. Αυτές οι όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έχοντας πίστη στο δίκαιο του αγώνα, με την εμονή τους στα ιδανικά για τα οποία αγωνίστηκαν, έσωσαν οχι μόνο τη δική τους ψυχή και αγωνιστική αξιοπρέπεια, αλλα και την αξιοπέπεια ολόκληρου του κινήματος, αφού οι εμπνευστές του πειραματικού εργαστηρίου της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ, πίστευαν πως αν λυγίσει το πειραματικό δείγμα, που πληρούσε ολες τις απαραίτητες για τους εμπνευστές και τους Αλφα Μίτες

βασανιστές προδιαγραφές: Αθηναίοι, κομμουνιστές, μορφωμένοι και αμετανόητοι, αλλη θα ηταν η πορεία του εργου της «αναμόρφωσης»...
Με τρόπο γλαφυρό και ευχάριστο στην ανάγνωση, ξετυλίγεται η δύσκολη και βασανιστική πορεία των μαρτύρων της ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑΣ. Θα μπορούσα απερίφραστα να πώ, πως η ΓΛΑΡΟΦΩΛΙΑ, δεν ειναι ενα εργο συνηθισμένο, σαν τόσα αλλα του είδους του, αλλα αποτελεί παράλληλα και ιστορικό ντοκουμέντο, και μια επίσης νηφάλια και αντικειμενική αξιολόγηση των αιτιών που πυροδότησαν το δράμα του εμφυλίου σπαραγμού στην μεταπολεμική Ελλάδα.
Αλήθεια Ηλία, πως μπέρεσαν να πιστέψουν οτι η βία, το αίμα, το πολύ αίμα και το έγκλημα, θα ξέπλυνε την βρωμιά τους; Αψυχοι και νεκροί άνθρωποι. Ρομπότ του πόνου της δυστυχίας και του θανάτου. Βασάνισαν βάναυσα τη σάρκα. Εσπάσαν κόκκαλα, διαμέλησαν κορμιά. Αμόλυντη, ομως, άσπιλη και ζωντανή έμεινε η συνείδηση αυτών που τα όνειρα, τα ιδανικά και τα οράματα φώτιζαν το δρόμο της ζωής και του δικαίου.
Το εργο σου Ηλία, αποτελεί μια μεγάλη και ξεχωριστή τιμή προς αυτούς που βασανίστηκαν, που ένιωσαν τη ζωή να φεύγει λίγη-λίγη απ το κατακρεουργημένο κορμί τους. Αυτών που βασανίστηκαν, που βιάστηκαν που λεηλατήθηκαν. Μα και αυτών που άντεξαν επί δεκάδες χρόνια την οργή και την αχαλύνωτη βία των υπανθρώπων.
Παρ όλο Ηλία, που, οπως καλά γνωρίζεις, εχω και εγώ ζήσει πολλές απ τις στιγμές που περιγράφεις και ξεχνώντας προς στιγμή διαβαζοντάς το βιβλιό σου ειπα μέσα μου: Να δείς πως αυτοί που τα έκαναν αυτά, που αναμετρήθηκαν σε αυτήν την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, που άντεξαν αυτόν τον ζόφο της φρίκης κάτω απο εκείνες τις τραγικές συνθήκες, θα ηταν ασφαλώς «τρελοί», μικρά παιδιά χωρίς νιονιό και γνώση. Μόνο Θεοί ή ημίθεοι θα μπορούσαν να αντέξουν και να αντισταθούν σε όλων των ειδών τα βασανιστήρια. Αυτοί ομως ηταν θνητοί με σάρκα και οστά. Με αισθήματα και την αίσθηση του πόνου. Επρεπε όμως οχι μόνο να αντέξουν.
Μόνο αυτοί θα μπορούσαν να ξεπεράσουν τα ανθρώπινα όρια σε αντοχή και θέληση. Στη μάχη με τη βία και το θάνατο τους εμχύχωναν τα ιδανικά, τα όνειρα και τα οράματα που έπρεπε να υπερασπιστούν, μα και την αμφισβήτητη πίστη στο δίκαιο του αγώνα. Στηριγμένοι σε αυτά τα ιδανικά και την ακατάλυτη πίστη στο δίκαιο του αγώνα, μπόρεσαν οχι μόνο να αντιμετώπισουν τα ανθρωπόμορφα τέρατα, αλλα και να νικήσουν τους εμπνευστές και εκτελεστές του πειράματος της Γλαροφωλιάς.
Αγαπητέ και αξέχαστε φίλε Ηλία, συναγωνιστή, σύντροφε και επι πόλλα χρόνια συγκρατούμενε. Σε συγχαίρω με οση δύναμη καρδιάς και αγάπης μπορεί να εχει ο άνθρωπος. Σε ευχαριστώ που με συμπεριέλαβες αναμεσα σε αυτούς που χάρισες το βιβλίο, καθώς και για την εμπνευσμένη και συγκινητική αφιέρωση με την οποία το συνόδευσες.
Βέροια 17 Αυγούστου 2001. Νίκος Κόγιας.

Ο ΚΑΤΟΧΙΚΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μέχρι σήμερα ούτε η ιστορία, ούτε η λογοτεχνίας, μα ούτε και η τέχνη ασχολήθηκαν σοβαρά με το θέμα αυτό οσον αφορά τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον στρατευμένο και τον εθελοντή αγωνιστή και ειναι κρίμα. Και ειναι κρίμα, γιατί και αν ολη την αλλη προσφορά προς την πατρίδα του Αντιστασιακού αγωνιστή, του την παραγνώριζαν οι πολέμιοι και

πλουσιοπάροχα αμοιβώμενοι ιστορικοί, λογοτέχνες και καλλιτέχνες, τη διαφορά ομως που υπάρχει ανάμεσα του στρατευμένου σε σχέση με τον ΕΘΕΛΟΝΤΗ, έπρεπε να βρούν τρόπο να την αναγνωρίσουν για το καλό αν οχι των εθελοντών αγωνιστών για την Ελλάδα ομως έπρεπε να κάνουν αναφορά στα όποια γραφτά τους. Και οχι μόνο να αναγνωρίσουν, να την προβάλουν αλλα και να εξάρουν το γεγονός αυτό καθ εαυτό σαν κάτι αν οχι αξιοθαύμαστο, αλλα τουλάχιστον σαν κάτι το ξεχωριστό. Σαν κάτι που γίνεται σπάνια και κυρίως μόνο από ανθρώπους συνειδητοποιημένους. Από αυτούς που γνωρίζουν οτι η λευτερία δεν χαρίζεται αλλά καταχτιέται, που κάνουν πράξη αυτό το πιστεύω.

Στη διαρκή και αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον συμειώνονται κάποτε ορισμένες ξαφνικές αλλα ώριμες εξάρσεις και ανατάσεις, που γρήγορα, με το δυναμικό τους μεγαλείο, καταυγάζουν, σαν πρωϊνός ήλιος, τους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες και δημιουργούν Νέα, ηψηλής κατηγορίας επαναστατικά γεγονότα που αλλάζουν άρδην την ολη κοινωνική ατμόσφαιρα. Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός, με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθηση και την αναγκαιότητα των στιγμών, σημειώθηκε το 1821, και στη διάρκεια της τριπλής κατοχής. Μια αφετηρία και ενα μεγάλο ταυτόχρονα και ένδοξο σταθμό που σφράγισε τη Νεότερη ιστορία της χώρας μας, οταν πάλι «ολα τα σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά»

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά, ολες τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αναξάρτητα απ τις επιμέρους διαφορές: Μετά την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, το όραμα ηταν η απελευθέρωση και η ιδέας ο εθελοντισμός.

Ο πρωτότυπος αυτός εθελοντικός και άμισθος Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε. Μέσα σε λίγους μήνες και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, το ΕΑΜ, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και ολος ο Λαός βαθιά πληγωμένοι από την ταπείνωση και την εθνική συμφαρά μεγάλωνε, γινόταν πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Με το καθημερινό αυγάτισμα σχηματίστηκαν, σ όλη τη χώρα, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρωτοαντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτηπούσε νύχτα και μέρα τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και συγκεντρώσεις του σε πόλεις και χωριά. Δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Μεγ Βρετανία-ΗΠΑ-Σοσιετική Ενωση) στα διάφορα μέτωπα και αποσχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Που αν αυτοί οι μεγαλοι γερμανικοί στρατιωτικοί σχηματισμοί δεν

ηταν αγκιστρωμένοι εδω, για να αντιμετωίζουν την ελληνική Αντίσταση, θα πολεμούσαν τους συμμάχους.

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι της απεπλισίας, με την εθνική-παλαϊκή αυτοεπιστράτευση για την απαλλαγή απ το Φασισμό-Ναζισμό, οι πολίτες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι απ τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογικίστικη πελατειολογίας, οτι δικαιούνται διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτατορίες, το παλάτι και η αντιδραστική παράταξη.

Ο λαός ονειρευόταν για μεταπελευθερωτικά μια Δημοκρατία δίκή του, που θα τον απάλλαζε απ τη ηγεμονία των 70 ή 100 πλουσίων οικογενειών ή τζακιών και θα είχε το δικό του δίκαιο αναλογικό μερίδιο στην εξουσία. Συνειδητοποίησε οτι ο Εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας του δικαιούνταν να εχει μια καλύτερη τύχη από εκείνη του αγώνα της Εθνική Παλιγγενεσίας του 21, οταν, μετά την Απελευθέρωση, ο λαός βρέθηκε μπλεγμένος στα δίχτυα των Αγγλων με τη στήριξη των κοτσαπασάδων, των Μαυροκορδάτων-Νέγριδων, Κωλέτιδων, βαβαρων και της Μοναρχίας. Δυστυχώς και τη φορά αυτή δεν γλύτωσαν. Η ολιγαρχία του πλούτου, το παλάτι και η ένοπλη αγγλική επέμβαση, με το «Δόγμα Τσιόρτσιλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» επιξίωξαν κατάλυση αυτού του γενναίου λαϊκού ξεσηκωμού και την επάνοδο του παλιού ανελεύθερου, μοναρχικού και φαυλοκρατικού καθεστώτος.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οπως ειναι γνωστό απελευθέρωσε συμπαγείς ορεινες περιοχές. Το γεγονός αυτό έδωσε τη δυνατότητα να εφαρμοστούν οι βασικές αρχές του δημοκρατικού προγράμματος του ΕΑΜ: οι θεσμοί της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Λαϊκής Δικαιοσύνης, η διοικητική ανασυγκρότηση, η καλή διαχείρηση τροφίμων και η σίτιση των φτωχών, η αποκατάσταση των συγκοινωνιών, η λειτουργία των σχολείων, Εκκλησιών και πολλών αλλων υπηρεσιών και η χώρα γλύτωσε την επιστράτευση των νέων και την αποστολή τους στα μέτωπα κατά των συμμάχων που σχεδίαζε η γερμανική Στρατιά με έδρα την Ελλάδα. Στα μέσα του 1944 συγκροτήθηκε η πρώτη λαϊκή-δημοκρατική κυβέρνηση η ΠΕΕΑ και το Εθνικό Συμβούλιο που συντόνιζε τον αγώνα.

Και έπρεπε να βρούν τρόπο οχι μόνο να εκτιμήσουν και να εξάρουν, αλλα και να το προβάλουν σε ολους τους τόνους αυτό το ξεχωριστό κόσμημα του ΕΘΕΛΟΝΤΗ Και έπρεπε, γιατί ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μετά την κατοχή στη χώρα, μόνο σε εθελοντική βάση μπορούσε να ξεκινήσει ο Απελευθερωτικός Αγώνας.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα του 1821. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ηταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονίας το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματικές τους διαστάσεις, οπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ενα πλούτο οχι μόνο πολεμικών γνώσεων αλλα και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συμπεριφοράς. Αν η Ελλάδα ειχε ενα Ζαλόγγο, η Μακεδονία και ειδικά ο Νομός Ημαθίας ειχε δυό: Την Αραπίστα της Νάουσας και το μοναστήρι του Προδρόμου στη Βέροια. Και αν μερικοί ιδιώτες οπως ο κ Μόδης κλπ δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να γράψουν μερικά πράγματα δεν θα γνωρίζαμε και αυτά τα λίγα.

Οπως για τον Μαδεδονικό αγώνα ετσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια αλλα ιστορικά αναμνηστκά, που να θυμίζουν χώρους που εχουν διεξαχθεί μάχες, γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογραφος ασχολήθηκε σοβαρά με τους χώρους αυτούς.

Δεν έπρεπε να τους διαφύγει αυτή η διάκριση ανάμεσα στον στρατευμένο και τον ΕΘΕΛΟΝΤΗ πολεμηστή, και αυτό γιατί ο εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο, που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός.

Τον πολεμικό εθελοντισμό τον συναντάμε με δυό μορφες και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρενα λαό σε κάποια συγεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, ετσι ωστε να ειναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής οπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία να επιστρατευθούν, οπως στον αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα τρία μου αδέρφια: Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ηταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της εισβολής. Και οταν στις 6 Απριλίου 1941, τα γερμανικά φουσά με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, οχι μόνο εντάχθηκαν απ τους πρώτους αλλα έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Ο πρώτος μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο.Τώρα πια στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ που λόγο ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο. Τώρα πλέον μαζί με τους γονείς μας γίναμε 9 οι εθελοντές.

Η αλλη μορφή εθελοντισμού εινια αυτή που σκοπό εχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτή που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδελογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών όπως τα Μακεδονικά αντάρτικα, Θεσσαλικά και τα Κρητικά σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάποιον τρόπο υπο την ηγεσία και τις διαταγές του γενικού επιτελείου στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή και αυτά που δεν ειναι προεκτάσεις του κράτους: συγκρότησης, εξοπλισμού και

καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Αθήνας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δίκό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους.

Πρότυπο αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Ιδεολογικά και ταξικά η ευρώπαϊκή αστική τάξη και η διανόηση ήθελε να βοηθήσει τους Ελληνες. Καμιά χώρα ομως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν επιχειρούσε την κρατική ένοπλη συμπαράσταση, εκτός του οτι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση οι αλλες χώρες θα υποπτεύονταν οτι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια, οπότε θα ήθελαν και οι αλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Ελληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι αυτό έπρεπε με τις δικές τους δυνάμεις να πολεμήσουν. Επρόκετω για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς ενας μόνο τρόπος υπήρχε. Η εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια θα πληρώνονταν από τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδα τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι οχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά. Μια λοιπόν, που δεν ηταν δυνατή κρατικά η στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική εθελοντική βοήθεια με χρήματα και εθελοντική συμμετοχή οσων νέων και αντρών ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων.

Ηταν τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του Θηέρσου και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/91821 κάνει διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν οχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλα και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώμα με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρληγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ από ολους ο μεγάλος Μπάυρον ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων οπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου. που το 1828 ζούσε

στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έχοντας φτάσει σε αδιέξοδο, έστειλε στον Καποδίστρια μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διάρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος. Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, ειναι η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ καντά στις πραγματικότητες της εποχή, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις,

Εμείς στην προσπάθεια απελευθέρωσης της χώρας απ τους κατακτητές, αντί για τον Μπάυρον είχαμε τον βάρβαρο και αιμοδιψή αποικιοκράτη Ουϊλσον Τσιώρτσιλ.Τον Τσιώρτσιλ, που ήρθε με τα φουσάτα του και με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν βρίσκεσθε σε κατοχημένη χώρα» και «οχι ειρήνη πριν τη νίκη» προκειμένου να «απελευθερώσει» την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς είχαμε τους Αγγλους συνδέσμους-πράκτορες που αντί να βοηθήσουν παράτρυναν τα εσωτερικά τους στηρίγματα οχι μόνο να συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής αλλα και οτι ειναι «καθήκον» τους να καταδίνουν τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στους κατακτητές. Αντί για τον στρατιωτικό Φαβιέρο ειχαμε τον Γιάν Σμάτς, τον στρατηγό Ουϊλσον και Σπόμπυ.

Το πόσο μας αγαπήσανε οι Αγγλοι φάνηκε απ την μετέτειτα πολιτική τους. Ζήσαμε και ζούμε ακόμα καθημερινά την αγάπη τους καθώς και την αγάπη της υπερδύναμης και εμείς και τα αδέρφια μας στην Κύπρο. Στο χώρο της Νοτιοαντολικής Ευρώπης και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείο μόνο ενα λαό αγάπησαν και αγαπούν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, παντοτεινοί και αιώνιοι «σύμμαχοι» του κατεστημένου μας: τους Τούρκους και μόνο τους Τούρκους.

Οι Αγγλοι έχοντας μακρόχρονη αποικιακή πείρα, δεν θα αφήσουν ποτέ να γίνει κάτι που δεν τους συμφέρει. Και υπήρχαν πρόθυμοι Ελληνες πολιτικοί και μη να παίξουν το παιχνίδι των, αλλοι ενσυνειδήτως και αλλοι μη γνωρίζοντες τις αλχημείες της γηραιάς Αλβιόνας. Οι Αγγλοι αρχίζουν πάντα διπλωματικά και καταλήγουν στρατιωτικά. Ο λαός μας εχει βιώσει κατ' επανάληψη στο πετσί του αυτές τις απαρέγκλητες φιλοσοφικές αγγλικές αρχές, με αποκορύφωμα μετά την απελευθέρωση της χώρας το Οκτώβρη του 1944.

Τα πρώτα μεταπολεμικά δεινά του λαού και της χώρας, οφείλονται στο γεγονός οτι χάρι των προθύμων στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για τη λύση του ελληνικού ποβλήματος, η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, ποτέ δεν συζητούσε κατ' αντιμωλία με ελληνική αντιπροσωπεία. Μια ελληνική αντιπροσωπεία, που να ειχει μια αλλη ΑΠΟΨΗ, μια πρόταση για τη λύση των όποιων προβλημάτων αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα, αλλα πάντα όπου και αν γινόταν διαπραγματεύσεις απέναντί του το ΕΑΜ ειχε μιά ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Αγγλική αυτοκρατορία. Μια ΞΕΝΗ ΔΥΜΑΜΗ, που μετά την απελευθέρωση, ειχε καταλάβει με τα όπλα την απελευθερωμένη χώρα μας.

Αυτή η ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ ηταν που είτε άμεσα είτε έμμεσα, διπλωματικά και ένοπλα στο τραπέζι των όποιων διαπραγματεύσεων, ηταν αυτή που εκπροσωπούσε την Ελλάδα, και ηταν αυτή που καθόριζει τις όποιες αποφάσεις. Μάλιστα το Δεκάμβρη του 1944 την εκπροσωπούσε αυτοπροσώπος ο ίδιος ο πρωθυπουργός (Σερ Τσιώρτσλ) στις διαπραγματεύσεις με το ΕΑΜ. Για να μήν φτάσουμε σε αυτό το σημείο, το ΕΑΜ δέχθηκε και συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενοτητας, δέχθηκε τη

συμφωνία της Καζέρτας και για να μην επεκταθεί αυτό το μακελειό που ειχε δρομολογήσει ο Τσιόρτσλ και στη υπόλοιπη Ελλάδα, υπέγραψε την γνωστή Συμφωνία της Βάρκιζας.

Βέβαια, δεν ηταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό στα ελληνικά δεδομένα. Η πρώτη παρέμβαση των Αγγλων ηταν το 1821, που μέσω του Μαυροκορδάτου, απαίτησαν να αλλάξουν οι βασικές διατάξεις του πρώτου Π ο λ ι τ ε υ μ α τ ο ς της Επαναστατημένης Ελλάδας που καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ο τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ι α. Τα δύο πρώτα τμήματα του Συντάγματος ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη» και την «Σύνταξιν της Πολιτείας». Παρ' ολο που δεν ηταν πιστή αντιγραφή των γαλλικών αρχών με τις παρεμβάσεις των προθύμων Μαυροκορδάτου, του Νέγρη και αλλων, εκτός του οτι απαλείφθηκε απ το Σύνταγμα ο ορος «Ι σ ο τ η τ α» και «Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ι α», μπήκαν και διατάξεις που νόθευαν αλλες άμεσα την Ι σ ό τ η τα και την Α ν έ ξ ι θ ρ η σ κ ί α και έμμεσα τις Δημοκρατικές αρχές. Αρχές που στήριζαν και αποτελούσαν τις βασικές διατάξεις του Πολιτεύματος του σχεδίου της Επιδάβρου. Την πρώτη Ιανουαρίου του 1822 συντάσσεται «Το πρώτο προσωρινό πολίτευμα της Ελλάδας» και την ίδια μέρα η Συνέλευση διακήρυξε Αντί για ανεξιθρησεία:

Εις το όνομα της Αγίας και Αδιαιτέτου Τριάδος

«Το Ελληνικό Εθνος, το υπο την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον να φέρει το βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσας αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των Νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις Εθνικήν συνηγμένην Συνέλευσιν ενώπιων Θεού και Ανθρώπων την πολιτική αυτού ύπαρξιν και Ανεξαρτησίαν». Η διακήρυξη αυτή ειναι η πρώτη επίσημη πράξη της Επαναστατημένης Ελλάδας.

Η γνώση του παρελθόντος λέμε, κατευθύνει θετικά τους λαούς και τα άτομα του παρόντος και τα βοηθά να σχεδιάσουν με επιτυχία τα βήματα για το μέλλον. Αντί λοιπόν τον πλούτο αυτόν σε ιδέες, πείρα και γνώση να τον καταγράψουμε σαν ενα από τα πιό πολίτιμα εθνικά κεφάλαια, με μιά μοκοντυλιά τα καταδικάσαμε στη λήθη όσα ξέφευγαν απ την εξιδανίκευση της παλιγγενεσίας παλιά και την Αντίσταση τώρα.
Δυστυχώς οχι μόνο κάτι χειρότερο, τραγικότερο αλλα και απάνθρωπο έγινε απ την πλευρά της πολιτεία με τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης σε σχέση με αυτά που περιγράφει ο αγωνιστής του 21 Ανδρές Τρούκας ή Λυκούργος. Οι Αντιστασιακοί και το βιός τους το έδωσαν και το αίμα πρόσβαρο. Τώρα το κρατικό κατεστημένο ηταν πιό ταξικό και πιο εξαρτημένο απ΄τους ξένους γι αυτό και οι συνέπειες οχι μόνο των αγωνιστών αλλά και των οικογενείων τους, των συγγενών και των φίλων τους ηταν ακόμα μεγαλύτερες και περισσότερες από αυτές του αγωνιστή Ανδρέα.

Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές της Αντίστασης ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που σε αγαστή τώρα συνεργασία με τους Αγγλους, οπως στην κατοχή με τους Γερμανούς οργάνωσε εκτός απ την κατάληψη ένοπλα τη χώρα και την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ταξικά και μόνο συμφέροντα και κυρίως να ευθυγραμμιστεί με τις αγγλικές επιδιώξεις για να καληφθούν-διακιολογηθούν: η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους

«ταγούς» πολιτικούς και στρατιωτικούς- και να δικαιολογηθούν τα ειδεχθή προσχεδιασμένα (να προκαλέσουμε το ΕΑΜ σε ανύποπτο χρόνο) αγγλικά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της ελέθευρης πλεον «συμμάχου χώρας».

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέα να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλαβε ομως η πολιτεία για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία και είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη.
Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπούργημα θαλάσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψησε σε δυο μόνο λέξεις: «Εθνικά ειδεώδη»! Εμείς πάντως όσοι απομείναμε πιστοί στον αγώνα, οσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς, και αυτούς που αποκαθηλώνουν τα εθνικά σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ενα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ενα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.
Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, που, και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεώτερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα εχουν ακούσει, λιγότερα εχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα εχουν ζήσει. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ΞΕΝΑ και ταξικά και μόνο συμφέροντα

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, σε κάποια σημείο γράφω οτι θα «τολμούσα να πώ, οτι και το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος ζωής» οπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-και να καρπωθούν μέρος της εξουσίας αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες. Πάντως, με τον ελλειπτικό τρόπο που αναφέρεται σε αυτούς και πολλους άλλους ο αγωνιστής Ανδρές, θα μπορούσε να ερμηνευθεί οτι ταυτίζει τους κοτζαμπασάδες με τους αριστοκράτες της Ευρώπης.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βατύτατες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο εθελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτος του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπεί στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε, αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτοεπιστρατεύτηκε έπρεπε να τα δημιουργήσει από μόνος του ολα και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες ομως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, ειχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτοεπιστρατεύτηκε. Ειναι εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών.

Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελεθερία λεει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτοεπιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογενείας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού κύκλου. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που ειχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, ειναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική οπως στην περίπτωση της επιστράτευσης ειναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ενα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα ειναι μόνο ο ίδιος...Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε οτι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα ειναι ο ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δύστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχία του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα.

Βέβαια το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως εχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενιακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεατι και

αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτη-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν, και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να ειναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβέβαιται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται. Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολοκληρη τη μανάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχημης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή, η εκτέλεση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την διακιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδώθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιός εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...) η ΕΚΚΑ , η ΠΕΑΝ και πολλές μικρότερες, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του τον ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσει, ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Την άνοιξη του 1942 υπήρχε στα βουνά, μια ελευθερη Ελλάδα, με στρατό αποφασισμένο και λαό έτοιμο για θυσίες. Οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου οχι μόνο δεν θέλησαν να συμμετάσχουν στην Αντίσταση, αλλα δεν μπόρεσαν, δεν έννοιωσαν την ανάγκη και το καθήκον να συμμετάσχουν στις αγωνίες του λαού, να ζήσουν μαζί τους ολη εκείνη την ψυχολογική και ιδεολογική εξέλιξη και τις διεργασίες που διαμορφώνονται σε ενα λαό του αγωνίζεται σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου και τέτοιος ηταν στην πραγματικότητα ο κατοχικός αγώνας του λαού μας στη διάρκεια της τετράχρονης σκλαβειάς. Το δεδομένο

αυτό το επιβεβαιώνουν οι χιλιάδες νεκροί και οι δεκάδες χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

;eroia K;ogiaw N;ikow

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αλήθεια για ποιά κρίση μιλάνε; Μα η πραγματική κρίση δεν άρχισε ακόμα. Αυτή η κρίση ειναι κρίση του πλαστικού χρήματος, του μή χρήματος, του ανύπαρκου χρήματος, της ψευδαίσθησης του χρήματος, του χρήματος που η αξία του δεν αντιστοιχεί ούτε την αξία του γραμματίου στο οποίο ειναι τυπωμένη αριθμητικά η αναγραφόμενη «αξία»του. Η κρίση αυτή για οσους έζησαν την κατοχή, θυμίζει τα μηχανάκια αυτόματης κοπής Μάρκων, που ειχε κάθε γερμανική στρατιωτική μονάδα, η αξία των οποίων ηταν αντίστοιχη με αυτή του χαρτιού. Μάρκα! Ενα κομμάτι τυπωμένο χαρτί, που ομως ο λαός ηταν υποχρεωμένος, επί τη «εμφανίση» του να δίνει τα αντίστοιχα προϊόντα που ζητούσε ο κάτοχος του τυπωμένου χαρτιού.

Στα Μουσεία υπάρχουν τα πρωτότυπα αυτών των Μάρκων και οι Ελληνες, ολοι ανεξαιρέτως μετά την απελευθέρωση της χώρας στις 12 του Οκτωβρίυ το 1944, απ τους Γερμανούς κατακτητές είχαν τεράστιας «αξίας» Μάρκα, αφού ενα αυγό ειχε φτάσει να «αξίζει» χιλιάδες πλέον Μάρκα, που οι Γερμανοί με την αποδοχή και τη συναίνεση των ελληνόφωνων γερμανικών κυβερνήσεων που είχαν σχημάτισαν οι συνεργάτες τους, αποστράγγισαν στη αρχή τις αποθήκες τροφίμων και κάθε νέα σοδειά σε φυτική και ζωϊκή παραγωγή, ενώ οι Ελληνες πέθαιναν τους δρόμους απ την πείνα. Μάρκα που μετά την απελευθέρωση τον μόνο ρόλο που μπορούσαν να παίξουν και εν πολλοίς έπαιξαν, ηταν το προσάναμα της φωτιά με αυτά, που λόγω του χρώματος, ηταν πιο εύλεκτα και από αυτό το Δαδί ακόμα!

Η μέχρι τώρα κρίση, ειναι η κρίση του χρηματιστηρίου, αυτού του σύγχρονου «θεού» και του χρήματος, της οργανωμένης και καλά σχεδιασμένης μακρόχρονης απάτης. Ειναι η κρίση του κατιταλιστικού συστήματος και του τρόπου παραγωγής του κοινωνικά παραγώμενου και ατομικά κατανεμημένου πλούτου. Του Αϋλου, του Νοητού, του υποκειμενικού και του μεταφυσικού χρήματος. Ειναι κρίση των σε χαρτί «αξία» μόνο πολλών μετοχών (αντίστοιχη με την αξία των κατοχικών Μάρκων οι περιβόητες μετοχές).

Αλήθεια γιατί αυτός ο αέναος νυχθημερών μόχθος, της κοινωνίας των Ανθρώπων, αντί να οδηγήσει, την μείωση των ωρών εργασίας, να απαλύνει τη βαβραρότητα της εργασίας, να εξανθρωπίσει τους όρους εργασίας και κυρίως να απαλύνει κάπως τους όρους αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, οδηγούμαστε απ την μια κρίση στην αλλη απ τη μια λιτότητα στην αλλη και από του κακού τη σκάλα στη χειρότερη;

Γι’ αυτό αν θέλετε μας λένε σε ολους τους τόνους, (ενώ παράλληλα με φόντο τις μηχανές κοπής δολλαρίων και των Τάνκς κάθε φορά που γίνεται αναφορά στην κρίση) να μην γίνει το σημερινό κακό χειρότερο καθίστε «φρόνημα» και αφήστε τα «δύσκολα» προβλήματα και κυρίως αυτά της «ζωής σας» θα τα λύσουμε «Εμείς»! Και γιατί χειρότερα αφού η κοινωνία των Ανθρώπων συμβάλει ολοένα περισσότερο; Πως και Ποιος καρπώνεται αυτόν τον παγκόσμιο μόχθο; Αλήθεια υπάρχει άνθρωπος και ο ποιο αφελής ακόμα, που μπορεί να πιστέψει οτι «αυτοί» που οδήγησα τα πράγματα εκεί που βρίσκονται σήμερα. Αυτοί οι ίδιοι που διέπραξαν αυτό το ειδεχθές έγκλημα και λήστεψαν

οργανωμένα τους λαούς του κόσμου, ζητούν να δώσουμε τη δυνατότητα να το λύσουν τώρα οι ίδιοι σωστά δίκαια και κυρίως εναντίον τους;

Θα το λύσουν πώς; και ποιοί; οι ίδιοι και με τα ίδια εργαλεία χωρίς στο μεταξύ να αλλάξει τίποτε και κυρίως να διατηρηθεί και να λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο και τους ίδιους ρυθμούς κέρδους και του Νεοφιλελευθερισμού τρόπο σκέψεις, την οργάνωση και διεξαγωγή των ακήρυκτων πολέμων, οπως αυτό στη Γιουγκλοσλιβία, το Ιράκ, τις αυθαίρετες ανά τον κόσμο παρεμβάσεις. Επεμβάσεις οπως η πρόσφατη της Συρίας, η με το Νάυλον πλαστικό χρήμα; Που ειναι πρόβλημα και ερώτημα συνάμα, οτι το χρήμα που κυκλοφορεί δεν είναι βέβαιο αν έχει το αντίστοιχο κάθε φορά αντίκρισμα σε προϊόντα και χρυσό. Αν ειχε εκτός του οτι δεν θα είχαμε κρίση η και αν είχαμε οι συνέπειες θα ηταν μικρές και χρονικά σύντομη. Ενώ τώρα ακόμα κανένας δεν ξέρει τη μας επιφυλάσσει το μέλλον.

Το τελευταίο καιρό αν αναλυθούν σωστά οι κινήσεις των Μέτρ της Ουάσικτον και των οικονομικών κύκλων των ΗΠΑ, μα και την συναίνεση των παρατρεχάμενων Βρετανών και τα διεθνή Λαμόγια, οχι μόνο σχεδιάζουν αλλα και προσπαθούν τη δημιουργία ενός μόνου χρηματηστηρίου-ασανσέρ με έδρα τις ΗΠΑ, με σκοπό την παράκαμψη του Ευρώ και την επιβάλει εν νέου το δολλαρίου σαν το μόνο παγκόσμιο και μοναδικό αποταμιευτικό νόμισμα σε παγκόσμια κλίμακα και σε συνέχεια, να θέσουν υπό τον απόλυτο έλεγχο και το διεθνές νομισματικό Ταμείο. Γι' αυτό πριν ειναι αργά.

Χωρίς ιδεολογικές παρωπίδες, ταξικά και χωροταξικά και μόνο συμφέρονταν και επιλεγμένα προνόμια, ας παρθούν εγκαίρως τα αντίστοιχα μέτρα και ειδικά από την Ευρωπαϊκή Ενωση από κοινού. Μέτρα που θα αποτελέσουν οχι απλώς ανάχωμα αλλα φραγμό, πριν το κύμα της ύφεσης γίνει Τσουνάμι. Ενα Τσουνάμι που δεν θα αφήσει τίποτε όρθιο σε παγκόσμια κλίμακα. Πριν μας πλήξει ανεπανόρθωτα. Πριν μας διαλύσει σαν λαό και χώρα. Συνεπώς οχι μόνο επαγρύπνηση, αλλα τώρα μέτρα στήριξης της οικονομίας άμεσα και αποτελεσματικά.

Τα δις οσα και εναι να δοθούν για να λαδωθεί για να επεκταθεί η παραγωγική μηχανή και οχι πάλι σε αυτούς, που θα τα παλλαπλασιάσουν αεριτζίδικα για λογαριασμό τους με μοναδικό στόχο τα κέρδη, χωρίς να επενδυθούν παραγωγικά, οπως έγινε με το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν», οι «Παγωμένες» πιστώσεις, τα «Λίμπερτι» την μεταπευθερωτική Σοσιαλμανία, και τις όποιες πολεμικές επανορθώσεις κλπ, κλπ.

Το παραμύθι της αυτορρύθμισης των αγορών απειλεί να γίνει απορρύθμιση της ίδια της οικονομίας και της ίδιας της κοινωνίας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να ειναι πρόχειρα και αποσπασματικά. Πρέπει να είναι συντονισμένα σε εθνικό και Ευρωπαϊκό επίπεδο και παγκόσμια. Και το βασικότερο εξαιρετικά υπέρ επείγοντα: Η Ευρωπαϊκη Ενωση σαν ενας άνθρωπος, χωρίς αυταπάτες οφείλει και πρέπει να ασκήσει πιέσεις στις ΗΠΑ, να σταματήσουν την ανεύθυνη πολιτική στο όνομα της οποίας αποψιλώνουν ασύστολα την κοινωνία οικονομικά και την κοινωνία των ανθρώπων από την Ανθρωπιά της.

ΤΩΡΑ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΠΩΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕ ΦΟΡΕΣ ΑΡΓΑ

Διαβάζοντας τα δυο διαγγέλματα έρχονται στο νού μου κάποιες αναμνήσεις από χτυπήματα που δέχτηκα και μου ανοίξανε πληγές βαθιά στο ΕΙΝΑΙ μου

ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗ ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ ΝΑ ΠΩ ΣΤΟ ΦΤΩΧΙΚΟ ΣΑΣ

Δύσκολα θα περάσουν τα φετινά χριστούγεννα για πολλές χιλιάδες οικογένειες. Αυτές τις μέρες που θα έπρεπε να ειναι μέρες χαράς και ελπίδας. Τα υπόλοιπα δέκα χρόνια η καθημερινότητα μεγάλων κατηγοριών που πληθυσμού θα γίνει ακόμα δυσκολότερη. Τόσο το διάγγελμα του Πρωθυπουργού, για τα Χριστούγεννα οσο και αυτό της Ιεράς Συνόδου προς το Λαό θυμίζουν το ανέκδοτο της **ΚΑΚΗΣ** και της **καλής** είδησης για την επόμενη χρονιά, λόγω κρίσης «δυστυχώς θα είναι χειρότερη από την προηγούμενη» και «ευτυχώς θα είναι καλύτερη από αυτήν που πρόκειται να «ακολουθήσει», εκτός πια και αν ακολουθήσουμε κατά γράμμα τις συνταγές που μας προτείνουν ή μεν κυβέρνηση «εσαεί λιτότητα», η δε Ιερά Σύνοδος «Νηστεία και προσευχή» να βγούμε από την κρίση

Κρίση λοιπόν! Και οι αιτίες της κρίσης; Φάγανε λένε οι κυβερνήσεις οι απανταχού κολασμένοι της Γης, και ειδικά του πολιτισμένου κόσμου, και κατ' εξαίρεση οι Ελληνες δυο μπουκές παραπάνω, φόρεσαν μια μπλούζα πρόσθετη, ενα ζευγάρι παπούτσια, έκαναν μια μικρό επισκευή στην καλύβα του Μπάρμπα Θωμά. Και το πιο εγκληματικό λένε ειναι αρχίσαμε να πίνουμε αριά και, που, και από κανένα ποτό. Και το πιο άσχημο αρχίσαμε να αγοράζουμε και καμιά εφημερίδα, που διαβάζοντάς την, δεν μας μένει χρόνος να πάμε στη Εκκλησία και χρήματα να ανάψουμε και κανένα ενα κερί.

Και το ακόμα πιο τραγικό που δυστυχώς περνάει απαρατήρητο από την κυβερνήση και την Ιερά Σύνοδο είναι το γεγονός ότι εκατομμύρια άνθρωποι εχουν χάσει ό,τι είχαν και δεν είχαν, και αυτήν ακόμα τη στέγη και τα λίγα υπάρχοντα προσωπικής χρήσης αντικείμενα. Και μαζί τους την αξιοπρέπεια, την ελπίδα και τα όποια όνειρα και προσδοκίες, για ενα καλύτερο αύριο για τους ίδιους και τα παιδιά τους.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά γύρο μας οι τράπεζες, οi, «πρόθυμοι»,και οι παρατρεχάμενοι αρνούνται να δούν σ' ολη την έκταση ότι η ανεργία, η φτώχεια, και η πείνα, σημαίνουν θάνατο. Αυτή η διάλυση των πάντων και ειδικά της ηθικής, ότι δεν ήρθαν ετσι ξαφνικά από το πουθενά και απρόσμενα. Το ίδιο και ο καλά έντεχνος σχεδιασμένος πανικός για την κρίση...Καταστροφή και έλλειψη χρημάτων...Αλήθεια για ποια έλλειψη χρημάτων μιλάνε; Η Κοινωνία των Ανθρώπων σαν σύνολο και άτομα δουλεύει νυχθημερών, και κάτω από τις πιο τραγικές θα έλεγα συνθήκες το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας **ΖΕΙ** κάτω από τα όρια της φτώχειας

Οταν οι εντολοδόχοι του κόσμου και οι εκτελεστές των εντολών, και τα γύρω τους Λαμόγια διαπίστωσαν αυτήν την «άλογη» κατανάλωση, την χαρακτήρισαν «σπατάλη» και σε συνέχεια «κρεπάλη» τη χαρά του αναγκαίου. Τότε έβαλαν τις φωνές οτι πρέπει να σταματήσει το γρηγορότερο αυτό το κακό. Αυτό το ειδεχθές έγκλημα καταναλωτικής κρεπάλης οι «εργαζόμενους». Γιατί αν δεν σταματήσει θα καταρρεύσει η οικονομία, και τότε! Ε τότε θα χάσουν και την ολιγόωρη δουλική δουλειά και τις «παχυλές συντάξεις», τις υπερωρίες και ό,τιδήποτε αλλο συμβάλει σε αυτήν την «κρεπαλό-σπατάλη» πρέπει να σταματήσει ή δαλιώς καταστραφήκαμε...

Γιατί η κατάσταση στην οποία θα οδηγήσει ο προϋπολογισμός του 2011, που ψηφίστηκε την προηγούμενη τετάρτη από τη Βουλή θα εχει τραγικές συνέπειες για τη ζωής πολλών χιλιάδων Ανθρώπων. Αν υπάρχει κάποια διαφορά

ανάμεσα στα δυο διαγγέλματα αυτή συνίσταται στα γεγονός ότι της κυβέρνησης το διάγγελμα είναι ελέω τρόϊκας και της Ιεράς Συνόδου Ελέω Θεού άρα δεν φταίνε για τίποτε οι ίδιοι για ό,τι συναίβει στο παρελθόν και θα συμβεί στο μέλλον

Αλήθεια τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η Ιερά Σύνοδο δεν ζούσαν στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια. Δεν είδαν δεν άκουσαν το μεταξύ αίσθηση προκαλεί η κυβερνητική αναφορά

Μέσα αυτήν την πραγματικότητα, που οι φήμες διαδέχονται η μια την άλλη, ο πολίτης αναζητά στηρίγματα για να οργανώσει, με προοπτική έλλογο, δημοκρατικό και αποτελεσματικό τρόπο την αντίστασή του Κορυφαίοι Θεσμοί, όπως ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, και η Εκκλησία που οφείλουν να εκφράσουν την ενότητα του λαού αντιδρούν διπλωματικά, κάπως αόριστα τελικά παθητικά

Στον αντίποδα, η Ιεραρχία της Εκκλησίας προσπαθεί να εκμεταλλευθεί τη σύγχιση, την πίκρα και τον πόνο και επιδίδεται, όπως πάντα με τον δικό της τρόπο σε διχαστικά κηρύγματα. Ο λαός όμως δεν είναι ποίμνιο κοινώς κοπάδι. Και είναι λυπηρό στις σημερινές τραγικές για τη χώρα και το λαό στιγμές να του θέτει έμμεσα πλην σαφώς το αποπρασαλιστικό δίλημμα «Μνημόνιο ή Ράσο»

Μετά την εγκύκλιο της Ιεράς συνόδου που και αυτή μιλάει πως η χώρα βρίσκεται υπό κατοχή Και μια πού λόγος για την κατοχή αλλα η Εκκλησία δεν λέει να βάλει το χέρι στην τσέπη Μα ούτε και την υποχρεώνει και ούτε φαίνεται ότι μπορεί να την υποχρεώσει κανείς να το βάλει, αφού ολως επιλεκτικά διαβάζει τον λόγω του Κυρίου και ειδικά εκείνο το εδάφιο που λέει «Τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω»

Τον ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΜΟ του τόπου συνειδητά ή ασυνείδητα υπηρετούν ολοι αυτοί που στην αρχαία Αθήνα θα τους ειχα κατασκέσει τα όποια περιουσιακά στοιχεία και εξοστρακιστεί στις Συρακούσες με στέρηση του εκλέγειν και εκλέγεσθε για τα πολύχρονα εγκλήματά τα εις βάρος της χώρας και του ελληνικού λαού «Ελεω Τσώρτσιλ και ΗΠΑ» έχουν μετακυλήσει τις εθύνες και διαπρέπουν όχι όμως και τις ΕΡΙΝΙΕΣ …

Επειδή η Ιεραρχία της Εκκλησίας Θεωρεί την Αριστερά Αθεϊ και σαν Αθεϊ και μίασμα σαν ΕΛΑΣίτης παρακολούθησα σε συγκέντρωση λόχου διάλεξη-ομιλία στελέχους για το πώς βλέπει και θα αντικρίσει το θέμα της Θρησκείας η Αριστερ’α μετα την απελευθέρωση

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση και εχω μια ηλικία, θυμάμαι οτι οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά από τα όποια δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, που απεργάζεται Η Εκκλησία να διαμορφώσει η Εκκλησία, ενα αλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροϊδη και του Εμπειρίκου, που οταν μιλάει για τον περήφανο Αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους «προσκηνημένους» του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιό απόλυτης ορθοδοξίας». Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική του μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα της έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή δημώδη χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιρίαζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας παράδοσης και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση. Του ΔΗΜΟΥ, Με αυτήν την Εκκλησία γαλουχήθηκε ο ΔΗΜΟΣ ΛΑΟΣ και ο ΛΑΟΣ ΔΗΜΟΣ

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΓΡΑΨΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Από τη πιο μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος κόσμου. Οι πιο αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιο παλιά ιερά βιβλία των θρησκειών αρχίζουν πάντα με για αφήγηση της δημιουργίας του κόσμου. Ειναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφθεί για το μέλλον του, ασφαλώς θα αναρωτήθηκε πρώτα από όλα ποιά ηταν η «καταγωγή» της φύσης, που στους κόλπους της ζούσε...

Οι αιώνες κύλησαν. Οι ερμηνείες που φανταστήκανε και δώσανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι, μας φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Διαβάζοντάς τες, έχουμε την εντύπωση πώς ξεφυλλίζουμε τα ποιητικά λίγο γελοία απομνηνονεύματα, ενος κόσμου παιδικού που χάθηκε για πάντα.

Ολοι οι Ανθρωποι, από την κούνια μέχρι τον τάφο, χωρίς διάκριση σε φυλή ή χρώμα, περνούν από τους ίδιους σταθμούς ανάπτυξης. Δοκιμάζουν σε κάθε ηλικία με ελάχιστες διαφορές, ανάλογα την αιτία, φυλετικής, κλιματολογικής και βιωτικών αναγκών τις ίδιες κρίσεις ανάπτυξης ωριμότητας και παρακμής. Το ίδιο και οι ανθρώπινες κοινωνίες διατρέχουν ανάλογες μορφές, κοινωνικές θρησκευτικές και πολιτικές, με μέσα παραγωγής και ιδέες που ανταποκρίνονται σε κάθε μια από αυτές τις κοινωνικές μορφές.

Ομως οι αιώνες εξακολουθούσαν να κυλούν και σε κάποια ιστορική στιμγή οι πρωτόγονοι μακρυνοί μας πρόγωνοι, με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλεία, διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις εκείνες για τη δημιουργία της οικογένειας που αποτέλεσε το δομικό κύτταρο της κοινωνίας και σε συνέχεια την κοινωνία. Την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία. Ο κομμουνισμός υπήρξε το λίκνο της Ανθρωπότητας. Η καταστροφή του πρωτογενούς αυτού κομμονισμού ειναι έργο του πολιτισμού, που βασικά χαρακτηριστικά του γνωρίσματα ειναι : α) η ιδιοκτησία και ειδικά η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής β) η εκμετάλλευση Ανθρώπου από ανθρωπο, γ) ο ταξικός διαχωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις και δ) ο πόλεμος για το αυγάτισμα της ιδιοκτησίας και μέσω της ιδιοκτησίας το παραπέρα αυγάτισμα της δύναμης.

Στο έργο του «Νέα Επιστήμη» ο Βικό, που θεωρείται «πατέρας της φιλοσοφίας της ιστορίας» μιλά για μια «ιδεώδη αιώνια ιστορία, που σύμφωνα με αυτήν αναπτύσσονται διαδοχικά οι ιστορίες ολων των εθνών και οτι από οποιοδήποτε στάδιο αγριότητας, θηριωδίας ή βαβραρότητας, οι Ανθρωποι προχωρούν προς την κοινωνική ζωή».

Αυτό το Αέναο Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, και η τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική, πιό απόλυτη και πιό συνεκτική, πραγματοποιείται προοδευτικά με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και το ανέβασμα των ομάδων προς τη συγκρότηση των φυλών, των εθνών και σήμερα μιλάμε για οικουμενική κοινωνία.

Οι αιώνες ομως εξακολουθούσαν να κυλούν, και οι προδιαγραφές που περιείχε στον πυρήνα της η ατομική ιδιοκτησία, άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και να προσδιόριζαν με σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο θα λειτουργούσε πλέον η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Ιδιοκτησία υπήρχε και στο πρωτόγονο κομμουνιστικό σύστημα. Δεν ηταν ομως ατομική, αλλα κοινωνική-συλογική.

Στό κοινοτικό σύστημα ηταν τόσο βασικό και αναγκαίο, να πάρει κάθε μέλος του γένους τη μερίδα της τροφής του, που στην ελληνική γλώσα η λέξη «μοίρα» που αρχικά σήμαινε μερίδα τροφής, πήρε αργότερα τη σημασία του «πεπρωμένου-μοίρας», της υπέρτατης θεότητας, όπου θεοί και Ανθρωποι υποτάσσονταν, που μοιράζει στον καθένα το χρόνο της ζωής του, όπως ακριβώς η Μητριαρχία των κρατικών «συσσιτίων» μοίραζε την μερίδα της τροφής. Στην ελληνική μυθολογία λέει ο Pail Lafarcie, το «πεπρωμένο» προσωποποιείται σε γυναίκες-θεές (Μοίρες Κήρες κλπ) και οτι αρχικά τα ονόματα αυτά σήμαιναν την μερίδα τροφίμων και των λαφύρων.

Το γεγονός αυτό οτι τώρα πλέον το κάθε μέλος εκτός από τη μερίδα τροφής που διακαιούται, δικαιούται και μερίδα στα λάφυρα, δείχνει οτι μέσα στο σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγή οτι η κοινωνία άρχισε να παρουσιάζει ενα μικρό πρεόνασμα, εστω και με τη μορφή του λάφυρου, καθώς και οι διεργασίες για το πώς θα χρησιμοποιηθεί αυτό το πλεόνασμα. Για αρκετούς αιώνες το πλεόνασμα αυτό, έδωσε τη δυνατότητα στη κοινότητα να αποσύρει ανθρώπους από την άμεση καθημερινή παραγωγή και να τους αναθέσει να ερμηνεύσουν πιό αντικειμενικά την «καταγωγή» της φύσης, που τράβηξε από πολύ νωρίς την προσοχή τους και που στους κόλπους της ζούσε αλλα και έρευνα για την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλείων.

Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα, στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ενώ απαντούσε και έλυνε μια σειρά προβλήματα ανάπτυξης και πολιτισμού, διαμόρφωνε παράλληλα μέσα στα σπλάχνα της κοινότητας, τα φύτρα, τις δομές, τους θεσμούς και τα αντίστοιχα όργανα, για την ιδιοποίησή του από τα άτομα πλέον και οχι οπως προηγούμενα και ειδικά από αυτούς που δεν συμμετείχαν άμεσα στην παραγωγή, αλλα καταγίνονταν με την παρατήρηση και την έρευνα. Αυτοί τρεφόνενοι από την κοινωνία, ειχαν τον χρόνο και την πείρα να διαμορφώσουν τις δομές εκείνες που θα τους επέτρεπε να ιδιοποιηθούν ατομικά το πλεόνασμα. Αρα, δεν ηταν ο πάσαλος, οπως πολλοί ισχυρίζονται, αυτός που δημιούργησε τα πρώτα φύτρα-έμβρυα της ιδιοκτησίας και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων από καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά το πλεόνασμα και η γνώση που δημιούργησαν τις κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις, να περάσει η τότε κοινωνία των Ανθρώπων από το Καθεστώς της κοινοκτηνοσύνης στο Καθεστώς της Ιδιοκτησίας.

Το πλεόνασμα λοιπόν, ηταν αυτό που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την Εργασία στην ιδιοκτησία. Από την κοινωνία της εργασίας στην κοινωνία της ιδιοκτησίας. Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα-υπεραξία ειναι αυτό που θα επαναφέρει τον άξονα της ζωής από το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή στο καθεστώς της εργασίας και την κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής και θα απαλλάξει το γένος των Ανθρώπων από τη δουλειά-δουλεία και τη σκλαβιά. Θα το απαλλάξει από την υποταγή, την ταπείνωση, τον εξευτελισμό και τον μηδενισμό. Η επαναφορά στο καθεστώτος της εργασία θα επανασυνδέσει τον Ανθρωπο με την αλληλεγγύη, την ηθική, την αξιοπρέπεια, την αυτογνωσία και θα λειτουργεί πλέον, οπως παλιά αυτόβουλα και αυτεξούσια.

Και θα απαλλαγεί γιατί αλλο πράγμα ειναι η εργασία και αλλο πράγμα η δουλειά. Οταν εργάζεσαι επιλέγεις, σκέπτεσε, σχεδιάζεις, τροποποιείς ή ανακαλείς και μετά αποφασίζεις να δράσεις. Ενώ οταν δουλεύεις δεν συμμετάσχεις στο σχεδιασμό και την απόφαση. Την απόφαση την παίρνουν

άλλοι. Εσύ ο δουλευτής εισαι υποχρεωμένος μόνο να εκτελείς και να δέχεσαι ανά πάσα στιγμή με την απειλή απόλυσης, τις όποιες δικιαλογημένες ή αδικαιολόγητες παρατηρήσεις. Ανάμεσα λοιπόν, στη δουλειά και την εργασία υπάρχει μια τεράστια ειδοποιός διαφορά. Μια διαφορά που οχι μόνο προσδιορίζεις αλλά και επιβεβαιώνει την διαφορά των δυό συστημάτων ζωής.

Η εργασία απελευθερώνει το στοιχείο της δημιουργίς που κλείνει μέσα ο κάθε Ανθρωπος. Τότε η εργασία ειναι Λευτεριά, ειναι Φως, ειναι ζωή, ειναι πολιτισμός. Στην εργασία, ο εργαζόμενος πηγαίνοντας στο χώρο της εργασίας, επειδή την εχει επιλέξει κουβαλά μαζί του ολόκληρο τον εαυτό του, ολόκληρο το ΕΙΝΑΙ του και αυτό γιατί πάει να κάνει κάτι που το θέλει, που το ποθεί, που το αγαπά, που θα ειναι το έργο των Χεριών και του Νού. Το έργο που θα καταξιώσει τον δημιουργό. Το έργο που επιβεβαιώνει το ΕΙΝΑΙ αυτού που το συνέλαβε, σχεδίασε και εκτέλεσε. Θα ειναι ενα έργο, που εκτός ολων των αλλων, θα περιέχει την άμμιλα και οχι τον ανταγωνισμό. Ενα έργο πολίτιμο και χρήσιμο για τον συνάνθρωπο. Ενα έργο που θα εκφράζει σε ολη την έκταση το στοιχείο της δημιουργίας, την ίδια τη δημιουργία. Τον Ανθρωπο καλλιτέχνη και τον καλλιτέχνη Ανθρωπο.

Αντίθετα η δουλειά, η μισθωμένη δουλειά, που ουσία και περιεχόμενο ειναι μια προσαρμοσμένη στο κατιταλιστικό σύστημα παραγωγής δουλεία. Η μελέτη της ιστορίας επιβεβαιώνει οτι μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η δουλεία ανεξάρτητα από την ονομασία, δούλος, δουλοπάρικος και τώρα προλετάριος, πήρε τη θέση της εργασίας. Επαψε πλέον να εργάζεται αλλα δουλεύει. Εκτοτε ο ανιδιοκτήτης Ανθρωπος, μετατράπηκε σε αντικείμενο-πράγμα-εκμετάλλευσης. Εχασε την προσωπική του αξιοπρέπεια. Εχασε την Ανθρώπινη υπόσταση. Αναγκάζεται να κάνει οποιαδήποτε δουλειά άσχετη με τους ικανοτητές προκειμένου να εισπράξει, σαν μισθό ή μεροκάματο εκείνο το απαραίτητο κόστος για να διατηρηθεί στη ζωή και για να αναπαραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη-ικανότητα του του σύγχρονου δούλου. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα, μεγαλύτερη σκλαβιά από το να ειναι ο άνθρωπος υποχρεωμένος για ολόκληρη τη ζωή του να κάνει μια δουλειά που δεν τον εκφράζει και κυρίως που δεν ειναι αντίστοιχη με τις σωματικές και πνευματικές προδιαγραφές του.

Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι δούλος στο δουλοκτητικό σύστημα μα και ο δουλοπάρικος αργότερα στο Φεουδαρχικό βρίσκονταν σε πλεονεκτικότερη θέση σε σχέση με τον σημερινό προλετάριο από άποψη δικαιωμάτων. Μπορεί ο δουλοκτήτης να ειχε το δικαίωμα να πουλήσει τον δούλο, δεν ειχε ομως το δικαίωμα να τον αφήσει νυστικό, απροστάτευτο και χωρίς στέγη, περίθλψη κλπ, εστω αντίστοιχη με την φροντίδα και το ενδιαφέρον που θα έδειχνε για κάποιο άρρωστο ζώο του. Και θα το φρόντιζε γιατί αν δεν του πρόσφερε ολα αυτά και δεν τον φρόνντιζε δεν θα ηταν σε θέση να παράγει. Ο δούλος ηταν ταυτισμένος με τη ζωή του δουλοκτήτη. Μπορεί να μην ηταν ελεύθερος να φύγει. Δεν πέθαινε ομως απ την πείνα και δεν ειναι απροστάτευτος από τους όποιους κινδύνους. Ενώ ο προλετάριος μπορεί να ειναι ελεύθερος να φύγει τον τον σύγχρονο απέντη του ειναι ελεύθερος ομως να πεθάνει από την πείνα σαν του χιλιάδες κλωσσάρ.

Αυτό το πλεόνασμα με την πάροδο των αιώνων, οπως οδήγησε την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία στο καθεστώς της ιδιοκτησίας. Οταν λέμε πλεόνασμα, εννοούμε αυτό το κομμάτι που περισέβει μετά την κάλυψει των ζωτικών και πνευματικών αναγκών του Ανθρώπου.

Τί ειναι ομως αυτό το πλεόνασμα, πως, που και πότε παράγεται αυτή η αόρατη δύναμη που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την κοινοκτημοσύνη στην ιδιοκτησία.
Αν, για παράδειγμα, σήμερα, ο εργάτης δουλεύει οχτώ ώρες και αρκούν μόνο οι τέσσερες ώρες δουλειάς για να παράγει μια αξία ιση με εκείνη του δικού τους κόστους παραγωγής, δηλαδή αρκούν να αγοράσει τα υλικά και τα πνευματικά αγαθά για να αναπαράγει την μυϊκή και πνευματική δύναμη που κατανάλωσε κατά τη διάρκεια της δουλειάς, οι αλλες τέσσερες ώρες αντιπροσωπεύουν το πλεόνασμα-«υπεραξία», μια αξία που, δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της παραγωγικής διαδικασίας με την ενσωμάτωση-υλοποίηση της εργατικής δύναμης.
Ο εργάτης λοιπόν, παίρνει μια αξία, η οποία, αντιστοιχεί σε τέσσερες ώρες δουλειάς και δίνει σε αντάλλαγμα μια αξία που αντιστοιχεί σε οχτώ ώρες δουλειάς. Αυτή ειναι η πραγματική ουσία της «ελεύθερης» ανταλλαγής-συναλλαγής, ανάμεσα στον εργάτη και τον ιδιοκτήτη μετά την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία προκαπιταλιστικά «πλεόνασμα» και σήμερα υπεραξία με τον κεφαλαιοκράτη. Από τη σχέση αυτή-συναλλαγή, ανάμεσα στην εργάτη και τον καπιταλιστή προκύπτει η τετράωρη πρόσθετη απλήρωτη δουλειά και ειναι αυτό το πλεόνασμα-υπεραξία, που παράγει κέρδος, το οποίο κέρδος ιδιοποιείται ο ιδιοκτήτης-κεφαλαιοκράτης. Η εμφάνιση του καθεστώτος ιδιοκτησίας προιδιοκτησιακά και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στον καπιταλισμό και η ανάπτυξή του στηρίζεται εξ ολοκλήρου, στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο. Το κεφάλαιο σε τελευταία ανάλυση δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά το συσσωρευμένο κέρδος ή αλλιώς η απλήρωτη δουλειά.
Η ατομική ιδιοκτησία, εδωσε στο ιδιοκτήτητή της, με τη μορφή της υπεραξίας, μια πρόσθετη δύναμη. Μια δύναμη πέρα από την μυϊκή δύναμη και την όποια πνευματική του ικανότητα. Η ξεχωριστή αυτή δύναμη, επέτρεψε στους ιδιοκτήτες να τρέφονται αποκλειστικά από την δουλειά των άλλων, και ο παρασιτισμός να γίνει ενα πρόσθετο μέσο δύναμης. Η δύναμη αυτή επέτρψε στην ιδιοκτήσία να διαμορφώσει εκείνες τις κατάλληλες δομές και θεσμούς για την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο. Κάτι τέτοιο ηταν εντελώς ξένο στην προηγούμενη κοινωνική οργάνωση, στα πλαίσια της οποίας η κοινή ιδιοκτησία καθώς και η γενική υποχρέωση όλων να εργάζονται, αποτελούσε μακραίωνα βαθειά ριζωμένη πρωτορχική, αρχή και εκούσιο βίωμα.

Ομως οι αιώνες κυλούσαν, και στο βαθμό που εξελίσσονταν τα μέσα παραγωγής το πλεόνασμα μεγάλωνε και σύστημα της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγώγης επεκτίνονταν διαμορφώνονται τα έθνη. Τα έθνη, το ενα ύστερα από το αλλο διαμορφώνονται σε κράτη. Τα κράτη εθνη οργανώνουν στρατούς και πολεμικούς μηχανισμούς. Η τάση της ζωής προς μια ολοένα πιό εσωτερική, πιο πνευματική, διαστρέφεται και παίρνει τη μορφή μιάς φρικτής γελιογραφίας- του Ιμεριλισμού. Κάθε εθνικό κράτος ονειρεύεται να κατακτήσει και να υποδουλώσει όλα τα αλλα.

«Δεν θα ζήσουν παρά οσοι πουλούν και αγοράζουν. Αυτός ειναι ο νόμος του πολέμου(...) Δίκαιο, ομορφία, δίψα της αλήθεια, ειναι πράγματα ανυπόστατα για το θεριό». Παντ Πολεμάκης «Ο ήλιο του θανάτου» απ την Εστία
Βεροια Κόγιας Νίκος

Οταν τελείωσε ο ένοπλος εμφύλιος, άρχισε ο Νομικός εμφύλιου πόλεμος, που ηταν και αυτός εξ ίσου επίπονος και ανθρωποκτόνος. Τώρα πιά έπρεπε να γίνει και μια νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση. Επρεπε οχι μόνο να θωρακιστεί το καθεστώς αλλα και να δικαιωθούν και τα δικά μας παιδιά. Ετσι δίπλα στους τόσους σκληρούς και απάνθρωπους τρομονόμους που ίσχυαν στη διάρκεια της δικτατορίας, της κατοχής και του εμφυλίου μου έμειναν σε ισχύ προστέθηκαν και μια σειρά αλλοι που χώρισαν τους Ελληνες σε «Νομιμόφρονες και μή Νομιμόφρονες» όπως τα περιβόητα πιστοποιητικά «κοινωνικών φρονημάτων». Νόμοι που έλεγχαν οχι μόνο τη ζωή, την εργασία των Αντιστασιακών αλλά τη θέληση και τη σκέψη. Με αποκορύφωμα την καθιέρωση του επαγγελματία χαφιέ. Ενα καθεστώς που καθιστούσε τον χωροφύλακα παντοκράτορα και τον χαφιέ κριτή των πάντων.

Οταν τελείωσε ο ένοπλος εμφύλιος, άρχισε ο Νομικός εμφύλιου πόλεμος, που ηταν και αυτός εξ ίσου επίπονος και ανθρωποκτόνος. Τώρα πιά έπρεπε να γίνει και μια νέα ιδεολογική εθνοκάθαρση. Επρεπε οχι μόνο να θωρακιστεί το καθεστώς αλλα και να δικαιωθούν και τα δικά μας παιδιά. Ετσι δίπλα στους τόσους σκληρούς και απάνθρωπους τρομονόμους που ίσχυαν στη διάρκεια της δικτατορίας, της κατοχής και του εμφυλίου μου έμειναν σε ισχύ προστέθηκαν και μια σειρά αλλοι που χώρισαν τους Ελληνες σε «Νομιμόφρονες και μή Νομιμόφρονες» όπως τα περιβόητα πιστοποιητικά «κοινωνικών φρονημάτων». Νόμοι που έλεγχαν οχι μόνο τη ζωή, την εργασία των Αντιστασιακών αλλά τη θέληση και τη σκέψη. Με αποκορύφωμα την καθιέρωση του επαγγελματία χαφιέ. Ενα καθεστώς που καθιστούσε τον χωροφύλακα παντοκράτορα και τον χαφιέ κριτή των πάντων.

Στον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα του 1941-44, δεν πήραν μέρος μόνο οι ένοπλοι και όποιοι αλλοι πλαισίωναν τις αντιστασιακές οργανώσεις, αλλα και ολόκληρος ο πνευματικός κόσμος της χώρας. Με ελάχιστες εξαιρέσεις οι Ανθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών, οι διανοούμενοι και οι καλλιτέχνες ήταν απάντα μπροστάριδες, καθοδηγητές και αιμοδότες σε αυτό τον τιτάνιου και νικηφόρου αγώνα. Μεγάλα και γνωστά ονόματα της Ελληνικής διανόησης εντάχθηκαν στις γραμμές του ΕΑΜ και πολέμησαν με το ντουφέκι, την πένα και το παράδειγμά τους έδωσαν: Θάρρος, κουράγιο, δύναμη, πίστη και προοπτική στον δοκιμαζόμενο και αγωνιζόμενο λαό,
Λογοτέχνες, Δημοσιογράφοι, Συνθέτες, Θεατρικοί Συγγραφείς, Ηθοποιοί, Ζωγράφοι, Χαράκτες, Εμπνευσμένοι από τον αγώνα για την Ελευθερία και τα Ιδανικά της Αντίστασης, ολοι σχεδόν οι πνευματικοί άνθρωποι της χώρας, δημιούργησαν μια ΝΕΑ Λογοτεχνία, ένα ΝΕΟ Θεατρικό λόγο (ΠΧ οι Ενωμένοι Καλλιτέχνες), μια ΝΕΑ Μουσική κουλτούρα. ΝΕΕΣ μορφές εικαστικών Τεχνών που αγκάλιαζαν και ξεσήκωναν το λαό, σε πάλη και αγώνα κατά των κατακτητών, ενώ παράλληλα αποθανάτιζαν τους αγώνες και τις θυσίες του. Η Ελληνική Αντιστασιακή Τέχνη και τα Επαναστατικά τραγούδια, πήρε τέτοια έκταση και δύναμη, που δεν συναντάμε σε καμιά άλλη κατεχόμενη χώρα.
Αυτή η πολιτιστική έκρηξη, που άρχισε με εκατοντάδες τρόπους και μορφές από τις πρώτες μέρες της κατοχής και κορυφώθηκε το καλοκαίρι του 1944, υπήρξε ένα αξιοθαύμαστο γεγονός. Ένα γεγονός που προοιώνιζε ένα λαμπρό για την μετά πολεμική Ελλάδα και ένα εξ ίσου λαμπρό μέλλον για τον Νεοελληνικό πολιτισμό, μα και της Νεοελληνικής ιστορίας. Δυστυχώς όμως και η τιτάνια αυτή προσπάθεια του λαού μας, ειχε την ίδια τύχη, από τις ίδιες δυνάμεις, που τη φορά αυτή προκειμένου να πολεμήσουν τους συντελεστές

του αγώνα και του πολιτισμού, δεν αρκέστηκαν στην αντιπαράθεση του Λόγου και της Τέχνης, ούτε στα πολιτικά, οικονομικά διπλωματικά μέσα και ειχε αρκετά, αλλά στην απρόκλητη, μα και αναιτιολόγητη ακόμα ένοπλη επέμβαση του μετά πολεμικού Ιμπεριαλισμού. Το γεγονός ότι χρειάστηκε αυτή η ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση, προκειμένου μα νικήσει τις Αντιστασιακές δυνάμει πείθει και τον πιο δύσπιστο, ότι χωρίς την ένοπλη επέμβαση οι Αντιστασιακές δυνάμει ήταν αήττητες. Η ευθύνη και η ανευθυνότα είναι τα δυο πρόσωπα του Ιανού. Η αλήθεια παγώνει μόλις τολμήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους.

Επειδή θα μιλήσω για ενταγμένους και ακριβά-πληρωμένους συγγραφείς. Για συγγραφείς που βραβεύθηκαν για την ποιότητα και το συγκεκριμένο είδος του έργου τους από την Ακαδημία. Και επειδή γνωρίζω προσωπικά, οτι δεν συμβαίνει το ίδιο με Εσάς, πριν προχωρήσω Σας διαβεβαιώ, οτι μόνο την αφορμή πήρα απ[ο το βιβλίο Σας. Για το οποίο Σας ευχαριστώ για άλλη μια φορά που με συμπεριλάβαται ανάμεσα Ενα έργο που σκοπό εχει να φωτίσει μερικές σκοτεινές ακόμα πλευρές της πιο δύσκολης και τραγικής για τη χώρα δεκαετία του 1940-50. Τα οσα ακολουθούν και θα ακολουθήσουν, δεν εχουν καμιά σχέση με τον κ Μιχάλη Γκόρη. Κύριε Μιχάλη Σε ευχαριστώ για αλλη μια φορά για την ξεχωριστή τιμή που μου έκανες να με συμπεριλάβεις ανάμεσα σε αυτούς που αγαπάς, καθώς και την αφομρή που μου έδωσε το καθ' όλα αξιόλογο έργο Σου, να ρίξω και εγώ μερικές σκέψεις στο χαρτί.

Οπως ειναι γνωστό στη ζωή υπάρχουν πολλά πράγματα, που μπορεί να βάλουν σε σκέψη και πειρασμό ακόμα εναν άνθρωπο. Ειναι ομως μερικά πράγματα και κυρίως οταν αυτά εχουν σχέση με τη χώρα και την άγραφτη ακόμα πρόσφατη ιστορία, που μπορεί να τον αναστατώνουν. Οταν μάλιστα συμβαίνει τα λεγόμενα να μην ανταποκρίνονται στην ιστορική πραγματικότητα τότε πια πιάνεις το μολύβι και γράφεις, οχι βέβαια για να ανακαλέσεις στην τάξη αυτόν που κατά τη γνώμη σου, δεν είπε τα πράγματα οπως εσύ τα ήθελες, έζησες και πιστεύεις, αλλα να πεις και εσύ τη δική σου γνώμη.

Τη στιγμή που η χώρα ηταν βυθισμένη στον πάτο, το όνειρο μια Νέας επίγνωσης αγκάλιασε ολόκληρο το έθνος, το παρελθόν σαν παράδειγμα, το παρόν της κατακτημένης πλέον χώρας, αλλα και το μέλλον της Ελλάδας η απελευθέρωσή της.

Οπως το 21, οι Αστοί κάλεσαν το Ραγιά σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους Ντόποιους συνεργάτες του για να αναστήσουν την Ελλάδας από τις στάχτες. Με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν το λαό για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας.

Η ιδεολογικό-πολιτική ομως υποχώρηση των αστών, που ηταν από φύσει και θέση ο ιστορικός φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους, που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησαν την Επανάσταση στον «ιστορικό συμβιβασμό» με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγλλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη αστικές Δομές και κοινωνικό-οικονομικές μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς που πολέμησε για να γίνει νοικοκύρης στον τόπου και οικοδεστότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει Ραγιάς και «Κοπέλι των αρχόντων».

Δυστυχώς παρά το γεγονός οτι μέχρι την 6-4-41 έλεγχε το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό την ίδια περίπου ιστορική πορεία, διέγραψε τόσο πριν την κατοχή, κατά αλλά και μετά την απελευθέρωση του 1944, η αστική τάξη της χώρας μας. Αφού δεν πήρε η ίδια την πρωτοβουλία να οργανώσει Αντίσταση, αντί να συμπαραταχθεί με τον

φύσει σύμμαχο της λαό μεταπελευθερωτικά, για να γίνουν εκείνες οι μεταρρυθμίσεις που απαιτούσαν οι καιροί για να αρχίσει επιτέλους και στη χώρα μας να λειτουργεί η Αστική δημοκρατία, πανικόβληθηκε από τη δύναμη που έκλεινε μέσα του λαός. Αντί λοιπόν, να προσεταιριστεί το λαϊκό αυτό κίνημα, είδε οπως το 21, σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως στην κατοχή ειχε δει τους Γερμανούς. Στους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν αλλος από το λαό. Το λαό, που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρις κατακτητές, έδωσε πρόσβαρα οσες θυσίες και αίμα χρειάστηκε.

Ηγέτης της Επανάστασης το 21, ηταν η νεογέννητη Αστική Τάξη και της Αντίστασης του 1941-44 για τους γνωστούς ιστορικούς λόγους το ΕΑΜ: α) Η μακρόχρονη και μονομερής σχεδόν στενή, και εξαρτημένη συνεργασία με τους Αγλλους, κατέστησε ανίκανη την αστική τάξη να λειτουργήσει αυτόνομα και ανεξάρτητη από εξωτερικές παρεμβάσεις. Ακόμα και στη διάρκεια του μεσοπολέμου που βρίσκονταν στην Ακμή, δεν κατόρθωσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο. Να διαμορφώσει οργανωτική δομή και συνοχή β) Αυτό ειχε σαν συνέπεια, την αποδοχή και στήριξη της Αγγλο-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και από τις Φιλελεύθερες δυνάμεις.

Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα τόσο στη διάρκεια, της δικτατορίας, αλλο τόσο και του πολέμου τα φιλελεύθερα κόμματα να αποκοπούν από τους οπαδούς και να συρρικνώθούν στο πρόσωπο μερικών πολιτικών. Πολιτικών που έχοντας χάσει κάθε επαφή με το λαό και την τρέχουσα πραγματικότητα περιόρισαν τις δραστηριότητες σε μερικά μόνο στέκια. Εμειναν αδρανείς. Και ενώ κακολογούσαν το Κάϊρο, περίμεναν πως κάποια μέρα θα τους καλέσουν...γ) Η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας και με τη συγκατάθεση πλέον και των Φιλελευθέρων κομμάτων έκανε πιο τραγική την εγκατάλειψη και δ) Η μη ανάληψη πρωτοβουλίας να ηγεθούν του Εθνικό-Απελευθερωτικό Αγώνα ή να συμμετάσχουν στο ήδη υπάρχον σχήμα, οπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, έθεσαν τον εαυτούς τους εκτός του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα.

Αυτή η συναίνεση, αυτή η ασάφεια ως προς τους σκοπούς και η αδράνεια να αναλάβουν ευθύνες μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψαν στο κομμουνιστικό κόμμα να μπει επικεφαλής του Αντιστασιακού αγώνα. Να ιδρύσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και να καλέσει αυτό πλέον τα κόμματα σε συνεργασία και το λαό σε πανστρατιά.

Ανάμεσα τις πολλές δικαιολογίες που πρόβαλαν τα Φιλελεύθερα κόμματα για την μη συμμετοχή τους στην Αντίσταση, ηταν και η άποψη οτι δεν «μπορείς να συνεργαστείς ισότιμα με τους κομμουνιστές». Χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση του κ Γεωργίου Παπανδρέου, οταν ρωτήθηκε γιατί δεν δέχθηκε την πρόταση που του έκανε το ΕΑΜ, να αναλάβει αυτός Αρχηγός ΕΑΜ; Απάντησε με εκείνο τον δικό του ιδιόμορφο τρόπο: «Με τον Θεό μπορείς να συνεργασθεί, με τον Θέο οχι». Ο μακαριτής Θέος, που επικαλέστηκε ηταν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, και υπεύθυνος την εποχή που του έγινε η πρόταση στο συνδικαλιστικό τομέα. Η απάντηση του κ Παπανδρέου, οχι μόνο απέκλεισε οριστικά την συνεργασία, αλλα και κάθε τυχόν προσπάθεια για Αντίσταση.

Βασικός ορος για να ευδοκημίσει μια συνεργασία, ειναι να μήν κάνεις πως δεν βλέπεις που οδηγούνται τα πράγματα, να μήν συνεργάζεσαι παράλληλα με αυτούς που συνεργάζονται με τους κατακτητές και κυρίως να μην εχεις

ανοιχτούς διάβλους με τους αυριανούς. Και αφού δεν πήρες την πρωτοβουλία, τώρα που σε κάλεσαν σκαρφαλώνεις με τη συμμετοχή και τον όγκο σου στην ιεραρχία ή αποκτά δικό σου βάρος, έξω και παράλληλα, χωρίς συνεργασία με αυτούς που συνεργάζονται με τους κατακτητές. Και κυρίως χωρίς, εγγραφές και υποθήκες σε αυτούς που ενδεχομένως θα γίνουν.

Επειδή πολλοί οχι μόνο λένε αλλά και το πιστεύουν και σήμερα ακόμα, οτι δεν υπάρχει τρόπος να συνεργασθουν ισότιμα με τους κομμουνιστές, η ζώη απέδειξε οτι υπήρχαν τρόποι και μάλιστα πολλοί, (στο θέμα της Μοναρχίας κλπ), αρκεί το περιεχόμενο της συνεργασία να ηταν :η μεταπολεμική Ελεύθερη Δημοκρατική και Εθνικά Ανεξάρτητη Ελλάδα, να ανήκει ουσία και περιεχόμενο μετά απελευθερωτικά στους Ελληνες. Στους Ελληνες και μόνο στους Ελληνες. Δεδομένα που είχαν ήδη υποθηκεύσει στους Αγγλους, οχι μόνο οι δεξιές συντιρητικές δυνάμεις αλλά και οι Φιλελεύθερες δημοκρατικές δυνάμεις.

Αυτή ακριβώς η αδράνεια, η ασάφεια και η άρνηση συνεργασίας με την πανστρατιά και κυρίως η συνεργασία, άμεση ή έμμεση με τους κατακτητές ηταν που οδήγησε στη διαχωριστική γραμμή στο «εμείς και οι άλλοι» πρώτα και σε συνέχεια στον εμφύλιο πόλεμο που τόσο πολύ τον ήθελαν αυτοί που ενώ δεν οργάνωσαν Αντίσταση ηταν παν έτοιμοι για τον εμφύλιο.

Οταν ο λαός του ΕΑΜ, που λέει και το τραγούδι : «Διχως τάνκς και αεροπλάνα, μόνο με όλμους πολυβόλα και ψυχή σαν του Λάϊκου στρατού...» μπόρεσε μέσα σε λίγο χρόνο να οργανώσει σε πανελλαδική κλίμακα να οργανώσει πολιτικές οργανώσεις, να συγκροτήσει και να παρατάξει σε εθελοντική βάση ενα αξιόμαχο στρατό τον (θρυλικό ΕΛΑΣ) ικανό να κάνει πόλεμο στον πόλεμο αναγκάσει τους κατακτητές να απασχολούν στην κατακτημένη χώρα μας δέκα και πλέον αξιόμαχες μεραρχίες, ο καθένας αντιλαμβάνεται οτι αν η άρχουσα τάξη της χώρας-που μέχρι της 6-4-41 έλεγχε το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό σε ποιο μέγεθος Αντίσταση μπορούσε να οργανώσει Αντίσταση και μέσο του όγκου και της δύναμης να επιβάλλει την αρχηγία και οχι να την απορρίπτει οταν της πρότειναν τη συμμετοχή;

Κάποτε η άρχουσα τάξη πρέπει να αποφασίσει-τολμήσει να πει την αλήθεια και στο λαό (γιατί στο εαυτό της το είπε με τα λόγια του Παπανδρέου), οτι επειδή η έκβαση του πολέμου δεν ειχε ακόμα κριθεί και η ίδια οπως και αν εξελίσσονταν ο πόλεμος, ήθελε οχι μόνο να ειναι με τους νικητές αλλά και να επανέλθει στην εξουσία ειχε επένδύσει και στα δύο Ταμπλό. Και για να μην αναλωθεί-ματώσει μέχρι την ημέρα που Βέρμαχτ προχωρούσε στο Ανατολικό μέτωπο, τον εμφύλιο πόλεμο τον έκαναν για λογαριασμό της οι Γερμανοί.

Οταν ομως η Βέρμάχτ σταμάτησε στις πύλες του Στάλιγκράτ και ειδικά οταν άρχισε η αντίστροφη μέτρηση, παρά την τεράστια συνεισφορά των κατακτητών, η ίδια δεν ειχε τις αντίστοιχες λαϊκές και ένοπλες δυνάμεις, να πάρει την εξουσία. Μια εξουσία που θα ηταν η συνέχεια της 27ης Οκτωβρίου του 1940, τότε αφού έκανε τις αντίστοιχες ανανεώσεις των παλιών υποθηκών και εξαρτήσεων και ικανοποίησε και τις όποιες άλλες απαιτήσεις έκαναν έκκληση στον Τσιώρτσιλ να τον συνεχίσει.

Οταν και οι Αγγλοι δεν το μπόρεσαν τότε έκαναν έκκληση στον Τρούμαν μαζί με το «Δόγμα» του έφερε και τα αντίστοιχα δολοφονικά του «καλούδια» και στις 29-30/8 του 1949, αυτή η κοινοπραξία κατόρθωσε να νικήσει τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας.

Η νίκη αυτή ομως, ηταν νίκη που έδωσαν τα όπλα και μάλιστα τα ξένα όπλα. Για να ειναι ολοκληρωτική η νίκη και για να νοιώθει νικήτρια και σίγουρη

η κοινοπραξία έπρεπε να ηττηθεί και ιδεολογικά αυτό το λαογένητο λαϊκό κίνημα. Το Κίνημα που αναμετρήθηκε εκτός από τους τρείς κατακτητές και τους Ντόπιους συνεργάτες τους, με τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικανούς. Εκτός απ τα πολυάριθμα έκτακτα μέτρα που ίσχυαν σε όλη τη ??

ΚΑΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ ΜΑ ΚΑΙ ΕΥΑΤΌ ΜΑΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥΣ

Και το λέω αυτό γιατί αν τους τα είχαμε πει, δεν θα μπορούσε τώρα η γερμανική ηγεσία και οι εκάστοτε Υπουργοί των οικονομικών της Γερμανίας και ειδικά ο σημερινός κ wolfgahg Schaeuble, να πει αυτές την προσβλητικές για τη χώρα μας φράσεις όπως αυτή οτι: «Η Ελλάδα για χρόνια ζούσε πέρα από τα όριά της» σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Bild για να συμπληρώσει στη συνέχεια ότι η « Γερμανία δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα-ελλείμματα της Ελλάδας», παλιά και τώρα τοι αν δεν εφαρμόσουμε κατά γράμμα, δεν θα υπάρχει 6^{η} δόση και πολλά αλλα υποτιμητικά για τη χώρα και τον περήφανο λαό μας.

Αξιότιμε κ Σόϊμπλε, σαν γενική αρχή μεταξύ των κρατών θα μπορούσαμε ισως να τη δεχθούμε, αυτή την παρατήρηση, όμως υποτίθεται ότι παραμένει η αρχή της διεθνούς αλληλεγγύης μεταξύ των λαών, που δεν είναι υποχρεωτική για τα κράτη, αλλα για οσους την πιστεύουν. Και ολοι ξέρουν, και ειδικά η εκάστοτε γερμανική ηγεσία, ότι ο περήφανος ελληνικός λαός έδειξε όχι μόνο με χρήμα την αλληλεγγύη του, αλλα όταν χρειάστηκε και με αίμα, σάρκα και κόκκαλα τέτοιου είδους προσφορές. Προσφορές που τις εχουν επιβεβαίωσαν τα πιο επίσημα χείλη παλιά: Ότι ο ευρωπαϊκός πολιτισμούς δομή και άρδευση εχει τον ελληνικό πολιτισμό.

Και πρόσφατα από τα πιο επίσημα χείλη υπόθηκαν λόγια σαν αυτά, που είπε στις 3/1/44 Ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεών που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του». Και στις 24/1/44 θα συνεχίσει ο Τσώρτσιλ: «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητας. Χωρίς την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού τον οποίον ο κατακτητής υποβάλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνες». Και ο Στρατηγός Ντε Γκωλ: «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Και το ερώτημα είναι: Γιατί το θαύμα και η προσφορά του ελληνικού λαού το ξέχασαν οι σύγχρονοι Ευρωπαίοι γενικά και «έσβησε» από τη μνήμη της γερμανικής ηγεσίας και τη δικής σας κ Σόϊμπλε;

Σαν Αντιστασιακός της Αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης υπερασπιζόμενοι τις αρχές και τις αξίες της Ελευθερίας, της Ανεξαρτησία, της Δημοκρατίας και της Ειρήνης και ανάπηρος που η χώρα μου μετά την αναγνώριση συνταξιοδοτεί χιλιάδες δια βίου αναπήρους, νεκρούς και ορφανά η Ελληνική Πολιτεία.

Νεκρούς, αναπήρους και ορφανά και τεράστιες υλικές καταστροφές που προκάλεσαν στον άμαχο πληθυσμό της χώρας, οι πρόγονοί σας κ Σόιμπλε, με

την βάρβαρη φασιστικό-Ναζιστική διαπαιδαγώγηση τους σώρευσαν τα φουσάτα στο πέρασμά τους από τη χώρα μας.
Σαν σκεπτόμενος Άνθρωπος και στρατιώτης στης γραμμές της Εθνικής μας Αντίστασης, μερικά πράγματα αν δεν τα ειχα ξεχάσει, τα δικαιολογούσα σαν πολεμικά δεδομένα. Όταν όμως διάβασα τις δηλώσεις τις δηλώσεις σας κ Στόϊμπλε, ότι η Γερμανία "δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας…» το πρώτο πράγμα που ήρθε στο Νου μου, ηταν ότι η γερμανική ηγεσία στερείται ΜΝΗΜΗΣ, και αναρωτήθηκα γιατί; Και αναρωτήθηκα γιατί, αν δεν με απατά η μνήμη η Γερμανία, αντίθετα από την «προβληματική» Ελλάδα που την ζημιώνει, γνώρισε τρις (τουλάχιστον) περιόδους οικονομική ευημερίας.
Η πρώτη ηταν η «άφεση αμαρτιών» που έκανε η δυτική Ευρώπη με τη διαγραφή των χρεών της Συνθήκης των Βερσαλιών. Η δεύτερη οταν ο Χίτλερ διαβεβαίωσε τους Δυτικούς ηγέτες ότι «είμαστε το προπύργιο κατά του Κομμουνιστικού κινδύνου» έρευσαν γενναίες οι εισροές που συνέβαλαν στην οικονομική ανάκαμψη της Πατρίδα σας. Και η Τρίτη όταν ο Τρούμαν-Τώρτσιλ είχαν βάλει στα σκαριά, ενα ατομικό πόλεμο κατά της Ρωσίας.
Ο Οπεγχάϊμερ καταθέτει μετά τον πόλεμο: «Δεν νομίζω ότι ειχαμε εργαστεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα απ ό,τι μετα τη συνθυκολόγησει και παράδοση άνευ όρων της Γερμανίας. Στην πραγματικότητα είπε βιάζονταν διότι φοβόταν, μήπως τελειώσει ο πόλεμος πριν καταφέρουν να χρησιμοποιήσουν την όμορφη εφεύρεσή τους. Η δε στρατιωτική ηγεσία από την άλλη, ήθελε να είναι καθαρά στρατιωτική δράση και όχι με διαπραγματεύσεις αυτή που θα οδηγούσε τον πόλεμο στη θριαμβευτική του λήξη…»
Έναν πυρηνικό πόλεμο στον οποίο η Ναζιστικό-φασιστική ηγεσία με τη σκέψη ότι, εκτός του ότι θα υλοποιούσε τις επεκτατικές βλέψεις της προς την αχανή ΕΣΔΔ, θα εξοφλούσε όχι μόνο αυτούς που σας διέγραψα τα χρέη της συνθήκης των Βερσαλιών προετοιμάζοντας ετσι τη δήλωση του Χίτλερ, ότι θα αποτελέσει η Γερμανία «το προπύργιο κατά του κομμουνισμού» και το έδαφος για την υλοποίηση της υπόσχεσης, ενώ παράλληλα θα εξοφλούσατε ετσι και αυτούς που πραγματοποιούσαν τις τεράστιες «αθρόες» εισδροές κεφαλαίων προς τη χώρα σας.??????????????????????????????
Έναν πυρηνικό πόλεμο ο οποίος, ευτυχώς σταμάτησε χάρη στη μεταφορά τεχνολογίας των πυρηνικών όπλων στην Ρωσία, είτε με την συναίνεση του Οπενχάϊμερ και από την «πλειάδα» των πυρηνικών της Ρώμης και ενδεχομένως και από έναν Ελληνα, που το όνομά δυστυχώς παραμείνει ακόμα άγνωστο. Και το Κίνημα Ειρήνης του μεγάλου διανοητή Μπέρναν Ράσελ, το αυθόρμητο αγκάλιασμα και την ομόθυμη συμμετοχή των λαών οτυ κόσμου ηταν αυτά που ανακάλεσαν στη τάξη τους Ευρωπαίους θερμοκεφάλους Λονδίνου και Βερολίνου και τους ανεγκέφαλους της Ουάσικτον.
Αυτό που δεν έγινε προς την Σοβιετική Ρωσία, δυστυχώς οι ορκισμένοι να κατακτήσουν και να υποτάξουν την ανθρωπότητα το έκαναν στις 6 Αυγούστου 1945 στη χιροσίμα και στις 9 του ίδου μήνα στο Ναγκασάκι με τις χιλιάδες των θυμάτων και την αμαχητή κατάληψη της Ιαπωνίας. Και εδώ προκύπτει το μέγα ερώτημα: η άνευ όρων συνθηκολόγηση της Ιαπωνία ηταν απαραίτητη;Και αν όντως ηταν η ρίψη των ατομικών βομβών στις Ιαπωνικές πόλεις αποτελούσε τον μοναδικό τρόπο να επιτευχθεί;Τότε γιατί ρίχθηκαν;

Αφου λοιπόν, απετράπει ο πόλεμος με τη Ρωσία, την επομένη της άνευ όρων υπογραφή παράδοσης της Ιαπωνίας, απότην Αμερική διά στόματος Τσώρτσιλ οι θερμοκέφαλοι μαζί με τους ανεγκέφαλους χαρακτήρισαν τη Ρωσία «Σιδηρούν Παραπέτασμα» κηρύσσοντας τον ψυχρό πλέον πόλεμο, στον οποίο συμμετείχε και η χώρα σας. Αρα αυτή η Τρίτη κ Σόϊμπλε, δεν ηταν απλή «εισροή», ηταν ένα υπέρ του μέτρου οικονομικό «Μπούκωμα», για τον γνωστό σε όλους σκοπό.
Συνεπώς το περίφημο «οικονομικό θαύμα» της όντως ισοπεδομένης Γερμανίας δεν οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στη «μεθοδικότητα, εργατικότητα και την πειθαρχία του λαού σας». Είναι και μέρος του αίματος που ανέλαβε να χύσει και τις καταστροφές η τότε η γερμανική ηγεσία το οποίο αρνείται να πληρώσει, ενώ η ίδια πληρώθηκε το δικό της.
Ο 20^{ος} αιώνας ημερολογιακά εχει τελειώσει, συνεχίζεις όμως να στοιχειώνει τις μνήμες και τις πραγματικότητες των κοινωνιών μας. Όπως τις επανορθώσεις από τον πόλεμο και την κατοχή της Ελλάδας, τα 53 ολοκαυτώματα και τις βομβαρισμένες συνοικίες, τους εκτελεσμένους ομήρους που αντιστοιχούσαν σε αθρόες συλλήψεις με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζε ο στρατός σας. Την υπερτίμηση τη ζωή του Γερμανού με 10,20,30 και 50 ακόμα Ελλήνων και 200 την πρωτομαγιά του 1944, ή και χιλιάδες προς ένα προκειμένου να ανακόψουν την αντιστασιακή δράση του λαού μας για την ήττα του φασιστικό-Ναζίσμου και την απελευθέρωση της σκλαβωμένης Πατρίδας μας.
Οσοι πέθαναν την πρώτη διετία απ την πείνα, συνέπεια της αρπαγής ολων των αποθεμάτων την επομένη της κατάληψης και σε συνέχεια καθ' ολη τη διάρκεια της κατοχής το 10% απ το σύνολο ελληνικής παραγωγής που έπαιρνε ο στρατός απ τις αλωνιστικές μηχανές, τους μύλους και τα αλώνια ακόμα, για την ενίσχυση του Ρόμελ στη Αφρικήης και ποσοστό που κατακρατούσε ο στρατό σας απ' τα τρόφιμα που έρχονταν μέσω της ουδέτερης Τουρκίας, την στιγμή που οι Ελληνες πέθαιναν στους δρόμους κατά εκατοντάδες την ημέρα απ΄την πείνα.
Ενας τεράστιος αριθμός Ελλήνων και το σύνολο των Ελληνοεβραίων που αφανίστηκαν στα κρεμαντόρια εκτός από το 4% που σώθηκε χάρη στη Αντίσταση, που ξεπερνά τις 60 χιλιάδες, τις περιουσίες τους, που αρπάξατε, ήσυχοι ότι δεν θα ζούσε κανένας για τις διεκδικήσει. Και όταν ο Μέρτεν που ηταν ο πρωτεργάτης συνελήφθει στην χώρα μας κινήσατε Γή και ουρανό να μη δικαστεί στην Ελλάδα και αποκαλυφθεί το μέγεθος της αρπαγής. Μα και το διορθωτικό κωμικό υπόλοιπο του ποσού που δώσατε τη δεκαετία του 60 σαν «πρώτη δόση», για επανορθώσεις οσων επέζησαν απ' τα στρατόπεδά σας. Και τις συμφωνίες με βάση το δικό σας εργατικό δίκιο αποζημίωση οσων η χώρα σας χρησιμοποιούσε στην παραγωγή, με τη μορφή καταναγκαστικών έργων και τις βιομηχανίες. Τα στοιχεία υπάρχουν.
Όταν διάβασα στον τύπο της δηλώσεις σας κ Σόϊμπλε ότι «η Γερμανία δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας…» ένοιωσα εκτός από οργή και αγανάκτηση αλλα και λύπη. Η πρώτη σκέψη του ήρθε στο νου μου ηταν: ούτε και εμείς μπορούμε να πληρώνουμε τα μεγάλα λάθη-εγκλήματα των Γερμανών πολιτών. Και σε συνέχεια αναστοχάστηκα τη Βίγλα-παρατηρητήριο, απ' την οποία οι αγωνιστές, με πίκρα και πόνο παρακολουθούσαν και κατέγραφαν τα πολυβάγονα έμφορτα τρένα που περνούσαν απ'το σταθμό της Βέροιας, φορτωμένα με τρόφιμα, πρώτες ύλες και ο,τι άλλο ειχε παράγει μέχρι τότε ο ο λαός μας πριν την κατοχή στη

Γερμανία. Καθώς και εκείνα τα «ειδικά κλειστά» τρένα φορτωμένα με αρχαιότητες και πολύτιμα πολυτιστικά και πολυτισμικά αγαθά και εργα τέχνης που με ιλιγγιώδη ταχύτητα περνούσαν για το Βερολίνο. Καθώς και τον κάθε Φρίτς όταν έφευγε με άδεια απ την Ελλάδα, τα σακίδια και οι βαλίτσες τους ηταν προσβαρα γεμάτες με ότι πολύτιμο και ακριβό μπορούσε να μετακινηθεί με τα χέρια.
Η μήπως πιστεύουν πως και η Ελλάδα θα κάνει κάποτε το ίδιο για αυτό καταφεύγουν στο Σίρεαλ «Ρεαλισμού» οι γερμανικές και οι μεταπολεμικές ελληνικές ηγεσίες; Ξέρουμε για ποιόν ακριβώς λόγω οι Δυτικό-ευρωπαίοι διέγραψαν τις γερμανικές επανορθώσεις της Συνθήκης τωνΒερσαλιών και ποίο σκοπό ειχαν οι πρόσβαρες και πολλαπλές εθρόες εισδροές στην προπολεμική Γερμανία.
Οι Ελληνες νεκροί όμως, οι ανάπηροι και οσοι είδαν το βιό τους να το καταστρέφουν αναίτια οι Φρίτς, που η αξία του ανέρχεται τα 7,5 δις δολάρια αξίας του 1938 που εχουν επιδικασθεί, όχι μόνο δεν θα τα χαρίσει, αλλα θα τα πάρει. Ηδη η ελληνική Δικαιοσύνη εχει αποφανθεί και οι κατασχέσεις Γερμανικών περιουσιακών στοιχείων του βρίσκονται στη χώρα μας μπορούν ανα πάσα στιγμή (χωρίς το Ρεαλισμό) να ενεργοποιηθούν…
Το ιδιο και τα 3,5 δις δολ της αυτής αξίας του αναγκαστικού δανείου που με το πιστόλι στον κρόταφο το πήραν οι γαλονάδες Φρίτς, ο ελληνικός λαός τα διεκδικεί. Το ίδιο διεκδικεί και το συναλλαγματικό όφελος που εποφελήθηκε από την υπερτίμηση κάθε φορά του Μάρκου, που η αξία του ηταν οση η αξία του χαρτιού, της μελάνης και το τυπογραφικό κόστος. Μαρκα που το τύπωναν στα μηχανάκια που ειχε κάθε μονάδα και ηταν υποχρεωτικά στις συναλλαγές. Μάρκα αξίας εκατομμυρίων, που αποστράγγισαν την ελληνική οικονομία επι τέσσερα σχεδόν χρόνια.
Η μήπως το κόστος των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας δεν είναι υπολογίσιμο; Γι’ αυτό έμεινα ατιμώρητα τα παλιά, όπως τον εγκληματία πολέμου Κόυρτ Βαλχάϊν δεν δεκα΄στηκε στη Νυρεμβέργη που τελικά τον υποσθήκαμε για δυο πενταετίες Γ Γραμματέα Του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών. τα πρόσφατα και τα τρέχοντα και δεν πληρώνονται οι πολεμικές επανορθώσεις.;
Σαν γενική αρχή μεταξύ των κρατών Κ Σόϊμλπε «θα μπορούσαμε ισως να το δεχθούμε, όπως γράφω και πιο πάνω, με την παρατήρηση ότι μένει η αρχή της διεθνούς αλληλεγγύης μεταξύ των λαών, που δεν είναι μεν υποχρεωτική για τα κράτη, αλλα για οσους την πιστεύουν…» Και ολοι ξέρουν ότι ο περήφανος ελληνικός λαός έδειξε τη διεθνή του αλληλεγγύη σε κρίσιμες περιστάσεις όσο και όταν μπορούσε και δέχθηκε με ευγνωμοσύνη, όταν αγωνίστηκε σκληρά για ελευθερία και Δημοκρατία, τη συμπαράσταση από τους δημοκρατικούς «ανθρώπους» όλων των λαών και χωρών και του κόσμου.
Αν ο κ Σόϊμπλε, θέλει να μείνουμε στον κρατικό διαχειρισμό του θέματος και αν θέλει να είναι στοιχειωδώς πολιτικά, και ηθικά συνεπής, αυτός και η χώρα του τότε θα συμφωνήσει πως ούτε και Εμείς οι Ελληνες μπορούμε να συνεχίζουμε να πληρώνουμε και μάλιστα σαν μικρή χώρα, τα πολύ μεγάλα λάθη-εγκλήματα, εδώ και εξήντα χρόνια που διέπραξε η πολιτική και στρατιωτκή σας ηγεσία και να αρνείται και σήμερα ακόμη η Γερμανία να καταβάλει τα δέκα δίς δολάρια (αγοραστική αξία του 1938), Η Ιταλία και η Βουλγαρία πλήρωσαν στην Ελλάδα επανορθώσεις που όφειλαν.

Γι’ αυτό και Σας συνιστούμε να εισηγηθεί στην κυβέρνηση σας την εξής «διευκολυντική των Αντιστασιακών, μα και του λαού μας πρόταση . Αν δισκολεύεται η κυβέρνησή σας να εκταμιεύσει τώρα αυτό το οφελούμενο προς την Ελλάδα ποσό, τότε απλώς να το αφαιρέσει από τα δάνεια που χρωστάει σήμερα η Ελλάδα προς τη Γερμανία. Κάτι που θα ηταν σωστό, σύμφωνο και ορθό κ Σόϊμπλε, ετσι ώστε να σταματήσουν να πληρώνουν οι Ελληνες εξήντα ολόκληρα χρόνια τώρα τα καταστροφικά για την Ελλάδα λάθη των τότε Γερμανών και μάλιστα που με τόσες θυσίες βοήθησαν και αυτοί να απαλλαγεί και ο γερμανικός λαός απ’ την Χιτλερική βαρβαρότητα.

Όταν κάποιος θέλει να λύσει κάποιο πρόβλημα και ειδικά χρέους απαντά στις προτάσεις. Απαντήστε κ Στόϊμπλε και μην κρυφτείτε όπως χρόνια τώρα κρύβονταν οι κυβερνήσεις σας και οι συναδερφοί σας. Κάντε και εσεις αυτό που έκαναν πολλοί αληθινοί δημοκράτες Γερμανοί, οι οποίοι συμφωνούν με το ολοφάνερο δίκιο μας σωζοντας εστω και συναινετικά ένα μέρος της τιμής και της αξιοπρέπειας της νεότερης Γερμανίας σχετικά με το θέμα αυτό.

Όπως είναι γνωστό το θέμα των πολεμικών επανορθώσεων όχι απλώς εχει σχέση με την Αντίσταση, αλλα είναι κατ’ εξοχήν Αντιστασιακό θέμα. Οι πολεμικές επανορθώσεις εχουν επιδικαστεί. Εκτοτε εχουν περάσει αρκετές δεκαετίες. Γιατί οι ελληνικές κυβερνήσεις ολιγώρησαν; Η ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας μας θα μπορούσε να είναι εντελως διαφορετική, αν δεν εκδηλώνονταν , απ την απελευθέρωση και μέχρι σήμερα, ο πολιτικός ραγιαδισμός των Ελληνικών κυβερνήσεων. Αντί να προτάσσεται η υπεροχή μας στην Ευρώπη, η οποία μας οφείλει ευγνωμοσύνη για την ελευθερία της κα τη δημοκρατία της, απλώνουμε το χέρι για βοήθεια. Ο Πρωθυπουργός της χώρας εδώ και καιρό τώρα παρακαλεί την Ευρώπη για να αναβάλει την χεωκοπεία μας!

Ακολούθησε η θρασύτατη δήλωση του Γερμανού Υπουργού Σόϊμλπε. Ο ελληνικός λαός δεν θα συγχωρήσει ποτέ ότι συνεχίζουμε να θεωρούμε ακόμα απόρρητα τα ντοκουμέντα που βρίσκονται στο υπόγειο του Υπουργείου εξωτερικών,που επιβεβαιώνουν το δίκιο και δε κα φέρνουμε στη βουλή σχετικά με το αναγκαστικό δάνειο, που με το όπλο στον κρόταφο υποχρεωθήκαμε να δώσουμε στη Γερμανία. Μα και τις πολεμικές επανορθώσεις, την καταλήστευση των τροφίμων μας το 1941-42, και τους θανάτους απ΄την πείνα που οδήγησε 300.000 έλληνες στο θάνατο.Ένα γεγονός που ο ποιητής Νίκο Παπάς, συμπύκνωσε σε δυο στίχους:

«Είδαμε σκελετούς να περπατάνε εξω από τα σπίτια
Κι ακούσαμε φωνές που έφταναν από τον άλλο κόσμο».

Λόγια που δείχνουν την κόλαση που έζησε η χώρα μας στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά τα χρόνια 1941-42. Με τις καταστροφές και τη γενοκτονία απ’ τους Ναζί. Αυτή τη στιγμή που ο κ Σόϊμπλε δηλώνει ότι «δεν μπορεί η Γερμανία να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας», η γερμανία οφείλει στην Ελλάδα ποσά που ισοσταθμίζούν τον εξωτερικό δανεισμό της χώρας μας. Οι αυτοδαφημιζόμενες μεταπελευθερωτκές ηγεσίες δεν τόλμησαν και οι σημερινές δεν τολμούν να ανακινήσουν το θέμα, εστώ για ένα λογικό συμψηφισμό.

Οπωσδήποτε δεν υποτιμάμε το επαναλαμβανόμενο άλλοθι της λογικής του ρεαλισμού σε μια διαμορφωμένη κατάσταση. Η σύγχρονη ιστορία όμως εχει καταγράψει και των Ρεαλισμό οσων αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στον αγώνα της Αντίστασης. Το ίδιο εχει καταγράφει και ο ρεαλισμός οσων εδώ και εξήντα χρόνια αρνούνται να εντάξουν σε ολη την κλίμακα της παιδείας την Εποποιϊα

της Αντίστασης που ηταν συνέχεια του αλβανικού Επους. Οσων δεν τόλμησαν μέχρι σήμερα να αναγράψουν ούτε τη λέξη «Γοργοπόταμος» στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη!
Τον Ρεαλισμό ολων των μεταπολεμικών κυβερνήσεων, Υπουργών και των Προέδρων της Δημοκρατίας που δεν τόλμησαν να δώσουν δυο στρέμματα Γή, για την ανέγερση ενός Πανελλαδικό Μουσείο στην Αθήνα για να στεγάσουμε και να αναδείξουμε την Εποποιϊα της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, κάτι που διαθέτουν όλες οι χώρες της Ευρώπης.
Μια Αντίσταση που ενώ οι λαοί της Ευρώπης την εκτιμούν και σέβονται. Και τη σέβονται γιατί αν οι νίκες των Ελλήνων στα αλβανικά βουνά το 1940 ενάντια στην άξονα συνέβαλε να βγούν οι ευρωπαϊκοί λαοί απ το φόβο και την ηττοπάθεια. Και η Εθνική μας Αντίσταση τους βοήθησε όχι μόνο να ξυπνήσουν, και να βγούν όχι μόνο απ' τη σιωπή, αλλα και να αναλάβουν και οι ίδιου Αντιστασιακή δράση.
Και ενώ Εμεις για σαράντα χρόνια την είχαμε στα αζήτητα, αλλα και διαγραμμένη, μερικές ευρωπαϊκές χώρες όπως το Βέλγιο και η Ολανδία καίτι ειχαν μικρή ως ελάχιστη, την πρόβαλαν σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι προσπάθησαν ταϊσουν μια ολόκληρη στρατιά με ένα σπουργίτη!
Αν και Εμείς είχαμε αναγράψει τον Γοργοπόταμο στον Αγνωστο Στρατιώτη, αν είχαμε κάνει στην Αθήνα το Πανελλαδικό Μουσείο Εθνικής Αντίστασης, τότε ολοι οι ξένοι ηγέτες και οι επίσημες αντιπροσωπείες που καταθέτουν στεφάνια στον Αγνωστο Στρατιώτη, η λέξη Γοργοπόταμος θα τους θύμιζε δίπλα στις άλλες προσφορές των Ελληνων στο κοινωνικό, πολιτικό και ιστορικό γίγνεσθαι, θα έβλεπαν την προσφορά και τις θυσίες των σύγχρονων Ελλήνων. Το ίδιο θα συνέβενε και με τους επισκέπτες του Μουσείου της Ακρόπολης. Θα επισκέπτονταν και το Μουσείο της Αντίστασης. Και αν στο Υπουργείο πολιτισμού ειχε ένα τμήμα με αποκλειστικό αντικείμενο την Εθνική μας Αντίστασης. Και κυρίως αν αντί για την 28^{η} γιορτάζαμε την 12^{η} Οκτωβρίου 44 που απελευθερώθηκε η χώρα απ τους φασιστικό-Ναζί σαν ημέρα εθνικής επετείου ολοι οι Ελληνες μαζί, τότε άλλη θα ηταν η απήχηση και η αίγλη της χώρας μας στην Ευρώπη και σ όλόκληρο τον κόσμο.
Σήμερα, ύστερα απ' τα οσα συνέβησαν ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ευρώπη Ενωση, το πρόβλημα που μπαίνει είναι τι θα γίνει με τη σύγκρουση των «Ρεαλισμών» και των εθνικών σκοπιμοτήτων επιβίωσης, εξήντα επτά ολόκληρα χρόνια απ'τον Γοργοπόταμο; Πρίν δημιουργηθεί ενας αντιευρωπαϊκός σκεπτικισμός, καιρός είναι να κάνουμε μια στροφή. Μια στροφή που δεν θα αναζητά τη χαμένη αγνότητα, ούτε θα ψηλαφήσει τα περασμένα για να βρει το χαμένο νόημα και το κομμένο νήμα .
Το νόημα και το νήμα υπάρχει. Αιωρείται και είναι στραμένο προς το μέλλον. Οι στόχοι μπορούν να επικαιροποιηθούν αν και το Αντιστασιακό πρόταγμα πάρει τη θέση του δίπλα στις θυσίες και την προσφορά των προγόνων. Τότε η Αίγλη και ο σεβασμό της χώρας στην Ευρώπη και τον κόσμο θα πάρεί Νέες διαστάσεις. Ο στρατηγός Ντε Γκώλ ειχε πεί η « Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα» και ότι «Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».
Καιρός είναι να θυμίσουμε στους Γάλλους τις υποθήκες του Ντε Γκώλ. Και στους Αγγλους ότι στη διάρκεια του 40 τους μόνους σύμμαχους που ειχαν και πολεμούσαν στο πλευρό τους ήταν οι Ελληνες. Ακόμα να τους θυμίσουμε τις θυσίες που έκαναν οι Ελληνες σαν λαός και άτομα να κρύψουν και να περιθάλψουν οσοι Αγγλοι στρατιώτες δεν μπόρεσαν να συντονιστούν φεύγοντας το εκστρατευτικό σώμα απ την Ελλάδα, και αυτούς που έμειναν

σαν σύνδεσμοι στην Ελλάδα. Και στους Γερμανούς που οι τρείς αποτελούν την ατμομηχανή της Ε.Ε να μην καθυστερήσουν άλλο τον συμψηφισμό των χρεών.
Οι επιζώντες Αντιστασιακοί εκφράζοντας τον διακαή πόθο του συνόλου των Αντιστασιακών, προτείνουμε απλά και συγκερκιμένα στον πρωθυπουργό και τους Υπουργούς να αναδείξουν την πολιτιστική αγωνιστική ταυτότητα της χώρας μας με ό,τι αυτό συνεπάγεται σαν αναγκαίο πρώτο βήμα, την ανέγερση του Μουσείου και την αξιοποίηση της κατοχικής αγωνιστικής ιστορικής κληρονομιάς.
Βέροια Δεκέμβρης 2009 Κόγιας Νίκος

ΑΞΙΟΤΙΜΕ ΚΥΡΙΕ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑ.

Την 23 Οκτωβρίου 2003 ο κ Καρατσιώλης, έκρινε σκόπιμο να απαντήσει και στο δεύτερο άρθρο μου-απάντηση, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα σας στις 13/10/03. Μάλιστα τη φορά αυτή με τίτλο «ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΑ ΜΕΓΆΛΑ». Και αφου αναφέρεται στην «εξόντωση του Δ. Ψαρρού», από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τους Σλαβομακεδόνες που συμμετείχαν στον «λεγόμενο» Δημοκρατικό Στρατό και κατά κάποιον τρόπο διαμαρτύρεται «για λόγους που όλοι καταλαβαίνουμε δεν διδάσκεται η πρόσφατη ιστορία» τελειώνει με τη δήλωση οτι « δεν θα συνεχίσω τον διάλογο με τον κ Ν Κόγια, οχι βέβαια ελλείψει στοιχείων, αλλα για να μήν κουράσω περισσότερο τους φιλίστορες αναγνώστες της εφημερίδα σας και ο καθένας μπορεί να εχει τις απόψεις του»

Ο κ Καρατσιώλης, και για να αρχίσει να αρθρογραφεί, με «Θέμα το ΕΑΜ», μα και για να σταματήσει επικαλέστηκε τους αναγνώστες. Το πρώτο άρθρο το έγραψε ύστερα από «προτροπή» των αναγνωστών. Το δεύτερο για να απαντήσει στο δικό μου και το τρίτο «για να μην τους κουράσει». Και ενώ δηλώνει οτι δεν θα συνεχίσει το διάλογο με τον κ Κόγια Νίκο, χρησιμοποίησε τον πιό πάνω πομπώδη και βαρύγδουπο τίτλο, με τον οποίο προσπάθησε οχι μόνο να αμφισβητήσει αλλα και να μηδενίσει την προσφορά ενός λαού, που με υποθήκη τη ζωή του θέλησε να ξεφύγει από την μέγγενη της εξάρτησης, της Μοναρχίας και του φασισμού. Και ενος στρατού εκατό και πλέον χιλιάδες: του (θυλικού ΕΛΑΣ) που οργανωμένος στα προπολεμικά πρότυπα του εθνικού στρατού, ενταγμένος στο συμμαχικό αγώνα έδωσε εκατοντάδες άνισες μάχες με τους κατακτητές και τους ντόποιους συνεργάτες για την χιλιάκριβη τη ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Η Ενθική Αντίσταση κ Καρατσιώλη, δεν ηταν μια λαβωμένη ψυχή που αφυπνίστηκε τυχαία και αιφνιδίως. Την έφεραν στο προσκήνιο μια σειρά παράγοντες που δημιούργησε ο ίδιος ο πόλεμος : Ο Αλβανικός και ο παγκόσμιος. Το είδος του πολέμου που διεξάγονταν. Το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδες που χρησιμοποιίησε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν. Και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός.

Οι επιβλητικές επιτυχίες της Βέρμαχ, στην πρώτη φάση του πολέμου ηταν τέτοιας έκτασης, που μπορούσε οχι μόνο να κάμψει αντιστάσεις, αλλα και να δημιουργήσει ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις κούϊσλιγκς, τις ισχυρές γερμανόφιλες και φασιστικές δυνάμεις που υπήρχαν στη χώρα, ηταν αυτοί που οχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και

συστρατεύθηκαν και πόλεμησαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη και την επιβολή του φασισμού, που κατα την άποψη του κατεστημένου ταίριαζε με την ψυχολογία του Ελληνα.

Οι Ελληνες κ Καρατσιώλη, παρά την κατάρευση του μετώπου και την κατοχή δεν έννοιωσαν νίκημενοι. Γι αυτό πριν ολοκληρωθεί η κατοχή, άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί οι πρώτες μονάδες του γερμανικού στρατού να μπήκαν στην Αθήνα στις 27/4/41 και ο Ιλαχρος Γιάκομπυ κλπ. να έστειλαν το νικητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, αναγγέλοντάς του οτι απ στις 8,45 ώρα Ελλάδας «ύψωσαν» τη γερμανική σημαία-σβάστκα «επι της Ακροπόλεως και το Δημαρχείο της Αθήνας». Η κατοχή της χώρας ομως ολοκληρώθηκε με την κατάληψη της Κρήτης.

Οταν κατακτήθηκε και η Κρήτη στις 29-30 Μαίου 1941, η Ευρώπη ηταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος και σκοτάδι παντού. Από πουθενά φώς. Ολα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή, οπως το 1940, που οι Ελληνες στα Αλβανικά βουνά διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη κατά του άξονα, ετσι και στις 29 προς 30 Μαίου την ίδια νύχτα πριν ακόμα φτάσει το νέο συγχαρητήριο τηλεγράφημα στο Χίτλερ, που θα του έκαναν γνωστό το χαρμόσυνο γεγονός της κατάληψης και της Κρήτης ή την ώρα που θα τσίγγριζαν με τους αλλους μακελιάριδες τα ποτήρια, συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο στην καταχική ιστορία γεγονός. Η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβο της δύναμης και της κατοχής, ειχε ήδη κατεβεί από την Ακρόπολη από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα.

Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήριο σάπλισμα προς τους λαούς του κόσμου : οτι οι Ελλήνες συνεχίζουν την Αντίσταση. Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, ηταν η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στην Ευρώπη και γενικότερα. Λέγεται πως ειχε προηγηθεί μια πράξη Αντίστασης στη Γαλλία. Και αν ακόμα ειχε προηγηθεί, (κάτι που μέχρι σήμερα δεν εχει επιβεβαιωθεί), δεν μπορούσε να εχει τη σημασία και την εμβέλεια, που ειχε το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολης. Από αυτό το παγκόσμιο σύμβολο. Και τότε οι λαοί ξύπνησαν, αναθάρρησαν και αρχισαν να κάνουν και αυτοί Αντίσταση.

Ο πόλεμος κ Καρατσιώλη, γενικά και ο εμφύλιος ειδικά εχει τους δικούς του κανόνες και «νόμους». Στον πόλεμο πολλές φορές υποχρεώνεσαι, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες της στιγμής, να προβεί κανείς σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε σε ομαλές συνθήκες ζωής. Ετσι, οπως σε ολες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες, εχει και αυτός ο δοξασμένος κατοχικός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές του.

Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπαθεί το κατεστημένο επί σαράντα και πλέον χρόνια, να τις μετακυλήσει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ετσι ώστε οχι μόνο να «αποδειχθεί» αλλά και να γίνει «πιστευτώ» από το λαό οτι τα «τάγματα ασφαλείας», οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, οι κατοχικές και μετά κατοχικές συμμορίες. Οι Αγγλοι και οι Αμερικοι, που μαυροφόρεσαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα, οτι ηταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοσέβαστα. Αρχάγγελοι, που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και υποδειγματικοί.

Μετά το Στάλιγκρατ για τη Βέρμαχ, αντί για το στήθος γύρισε την πλάτη στον Κόκκινο στρατό, άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Η κυβέρνηση, χωρίς λαό και έδαφος. Ο λίγος στρατός της λειτουργούσε υπό τις διαταγές των Εγγλέζων. Και οταν εκδήλωσαν τα ελληνο-πατριωτικά τους αισθήματα τον έκλεισαν στα σύρματα και οσούς διατήρησαν τα πιστεύω τους «Αλεσαν με τα Πολυβόλα», όπως και στη Μακρόνησο.

Η κυβέρνηση του Καΐρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρεϊ Οφφις, εκ των πραγμάτων και με υπόδειξη των Αγγλων, κάλεσε στο Κάϊρο την κυβέρνηση του βουνού-ΕΑΜ για δια πραγματεύσεις. Προκειμένου να μειώσουν τα διαπραγματευτικά της ατού, δολοφόνησαν τον Συνταγματάρχη Δ,Ψαρρό, «εκ των όπισθεν». Δεν χρειάζεται κ. Καρατσιώλη, να ειναι κανείς πολύ πεπειραμένος για καταλάβει, ποιοί και για ποιό λόγο δολοφονήθηκε «εκ των όπισθεν» ο Συνταγματάρχης Ψαρρός, σε μια εποχή τόσο κρίσιμων για την πορεία της χώρας διαπραγματεύσεων. Και κάτι ακόμα το ΕΑΜ και ειδικά τον ΕΛΑΣ, ο Τσιώρτσιλ, οταν πιά έκαναν τη δουλειά τους, τον χαρακτήρισε «δολοφόνους» Σαν αποδεδειγμένοι «δολοφόνοι» συνεπώς, δεν ειχαν κανένα λόγο να τον δολοφονήσουν «εκ των όπισθεν» οπως λέει ο κ Ρούσσος και ο κ Δάφνης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, η ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ, δεν ηταν ξενόδουλο και κίνημα οπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάνδας και μετακύλησης ευθυνών τα χαρακτήριχαν οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι, αλλα ενα κατ εξοχήν λαϊκό, εθνικό και πατριωτικό κίνημα. Ενα κίνημα που αγκάλιασε ολούς τους Ελληνες. Ηταν ενα τεράστιο-πρωτόγνο λαϊκό κίνημα. Μια αντιφασιστική ΧΟΑΝΗ, μέσα στην οποία στεγάστηκαν οι Ελληνες αντιφασίστες και πολέμησαν ο καθένας με τον δικό τρόπο από τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ, τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες.

Ανεξάρτητα από την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού σκέλους, η ΕΑΜκή Αντίσταση στέρησε από τον άξονα, σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμήσει μόνος του. Και μετά το 1943, που επαντρώθηκαν και τα ΕυρωπαΪκά κινήματα Αντίστασης μόνη της η Γερμανία, εναντίον όλων των λαών της Ευρώπης.

Λένε πως οι πρωταγωνιστές του εμφυλίου, δεν κινήθηκαν από πρόθεση ή ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους. Οι συμπεριφορές τους και οι «κανόνες» δράσης κατά τη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν διακριτικοί και η προθέσεις τους ηταν πάντοτε «πατριωτικές, ηθικές και Αγιες». Κάποιοι αλλοι που πολέμησαν για τη χιλιάκριβη τη ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ηταν αυτοί που ειχαν θέσει «ιδιωτελείς» σκοπούς και στόχους. Αυτοί ηταν που κινούνταν στις «σκιές και το σκοτάδι»

Με αυτό περίπου το σκεπτικό και κυρίαρχο περιεχόμενο, προσπαθεί και θέλει να κλείσει το κατεστημένο αυτό το Εθνικό Κεφάλαιο. Το Κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αγγλό-βασιλικό-Ματαξική δικτατορία, Αλβανικός πόλεμος, τετράχρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση της μοναρχίας, εμφύλιος, Δικτατορία 1967 και μεταπολίτευση. Και για να μην ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες, η σύγχρονη ελληνική ιστορία αρχίζει την 28η Οκτωβρίου 1940 και λήγει-τελειώνει και επανέρχεται στην 27η Οκτωβρίου του 1940.

Για να μήν ανασυρθούν οι επί μισό αιώνα ενταφιασμένες μνήμες, το κατεστημένο οχι μόνο ζητά να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές, αλλα και να γίνει αποδεκτή η άποψη: Νυστεύσαντες και μή νυστεύσαντες ολοι παιδιά του ίδιου Θεού είμαστε. Συνεπώς τι να σκαλίζουμε τώρα κατί που έχει «κλείσει προ πολλού». Με το ίδιο σκεπτικό και για τους ίδιους λόγους παραγνωρίζουν το γεγονός οτι το χθές ειναι το σήμερα και οτι το χθές βιώνουμε σήμερα.

Σήμερα κ. Καρατσιώλη, δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης, μα και της Νέας γενιάς, που στο μεταξύ ωρίμασε, ηταν αυτοί που Ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Επος, που τα δυό μαζί συγκόνησαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Διάβασα και διαβάζω με ενδιαφέρον τα γραφτά σας οσον αφορά τα διαδραματιζόμενα κατά τη διάκρεια της κατοχής γενικά και το Νομό Ημαθίας ειδικά, καθώς και το ψυχοχάρτι του Μητροπολίτη Βεροίας και Ναούσης, Αλέξανδρο Δηλανά, βάση του οποίου ο Θεόφιλος Νικία έγραψε το 1953 το βιβλίο στο οποίο βιβλίο συμπερίλαβε και τα κατοχικά τεκταινόμενα στο Νομό Ημαθίας. που στις 23/10/03 στην «Εφημερίδα» Βέροια κάποιος ανώνυμα δημοσιεύσει το ψυχοχάρτι του Μητροπολίτη ου Θεόφιλου Νικίατα σχέση
Την ιστορία την γράφουν επαγγελματίες ιστορικοί, επιστήμονες ιστορικοί. Αλλα την τρέχουσα ιστορία, την καθημερινή ιστορία, την γράφουν οι καθημερινοί ζωντανοί άνθρωποι, που ζούν τον παλμό των γεγονότων στη πατρίδα τους μα και σε όλο τον κόσμο.
Ο Πλούταρχος έλεγε οτι: δουλειά της πολιτικής ειναι να μήν αφήσει το μίσος να διειωνίζεται, γεγονός που σημαίνει να εντάξει το παρελθόν στο παρόν και από την αλλη αξιόλογοι διανοητές όπως ο Χόρχε Σεμπρούν, επισημένουν οτι η πάλη του Ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, ειναι η πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη...Τώρα πως να παντρέψουμε αυτές τις δυο απόψεις...
Ο λόγος των αγωνιστών και δεν εννοώ τον Αλέκο Χατζηκώστα, αλλα αυτούς απ τους οποίου άντλησε τα στοιχεία για να γράψει δεν μπορεί να ειναι ευθύγραμμος, οπως ευθύγραμμη δεν ηταν και ούτε μπορουσε να ειναι η πορεία, η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών του λαϊκού κινήματος, που μέσα απ τις γραμμές του πάλεψαν, μάτωσαν ή έπεσαν για ενα δικαιότερο κόσμο.

Ο κ Καρατσιώλης ειναι ενας από αυτού που προσπαθούν να δυό βασικούς στόχους: Αμαυρώνοντας την ΕΑΜική Αντίσταση να διατηρήσουν εν ζωή τον αντί κομμουνισμό.

Βέροια 29/10/2003 Κόγιας Νίκος

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις.

Υπήρξαν «λεπτομέρειες», περιστατικά ή «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν αλλά αμέσως «κουκουλώθηκαν» για

ευνόητους λόγους.... Μας μένουν άγνωστες (κι ίσως μείνουν τέτοιες για πάντα) «λεπτομέρειες» για τους τρόπους και τις μέθοδους της «αναμόρφωσης» τους, τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς» τις θλιβερές καταλήξεις τόσων νέων ανθρώπων σε φρενοκομεία, ψυχιατρεία, νοσοκομεία και (απο κεί) σε νεκροταφεία ή σε άγνωστους τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους (κι από ποιούς) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».

Ίσως αυτός να ειναι κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισαν να ρίξουν στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων (μπορεί μαζί με κάτι κι από τη δική τους) που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν (και προπαντός γι αυτό!) «πληρώθηκαν» και με «φιλοξενεία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια-χώρια στις φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...

Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι, ή κι άλλοι, απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Να καταθέσεις, ας πούμε έτσι και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή (ελάχιστη, ή και ασήμαντη αν θές) προσωπική εμπειρία ή μαρτυρία, η και να κάνεις μιά υπεύθυνη κατάθεση. Πρίν αρχίσης αναρωτιέσαι: Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα, να σαι μονάχα εσύ που αναρωτιέσαι; Για το πώς και Γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν δυό μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθη μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ' τους βαρβάρους, θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου και...

Να παράδείγματος χάριν για την Μακρόνησο ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος και μετά την μεταπολίτευση Πρόεδρος της Δημοκρατίας ειπε για το θεάρεστο έργο της Μακρονήσου: «Το θαύμα αυτό ειναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, την στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια, την δημιουργία». Ο ιδιος ειπε ακόμα και οτι: «η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι!». Ειπε και αλλα,και άλλα!

Πολλοί ειναι αυτοί που έπλεξαν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θεάρεστο έργο που συντελούνταν στην Μακρόνησο. Ο κ. Κανελόπουλος Υπουργός τότε των στρατιωτικών ειπε επι λέξη: «Στο ξερονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά τοτέ!». Και συνέχισε: «Το υπέροχο αυτό σχολείον εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδος. Το έργο της Μακρονήσου, αναγνωριζόμενον ήδη, διεθνώς ώς παράδειγμα και πρότυπον άξιον μιμήσεως είς όλας τας ελευθέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλον τιμής δι' όλους οι οποίοι συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησιν του». Και δεν αρκέστηκε σε αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς ,αν και αιώνια, εχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται είς την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Πριν από τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί» ειχε πεί και εκείνο το περίφημο «Στρατηγέ, ειδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικανό Στρατηγό Βαν Φλίτ που οι δυνάμεις τις αντίδρασης και του σκότους χρήσαν Αρχηστράτηγο του στρατού και που σαν Αρχηστράτηγος θα έσωνε την Ελλάδα από τους Ελληνες. Λόγια και πράξεις που ταπείνοναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα, στην

παγκόσμια κοινή γνώμη. Για την Ελλάδα που ύστερα από έναν υπέρτατον αγώνα για λευτεριά και ανεξαρτησία τον οποίο με τα λόγια και κυριως με τις πράξεις την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγγίστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την ειχε κάνει η Αντίσταση την μετέτρεξαν ξανά σε χώρα των Γές Μαν.

Οπως το 21, έτσι και τώρα οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία οι οποίες ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα κατά του φασισμού που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει και να το διανοηθεί πως ύστερα από εναν τέτοιο, λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940 θέση-κατάσταση. Και δεν θα ξαναβρισκόταν σε αυτή την θέση αν δεν ζητούσε-εκλιπαρουσε η άρχουσα τάξη της χώρας, αν δεν φιλούσε κατουρημένες πόδιες, και δεν έβαζε όπως πάντα πανώ από τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Οι άνθρωποι που ποτέ δεν σκέφτηκαν την Ελλάδα σαν ένα ενιαίο σύνολο. Βέβαια σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε και για τα ταξικά της συμφέροντα σε συνάρτηση όμως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενη παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα του λαού και της χώρας θα ειχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ήταν υποχρεωμένη να πλήρωνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία.

Και επειδή οι προλαλήσαντες (Βέβαια δεν ηταν οι μόνοι) συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου». Ας δούμε όμως το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Ολοί όσοι ειχαν βρεθεί στην Μακρόνησο ήταν γιατί στα χρόνια της κατοχής πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαιά για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, όπως τους δίδασκαν από τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαί περί πατρίς» και τα «Νύν πάντων ο αγών», σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές. Αν ειχαν αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορλητες εκμεταλλευόμενοι τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν ειχαν σκύψει το κεφάλι και άν (προπαντός αυτό) ειχαν «συνεργαστεί», είτε στη διάρκεια της κατοχής, είτε μετά, όλα θα τους ειχαν έρθει μέλι-γάλα. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί. Θα τους αναγνωρίζονταν η «προσφορά» και θα ειχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Ομως, βλέπεις, ήταν παιδιά. Με ενθουσιασμούς και ιδανικά, πίστη και οράματα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια,όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα υστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες...

Και ξαφνικά βρέθηκαν στην Μακρόνησο, σχεδόν παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου και στα δεκάδες άλλα ξερονήσια και ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και κατατρεγμούς. Σε ένα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και όσα περισσότερα μπορούσε για την εξοντωτική τους «αναμόρφωση», την ψυχική τους διάλυση, και τον «μέχρις εσχάτων» εξευτελισμό τους.Τι να πρωτο αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξη τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και όριστική. Ετσι τουλάχιστο πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και πολίτες και ειδικά με αυτούς που κληθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι την Μακρόνησο.

Για να ευοδοθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Μακρονήσου έπρεπε να μπεί σε κίνηση και η κρεατομηχανή που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «γραφείο ηθικήςαγωγής». Τέτοια γραφεία ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Οταν σε καλούσαν μέρα ηταν για να σου πάρουν, δήθεν,τα στοιχεία. Στοιχεία. Λές και ειχες φτάσει εκεί από δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σου εχουν πάρει στοιχεία και όποια χαρτιά και αντικείμενα. Πολλές φορές φωναζαν και την νύχτα...Μετά από τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης» σου: Γιά πές μας που ήσουν στην κατοχή, αν ειχες κάνει αντάρτη (στον ΕΛΑΣ εννοείται), αν εισουν σε Αριστερές οργανώσεις την ΕΠΟΝ κλπ (κυρίως στο ΚΚΕ), αν ψηφισες το 1946 και αν οχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στο άν «αποκηρύσσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Που, βέβαια, όπως σου υπογράμιζαν, είχες πολλούς λόγους να το κάνεις, αλλα για δυό οπωσδήποτε. Αν δεν ήσουν σε αυτές, τότε θα το κάνεις για να διαχωρήσεις τη θέση σου. Αν όμως ήσουν, τότε έπρεπε να τις αποκηρύξεις γιατί ήταν αντεθνικές κλπ και επιπλέον για να «τακτοποιηθείς ηθικά και εθνικά! Φυσικά όλα αυτα θα τα δήλωνες «όλως αυθορμήτως και άνευ ουδεμίας πιέσεως»! Και όλα αυτά για να μήν σε πάρουν τη νύχτα και εχεις και εσύ την ίδια τύχη με τους...

Πολλές φορές στην αρχή έδειχναν πώς τους ηταν αρκετή μιά προφορική δήλωσή σου. Αργότερα όμως έπρεπε να κάνεις και γραπτή, έτσι «για να τηρηθούν οι τύποι» και, παντοτε, για να σε «τακτοποιήσουν». Εννοείται πως τώρα πλέον έπρεπε να αποκηρυξεις και το ΚΚΕ, και τις «παραφυάδες» : το ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ, την ΕΠΟΝ και την Εθνική Αλληλεγγύη και ό,τι άλλο ειχε σχέση με την Αντίσταση, μα και τους συγγενείς σου αν συνεβαινε να ειναι αριστεροί.

Στη συνέχεια εκτός από τη δήλωση αποκήρυξης, έπρεπε να γράψεις και διάφορες «επιστολές»: Στις αρχές του τόπου σου, στον παπά του χωριού ή στην ενορία σου, στον μπακάλη, το φουρνάρη, το μανάβη κλπ της γειτονιάς σου, σε γνωστούς και αγνώστους που αυτοί θα σου υπόδειχναν. Δίσταζες να γράψεις γράμμα στους συγγενείς ή κάποιο φίλο, μήπως σου ζητήσουν να στείλεις και σε αυτούς ή να στείλουν αυτοί για λογαριασμό σου. Ορισμένες φορες εκτός τις απειλές το έριχαν και στο συμπονετικό: «Δεν σκέφτεσαι και την καημένη τη Μάνα σου που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα να εχει την αγωνία σου που είσαι εδω στο ξερονήσι, ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοπιηθείς γρήγορα και να πάς κοντά της; Πρέπει και για τον δικό της καημό να φροντίσεις για τον αποχαρακτηρισμό σου»!

Και επειδή το έργο της «καθυπόταξης» δεν ήταν τόσο εύκολη υπόθεση. Δεν ακολουθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπνευστές εκτός από τις απειλές έμπαινε σε κίνηση και η κρεατομηχανή. Κατά τη λειτουργία της ειχαν μαζί τους και κάποιον «γιατρό». Η δουλειά του ήταν, οταν ο βασανιζόμενος λιποθυμούσε, να τον εξετάζει και να «γνωματεύει» επι τόπου αν ο βασανισμός του θύματός μπορούσε να συνεχισθεί χωρίς καμιά διακοπή ή αν έπρεπε να του ρίξουν ένα ή δυό κουβάδες νερό για να συνέλθει και να συνεχίσουν «κανονικά» το έργο τους οι βασανιστές που τον περιτριγύριζαν γεμάτοι «εθνικό παλμό» αγανάκτηση και ανυπομονησία κατασπαρακτική οι...

Ιστορίες χωρίς τέλος.Το έργο της κρεατομηχανής ενισχύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ο προπομπός το τί θα επακολουθούσε (...). «Οσοι έξ υμών δεν ήθελον ακούσει την φωνήν της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει είς τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις,

σάς δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκαλα με τη βαρειά. Θα πεθάνετε, κατά τρόπον τον οποίον ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν,και ό,τι εζήσατε ώς κρατούμενοι υπο της χωροφυλακης ξεχάστετο. Ο νικητής Εθνικός στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμεν. Προέτι, λάβετε υπ' όψιν, οτι ημεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δι' αυτό να λάβετε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνην του Α2 γραφείου και να υπογράψετα τας ετοίμους δηλώσεις μετανοίας!»

Ο ανθρωπος που τα έλεγε αυτά ήταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδοιηκητής τάγματος, με το βαθμό του λοχαγού τότε, και αφού υστερα από αρκετή ώρα βρήκε την κατάλληλη για την περίπτωση θέση άρχισε να μιλάει από το μικρόφωνο.

(...) Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του παίρνει ο διοικητης του Α2 (...) ο λαχαγός Παπαγιανόπουλος «Οσοι από εσας κάνετε την απρονησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 γραφείου, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώραν, να τακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια. Θα σας σπάσουμε τα κόκαλα με τη βαρειά. Δεν είστε μωρέ χριστιανοί ορθόδοξοι εσείς; Δεν ξέρεται οτι χάρη στην ορθοδοξία υπάρχει ό ελληνισμός, το Εθνος το οποίο αρνήστε και πολλά άλλα παρόμοια...».

Ξεχνώντας ή μην ξέροντας οι ανθρωποι οτι χάρη στον Ελληνισμό υπάρχει η ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στην ορθοδοξία α)Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθει ο χριστιανισμός και κυρίως ξεχνώντας οτι πριν από τον χριστιανισμό και την Ορθοδοξία ο Ελληνισμός προυπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια» Μακρονήσι Τρίτη αποστολή»Του Βασίλη Καραμπέτσου

Χαρακτηριστικο του πνεύματος μισαλοδοξίας και αντικομμουνισμού που επικρατούσε στη χώρα μας μετά την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας (12/2/45) υπο τις ευλογίες των «συμμάχων μας» Αγγλων ειναι το κείμενο ανακοίνωσης που ο Πέτρος Αρώνης έφερε στη δημοσίοτητα. Η ανακοίνωση εχει ως εξής: «9ον Γυμνάσιον Αρρένων Αθηνών. Ανακοίνωσις. Δια τους κηδεμόνας και τους μαθητάς οιασδήποτε τάξεως. Γνωστοποιούμεν οτι οιασδήποτε μαθητής ή κηδεμών επιθυμεί να λάβει αποδεικτικόν ή απολυτήριον του ημετέρου Γυμνασίου, οφείλει να προσκομίσει πλήν των άλλων, και βεβαίωσιν της Αστυνομικής Αρχής της περιφερειάς του περί των κοινωνικών φρονημάτων. Αθηναι 22/4/1945. Ο Γυμνασιάρχης(Σ.Τ)». Δηλαδή μπορεί να είσαι άριστος μαθητής, αλλά δεν εχει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, απολυτήριο δεν παίρνεις. Και προσέξτε, «οιασδήποτε τάξεως» γράφει στην ανακοίνωση ο κ. Γυμνασιάρχης. Ακόμα και ο μαθητής των 13-14 χρόνων έπρεπε να του φέρει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων.

Οταν από τα παιδιά των 13-14 ετων ζητούσαν πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων αντιλαμβάνεται κανείς τί συνέβαινε με τους μεγάλους και ειδικά με αυτούς που ειχαν παρεί μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση. Ειναι ενδεικτικό να αναφερθεί και ενα άλλο περιστατικό που συναιβει τη φορά αυτή στο 5ο Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών. «Οταν, την 26 Οκτωμβρίου 1946, επ΄ ευκαιρία της 6ης επετείου από της επιθέσεως της φασιστική Ιταλίας κατά της Ελλάδος, ο καθηγητής του πιό πάνω Γυμνασίου κ. Σταματογιανόπουλος ανέπτυσσε προς τους μαθητάς τα του εν Αλβανία πολέμου, ο νεαρός μαθητής Αλεξ Σύρος, του οποίου τον Πατέρα, ανώτερον δικαστικόν, μετασχοντά του

Κινήματος Αντιστάσεως ειχαν συλλάβει και εξετέλεσαν οι Γερμανοί, εφώναξε, υπο το κράτος τς συγκινήσεως του «Κάτω ο φασισμός», ο αγορεύων καθηγητής, γνωστός μοναρχικός, τον εκάλεσε πλησίον του, τον εχαστούκισε, τον περέδωσε εις την Αστυνομίαν, το δέ Συμβούλιον των Καθηγητών τον απέβαλε από το Γυμνάσιον». Δηλαδή ούτε «Κάτω ο φασισμός» δεν μπορούσες να φωνάξεις στη μεταβαρκιζιανή Ελλάδα, κι άς ειχες πατέρα εκτελεσμένο από τους φασίστες. Οταν αυτά συμβαίνουν στην Αθήνα ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνάβαινε στην Υπαιθρο, όπου οργίαζαν ανεξέλεγκες οι καλά οργανωμένες παρακρατικές συμμορίες.

Οι διωγμοί, οι δολοφονίες από τις παρακρατικές συμμορίες, τα βασανιστήρια στις Ασφάλειες, οι καταδίκες σε θάνατο από τα στρατοδικεία σκοπιμότητας στην περίοδο μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας για τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης τρείς ήταν οι δρόμοι που ανοίγονταν μπροστά τους α) Να απαρνηθούν τον εαυτό τους, τους άγωνες που ειχαν κάνει ενάντια των κατακτητών για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα κατα του φασισμού.β) Να σκύψουν το κεφάλι στις παρακρατικές συμμορίες των Σούρληδων, των Βουρλάκηδων, των Μαγγανάριδων, των Βαρδουλάκηδων κλπ,γ) Να πάρουν το δρόμο του βουνού.

Για να γίνει αντιληπτό το κλίμα που επικρατούσε μετά τη Βάρκιζα στην Ελλάδα αρκεί η μαρτυρία που δίνει ένας από τους αρχηγούς της Βρετανικής στρατιωτικής αποστολής ο κατ' εξοχήν πολέμιος της ΕΑΜικής αντίστασης, ο Γουντχάουζ στο βιβλίο του «Το Μήλο της Εριδος» γράφει:

«Κατά τη διάρκεια του 1945, το να εχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης έφθασε να θεωρείται έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης ειχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκετει στη φυλακή και ενας πρώην ταγματασφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις»

Αυτή η εικόνα που περιγράφει ο Γούντχάουζ αποτελεί μέρος της πραγματικότητας εκείνου του αξέχαστο καιρού. Και δεν απεκονίζει την πραγματικότητα γιατί, ενώ οι τιμημένοι αγωνιστές του Εθνικοαπελευθερωτικού και του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα ήταν «συμφρετός κτηνανθρώπων» (Πετζόπουλος), οι Μαγγανάρηδες, οι Σούρληδες και οι όποιοι άλλοι δολοφόνοι συμμορίτες του παρακράτους εκείνου του καιρού, ήταν οι άγγελοι, οι αμόλυντοι και οι άσπιλοι, με ανθρώπινα αισθήματα, ευγενική και ευαίσθητη ψυχή. Και δεν ειναι η πραγματικότητα γιατί ούτε Γουντχάουζ (που τόσο ευθύνεται η χώρα του) ούτε ο αντιστράτηγος Πετζόπουλος, δεν άκουσαν ούτε θρήνους, ούτε οδυρμούς από την άλλη μεριά, ούτε δολοφονημένα κορμιά και κομμένα κεφάλια αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης είδαν πεταμένα στους δρόμους και τα χωράφια της αιματοβαμένης ελληνικής γής.

Και δεν ειναι η πραγματική γιατί δεν είδαν πεταμένο στα χωράφια το δολοφονημένο κορμί του αγωνιστή Αριστείδη Μελιτζανά, αγρότη από την Μελική Ημαθίας, δεν είδαν τα δολοφονημένα και εκτεθημένα κορμιά στις σκάλες του Δικαστικού μεγάρου Βεροίας των αγωνιστών Αριστοτέλη Σιδηρόπουλου, του Δημήτρίου Φάντα και Γεωργίου....Δεν είδαν τα δολοφονημένα και εκτεθημένα κορμιά στον περίδολο του στρατιωτικού Μουσείου της Νόουσας του αγωνιστή Τόσκα ....και της αγωνίστριας Σκαπέδρας....και το κομμένο κεφάλι της αγωνίστριας Γαλανού ...που το έφεραν οι συμμορίτες που «βοηθούσαν» το απόσπασμα Βαρδουλάκη στο

σακίδιο και το έβαλαν στο φράχτη του Μουσείου. Δεν άκουσαν ή δεν διάβασαν στον ημερήσιο τύπο οτι στο χωριό Σέλι Ημαθίας το απόσπασμα Βαρδουλάκη συνέλλαβε και βασάνισε τους: Κόγια Νικόλαο του Γεωργίου, τον Αρίζο Στέργιο και τον Μπέλλα Νικόλαο σε τέτοιο βαθμό που ο Μπέλλας Νικόλαος πέθανε κατά τη διάρκεια της μεταφορά του στη Νάουσα.
Οτι ο Αρίζος έμεινε αρκετούς μήνες στο κρεββάτι και ο Κόγιας στο γύψο...

Δεν έφτασε φαίνεται ώς αυτούς η είδηση οτι στις 28 Αυγούστου 1945: Σε συγκέντρωση επρόκειτο να γίνει στη Βέροια στην οποία συγκέντρωση θα μιλούσαν οι Μ.Παρτσαλίδης και Γιάννης Πασαλίδης,αργότερα Πρόεδρος της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ) οι μπράβοι έκαναν δολοδονική επίθεση κατά των ηγετών του ΕΑΜ με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά ο Πασαλίδης στο κεφάλι. Δεν έμαθαν, μα ούτε και άκουσαν οτι στη Βέροια κούρεψαν την αγωνίστρια Κορνηλία Μέσκα κλπ,κλπ

Βέβαια όλα αυτά δεν γράφονται για να αναμοχλευτούν παλιές και ξεπερασμένες καταστάσεις παθών και μισαλοδοξίας, αλλά για να τα διαβάζουν οι σημερινοί νέοι και οι νέες και να βρίσκονται «εν εγρηγόρσει» ώστε να μήν ξανάρθουν εκείνες οι εποχές του μίσους και της εξόντωσης όσων εχουν διαφορετική γνώμη, όσων σκέφτονται με το δικό τους τρόπο.

Ολη η προσπάθεια γίνεται για να μήν ξενάρθουν εκείνες οι μαύρες μέρες. Οι μέρες που για πολλούς Ελληνες δεν ειχε αύριο. Ημασταν λίγοι οι Ελληνες και με τον Αλβανικό πόλεμο γίναμε λιγότεροι. Και ακόμα πιό λίγοι γίναμε με την κατοχή και λιγοστέψαμε ακόμα περισσότερο με τον εμφύλιο πόλεμο. Αυτά γράφονται να μην επαναληφθεί το δράμα του λαού μας. Για να μήν βρεθεί ξανά στη θέση να χαρακτηρίσει κάποιος άλλος σαν τον Γ Παπανδρέου οτι ο Δεκέμβρης του 1944, ήταν «Δώρο του Υψίστου». Για να μήν ανοίξει ξανά το «Κουτί της Πανδώρας»,απ το οποίο ξεπήδησαν όλα τα κακά της μεταπολεμικής ιστορίας, μέχρι και η δικτατορία των συνταγματαρχών στις 21 Απριλίου 1947.

Το «Δωρο του Υψίστου» κατέστρεψε την ελπίδα για Δημοκρατική αναγέννηση της Ελλάδας μέσα απ την Αντίσταση και γύρισε τον τροχό της ιστορίας, πολλές δεκάδες χρόνια πίσω. Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει πως πρέπει ν αποσιωπηθούν τα βαριά και μεγάλα λάθη της τακτικής και στρατηγικής του ΚΚΕ, λάθη που επιτρέψανε να πραγματοποιηθούνε οι «επιτυχίες του Υψίστου», που επικαλέστηκε ο κ Γ Παπανδρέου. Για να μήν γίνει για άλλη μια φορά η Ελλάδα και οι Ελληνες παρανάλωμα του πυρός. Του πυρός που κατα τους μετριότερους υπολογισμούς η Ελλάδα μόνο στον υπέρτατο αγώνα της συντριβής της Χιτλερικής Γερμανίας και των συμμάχων της ο λαός πρόσφερε βαρύ φόρο αίματος και τεράστιες υλικές καταστροφές:

Δεκατρείς και πλέον χιλιάδες Ελληνες πατριώτες θυσίασαν τη ζωή τουςγια την απόκρουση των ορδών του Μουσουλίνι και του Χίτλερ. Δέκα χιλιάδες έπεσαν στο πεδίο της τιμής πολεμώντας με το όπλο στο χέρι τους φασίστες κατακτητές. Απο αυτους τους ηρωϊκούς νεκρους οι 8.000 ηταν μαχητές και αξιωματικοί του Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατου ΕΛΑΣ, Χίλιοι εκατό ειναι οι νεκροί των ενόπλων δυνάμεων της Μέσης Ανατολής.Τρισίμισυ χιλιάδες ήταν οι απώλειες των γεναίων πληρωμάτων του εμπορικού μας Ναυτικού. Πενήντα και πλέον χιλιάδες, εκτελέστηκαν από τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους στα διάφορα θυσιαστήρια: Στην Καισσαριανή, την Κάνδονο, τη Βίανη, τα Καλάβρητα, το Χορτιάτη, τους Πύργους(Κατράνιστα Ημαθίας), το Δίστομο, τους Λιγγάδες, το Καμένο και τους άλλους ιερούς τόπους των ομαδικών εκτελέσεων. Εξήντα χιλιάδες πατριωτές εξοντώθηκαν στα χιτλερικά

κάτεργα και κρεμαντόρια. Σχεδόν τριακόσιες χιλιάδες πέθαναν από την πείνα και τις στερησείς της κατοχής. Εφτά και πλέον χιλιάδες σκοτώθηκαν από τους βομβαρδισμούς της εχθρικής ή της συμμαχικής αεροπορίας. Πέντε χιλιάδες σκοτώθηκαν κατα την κατάλυψη της Ελλάδας από τους Αγγλους τον Δεκέμβρη του 1944.

Οι θυσίες του ελληνικού λαού σε ανθρώπινες ζωές απ την έναρξη της επίθεσης του Μουσουλίνι ώς την απελευθέρωση ανέρχονται στις 410.000 νεκρούς. Απο την άποψη αυτή η Ελλάδα κατέχει αναλογικά την τέταρτη κατά σειρά θέση στον πίνακα των θυσιών μετά την Πολωνία, την τότε Σοβιετική Ενωση και την Γιουγκοσκαβία. Εξ ίσου μεγάλες ήταν και οι ζημιές απ τις λεηλασίες και τις καταστροφές που προξένησαν οι κατακτητές στον υλικό και πνευματικό πλούτο της χώρας μας. 664 χωριά και κομοπόλεις καταστράφηκαν ολότελα ή κατά το μεγαλύτερο μέρος απ την εκδικητική μανία των κατακτητών και τους Ηρόστρατου συνεργάτες.

Η αξία των υλικών μόνο αγαθών που λεηλατήθηκαν ή καταστράφηκαν από τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους φασίστες κατακτητές, σύμφωνα με τους επίσημους υπολογισμούς ξεπέρασε τα 8 δις εκατομμύρια δολάρια.

Να πώς καταγράφει και επιβεβαιώνει ο ίδιος ο κατακτητής τις εκατόμβες των θυσιών του ελληνικού λαού στην κατοχή. Κατά την επίσημη έκθεση του Γερμανικού Επιτελείου, μόνο στην περίοδο Ιούλη 1943 (δηλαδή μετά την αποσκίρτηση της Ιταλία) ώς το Σεπτέμβρη του 1944 (παραμονες αποχώρησης των Γερμανών απ την Ελλάδα)-το διάστημα-τα θύματα της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης ήταν:

Νεκροί 20,650.Αιχμάλωτοι-25,728. Εκτελεσθέντες 4.795 (εκτελέσεις-Αντίποινα). Και οι αριθμοί ειναι οπωσδήποτε ελλειπείς αφού προέρχονται απ τα «μυστικά αρχεία της Βερμαχτ».

«Το Εθνος των Ελλήνων, δεν εχει μάθει ακόμα να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό» ειχε πεί ο μεγάλος Σολωμός.

Βασικά συστατικά του εθνούς εχουμε μάθει να λέμε ειναι: Η γλώσσα, η Θρησκεία και η ίδια φυλετική καταγωγή. Ο ορισμός αυτός δεν ειναι σωστός, γιατί ούτε η γλώσσα, ούτε και Θρησκεία, μα ούτε και η φυλετική καταγωγή αποτελούν μοναδικά βασικά συστατικά του εθνους.

Βεβαια η γλώσσα σαν μέσω επικοινωνίας ειναι ένα από τα χαρακτηριστικά του Εθνούς. Ωστόσο η ίδια η γλώσσα και η ίδια η φυλετική καταγωγή και η θρησκεία δεν αποτελούν ενά κράτος.

Η Ελλάδα δεν μπορεί να μείνει χωρίς μνήμη. Ο,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και όχι μόνο ξεχνιέται,αλλά και διαστρεβλώνεται, παραποιείται αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα.

Σε έναν τόπο που στερείται μνήμης, μιά απ τις λίγες, σπάνιες αξίες της ελληνικής φυλής σαν αυτή της αντίστασης που ξεχωρίζουν, ειναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δοθεί θέσει στη ζωή και την ιστορία. Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι την στερνή πνοή, με πάθος να μήν χαθεί για την Ελλάδα και οχι μόνο γι αυτήν το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές για την απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή και τις ξεχωριστές και υπεράνθρωπες προσπάθειες που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινονικό-οικονομικά προβλήμα που αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα που έμειναν άλυτα από το 1821 ακόμα. Ενα Εθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες και τις θυσίες του και τους

αγωνιστές που τις έκαναν ειναι καταδικασμένο και θα οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή.

Η κατοχή της χώρας μας από τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων δεν ήταν απλή στρατιωτική καταχή, αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ήταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας φασιστικά και να κάνουν τον ελληνικό λαό Δούλο. Με την επιβολή της δικτατορίας ειχαν κάνει ήδη την υποδομή. Και η αναμόρφωση ειχε ήδη προπολλού ξεκινήσει. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες τους και κυρίως να εξυπηρετήσουν τους μονιμότερους και μελλοντικούς στρατιωτικούς, πολιτικούς και οικονομικούς σκοπούς τους, που δεν ηταν άλλοι από τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους.

Οι έννοιες φασίστας και αδύσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνονται και η μιά συμπηρώνει την άλλη. Οι φασίστες οπως ειπε ο Φον Πάπεν, θέλανε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη ώς στα σύνορα της Τουρκίας. Ο Χίτλερ όρισε για την χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Ηθελε δηλ. να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξεφτελισμό. Αμεση στόχοι των κατακτητών ηταν η χρησιμοποίηση της στρατηγικής θέσης της χώρα μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της σε βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας

Αυτές οι επιδιώξεις πιό απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζιση ως την τελευταία ικμάδα, του ελληνικού πλούτου, καταπάτηση των ηθικών και εθνικών αξιών, περιφρώνηση της ζωής του Ανθρώπου. Χωρίς αυτά τα στοιχεία ειναι δύσκολο να εξηγηθεί η διαγωγή των κατακτητών, οι βάρβαρες και απάνθρωπες μέθοδοι που χρησιμοποίησαν και το εξοντωτικό καθεστώς που εφάρμοσαν. Ο εξανδραποδιμός του λαού και η μετατροπή της χώρας σε χιτλερικό πολεμικό εξάτρημα ήταν η ουσία των φασιστικών επιδιώξεων. Ο ελληνικός λαός έπρεπε να γονατίσει ή να εξοντωθεί υλικά και ηθικά. Η σκληρή και απάνθρωπη τρομοκρατία και η εξαντλητική λαφυραγώγηση ειναι γι αυτό οι δύο κύριες όψεις της κατοχής, τα δύο βασικά μέσα εξόντωσης του λαού. Ηταν τα δυό μέσα με τα οποία υπολόγιζαν πως θα τον υποτάξουν.

Η Ελλάδα έμεινε ουσιαστική ακυβέρνητη, στην διάθεση του κάθε χιτλεροφασιστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα. Η Πέμπτη εσωτερική φάλαγγα έκαναν έκδηλη την επιθυμία να υπηρετήσουν πιστά τους ομοιδεάτες τους παραστάνοντας την ελληνική κυβέρνηση. Ηταν αυτοί που αποτελούσαν το «ελληνικό» προκάλυμμα της κατοχής. Η χώρα μας ειχε υπέρμετρη στρατιωτική κατοχική δύναμη σε σχέση με την εκτασή της. Αυτό οφειλόταν α) στην γεωργαφική θέση της και β) στην πολεμική σπουδαιότητα, δυνάμεις που δεν μειώθηκαν ούτε μετά την κατάκτησή της, αλλα και αν ακόμα λόγοι πολεμικής ανάγκης επέβαλαν την μείωση τους, υποχρεώθηκαν εκ των πραγμάτων να τις κρατήσουν καθυλωμένες στη χώρα μας προκειμένουν να περιορίσουν έστω τους αγώνες του αδάμαστου λαού μας. Αγώνες που οι κομμουνιστές άρχισαν την επομένη της κατάκτησης.

Οι έλληνες πατριώτες προαισθάνονταν τι τους περίμενε και ενδόμυχα σκέφτονταν πως θα αμυνθούν και θα επιζήσουν. Με αυτά τα συναισθήματα είδε ο λαός την κατοχή και δεν διαψεύστηκε..Τα πρωτα ανακοινωθέντα-μηνήματα ήταν πολύ άσχημα. Ηδή το πρώτο ανακοινοθέν έλεγε «Λαμβάνοντες υπ όψιν οτι η Ελλάς αποτελεί μέρος του μεσογειακού ζωτικού

χώρου της Ιταλίας» και ώς εκ τούτου «θα καταληθφεί μαζί και η Αθήνα υπο των ιταλικών στρατευμάτων». Το δευτερο έλεγε με σαφεηνία οτι «Η κατοχη των ελληνικών εδαφών από τη βουλγαρία εχει οριστικό χαρακτήρα και οτι ο δορυφόρος αυτός της χιτλερικής Γερμανίας δεν έκανε τίποτε περισσότερο, απλώς προσαρτησε τα εδάφη που του εκχωρήθηκαν. Σκοπός των Βουλγάρων φασιστων ηταν να επεκτείνει τη βουργαρική κατοχη και σε αλλα ελληνικά εδάφη, αυτό όμως οι αγώνες του λαού το μετέτρεψαν σε όνειρο απατηλό.

Για να μετατραπεί φιλοδοξία-επιδίωξη σε απατηλό όνειρο στις 22-7-1943 εκατοντάδες χιλιάδες λαού στην Αθηνα και τον Πειραιά, και σε όλες τις πρωτεύουσες των νομών-ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ-κατέβηκαν και κατέκλυσαν τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και όλων των πόλεων της Ελλάδας, για να ματαιώσουν την απόφαση των Γερμανών κατακτητών και των ντόπιων υποτακτικών τους να επεκτείνουν τη βουλγαρική κατοχή σε όλη τη Μακεδονία. Ο πατριωτισμός και η περιφάνεια του λαού μας, με πρωτοπόρα τ' αγέρωχα κκι αδάμαστα Νιάτα της ΕΠΟΝ, τραγουδωντας για τη λευτεριά και την Ελλάδα, αντίκρισαν τα φασιστικά τάνκς με το χαμόγελο της ζωής και την πίστη τους στα ιδανικά και τα οράματα της αθάνατης Γενιας της Αντίστασης. Τα ανθρωπόμορφα κτήνη δεν δυστασαν και χτύπησαν το ολόγυμνα στήθη τους. Τριάντα οι Νεκροί, εκατοντάδες οι τραυματίες και οι συλληφθέντες. Η ματαίωση της καθόδου των Βουλγάρων φασιστών Νοτιότερα σφραγίστηκε με το άλικο αίμα του λαού μας και ειδηκα των Νέων.

Το φαινόμενο μιάς συμμαχικης χώρας που την ώρα της νίκης μεταβάλονταν σε πεδίο μάχης, οχι πλέον με τους γερμανούς κατακτητές, αλλά με μιά συμμαχική χώρα, ήταν μια εξαίρεση που κανείς δεν θα μπορούσε να την προβλέψει, πολύ περισσότερο μάλιστα όταν η χώρα αυτή ειχε καταβάλει ενα απ τα συμαντικότερα-αναλογικά-τιμήματα στον αγώνα κατά του φασισμού και όλοι οι σύμαχοι ηγέτες ειχαν αναγνωρίσει απερίφραστα τον ηρωϊσμό των αγωνιστών και το μέγεθος των θυσιών

Στο Σουηδικό Υπουργείο των εξωτερικών σε ειδικό φάκελο υπάρχουν καταχωρημένα δυό συγκλονιστικά έγγραφα που αφορούν μια ιστορική μαρτυρία:

Ο Τσιώρτσιλ αφού εξασφάλισε στη διάρκεια του πολέμου τη μόνη συμφωνία που έκλεισε με τον Χίτλερ (η συμφωνία έγινε στη Λισαβόνα) και την γνώριζε και Φόν Πάππεν. Η συμφωνία πρόβλεπε δυό πράγματα.α) οι Γερμανοί θα παρέδιναν τη Θεσσαλονίκη στους Αγγλους αμαχητί και με αυτό τον τρόπο η Ελλάδα να περιέλθει στο δυτικό στρατόπεδο. Σε αντάλλαγμα ο Χίτλερ θα διατηρούσε ανέπαφες τις δυνάμεις του κατα την υποχώρηση από την Ελλάδα. Αφού λοιπόν ο Τσιώρτσιλ εξασφάλισε αυτήν προσφορά του Χίτλερ σε συνέχεια κάλεσε προσωπικά την Τουρκία με αντάλλαγμα τα Δωδεκάννησα να στείλει στρατεύματα κατοχής στην Ελλάδα, για να χρησιμοποιηθούν σαν αστυνομικές δυνάμεις, έτσι ώστε τις δικές του δυνάμεις να τις χρησιμοποιήσει εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. βεβαια έφυγαν ανενόχλητοι οι Γερμανοί όπως πρόβλεπε το πρώτο σκέλος της συμφωνία.Το δεύτερο όμως δεν υλοποιήθηκε γιατί ο ΕΛΑΣ κατόρθωσε παρά τη συμφωνία να απελευθερώσει αυτός τη Θεσσαλονίκη πριν προλάβουν οι Αγγλοι.» Να στείλουν αξιόλογη δύναμη.

Το γεγονός αυτό όπως ηταν φυσικό ειχε επιπτώσεις στο ισοζύγιο των δυνάμεων. Μετα απ το γεγονός αυτό λέει ο Γουτχάουζ : υποχρεώθηκαν οι σύμμαχοι να μήν τιμωρήσουν, αλλά να χρησιμοποιήσουν τα τάγματα ασφαλείας. Τα τάγματα αυτά επανδρώθηκαν από ανθρώπους του σχοινιού,

του παλουκιού και της κρεμάλας. Ληστοπειρατές, κοινωνικά κατακάθια. Ούτε η πανούκλα, ούτε η χολέρα θα έκανε τόσο κακό στην Ελλάδα και τον λαό της.

Από την ημέρα της υπογραφής της Βάρκιζας (12-2-45) μέχρι και την 31 Μαρτίου 1946, ημέρα των πρώτων μεταπολεμικών εκλογών) δολοφωνήθηκαν 1289 μέλη του ΕΑΜ έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν ύστερα από επιθέσεις παρακρατικών εναντίον τους 6.671 δημοκρατικοί πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632, παραπέμφθηκαν για δίκη 84.931 άτομα. Απο αυτούς, στις 8/5/46 βρίσκονταν στη φυλακή 8.624, παρά ην αμνηστία που, έδωσε η κυβέρνηση Σοφούλη. Στο ίδιο αυτό διαστημα σημειώνονται 165 βιασμοί γυναικών. Επισης λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Απο τους δολοφωνηθέντες, 953 σκοτώθηκαν απ τους τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από Αγγλους και οι υπόλοιποι από «άγνωστους» δολοφόνους. Ολα τα παραπάνω στοιχεία ειναι παρμένα απ τον τύπο της εποχής και το περιοδικό «Εθνική Αντίσταση».

Παρά τη σπονδή αίματος η ΕΑΜική Αντίστασης κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλους τρόπους και μέσα. Αυτό έγινε γιατί υπήρξε κίνημα και στρατός ηττημένος.Το κίνημα (ΕΑΜ) ηττήθηκε στο Λίβανο στις 20-5-44 και ο στρατός-ο φόβος και ο τρόμος των κατακτητών-του κινήματος ο θρυλικός Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός(ΕΛΑΣ) στην Καζέρτα της Ιταλίας 25-9-44. Δολοφωνήθηκε με τα επακόλουθα απ τη συμφωνία της Βάρκιζας στις 12-2-1945 και ενταφιάστηκε στις 29-8-1949.

Βέβαια το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στην δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από παραδείγματα που μας δικάσκουν πως κάθε εξέγερση που τελειώνει με ήττα δεχεται τα ομαδικά πυρά, οχι μόνο του νικήτη αντιπάλου της, αλλά και πολλών από εκείνους που με ενθουσιασμό αλλά χωρίς αληθινή πίστη ή και για λόγους υποκειμενικούς...συμμετείχαν ή την υποστήριζαν.Ολοι αυτοί εχθροί και «φίλοι», ρίχνουν στη νικημένη Αντίσταση ολοκληρωτικά τις ευθύνες για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο που αυτή διαδραματίστηκε και βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα. Καταδικάζουν την κάθε της πράξη. Και οχι μόνο αλλα δεν λείπου και αυτοί που την μηδενίζουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση.

Ο νικήτης εχει πάντοτε με το μέρος του το «δίκαιο» ξεχνώντας ή και παραβλέπωντας οτι το δίκαιο διατρέχει πάντα την κόψη του ξυραφιού, και την ακίδα του ζυγού. Ο νικητής εχει πάντα το «δίκαιο», με όποιον τρόπο κι άν κατάφερε να νικήσει. Ο σκοπός Αγιάζει τα μέσα που χρησιμοποίησε ο νικήτης. Για όλα έφταιξε ο νικημένος αντίπαλος. Στα χέρια των δυνατών όλα τα πράγματα ειναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο.

Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο,-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για εκατόν πενήντα χρόνια απ το 21 και μισό αιώνα μετά την Αντίσταση και μισό περίπου αιώνα μετα τη λήξη του εμφιλίου δεν καταγράψαμε την αληθινή ιστορία του Νεοελληνικού Εθνούς----και όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα ειχα και για μερικούς εξακολουθούν τα εχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ). Η ηττα της Αντίστασης ηταν ένολπή ηττα. Η Αντίσταση ενώ ηττήθηκε ένοπλα δεν ηττήθηκε ιδολογικά. Παρά τα στραπάτσα διατήρησε την ιδεολογικής συνοχή.

Μετά την στρατιωτική ήττα διαμορφώθηκαν δυο ιδεολογικό-πολιτικά ρεύματα. Στο ενα συμπυκνώθηκαν οι απόντες, οι συνθηκολόγοι, οι δοσιλόγοι της κατοχής και οι ταγματασφαλίτες. Ολοι εκείνοι που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και

απανθρωπιά την ΕΑΜική Αντίσταση, τους περίφανους και δοξασμένους μαχητές της και τις ηρωϊδες μαχήτριες της, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων αποτέλεσε τη δύναμη του ΔΣΕ.

Στα πλαίσια αυτής της συκοφαντικής εκστρατείας που εξαπέλυσαν εναντίον της Αντίστασης και του ΔΣΕ, η ελληνική και ξένη αντίδραση ,βρίσκονται-κλασικό παράδειγμα-και τα ασύστολα ψέματα για τη διάσωση των ανηλίκων παιδίων απ τους αντάρτες.

Ειναι βέβαια κοινοτοπία αλλα πρέπει να ξανάειπωθεί: Η συκοφαντία και το ψέμα εναι τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει εκείνος που δεν εχει το δίκαιο με το μέρος του.

Ο μονορχοφασισμός της μεταδεκεμβριανής περιόδου μαζί με τους συμβούλους και τα αγγλοαμερικανικά όπλα, που σε μεγάλη ποικιλία και αυθονία που διέθετε στον πόλεμο που έκανε πρώτα εναντίον της Εθνικής Αντίστασης και σε συνέχεια εναντίον του ΔΣΕ. Παρά την αυθονία των όπλων και τους στρατηγούς, Σκόμπυ, Βάν Φλίτ κλπ, προκειμένου να «κονιορτοποιήσει»την Αντίσταση. Αυτό προέβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΑ»που το ειχαν προετοιμάσει απ τον Αυγουστο του 1943. Ενα σχέδιο που απαιτούσε : «Ειναι εξαρετικά συμαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ. Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για αυτό (αλήθεια ποίος επαιρνε τις αποφάσει; Ποίος κυβερνούσε;) το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε». Και το Νοέμβρη του 43 γράφει στον Ηντεν: « πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ στην κατάλληλη στιγμή» και στις 4-12-44 ο Τσιωτσιλ πίεζε τον Ουϊλσον να επισπεύσει τις συκρούσεις με την εντολή: «πρώτος στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα, ειναι η νίκη στην Αθήνα». Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει «οχι ειρήνη χωρις νίκη». Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφίωση, ήθελε εκδίκηση. Δεν ήθελε ούτε και μερική αφομείωση, ήθελε εξότνωση». Και δεν αρκέστηκε σε αυτές τις εντολές στα

Μια από τις κυριότερες προσπάθειες των κατακτητών ήταν η ασφάλεια των βασικών συγκοινωνιακών αρτηριών, των λιμανιών και των αεροδρομίων.

Οι Αντίστασιακοι, δεν κατασκευάζουν ήρωες, πολύ περισσότερο δεν πλάθουν μύθους.Τα γραφτά τους ειναι βιώματα ζωής. Ειναι η μικρή συμμετοχή στο σκληρό, δύσκολο και αιματηρό Αντιστασιακό αγώνα. Ειναι τα γεγονότα που έζησαν. Ειναι η βιωματική ιστορία. Η αληθινή ιστορία σε κάθε χρονική στιγμή πρέπει να αποκαλύπτη την πραγματικότητα που ειναι τόσο απαραίτητη, τόσο αναγκαία πάντα. Η ιστορία δεν γράφεται για να χαϊδεύει αυτιά, αλλά για να αφυπνύσει συνειδήσεις. Να συμβάλει στη διαμορθώση συνειδήσεων και την μικρή έστω διαμόρφωση και προδιαγραφή του μέλλοντος.

Βέβαια, μπορεί να εχουν κάποια φότριση ή και κάποια υπέρβολή, Δεν πάουν όμως να ειναι γεγονότα και σαν γεγονότα που έγιναν σε τόπο και χρόνο να ειναι ιστορία. Μιά ιστορία που δεν εχει ανάγκη από μήθους και ήρωες, αφού ήταν οι ίδιοι, που συμμετείχαν και διαμόρφωσαν τα γεγονότα.Οι ίδιοι ποτέ δεν ένοιωσαν τον εαυτό τους ήρωα και μυθοπλάστη. Αλλωστε για πιό λόγο να το κάνουν. Για μισό και πλέον αιώνα η πολιτεία τους ειχε προγραμμένους. Δεν μοίραζε αξιώματα και κοινωνικο-οικονομικές καταξιώσεις ή βαθμολογικές προαγωγές στους αγωνιστές της Αντίστασης, ώστε να συντρέχει λόγος να υπερβάλουν. Και γιατί να υπελβάλουν. Τα χρόνια εκείνα,

κάθε μέρα και κάθε ώρα, ήταν και μιά συνταρακτική εμπειρία, αφού σε κάθε σημείο της πόλης και τα χωριά ήταν μέτωπο. Κάθε συνοικία ήταν εστία Αντίστασης και κάθε στιγμή αντιμετώπιζες τον κίνδυνο να σε πιάσουν και ειδικά οταν συνέβαινε να εισαι σύνδεσμος...Στο βαθμό που αναπτύσσονταν ο αγώνας ολόκληρη η χώρα ειχε μετατραπεί σε ένα εκτεταμένο πολεμικό μέτωπο. Δεν υπήρχαν όρια γραμμής μετώπου και μετώπισθεν. Ειχε μετατραπεί ολόκληρη η χώρα σε ενα θερμό μέτωπο γιατί η Αντίσταση ειχε για πρόγραμμα την υλοποίηση-ολοκλήρωση της επανάστασης του 21, απ την οποία αντλούσε τη δύναμή της.

Γιατί οι ανθρωποι της ΕΑΜικής Αντίστασης ειχαν κατασταλάξει στο συμπέρασμα οτι η Επανάσταση του 1821, ούσια και περιεχόμενο ήταν Κοινωνικό-Εθνική και οχι Εθνικο-κοινωνική.Το ίδιο με τις μικρό διαφορές χρονολογικά ήταν και η Αντίσταση του 1940-45, που άρχισε με τον πόλεμο του 1940. Την πρώτη για να της αφαιρέσουν το κοινωνικό της περιεχόμενο και να εξοντώσουν τους πρωτεργάτες, αλλα και το πόπολο που τους ακολουθούσε την χαρακτήρισαν Καρμπονάρική και τη δεύτερη για τον ίδιο λόγο την χαρακτήρισαν κομμουνιστική. Αυτός ο χαρακτηρισμός ήταν αρκετός για να προδιαγράψουν όσους πίστευαν και αγωνίζονταν οτι πέρα από το ξεσκλάβωμα από τον Τουρκικό ζυγό το 21 και την απελευθέρωση το 1941-44, έπρεπε να λυθούν και τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα που αποσχολούσαν το λαό το 21 για τετρακόσια και πλέον χρόνια.Τα προβλήματα που άφησε άλυτα το 21, ήταν αυτά που υποχρέωσαν το κομπρεμί-κοτζαμπάζηδες και αστοί-να ζητήσουν τη βοήθεια των ξένων-με ό,τι αυτό συνεπάγεται-για να τσακίσουν τους αγωνιστές του λαϊκού κινήματος και να θάψουν το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο. Και στο εσωτερικό να καταφύγουν σε διάφορα καλπονεθευτικά, στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και σε ανοικτές δικτατορίες: Πάγκαλου, Κονδύλη με αποκορύφωμα την φασιστική του Μεταξά.

Ειναι βέβαιο οτι ο Μεταξάς βοηθούμενος και από την Διεθνή του φασισμού απο πολύ καίρο πριν σχεδίαχε και δημιουργούσε τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του επέτρεπαν την προσωπική του δικτατορία. Υπάρχουν αρκετές δηλώσεις του με τις οποίες ανοιχτά κήρυτε τη «χρεοκοπία του κοινοβουλευτισμού»και την «ανάγκη» να επιβληθεί δικτατορικό καθεστώς στη χώρα . Συγκεκριμένα στις 6 του Γεναρη του 1934 σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Καθημερινή» αφού είπε τις απόψεις του γιατί πρέπει να γίνει καταλήγει ώς εξής:

«Συνεπώς δια ημάς τους Ελληνας, το πρόβλημα δεν ειναι πώς θα μείνωμεν είς τον κοινοβουλευτισμόν, αλλα δια ποίας θύρας θα εξέλθωμεν εξ αυτού. Δια της θύρας του κομμουνισμού ή δια της θύρας του εθνικού κράτους». Στις 12 του ίδιου μήνα και χρόνο δηλώνει στον Πρωθυπουργό Τσαλδάρη οτι «Θεωρεί τον κοινοβουλευτισμό εκπεσόντα και θα αγωνισθή προς έξοδον εξ αυτού».Την ίδια δήλωση κάνει και στους Αρχηγούς όλων των κομμάτων στις 28-3-34. Καί στις 2-10-34 στην ίδια τη Βουλή διακηρύσσει:

«Αποκτήσαμεν την πεποίθησιν, την οποία και δημοσία εξεδηλώσαμεν, οτι η λύσις του πολύπλοκου ελληνικού πολιτικού και κοινωνικού προβλήματος ουδόλως δύμαται να επιτυχθή δια της συνεχίσεως εφαρμογής κοινοβουλευτικών μεθόδων». Και στις 8 του ίδιου μήνα επαναλαμβάνει τα ίδια και στον πρόεδρο της Δημοκρατίας Ζαΐμη. Ας σημειωθεί οτι ολόκληρο το 1934, ο Μεταξας βρίσκονταν σε συνεννοησεις με τον μεγαλιβιομήχανο Μποντοσάκη και με τον Κονδύλη για την επιβολή της δικτατορία.

Εκτός από την «εθνοσωτήριο» προσπάθεια του Μεταξά στην επιβολή της δικτατορίας μεγάλο ρόλο έπαιξαν α) οι Αγγλοι, β) η παλινόρθωση του Βασιλιά Γεωργίου,γ) ενα τμήμα της ολιγαρχία δ) η δήλωση του Ελευθερίου Βενιζέλου μετά το κίνημα του Στριμόνα : Εγώ βρήκα τρόπο και -συνεργάστηκα με τους Τούρκους και δεν θα τα βρώ τρόπο για να συνεργαστώ με τους Ελληνες πολιτικού μου αντιπάλους»; και ε) κυρίως η συμφιλίωση του Βενιζέλου με το βασιλιά, με εκείνο το κατάπτυστο: «Ζήτω ο Βασιλεύες» λίγο πριν από το θάνατό του. Αυτοί ήταν οι Αρχιτέκτονες της τεταρτοαυγουστιανής δικτατορίας και η συμφιλίωση το πράσινο Φώς. Η συναίνεδση και συμφιλίωση εκτός του οτι έδωσε το πράσινο Φώς για τη δικτατορία οδήγησε και σε περιπέτειες το λεγόμενο αποτακτικό. Η δήλωση και η συμφιλίωση διευκόλυνε τους αδιάλλακτους στο αντικυβερνητικό σρατόπεδο, να προχωρήσουν γρήγορα στην εκκαθάριση του στρατού απ τα δημοκρατικά στοιχεία και να δημιουργήσουν το «κράτος της Δεξιάς»πάνω στο οποίο στηρίχθηκε η δικτατορία.

Αγγλοι επιδίωκαν να προσθέσουν την Ελλάδα στην αλυσίδα των αντισοβιετικών-δικτατορικών καθεστώτων, να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση τους-με τοποτηρητή τους-Γεωργίου και να κρατήσουν τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό άρμα τους, γι αυτό άλλωστε προετοίμαζαν συστηματικά την παλινόρφωση. Αυτοί κατα κύριο λόγο έπεισαν το Βενιζέλο να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Και από ότι φάνηκε οι πρώτες ενέργειες-κινήσεις του Βασιλιά απ την ημέρα που ήρθε στη Ελλάδα κατά εντολή βεβαια των Αγγλων ήταν να συμφιλιωθούν τα δυό μεγάλα κόμματα για να κυβερνήσουν από κοινού την Ελλάδα..Με τις κινήσεις αυτές Αγγλοι και Γεώργιος προσπαθούσαν να παραπλανήσουν τον πολιτικό κόσμο για να τον βάλουν στο χρονοντούλαπο.

Πάντως ένα ειναι βέβαιο: οτι η συμφιλίωση των Φιλελευθέρων με τους αντιβενιζελικούς, ο Γεώργιος και οι Αγγλοι οχι μόνο την θεωρούσαν αλλα και την εννοούσαν σαν υποταγή των βενιζελικών στον αντιδραστικό κρατικό μηχανσμό. Στο κράτος της Δεξιας που ειχε ήδη δημιουργηθεί. Σαν αντάλλαγμα για την υποταγή τους και την παραδοχή των «τετελεσμένων γεγονότων» οι βενιζελικοί θα συμμετείχαν στη διακυβέρνηση της χώρας, θα έπαιζαν όμως έναν δευτερεύοντα-μικρότερο ρόλο και θα ήταν υποχρεωμένοι να εφαρμόζουν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα Ανάκτορα .

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της Φιλελεύρης αστικής παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, η ολιγαρχία και το παλάτι υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν και όλες οι άλλας συμφιλιώσεις από τότε και έως τις μέρες μας.Τα κόμματα του Κέντρου ή όσοι από τους Φιλελεύθερης καταγωγής πολιτικούς δέχονται τη «συμφιλίωση», προορίζονται να καλύψουν και να εφαρμόσουν την πολιτική της Δεξιάς. Η προσχώρηση της Φιλελεύθερης παράταξης στις επιξιώξεις της Δεξιάς δεν αποτελεί συμβιβασμό αλλα συναίνεση στους σκοπούς της Διεθνούς του κεφαλαίου.

Ο Μεταξάς παρά τις διασυνδέσεις και τον διακαεί»πόθο να σώσει»Ελλάδα από του Ελληνες,ήταν ένας αποτυχημένος πολιτικός που ο λαό όσες φορές τόλμησε να ζητήσει την ψήφο του λαού τον αποδοκίμαζε .Συνεπώς δεν θα μπορούσε από μόνος του σε καμιά περίπτωση να επιβάλει τη δικτατορία,χωρίς την συναίνεση της Φιλεεύθερης αστικής τάξης.Η συμφιλίωση διευκόλυνε την επιβολή του αντιβενιζελικού και αντιδραστικού κράτους της Δεξιάς και την κήρυξη της δικτατορίας.Η αντιδραστική πολιτική του βενιζελισμού στην τετραετία 1928-32.οι στρατοκρατικές και φιλοφασιστικές

τάσεις που έδειχναν ορισμένοι εκπρόσωποί του τον αποξένωναν από τις πιό προχωρημένες προοδευτικές ομάδες του ιδίου του αστικού κόσμου,την ιδια στιγμή που το μεγάλο κεφάλαιο όλο και περισσότερο έρριχνε το βάρος του υπέρ των αντιβενιζελικων που από καιρό ερωτοτροπούσαν με τη Δεξιά.

Ειναι γεγονός οτι η ΕΑΜική Εθνική ήταν η συμπύκνωση των κοινωκό-οικονομικών αγώνων.Των αγώνων για εθνική ανεξατρησία και εθνική κυριαρχία.Των αγώνων να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες. Μετά την κατάλυψη της χώρας από τις δυνάμεις του άξονα, δεν έγινε καμιά ουσιαστική αλλαγή στο διοικητικό μηχανισμό. Αλλωστε δεν υπήρχε λόγος να γίνει, αφού η συνεργασία των κατακτητών με το κράτος των κούϊσλίγκνς άρχιζε απ τα ανώτατα κυβερνητικά κλιμάκια και το υπαλληλικό προσωπικό και τελείωνε στους διορισμένους από την Βασιλομεταξική δικτατορία. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να κτισθεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βσικό άξονα-αίτημα να ειναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα και να πάρει τη θέση που της αξίζει στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορικό γίγνεσθαι.

Η κατάλυση της προηγούμενης μεταξικής εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης συμβάδιζαν. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγρότες που τους συμπαθούσαν αντικαθιστούσαν εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δύο για α λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή στα χωριά και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται η ηθική και υλική ενίσχυση στους αγωνιστές που πολεμούσαν πιά κατα μέτωπο τους φασίστες κατακτητές με το όπλο στο χέρι. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικατέστησε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία του μεταξά και των κατακτητων.

Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία αποτέλεσαν τον βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για τη λύση και ακόμα πιό σύνθετων προβλημάτων.Ο «Κώδικας Ποσειδών» ειναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Η συγκρότηση του ΕΑΜ,ειχε σαν στόχο τη δημιουργία ενος πλατύτατου εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού,την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας.

Πριν την ίδρυση του ΕΑΜ με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, έγινε μιά τεράστια προσπάθεια προκειμένου να πεισθούν όλα τα πολιτικά κόμματα για την από κοινού συγκρότησή του. Την πρόταση του ΚΚΕ αποδέχθηκαν μόνο η (ΕΛΔ), η Αγροτική Σοσιαλιστική παράταξη, και το Σοσιαλιστικό Εργατικό κόμμα(ΣΕΚ)και το Σοσιαλιστικό κόμμα της Ελλάδας(ΣΚΕ). Ολα τα άλλα κόμματα αρνήθηκαν με διάφορες προφάσεις. Γι αύτον ακριβώς το λόγο η ίδρυση του ΕΑΜ, έγινε με καθυστέρηση σχεδόν δυό μήνων.

Φαίνεται πως οι κομμουνιστές δεν ειχαν αντιληφθεί οτι μετα την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία και τη συγκρότηση της Σοβιετικής Ενωσης δημιουργήθηκε και η Διεθνής του κεφαλαίου. Η Διεθνής του Κεφαλαίου την επομένη της επικράτησης της επανάστασης στη Ρωσία κήρυξε τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια σε όλα τα επαναστατικά κινήματα όπου Γής. Βέβαια,λαϊκα κινήματα υπήρχαν και πριν τη ίδρυση των κομμουνισικών κομμάτων.Τα κινήματα αυτά όμως πριν την ίδρυση των κομμουνιστικών κομμάτων δεν ειχαν στα προγράμματά τους την ανατροπή του κρατούντως κοινονικού-οικονομικού συστήματος. Ηταν απλώς κινήματα διεκδήκησης, για την βελτίωση των

συνθηκων ζωής και οχι την ανατροπή του του συστήματος. Ηταν επόμανω συνεπώς τα αστικά κόμματα να μήν θέλουν να συμμετάσχουν σε μιά Αντιστασιακή οργάνωση που θα συμμετείχε και το ΚΚΕ. Και αυτόν ήταν το τραγικό της λάθος. Θα μπορούσε να πεί κανείς οτι η μή συμμετοχή των αστικών κομμάτων δεν ήταν μόνο τραγικό λάθος, αλλά λάθος εγκληματικό. Και η τραγικότητα του λάθους συνίσταται στο γεγονός οτι ένω οτ ΚΚΕ υπέταξε τον ταξικό αγώνα στα συμφέροντα του Εθνικού αγώνα,
Του Εθνικού αγώνα που αποτελεί τη βασική αρχή κάθε Εθνικοαπελευρωτικού αγώνα. Η ταυτιση όμως πρέπει να ειναι το αποτέλεσμα με τη συμβολή όλων. Απόδειξη οτι το ΚΚΕ υπέταξε τα ταξικά συμφέροντα στα Εθνικά αποτελεί α): η ένταξη του ΕΛΑΣ στο Γενικό συμμαχικό Στρατηγείο Μέσης Ανατολή, παρ όλο που έλεγχε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο. β)Η συμφωνία του Λιβάνου γ) η αναγνώριση της κυβέρνησης του Καϊρου και ο σχηματισμό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας δ) Συμφωνία της Καζέρτας, που έθεται τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Στρατηγού Σκόμπυ.

Και ενώ το ΚΚΕ,υπέταξε τα ταξικά στα Εθνικά συμφέροντα, η άρχουσα τάξημε τους πολιτικούς της εκπροσώπους δεν θέλησαν να μετακινηθούν έστω και κατά μία κεραία από την θέση της Διεθνούς του κεφαλαίου. Θέση που συμποσούται στον «ανερήνευτο εμφύλιο πόλεμο οχι μόνο στα κινήματα ανατροπής», αλλα και αυτών που ήθελαν την επέκταση των λαϊκών δικαιωμάτων. Ηταν τόσο το μίσος της που δεν μπόρεσε να αντιληφθεί, οτι η ηγέτιδα αστική τάξη, που εχει ήδη μέσω της διεθνούς κηρύξη τον παγκόσμιο εμφύλιο πόλεμο στα επαναστατικά κινήματα απ το 1917, στις περισσότερες δυτικές κοινωνίες διαπιστώνοντας τον άμεσο κίνδυνο του φασισμού θεωρούσε οχι μόνο καθήκον,αλλά και αναφθέρετο δικαίωμα και θέμα τιμής να ειναι αυτή που θα ηγηθεί του πολέμου ή της Αντίστασης στη χώρα της.

Στη στάση αυτή της αστικής ηγεσίας βρίσκονται οι ρίζες, ήδη απ την αρχή της Αντίστασης και της διάσπασης της Εθνικής ενότητας. Η Ελληνική άρχουσα τάξη παρά την τραγική κατάσταση στην οποία βρέθηκε η χώρα μετά την κατοχή δεν θέλησε να μετακινηθεί από την αρχική θέση του εμφυλίου. Πολέμου που τον άρχισε από το 1917 και τον έκανε αυτοσκοπό μετά την προσχόρηση και του Ε.Βενιζέλου στο Κλάπ του εμφυλίου με τις δηλώσεις του μετά την αποτυχία του κινήματος του Σρτιμόνα.

Ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατοχή, μπροστά στην άρχουσα τάξη έμπαινε το αμίλητο ερώτημα, το μέγα δήλημα: Να συμμετάσχει στην αντίσταση ή να την πολεμήσει. Ενα δήλημα που το ειχε απαντήσει με την προσχώρηση στο Γκλάπ των Φεουδαρχών το 1821 και ειχε την αντίστοιχη πείρα. Το ερώτημα που έμπαινε ήταν πως μετά τη λήξη του πολέμου θα ήταν με τους νικητές. Αυτό ηταν το μεγάλο πρόβλημα. Μόνο με τους νικητές μπορούσε να εξασφαλίσει η άρχουσα τάξη τα συμφεροντά της. Αυτά ακριβώς τα συμφέροντα τα οποία υπερ αγαπά και για την υπεράσπισή τους διέπραξε ενα τεράστιο έγκλημα. Στην πιό κρίσιμη για την χώρα στιγμή.Την ώρα που κρίνονταν η τύχη της χώρας και του λαού, αλλα και του Ανθρώπινου πολιτισμού, έβαλε πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά και ατομικά συμφέροντα. Και οχι μόνο, αλλα έπαιξε εναν πρόστυχο ρόλο, εναν εγκληματικό ρόλο, που την οδήγησαν σε τρία βασικά λάθη α) αρνήθηκε παρά την προσπάθεια των κομμάτων που ίδρυσαν το ΕΑΜ, να πάρει μέρος στην αντίσταση β) μέχρις ότου ο άξονας διαμόρφωνε την νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη τάχθηκε ανεπυφύλακτα στο πλευρό του άξονα και γ) οταν ο άξονας άρχισε να διαργάφει την αντίστροφη μέτρηση δημιούργησε τα τάγματα ασφαλείας με

διπλό στόχο.α) να πολεμήσει την ΕΑΜική Αντίσταση βοηθούντας τους κατακτητές στο καταστροφικό τους έργο και β) να δημιουργήσει τους πυρήνες με τους οποίους θα πολεμούσε πιό αποτελεσματικά πρώτα μαζί με τους κατακτητές την αντίσταση και σε συνέχεια μαζί με τους καινούργιους κατακτητές, τους Αγγλους την Αντίσταση.

Η κυβέρνηση του Παναγή Τσαλδάρη, που πλειοψήφησε στις εκλογές της 5 Μαρτίου 1933, αντλούσε τη δύναμη εξουσίας της απ το Σύναγμα του 1927. Κατάσταλε το Βενιζελικό κίνημα, με τα όπλα, με Συνταγματική επιταγή, και μπορούσε στηριγμένη στο Συνταγμα να τιμωρήσει τους κινηματίες. Χωρίς να ειναι επαναστατική κυβέρνηση, με τις ενέργειες και τις πράξεις της κατάργησε τη συνταγματική νομιμότητα και στην ουσία, με την έκδοση την 1η Απριλίου 1935 τεσσάρων συντακτικών πράξεων, κατάλυσε το Σύνταγμα, όπως και με την προκήρυξη Συντακτικής Συνέλευσης.

Οι εξω απ το Σύνταγμα δραστηριότητες της κυβέρνησης, ξεκινούσαν απ την πίεση που ασκούσαν πάνω της «παρακρατικοί παράγοντες» της στρατιωτικής ηγεσίας. Αυτοί οι παράγοντες την οθούσαν στην αντισυνταγματική τοποθέτησή της και στις ανώμαλες λύσεις. Η τριανδρία-υποστράτηγος Παπάγος, ο υποναύρχος Οικονόμου και ο υποπτέραργος Ρέππας-κυβερνούσαν στην ουσία και κατεύθυναν την πολιτική βούληση της κυβέρνησης, που προσδεμένει στις επιταγές της τριανδρίας, υποταγμένη στις εντολές της, κατάφερε το μεγάλο πλήγμα στη συνταγματική νομιμότητα.

Η τριανδρία αποτελούσε τον ηγετικό πυρήνα του «παρακράτους της Δεξιάς»και στόχευε στις μεγάλες εκκαθαρίσεις σε όλο τον κρατικό μηχανισμό και ξεχωριστά και σχολαστικά, στα δυναμικά ερείσματα, τις ένοπλες δυνάμεις.

Αυτοί ήταν οι πρωτεργάτες και από τότε εδραιώθηκε το παρακράτος της δεξιάς καθοδηγημένο και χειραφετημένο από το «στρατιωτικό πλέον παρακράτος». Απο τότε έπαψε να υπάρχει η λογική ισορροπία δύναμης και αντιπρωσώπευσης στον κρατικό μηχανισμό, ανάμεσα στις αντιμαχόμενες αστικές οικονομικό-πολιτικές παρατάξεις. Υστερα από αυτές τις εξελίξεις, μετά την άδοξη καταστολή του βενιζελικού κινήματος Μάρτιος 1935, τίποτε δε στάθηκε-κινήθηκε μέσα στα πλαίσια των Νόμων και του Συντάγματος στον τόπο μας.

Το «κράτος της δεξιάς» παίρνει πιά τις δικές του ξεχωριστές ιδιότητες,που στάθηκαν καταλυτικές για την πορεία εξέλιξης του τόπου. Μια πορεία που αποτελεί ντροπή για την εθνική μας ύπαρξη και υπόσταση, και μαρτύρια, αίμα και πόνο για το λαό.

Χωρίς ιδεολογικό περιεχόμενο. Χωρίς εθνικές προοπτικές και ιδανικά. Χωρίς πνεύμα δημιουργίας και προόδου για τον ελλαδικό χώρο. χωρίς καμιά προοπτική και φροντίδα για τον επερχόμενου πολέμου του διαγράφονταν στον ορίζοντα, όταν ήταν πλέον γνωστό οτι ο φασισμός ειχε στο στόχαστρο τον γεωστρατηγικό χώρο της Ελλάδας. Χωρίς έλεγχο απ την πολιτική εξουσία, το «παρακράτος» με «το κράτος της δεξιάς» έγινε παντοδύναμο, αυθαίρετο και αυτόνομο. Η δυναμική προβολή της παρακρατικής και κρατικής μηχανής, «ανεξάρτητη ».ανεξέλεγχτη και πάντα ξενόδουλη επέβαλε α):Την κατάλυση της Δημοκρατίας β)Την επιστροφή του Γεωργίου γ) Ανάτρεψε τη νόμιμη Κυβέρνηση του Παναγή Τσαλδάρη στις 10-10-1935 δ) εγκατέστησε τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.ε) Μηδένισε κάθε πολιτική εξουσία, μαζί και τα κόμμα που ανέχθηκε τις πιέσεις της και βοήθησε με βάση την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και υιοθέτησε το Φορεϊ Οφίς.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες άρχισε ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή και η έγκατάλυψη της Ελλάδας απ την τετατροαυγουστιανή καμαρίλα και η εγκατάσταση της υποτιθέμενης «κυβέρνησης»στη Μέση ανατολή.

Για να γίνει αντιληπτό για το πώς σκέπτονταν και ενεργούσαν και παρά τις τόσες καταστροφές που προξένησαν στη χώρα και τον λαό οι αδύστακτοι αυτοί ανθρωποι «ηγέτες» και πόσο αδιάνδροποι ήταν αρκεί να αναφερθεί η περίπτωση του ένος απ την τριανδρία που ειχαν οδηγήσει την χώρα στο χείλος της καταστροφής.

Ο Παπάγος όταν «αποφάσισε «να κατεύει στις εκλογές το 1951 έλεγε στο «διάγγελμά του» προς τον λαό: «Εχων επίγναση της σοβαρότητας των στιγμών τας οποίας διέρχεται η πατρίς και σταθμίσας τας ευθύνας μου απέναντι της ιστορίας απεφάσισα να κατέλθω είς τον εκλογικό αγώνα. Καλώ τους έλληνες...» Τώρα ο άνθρωπος «στάθμισε τας ευθύνας του». Οταν άφηνε το στρατό χωρίς τον αντίστοιχο εξοπλισμό, και εκπονούσε τα σχέδια πιχειρήσεων στην Ηπειρο καθορίζοντας τον σκοπό του πολέμου καθαρά αμυντικό αφήνοντας ολόκληρη την Ηπειρο στους Ιταλούς. Και αν ορισμένοι Μέραρχοι με σύμφωνη γνώμη των απλών φαντάρων και εφέδρων Αξιωματικών, δεν τον μετέτρεπαν σε επιθετικό όπως ο Κατσιδήμας στο Καλάκι, ούτε ο επιβραδυντική προσπάθεια του Δαβάκη (διάβαζε Φρατζή) θα ειχε αποτέλεσμα, ούτε θα προλάβαινε ο Δημαράτος με την Ταξιαρχία Ιππικού να πλευροκοπήσει-τσακίσει την επίλεκτη μεραρχία Τζουλιν, αλλιώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα. Ισως δεν θα προλάβαινε να φύγει. Πολύ περισσότερο να εχει τον απαιτούμενο χρόνο να αμπαλλάρει το κάδρα και τα πιατικά.

Ο Παπάγος το βασικότερο στέλεχος της τριανδρίας και θαυμαστής της δικτατορίας και η ήττα του Δημοκρατικού Στρατου, έκρινε πως του επέτρεπε τη φορά αυτή η δικτατορία να ειναι κοινοβουλευτική, αντί να τα βρέι με τον Γουγούση που την ειχαν ήδη στήσει κατ' ηλθε εις τας εκλογάς. Ηθελε βλέπεις και τη συγκατάθεση του λαού, ωστε να εχει τα χέρια λυμένα. Δεν του έφτανε του ανθρώπου η πολεμική εξόντωση αυτού του ξιοθαύμαστου Λαϊκό-Εθνικοκοινωνικού κινήματος στο Γράμο και στο Βίτσι, ήθελε και την «συναίνεση» του λαού να εξοντώση νόμιμα πλέον τα τυχών υπολλείμματα που κατόρθωσαν να γλυτώσουν την δια πυρός και σιδήρου εξόντωση. Ετσι ώστε να σταθεί αντάξιος εκφραστής της Διεθούς του κεφαλαιου για την κονιορτοποίση των κοινωνικό-εθνικών κινημάτων.

Η Κεντρό-Δεξιά με συντονιστή του ΙΔΕΑ, και τον Αλέξ Παπάγο και υπερκυβερνήτη τον Πιούρι Φόϊ πρσσβευτή των ΗΠΑ, μια και πέτυχαν τον βασικό στόχο να οδηγήσει και με δικά του βέβαια λάθη το ΕΑΜικό κίνημα στον εμφίλιο, δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Προσπαθούσε χωρίς, Εθνικές, ηθικές και Ανθώπινες αναστολές οχι μόνο να κονιοτροποιήσει αλλα και να ξεριζώσει και το πιό μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής Κοινωνικό-Εθνικής Αντίστασης. Συνελλάμβανε, βασάνιζε,δολοφωνούσε και έστελνε στο εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν. Εκανε έναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει από το πρόσωπο της γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία.

Για να το πετύχει αυτό όμως έπρεπε να μήν μείνουν επιζώντες ή αυτοί που θα επιζήσουν απ τη λαίλαπα, να ειχαν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζε να αναπτύσει πολιτική δράση να γίνενται πιστευτοί.

Επειδή το σχέδιο εξόντωσης ήταν από καίρο έτοιμο και μελετημένο σ όλες τους λεπτομέρειες ετσι που δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Οσους δεν μπόρεσαν να βγάλουν απ τη μέση οι γερμανοί με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις τους ομήρους κλπ και τα ποικιλώνημα και πολύμορφα τάγματα ασφαλείας την επομένη της Απελευθέρωσης ο Ρέντης σαν Υπουργός εσωτερικών μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80.000 και πλέον χιλιάδες και έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής όσους έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν από τη μέση.

Βέβαια και κατα τη διάρκεια της κατοχής και αμέσως μετά την απελευθέρωση δρούσε στο φούλ το παρακράτος: Οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κουκουλοφόροι, μετά όμως τη Βάρκιζα οι μηχανισμοί αυτοί εξαπέλησαν την λευκά τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των πακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις στρατιωτικές και Αστυνομικές δυνάμεις του επήσιμου κράτους εναντίον της ΕΑΜική Αντιστασης με αφάνταστη αγριότητα. Ενα όργιο βίας και τρομοκρτίας σε βαθμό που και αυτός ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικόςκαι ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα.Ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης υποχρεώθηκε να γράψει κάποια έστω μικρή ή μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν ο κατ εξοχής εκρόσωπος του Διεθνούς κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος από τις μυστικές υπηρεσία και το Φόριν όφις να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδηκά την πορεία εξέλιξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχει διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα,ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».

Με αυτό το κυβερνητικό σχήμα ιδεολογία φτάσαμε στο Γράμμο και το Βίτσι.

Αλλη μια συνομοτική εστία προκειμένου να μήν επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα από την μακρόχρονη υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα ήταν η Μέση Ανατολή με άξονα το σώμα των μονίμων Αξιωματικών. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο»β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα ας πολεμήσουν οι αλλοι» γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής θα πρέπει να μείνει ατόφιος, για να δράσει μετά την απελευθέρωση» δ) «Πρέπει ο ελληνικός στρατός να βοηθήσει την Αγγλία να εδραιώθει στο χώρο της Βαλκανική, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό» κλπ.Τα συνθήματα αυτά εξέφραζαν τις διάφορες τοποθετήσεις,τάσεις και απόψεις. Ολες ομως ηταν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Από τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφος μέτρηση του άξονα η άρχουσα τάξη πείσθηκε οτι ετσι και αλλιώς η χώρα θα απελευθερωθεί από τους συμμάχουν μεταξύ των οποίων μέλος του συμμαχικού αγώνα ήταν και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Συεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ήταν πώς θα πολεμήσουν την ήδη υπάρχουσα Αντίσταση. Μέχρι ότου ο άξονας προχωρούσε την αντίσταση την πολεμούσαν οι κατακτητές και οι συνεργάτες.Τώρα όμως οι ανάγκες του άξονα κάθε μέρα που περνούσε λιγόστευαν, ενω η Αντίσταση κάθε μέρα που παιρνούσε πύκνωναν οι γραμμές της.

Το ΕΑΜ έχει πείσει την μεγάλη, την τεράστια πλειοψηφία του λαού, σε βαθμό που η συμμετοχή και η δράση του ξεπερνά τη σημασία του ενος απλού Αντιστασιακού κινήματος. Ηταν η πολυπληθέστερη και αντιπροσωπευτικότερη λαϊκη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους.Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Κατέχει την εξουσία στην ύπαιθρο και

διαμόρφωνε και την παράλληλη εξουσία στις πόλεις. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου ήταν απ τα μέσα του 1943 Δημοτικός Συμβουλος σε αυτήν την παράλληλη εξουσία στην πόλη της Βέροιας. Η εξουσια αυτή κάτω από την μύτη των κατακτητών οργάνωνε Δημοψηφίσματα, έκανε εκλογές, έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μεταπελευθερωτική δημοκρατική Ελλάδα.

Μόνο ενα μικρό τμήμα της Ηπείρου κατείχε ο Ζέρβας με τον ΕΔΕΣ. Τα δεδομένα αυτά πείθουν οτι ο μύθος πως ο ΕΛΑΣ πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την ειχε και παρέδωσε στη νόμιμη κυβέρνηση που ήρθε απ το Κάϊρο.

Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ ήθελε την εξουσία. Αυτό το ειχε διακηρύξη μπροστά στο λαό με προγραμμα του. Και βάση αυτού του προγράμματος κάλεσε τον λαό να ενταχθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Και ειχε το λαό μαζί του. Τα άλλα πολιτικά κόμματα, αφού δεν στάθηκαν δίπλα στο λαό στις δύσκολες μέρες της κατοχής, ή δεν έκαναν Αντίσταση χωρίς εισαγωγικά δεν υπήρχαν ή ήταν πολιτικά πεθαμένα.

Οι κατακτητές θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλίαδες λαού που πήραν μέρος στην πρωτεύουσα και τις άλλες πόλεις της Ελλάδας για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη.

Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της δεν μπορούσε θα ελέγξει αυτό λαϊκό κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα. Και στάχος της άρχουσας τάξης ηταν οχι μόνο η διατήρηση αλλα και η μελλοντική εξασφάλιση των συμφερόντων της αναρωτιέται ο καθένας. Αλήθεια γιατί η άρχουσα τάξη δεν έκανε αντίσταση;

Αυτή ειχε και έλεγχε, το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα ακόμα στα χέρια της. Και αν ακόμα ενα μέρος της ηγεσία του στρατού (Τσολάκογλου και Σια) έκανε λάθος και ζήτησε απ το λαό να παραδώσει τα όπλα, μπορούσε οπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόκρυψη όπλων με τα οποία θα παλεμούσαμε στους κατακητές.

Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος να κάνει αν ήθελε αντίσταση ή να συμμετάσχει στην αντίσταση και όχι να οδηγηθεί στα τάγματα Ασφαλείας για να την πολεμήσει. Για πιό λόγο άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς. Αφου διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και από μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκες αστικές τάξεις της Γαλλίας,της Ιταλίας κλπ.

Με προεξέχοντα τον Μεταξά και με την υπόδειξη των Αγγλών που ήταν οι ηγέτες της Διεθνής του κεφαλαίου στην οποία Διεθνή ειχε προ πολλού προσχωρήσει και η δική μας άρχουσα τάξη, ειχε πετύχει την ενότητα και την συναίνεση στην εξόντωση με όλα τα μέσα των οχι μόνο των ανατρεπτικών αλλα και τα εύρωστα διεκδικιτικά κινήματα.

Η άρχουσα αστική τάξη της Ελλάδας δεν διασπάστηκε, απλώς ακολουθούσε καιροσκοπική πολιτική. Η άρχουσα τάξη της Ελλάδας έστι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ηταν υποχρεωμένει να εχει δυό βασικούς

στόχους.α) τα ταξικά της συμφέροντα επέβαλαν να ειναι με τους νικητές μετά η λήξη του πολέμου και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής έπρεπε η νίκη για να ειναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο μικρό ανατρεπτικό κίνημα ετσι ωστε να εχει λυμαίνα τα χέρια της στον χειρισμό των όποιων μεταπολεμικών δεδομένων. Και στην συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση που μελλοντικά και σαν αξιωματική αντιπολίτευση θα έμπαινε εμπόδιο στα σχεδιά της.

Τα ΕΑ Μ αναπτύσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συνενώνει την μεγάλη πλειοηφία του ελληνικού λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του ξεπερνά τη σημασία του απλού αντιστασιακου κινήματος. Ειναι η πολυπληθέστερη οργάνωση απ την υπάρξη του νέου ελληνικού κράτους. Στο μεταξύ με τον συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα ανάμεσα στους συμμάχους και την πολύτιμη βοήθεια των Αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμανες χώρες η αντίστροφος μέτρηση στα διάφορα μετωπα ήταν ραγδαία. Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Επρεπε να προοετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει αλλα και να το τσακίσει. Με πρωθυπουργό τον Ράλλη σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκανε τα τάγματα ασφαλείας και τους πολυάριθμους εθνοϊσους.τα εξόπλισε με Γερμανικά όπλα και Γερμανο-Αγγλική μισθοδοσία, τα οποία τάγματα και τους εθνοϊσμούς έθεσε μέχρι την απελευθέρωση της χώρας στη διάθεση των Γερμανών να πολεμήσει την Αντίσταση και σε συνέχεια μετά την απελευθέρωση στη διάθεση των Αγγλων.

Τα τάγματα ασφαλείας και οι εθνοϊσμο ήταν μιά διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια του κομματιού εκείνου της άρχουσαν τάξης που συνεργάστηκε, πρίν απ τον πόλεμο και κατα τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές, Η δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας και των εθνοϊσμών ηταν «προσφορά τους» το «ανάχωμα» στην φθορά και τη διεύρρυνση της Αντίστασης, ηταν το αντάλλαγμα που πρόσφερε στο κομμάτι της άρχουσας τάξης του δεν συνεργάστηκε ανοιχτά με τους κατακτητές.

Επειδή μερικοί ισχυρίζονται πώς η άρχουσα τάξη ήταν οχι μόνο προπολεμικά αλλα και κατά τη διάρκεια της κατοχής διασπασμένη δεν ευσταθεί. Ειναι γεγονός οτι ο Μεταξάς σαν λάτρης του φασισμού από πολύ καιρο πριν σχεδίαζε την προσωπική του δικτατορία, βηθούμενος από τους ομοϊδεάτε του.Υπάρχει ομως μεγάλος αριθμός δηλώσεων και λόγων που κήρυτται την «χρεωκοποία του κοινοβουλευτισμού» και την «ανάγκη» να επιβληθεί δικτατορικό καθεστώς στη χώρα. Συγκεκριμένα στις 6-1-1934 σε συνέντευξή του προς την εφημερίδα Καθημερινή καταλήγει ώς εξής «Συνεπώς δι ημάς τους Ελληνες, το πρόβλημα δεν ειναι πώς θα μείνομεν εις τον κοινοβουλευτισμόν, αλλα δια ποιάς θύρας θα εξέλθωμεν εξ αυτού. Δια της θύρας του κομμουνισμού ή δια της θύρας του ενθικού κράτους» Στις 12 του ιδίου μηνός και χρόνου απευθυνόμενος στον πρωθυπορχό Τσαλδάρη δηλώνει οτι: «Θεωρεί τον κοινοβουλευτικόν εκπεσόντα και θα αγωνισθή προς την έξοδον εξ αυτού»Την ίδια δήλωση κάνει και στους αρχηγους των αλλων κομμάτων το Μάρτη.

Η άρχουσα τάξη το γνώριζε αυτό, γι αυτό και συνεργάστηκε πρώτα με τους κατακτητές και κυρίως με τους Γερμανούς, βέβαιοι οτι η νίκη του άξονα ηταν αναμφισβίτητη και οτι το σύστημα διακυρέρνησης της μεταπολεμικής Ευρώπης θα ειναι αυτό του Γ! Ράϊχ και ειδικά στην Ελλάδα που ειχε ήδη και την υποδομή.

Οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί ακόμα πιστεύουν οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα ειχε δυό συγκεκριμένους στόχους α) την Εθνική Απελευθέρωση που ήταν ο βασικός πρωταρχικός στόχος και β) μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά-προβλήματα, καθώς και τα προβλήματα Εθνικής Ανεξαρτησία και τη δημοκρατική λειτουργίας του πολιτικού συστήματος. Προβλήματα που πολλά από αυτά ειχαν μείνει άλυτα από το 21.

Οποιος γνώρισε από κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζι του εχει έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσαν τον εαυτό τους κατευθρείαν απογώνους των αγωνιστών του 21. Και οχι μόνο απόγονοι του 21, αλλά και των αρχαίων προγόνων. Για τον εθελοντή αντάρτη, άν η Επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν γι αυτόν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Αυτά και μόνο αυτά ήταν τα κίνητρα που τους οδήγησαν στην απόφαση να πάρουν τα όπλα. Η απόφαση αυτή ηταν εκδήλωση των πιό αξιοθαύμαστων στοιχείων του ελληνικού πνεύματος, του άσβεστου Πατριωρισμού, της άρνησης κάθε ιδιοτέλειας και εκεί που έμπαινε ζήτημα τιμής, της Στωϊκής αποδοχής φοβερών δοκιμασιών και της θέλησης για κοινή δράσης, ακόμα και κάτω από τους δυσμενέστερους όρους.

Αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας οι Κούϊσλίγκς ειχαν σχηματίσει κυβέρνηση, το ίδιο όπως και οι Κοτζαμπάσηδες το 21, ειχαν κάνει την «Αχαϊκή Εταιρία» με Πρόεδρο τον Αρχιεπίσκοπο Γερμανό και ξεχωριστή οργάνωση αριστοκρατική-τύπου ΕΔΕΣ-που άρχισε πόλεμο στην Ηλεία κατά των αγωνιστών και όχι μόνο, αλλά μέσο του Νενέκου βρίσκονταν σε συνενόηση (ΕΔΕΣ με Γερμανούς) με του Τούρκους.

Ο Ράλλης ήταν ολιγαρχικός από πεποίθηση, συνείδηση και κληρονομιά. Πίστευε οτι η χώρα βρίσκεται υπο γερμανική κυριαρχία και ώς εκ τούτου δεν επιτρέπεται καμιά αντίσταση. Και όχι μόνο δεν επιτρέπεται η παραμικρή αντίσταση αλλά έτσι όπως διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη επιβάλεται αν θέλουμε να είμαστε μεταξύ των νικητών να ταχθούμε στο πλευρό της Γερμανίας. Αυτή ήταν η επικρατούσα άποψη για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτήν ήταν η εποχή που οι κυβερνήσεις κούϊσλίγκνς έκαναν προσπάθεια να κάνουν επιστράτευση και να στείλουν τους Ελληνες που επέζησαν απ τον Αλβανικό πόλεμο, την πείνα και τις αρρώστειες στο διάφορα μέτωπα στο πλευρό των Γερμανών.

Φαίνεται, πως ο αστικός κόσμος στην αρχή, έτσι όπως διαμορφώνονταν τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα η φασιστική Μεταξική υποδομή που προϋπήρχε επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπο τη γερμανική ηγεσία ήταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ενα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας ειχε συντονίσει και πολλοί ταυτίσει τα συμφέροντά τους με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα οτι η όποια και όσο πλατεία και αν ήταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης, υπο την νέα τάξη πραγμάτων. Αυτό ηταν ενας ακόμη βασικός λόγος, να μην οργανώσει αντίσταση

Οπως τότε στην Τροιζίνα 2-4-27, η εθνοσυνέλευση, ηταν μια σύναξη συναφική χονδρονοικοκυραίων και των συνφερόντων, τώρα μάλιστα που η απελευθέρωση όπως και τότε ειχε ολοκλορωθεί απ τον ΕΛΑΣ και τους «συμμάχους» και από την ολιγαρχία και τους δωσιλόγους σήμερα, ειναι οχι μόνο ανήθικο και ανάξιο να υποσκάπτουμε το Γ! Ράϊχ. Αυτό στις 2-4-1827.

Ο Κορδάτος λέει οτι αυτοί την αντεπανάσταση και τους εμφύλιους που επακολούθησαν την ετοίμαζαν-όπως και ο Τσιώρτσιλ σε συνεργασία με του δολόγους απ τις 16-1-1822 στην Α! Εθνική Συνέλευση στο Αργος. Λέει λοιπόν επι λέξη ο Κορδάτος: «Η Α! Εθνική Συνέλευση (στο Αργος) τελείωσε τις εργασίες της στις 16-Γενάρη του 1822. Πριν όμως διαλυθεί, την τελευταία μέρα, ψήφισε μιά διακήρυξη, δικαιολογώντας τον Απελευθερωτικό-μόνο-Επαναστατικό Αγώνα και αποδόκιμάζοντας τη Φυλική Εταιρία». Και ύστερα απ το συνηθισμό τυπικό και για εξωτερική κατανάλωση-που λέμε καταλήγει με τον εξής εξορκισμό «ο κατά των τυράνων-κατακτητων-πόλεμος ημών, μακράν του να στηρίζεται είς αρχάς τινάς δημαγωγικάς και στασειώδεις, ολοφάνερα αντιλαϊκή ή ιδιοτελείς μέρους τινός του σύμπαντος Ελληνικού Εθνους-κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ειναι πόλεμος εθνικός, πόλεμος ιερός, του οποίου η μόνο αιτία ειναι η απόκτησης των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας, της τιμής ...κλπ». Και η Φυλική που βασική της θέση ήταν η ιδιοκτησία, η ελευθερία και η τιμή ήταν εναντίον όλων αυτών; Διαβάζοντας αυτό το κομμάτι έννοισα σαν να μιλούσε ο Τσιώρτσιλ.

Αλήθεια πώς μπόρεσαν τελικά να συμπέσουν οι τότε με τους τώρα να χαρακτηρίσουν τη «φιλική» όπως την χαρακτήρισαν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδοτικό και απάτριδο; Να το θέσουν έκ ποδώς με στόχο να εξοντώσουν βιολογικά την ηγεσία αυτού του λαμπρού και ανεπανάλυπτου για την Ελλάδα Λαϊκου-Εθνικού Κινήματος.Το ωραίο δέ ειναι οτι όλους τους ταγματασφαλίτες, του ΙΔΕΑ , ώς τον πιό μικρό και τιποτένιο, ακόμα και αυτόν που αποδεδειμένα διέπραξε τα πιό φρικτά εγκλήματα σε βάρος της χώρας τους αποκατέστησαν οικονομικά-κοινωνικά και αξιωματικά. Και το ακόμα πιό ωραίο ειναι οτι οι του ΙΔΕΑ που διέλυσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής. Που δολοφώνησαν τα παιδιά που άδολα και από πατριωτισμό και μόνο ακολούθησαν την «πατριωτική υποτίθεται κυβέρνηση» ή έφυγαν εθελοντικά απ την ελλάδα για αν πολεμήσουν όπου Γής τον άξονα, έγιναν όλοι στρατηγοί, γιατί μόνο αυτοί μπορούαν να παραδώσουν πάλι λαό στρατό και χώρα τώρα στους Αμερικανούς.

Εγιναν Αντιβασιλείς και προεδροι της «δημοκρατίας» και όσους δεν πρόλαβαν να τους φτάσουν σε αυτά τα αξιώματα τους τακτοποίησαν δεόντως. Και ο Ράλλης τελείωσε τον «εντιμο»βίο του ...ήσυχα στο κρεββάτι του και άς βύθισε το Εθνος στο πιό μεγάλο πένθος. Το ίδιο και όλοι οι συνυπεύθηνοι του Εθνικού εγκλήματος.

Η πεποίθηση της νίκης του άξονα, οδήγησε την ολιγαρχία σε αδράνεια πρώτα και την άρνηση να συμμετάσχει στην αντίσταση μετα. Αυτη η αδράνεια και η άρνηση ήταν που έδωσε το χρόνο στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ να διαμορφώσει συνθήκες ηγεσίας. Να καλέσει τον λαό σε πανστρατιά, να οργανώσει σε πανελλαδική κλίματα Αντιστασιακές οργανώσεις. Να συγκροτήσει ένοπλα αντάρτικα τμήματα και συνέχεια, να ιδρύσει τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό τον(ΕΛΑΣ)και το πολεμικό Ναυτικό το(ΕΛΑΝ), Την Εθνική πολιτοφυλακή, (ΕΠ), Την Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) που ήταν το αντίστοιχο της Μάνας του στρατιώτη. Να δημιουργήσει την Ενιαία Πανελαδική Οργάνωση Νέων, τη θρυλική (ΕΠΟΝ). Να απελευθερώση απ το 1943 ακόμα σε συμπαγή όγκο μια τεράστια έκταση Ελλαδικού χώρου: Την Ελεύθερη Ελλαδα. Να κουρελιάσει και εξευτελίσει το μύθο για την «παντοδυναμιά» και το αήττητο του άξοαν. Μια ηγεσία που ηγήθηκε ενος νέου 21 και να γράψει νέες ιστορικές υποθήκες.

Επειτα η τεράστια πλειοψηφία αν οχι όλοι που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ήταν ανθρωποι που δεν ειχαν στον ήλιο μοίρα. Δεν συμμετείχαν στην αντίσταση για αλλαγή του φασιστικού τρόπου διακυβέρνησης της χώρας για προσωπικούς λόγους οικονομικούς ή άλλους αλλά από περίσευμα συνείδησης για αποκατασταση της κοινωνικής δικαιοσύνης και την ισηγορία που τόσο πολύ και για να απαλλαγή η χώρα από την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση, Για πιό λογο συνεπώς να υπερβάλουν ή τα γραφομενά τους να αποτελούν πρόθεση αναμόχλευσης; Οσο μικρός και λίγος και αν ήταν ο αγώνας. Οσο μικρές και αν ήταν οι θυσίες δεν πήγαν χαμένες. Εγραψαν δόπλα στον αλβανικό πόλεμο την Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα και ο λαός της στήθηκε όρθια, για άλλη μια φορά έκανε το πατριωτικό και το οικομενικό της καθήκον, υπερασπιζόμενη τα πανανθρώπινα ιδανικά που διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο απ την επικράτηση του φασισμού-ναζισμού. Η συμμετοχή στον αγώνα αυτόν ηταν ιστορική ανάγκη. Ανάγκη μεγαλύτερη και ισχυρότερη από τη θέληση του καθενός. Αυτή η ιστορική ανάγκη όμως μπορούσε να εκφραστεί μόνο αν ταυτιζόσουν με αυτό το απόσταγμα γνώσης και ζωής που λέγεται Ελλάδα.

Οταν αποφασίσεις και βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, ή πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες ή χάνεσαι μαζί του. Ο αντάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τί τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Θάνατος.Το ίδιο ισχύει και για αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που υποτίθεται οτι υποστηρίζει και στηρίζει ηθικά και υλικά τον ένοπλο αγώνα. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.

Στο αγώνα για την Ελλάδα και τα υψηλά ιδανικά, δεν αφήνεις ελεύθερο τον εαυτό σου να βάλει βαθιά το νυστέρι στην πολιτική και τους απότερους στόχους της, όπως αυτοί καθορίζονται απ την όποια ηγεσία ντόπια ή παγκόσμια και τα συμφέροντά της.Το ουσιαστικό σ αυτές τις κρίσιμες ώρες ειναι να επιλέξεις τη σύνθεση ή τη διάσπαση με στόχο να υπηρετήσεις αρχές, ιδανικά, και την πολιτική στην πραγματική της αποστολή. Να συμβάλεις με τις μικρέ σου δυνάμεις στην Απελευθέρωση της χώρας και την πρόοδό της και οχι να προσηλωθείς δογματική στον παρελθόντα χρόνο και στον αποτυχιμένο τρόπο σκέψης και δράσης.

Οπως ειναι γνωστό η κοινωνία των ανθρώπων στο διάβα των αιώνων πέρασε από διάφορα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα διακυβέρνησης: όπως το Πρωτόγονο Κοινοτικό-Κομμουνιστικό, το Φεουδαρχικό, το κεφαλαιοκρατικό. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωής μετά την έκδοση του κομμουνιστικού Μανιφέστου το 1848, η Διεθνής Λύγκα των κομμουνιστών οχι μόνο αμφισβήτησε την αιωνιότητά του όπως ισχυρίζονταν οι καπιταλιστές του κεφαλαικρατικού συστήματος θεωρητικά με την έκδοση του Μανιφέστου, αλλά με το σύνθημα «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε, δεν έχετε χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσσίδες» διαμορφώθηκε στη σκέψη του κόσμου έστω θεωρητικά ένα νέο σύστημα ζωής:Το Σοσιαλιστικό σύστημα.Και το πρώτο βήμα, το πέρασμα απ την θεωρία στην πράξη ηταν η δημιουργία σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες Σοσιαλιστικών και σε συνέχειες των κομμουνιστικών κομμάτων,

Αυτό λοιπόν, το νέο σύστημα-τρόπος-στάση ζωής που, θεωρητικά διατυπώθηκε με το κομμουνιστικό Μανιφέστο το 1848, το 1917 οι Ρώσοι κομμουνιστες προσπάθησαν να του δώσουν σάρκα και οστά. Η ιστορία γράφει

και η ζωή το επιβεβαιώνει οτι η άπηχηση του Μανιφέστου λόγο του Διεθνους χαρακτήρα που του έδωσαν οι ιδρυτές της Διεθούς Λύγκας τον θεωρητικό και τον ιδεολιγκό εξοπλισμό ήταν τεράστια. Βασικοί στόχοι και συνθήματα της Λύγκας των κομμουνιστών ήταν α) προλετάριοι όλων των χωρών ενωθήτε.β) διεθνής αλληλεγγύη γ) ανατροπή με όλα τα μέσα του εκμεταλλευτικού και απάνθρωπου κεφαλαιοκρατικού συστήματος ζωής και δ) στη θέση του να οικοδομήσουμε το νέο δίκαιο και ανθρώπινο Σοσιλιστικό σύστημα. Το σύστημα που κοινωνικοποιεί τα μεγάλα μέσα παραγωγής. Ειδικά μετά την επανάσταση στη Ρωσία το 1917 και την ίδρυση το 1919 της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ) ,οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγης συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ήταν οχι απλώς πολλοί αλλα και μεγάλοι.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται για το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωή, ηταν επόμενο αμέσως μετά την έκδοση του Μανιφέστου, η Διεθνής του κεφαλαίου οχι απλώς να ανησυχίσει, αλλά και να πάρει τα αντίστοιχα μέτρα. Ενα από τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να διαμορφώσει την δική της Διεθνή, να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας και τους αντίστοιχους Διεθνής κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ήταν,α) Ενας ειναι ο εχθρό ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του.β) εξόντωση μέ όλα τα μέσα με βασικό εργαλείο τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο και τον ένοπλο ακόμα οταν η ανάγκη το καλέσει και γ) η εξαγορά και η διάσπαση.

Ετσι μετά τη δημιουργία και της Διεθνούς του κεφαλαίου, ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις δυό κοινωνικο-οικονομικές κοσμοθεωρίες ήταν σκληρή διεθνώς και σε κάθε χώρα χωριστά και έγινε αδυσώπητη μετά την επανάσταση του 1917 στη Ρωσία και τη συγκρότηση της (ΚΔ) στην οποία (ΚΔ) προσχώρησε το 1920 και το δικό μας «Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα» Ελλάδας και που αμέσως μετά την προσχώρηση και την αποδοχή των όρων της (ΚΔ) μετονομάζεται σε κομμουνιστικό.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και τα συνθήματα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απύχηση, ειδικά μετα την Μικρασιατική καταστροφή και των ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της αριστεράς κατέφυγε στα γνωστά, εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατιωτικά πραξικοποίματα και σε αρκετές γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα την Αγγλό-Βασιλό-μεταξική δικτατορία που έγινε α) εν όψη του πολέμου να εξασφαλίσει η Αγγλία τα γεωστρατηγικά και οικονομικά της συμφέροντα. Να ελέγξει πιό αποτελεσματικά αυτόν το Βράχο και σταυροδρόμι του κόσμου οχι μόνο για την πολεμική αλλα και την μεταπολεμική περίοδο. Β) οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κνήματος στην Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ιδεολογικά, ηθικά και βιολογικά ακόμα τον ηγετικό πυρήνα αυτού του κινήματος που ήταν οι κομμουνιστές. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τα ρετσινόλαδα και οι ομαδικές εξορίες, η κατάργηση όλων των πολιτικων κομμάτων και συλλόγων, η λογοκρισία στον τύπο,το κάψιμο βιβλίων και η παράδωση με ονοματεπώνυμο, όδο και αριθμό των κομμουνιστών στη Γκεστάπο κλπ.

Ο ανταγωνισμός των δυό τρόπων σκέψεις-συστημάτων ήταν απ την πλευρά της άρχουσας τάξης αδυσώπητος και χωρίς όρια. Η αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμεταύλλεση, για απάνθρωπη

συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο.

Ολοι οι λαοί ξέρουν με κάποιες υπερβολές βέβαια την ιστορία τους. Μόνο εμείς δεν την αγνωούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως την μεγάλη της αξία. Και την αγνοιά μας αυτή τη χρωστάμε στους «εθελόγιο» των ψεμάτων που μας σερβίρουν για ιστορία, οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία είς αυτάς». Μερικοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μήν πώ η Ανθρωπόητα άρχισε από τότε, που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτές οι ιστορίες ειναι λουστρασιόν ιστορίες.

Αυτός που δεν ξέρει από που **ειναι**, δεν ξέρει και ποιός **ειναι** . Λαοί που δεν γνωρίζουν το ένδοξο παρελθόν και τις ρίζες τους, δεν μπορούν να εχουν μέλλον. Αν αυτό ειναι αλήθεια μιά φορά, τότε χίλιες φορές βέβαιο ειναι, οτι οι λαοί που δεν εχουν παρελθόν, δεν μπορούν να εχουν παρόν και μέλλον.

Ο χρόνος της αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Αν υπάρχει κάποια υπέρβολή στα γραπτά και τις διηγήσεις των Αντιστασιακών, αυτή θα ωφείλεται στην προσπάθεια να μεταφέρουν στη ιστορία τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Ακόμα μερικά γεγονότα έχουν γίνει κάτω από τέτοιες συνθήκες και κατά τέτοιον τρόπο που και αυτός ακόμα που τα έζησε και προσπαθεί να περιγράψει όσο το δυνατόν αντικειμενικά δεν το χωράει ό νούς του τώρα, και αναρωτιέται και ο ίδιος πώς ηταν δυνατόν να εχει συμβεί ένα τέτοιο γεγονός. Σε καμία όμως περίπτωση δεν πρέπει να αποδοθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη προσφορά πέρα από την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές ή να αναμοχλεύση μίση. Και το λέω αυτό γιατί οι νεότερες γενιές-έτσι γίνεται πάντα-κρίνουν τα γεγονότα των προηγούμενων εποχών-γενιών με το καθαρά ιστορικό μέτρο, χωρίς να γνωρίζουν ποιός και γιατί γράφτηκε έτσι και οχι αλλοιώς η ιστορία, γεγονός που τις απομακρύνει ακόμα περισσότερο. Διακόπτη τη συνέχεια τους και τις απομονώνει απο το τότε και τις συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγιναν. Από ποιούς και γιατί έγιναν. Πολύ περισσότερο όταν σε αυτό συνεργεί και η απόθεση που γεννάει η ήττα με την οποία ειναι δεμένα τα γεγονότα.

Με διαφορετικό μέτρο, απ αυτό που όριζαν οι χτύποι της καρδιάς αυτών που που τότε βλέποντας τα γερμανικά αεροπλάνα και τα τάνκς να σκοπρούν το θάνατο και η συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια και ψάχνοντας ανήσυχα ολόγυρα με τον Νού και τα μάτια, να δούν, να βρούν κανέναν «μεγάλο» δεν βρίκαμε να μας πεί μιά λέξη παρηγοριάς για το μεγάλο κακό που μας βρήκε. Και το βασικότερο τι θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί-πρέπει να κάνουμε ο καθένας.

Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, όλη η κρατική ανώτατη κρατική μηχανή. Οιχθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάππουν προς Πάππουν «ειδικοί» προστάτες και ταυτόχρονα γδέρτες του λαού, όλοι μαζί έγινα λαγοί. Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οικου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι αλλο ακριβό

και πολίτιμο υπήρχε, πήραν το δρόμο της «διασφάλισης» Πίσω τους άφησαν τις εντολές για τους κομμουνιστές και πιά πρέπει να ειναι η συμπεριφορά του λαού προς τους κατακτητές.

Εχοντας ο λαός μας μια προϊστορία αιώνων και μιά ιστορία γεμάτη από αγώνες, θυσίες και προσφορά στον ανθώρπινο πολιτισμό. Εναν πολιτισμό που αρδεύει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Μια ιστορία γεμάτη από ήττες και νίκες και προπαντός Νίκες δεν θα σταύρωνε τα χέρια. Γιατί θα αποδεχόταν την υποταγή και την σκλαβιά; Γιατι να υποστούν το φασιστικό ζυγό ντόπιο και ξένο; Γιατί να μήν κάνει και τώρα αυτό που έκαναν ανά τους αιώνες οι πρόγονοι και γιατί να μήν τους ξεπεράσουν στην απόφαση και την προσπάθεια; Αφου και αυτοί-έτσι διδάσκει έστω η λίγη η μερική αληθινη ιστορία: «ό,τι πέτυχαν το κατόρθωσαν με τη θέληση και την προσπάθεια». Γιατί λοιπόν δεν θα έβαζε και η δική μας γενιά σε κίνηση και λειτουργία, τα μέσα και τους μηχανισμούς εκείνους με τους οποίους αυτοί έδρασαν και νίκησαν; Τη Θέληση, την Οργάνωση και τον αγώνα.

Μέσα σε αυτήν την αποσύνθεση, σε αυτό το κενό γεννήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), που κατόρθωσε με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς να μαζέψει στις γραμμές του το εγκαταλειμένο και απογοτευμένο Εθνος σε μιά αγωνιστική στρατιά.Τη μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον Εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Δομή που μετέβαλε όλα τα δεδομόνα της εθνικής πραγματικότητας, Αποτέλεσε την κυριαρχούσα Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτιστική παρουσία εκεινα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές.

Τους ήρωες και τους μύθους της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, θα τους κατασκευάσει και θα τους πλάσει αργότερα η άρχουσα τάξη. Και θα τους εφεύρει, ειναι υποχρεωμένη να το κάνει, γιατί σαν τάξη εξουσίας δεν μπορεί να μήν αναγνωρίσει τον ηρωϊσμό του λαού που έκανε την Αντίσταση, που δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου, με τις τόσες πρωτιές, τους ανεπανάλυπτους άθλους και ηρωϊσμους. Θα κατασκευάσει ήρωες και θα πλάσει μύθους. Αν δεν υπάρξουν οι μνήμες θα τους κατασκευάσει και θα τους πλάσει-διαμορφώσει στα δικά της μέτρα.Και οχι μόνο θα τους κατασκευάσει και θα τους προσαρμόσει στα δικά της ταξικά μέτρα, θα ειναι και υμέτεροι. Θα ειναι οι πολέμιοι της αντίστασης. Αυτοί που συνεργάστηκαν με του κατακτητές. Αυτοί που μισθοδοτούνταν από τον Τσιώρτσιλ και τους κατακτητές να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών του αντάρτες-αγωνιστές της Αντίστασης.

Θα ειναι οι καταδώτες, οι κουκουλοφόροι και οι δήμιοι της Αντίστασης και του λαού. Οι ήρωες αυτοί και οι μύθοι θα εχουν ενα παραμορφωτικό πρώτυπο συμπεριφοράς. Θα τους εχει αφαιρηθεί το κοινωνικό περιεχόμενο του αγώνα τους. Ο αγώνας τους θα εχει μόνο εθνικόαπελευθερωτικό περιεχόμενο και συμμετοχή στον μεγάλο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Δεν θα εχουν αγωνιστεί και για τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απ το 1821 και μετά έμειναν άλυτα που με τις διάφορες δικτατορίες, κοινοβουλευτικές και στρατιωτικές με αποκορύφωμα την Αγγλο-Βασιλό-μεταξική φασιστική δικτατορία, τα επιδύνωσε στο έπακρο. Ολα αυτά αν δεν υπάρχουν γραφτά: Ηρωες, μύθη και το κοινωνικό περιεχόμενο που ειχε αγώνας, εύκολα θα προσαρμοστούν στα δικά της ταξικά και προσωπικα ακόμα συμφέροντα. Θ φανταστούν και θα επινοήσουν:ήρωες και μύθους και ο,τι άλλο θα χρειασθεί για να εξαπατήσουν όπως και το 1821, το λαό.

Οι μοσχοαναθρεμένοι στην Κωστηντινούπολη και τη Λόντρα, έκαναν ήρωα και Υπουργό τον Κουντουριώτη και ζητιάνο τον Μπορλουτέρη Ματρόζο.Τον Ματρόζο που ήταν το πρωτοπαλλίκαρο της Ναβαρχίδας και στην πιό κρίσιμη στιγμή του αγώνα, στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και έγινε το γνωστό στραπάτσο.

Αλλωστε για αυτόν ακριβως το σκοπό αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας κράτος και παρακράτος και με την αμέριστη βοήθεια των ξένων που ήδη ειχαν, αλλα και ξανά ταύτισε τα συμφέροντα με τους νεοκατακτητές και μαζί τους εξαπόλυσαν λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν τους πρωτεργάτες και όποιον δεν θα υποταχθεί στη νέα τάξη πραγμάτων. Μέσω της τρομοκρατίας έπρεπε να ξεχαστεί, να βγεί απ το συλλογικό μνημονικό του λαού το κοινωνικό περιεχόμενο. Μια ασύλυπτη στην έκταση και τις δοφονικές μεθόδους τρομοκρατία. Μια ανεξέλεκτη βία που επέτρεπε τόσο στο κράτος της Κεντρό-Δεξιάς να εξοντώνει έκτος απ τους ιδεολοκικούς της αντιπάλους-εχθρούς, και τους προσωπικού και ατομικούς εχθρούς και σε συνέχεια έστυσε τη βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικίων, που με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς και ενδείξεις ακόμα έστελνε κατα δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα, τις φυλακές και τα στρατόπεδα εξορίας. Να εξοντώσει βιολογικά όσους δεν μπόρεσαν να εξοντώσουν με τη ασύδωτη, απάνθρωπη και γενοκτώνα λευκή τρομοκρατία. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο έστελνε στα στρατοδικεία και αμούστακα παιδιά.

Δυστυχώς μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές παραληρούν οι ανθρωποι. Παραληρουν κυρίως όταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και τα επιχειρήματα. Αλλά απ τα απλόχειρη δύναμη και τα προσωπικά συμφέροντα. Απ την ξένη δύναμη και συμφέροντα που πολλές φορές οχι μόνο βλάπτουν τα Εθνικά-συλλογικά, αλλά αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων όταν η δύναμη προέρχεται από τη δύναμη των ξένων όπλων.

Ετσι οι όποιες τωρινές σκέψεις μας με τίποτε δεν ανερούν τις ευθύνες του παρελθόντος. Και ακόμα. Οταν σήμερα σκέφτεσαι την προηγούμενη δράση σου-και εννοώ και τις δυό πλευρές ειναι, συχνά, πολύ δύσκολο να ξεχωρίσεις μέσα σου, άν και τότε, οι λόγοι που την καθόρισαν ήταν ακριβώς αυτοί που τώρα επικαλήσε προκειμένου να αποσίσεις ευθύνες ή να δικαιολογήσης τις τότε σκέψεις και τις όποιες πράξεις σου.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν απ τις πιο δραματικές, και τις πιό τραγικές στην ιστορία της χώρας μας. Η Ελλάδα στέναζε με τη συγκατάθεση, τις ευλογίες και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεγκτου τρομακράτη.Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα το ζητούμενο «έγκλημα» δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί και να διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο.Το «έγκλημα» για αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση συνειρμικά ηταν αυτονόητο γι αυτο και το σύνθημα ήταν: «Εξοντώστε τους, Σκοτώστε τους. Δεν ειναι ελληνες και όσοι δεν ειναι έλληνες δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!!

Για να γίνει αντιληπτή η διαφορά ή εκτέλεση ενός προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενός κουκουλοφόρου ακόμα αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ, την Αντιστασιακή οργάνωση που πτωτοστατούσε ο Παναγίωτης Κανελόπουλος κλπ.

Ο προδότης που κατέδοσε τους αγωνιστες της ανατίναξης της ΣΠΟ, εντοπίζεται, συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της ανατρίναξης,

συλλαμβάνεται και εκτελείται απ την οργάνωση ΠΕΑΝ με τον πιό φρικτό και απάνθωπο τρόπο. Για να τον εκτελέσουν χρησιμοποιησαν ενα σφυρί. Κανένας τότε και σήμερα ακόμα δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγίλει την εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν, ενώ αν οι εκτελεστές ηταν ΕΑΜίτες σε παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που εγινε θα ειχε οπωσδήποτε καταγραφεί σαν το πιό «ειδεχθές» έγκλημα κατά ελληνα «πατριώτη» κι ας ήταν καταδότης και ας έκανε μιά τεράστια ζημιά στο Εθνικοαπευθερωτικό κίνημα! Και οχι μόνο θα ειχε καταργαφεί αλλα θα ειχε γίνει η αναγωγή του σε μοναδικό τρόπο εκτέλεσης «πατριωτών».

Ενας λαός καθημαγμένος απ τον Αλβανικό πόλεμο και την ναζιστική κατοχή αντιμετώπισε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επισήμου κράτους.

Ο λαός που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-απελευθερωτικό και συμμαχικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολική επιστράτευση που ήθελε ο Χίτλερ, που δεν έστειλε στρατεύματα εναντίον των συμμάχων. Που Ανέπτυξε την αντίσταση σε όλη την Ελληνική επικράτια. Στις πόλεις και στα βουνά με την ίδια ένταση και την ίδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ήταν οι νεκροί απ την πείνα, τις μάχες και τα αντίποινα. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τις μάχες της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη, (ΕΑ), δεν οργάνωνε τα μαθητικά και Φοιτητικά σισίτια, οι νεκροι θα ήταν διπλάσιοι και τριπλάιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί το άνθος-μέλλον της Ελλάδας. Και θα ήταν τριιπλάσιοι, γιατί οι Γερμανοί κάτω από την αδήριτη ανάγκη να εφοδιάσει τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιτιστικά υλικά-αγαθά οχι μόνο ειχε αποφασίσει, αλλά και οργάνωσε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα τρόφημα.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικήτες. Βέβαια, συγκραφή της εξατράται και από αυτον που τη γράφει, απο τα πιστεύω του και σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους την γράφει.

Διαβάζοντας κανείς την Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει σρτατιωτικά ανακοινωθέντα ή κάποιο οδηπορικό άσχετο με αυτό καθ εαυτό το θέμα. Κάπως έτσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 97,του 12 και αυτή του 1940-44.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές θα πείσει και τον πιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και το εξωτερικού φασισμού έκαναν ενα κοινό όνειρο. Ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό και τον επαπειλούνο εξωτερικό φασισμό. ΟΕλληνικός λαός αυτά τα όνειρα και τα αράματα τα διαμόρφωσε οχι μόνο με την αίσθηση αλλά και την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε. Ολόκληρος δονίζεται από το εξαίσιο ιδανικό της ελευθερίας. Και αυτό δεν το κρατάει για τον εαυτό του.Το διαλλαλεί σε όλο τον κόσμο.

Ηταν ιστορική ανάγκη-ανάγκη ισχυρότερη από τη θέληση-να συνδιάσουν μέσα τους τον άμεσο σκοπό που ηταν η Αντίσταση στο φασισμό, με τον απώτερο, που ήταν η τύχη της Ελλάδας μετα την απελευθέρωση. Αυτήν

ακριβώς την συναπάφαση του ένοπλου και άοπλου λαού οχι μόνο να αντισταθούν, αλλά και να πολεμήσουν στην ανάγκη με νύχια και με δόντια το φασισμό ουτέ η «ηγεσία»το αντιλήφθηκε, ούτε η ιστορία το κατέγραψε σε όλο της το μεγαλείο.

Σε τέτοιο βαθμό ήταν άσχετοι οι «υπέυθυνοι», που γνωρίζοντας την εξοπλιστική γύμνια του στρατού δεν μπορούσαν οχι μόνο να εξηγήσουν, αλλά και να δικαιολογήσουν τις αλλεπάλληλες Νίκες. Και για να μήν παραδεχθούν τη συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τις θυσίες και τη συμβολή του λαού μεταφυσικά». «Ο Θεός, η Παναγιά και οι Αγιοι, οι εικόνες, οι παρελκήσεις και οι ευχές ηταν αυτές που έφεραν αυτό το καταπληκτικό αποτέλεσμα...».Το ίδιο έγινε και με την συγγραφή της ιστορίας του 1940. Που δεν ειναι παρά στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα. Ημερομινίες, υφώματα, τοποθεσίες και αριθμούς.

Ποιός τα έκανε αυτά και γιατί έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα, στην τάδε κορυφωγραμή κλπ. Ποιά ηταν τα κίνητρα και για πιό λόγο πολεμούσε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση, αψηφώντας και αυτην την ζωή του. Γιατί συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν ,μα και για πιό ακριβώς λόγο τους έκανε ό στρατός και ο λαός αυτους τους άθλους, την αυτοσυσία και τους ηρωϊσμους.

Ενώ ολόκληρη η ανθρωπότητα όπου Γής, εχει στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα, ενώ όλη παρακολουθούν με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται στην Ελλάδα. Μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ένα προς ένα τα γεγονότα. Γεγονότα που διαδραματίζονται στην Ελλάδα την περίοδο του 1940-44, σε αυτήν την μικρή γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν το ξερό βράχο.Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν αναγνώρισε, που δεν θαύμασε και δεν εμπεύστηκε από το θαυμάσιο λαό μας. Το λαό που δεν δύστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας ,αλλο τόσο και την εθνική αντίσταση.

Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα το γεγονότα που διαδραματίζονταν στον Ελλαδικό χώρο το 1940-44,γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που εχουν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πως οι αγώνες των Ελλήνων δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες.Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός όπως και οι προηγούμενοι εχουν μια οικουμενικότητα.Ηξεραν πως εδώ ο ανθρωπος,με τον αγώνα για τον ανθρωπο πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση.

Και το κυριότερο γνώριζαν πώς από εδώ ξεκίνησαν όλα:Τα σχολεία,τα πανεπιστήμια,η βουλή και οι νόμοι,τα στάδια και οι Ολυμπιάδες,η ευγονία,η υγεία και η χριστιανική θεολογία,όλα μα όλα κατάγονται από την Ελλάδα.Η Μουσική,η Ζωγραφική,η Γλυπτική και η Αρχιτεκτονική φέρνουν βαθιές τις ελληνικές σφραγίδες.Ολες μα όλες οι επιστήμες,οι τέχνες,οι πνευματικές και οι κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις του Ανθρώπου προέρχονται από την αρχαία Ελλάδα.Αν ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί η ελληλινική επιστήμη θα θεωρούναν σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ηξεραν ακόμα πως το Ελληνικό πνεύμα ειναι αυτό που άρδευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά το σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευκατικά παιδιά της Ελλάδας.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγκραφέας της οποίας

ειναι η διάσιμος Αμερικανός μελετητής will dyrant, καθώς και ο βρετανός xenri mein ,που επι λέξη λέει οτι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πώς το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν. Ειναι το μέλλον όλων μας.

Οποιος γνώρισε από κοντά τον Εθελοντή Αντάρτη και συζήτησε μαζί του για τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωσε οτι πρέπει να εχει έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσε τον εαυτό του κατευθείαν από τους αγωνιστές του 21.Ολα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία ήταν αρχαία-παρτογονικά όπως: Ηρακλής,Περικλής κλπ, ή τοπονυμίες,οπως:Βερμιώτης, Κόζακας κλπ. Μα και οι οργανώσεις στο πρότυπο της«Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η Επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου Αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν πώς εδώ, και από εδώ ξεκίνησαν όλα: Ο Δήμος και το κράτος=Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η Ιατρική, το Θέατρο και όλες οι καλές τέχνες έχουν πατρίδα τους την Ελλάδα.

Ο εθελοντής αντάρτης γνώριζε τη σημαίνει να εισαι κληρονόμος και σαν κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος και σημασία κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελει τη βάση του σύγχρονου πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που, όποιο και όποιου είδους βιβλίο και αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν ειναι γραμμένο ειναι παρούσα η Ελλάδα. Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να τον παράγουν και για να τον υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύγωμα, τη Σαλαμίνα, τον Μαραθώνα, τις Θερμοπύλες κλπ.

Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, για να τον ανασύρουν απ την μακραίωνη λήθη και οχι μόνο να τον ανασύρουν απ τη λήθη αλλά και να τον αναστήσουν στην πατρώα γή πρώτα και να τον προεκτείνουν, χρειάστηκε το τρισένδοξο Μεσολόγγι να κρατήσει τις δυό πολιορκίες του Κιουταχή και του Ιμπραήμ, ο Δαυλός του Καψάλη, το «στήστε Φούρκα και Παλούκι για τους Προσκηνημένους», να κατανικήσουν την βάρβαρη Ιερή συμμαχία του ιδρύθηκε το Σεπτέμβρη του 1815 αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέωντα και κυρίως τον σκληρό και απαίσιο ρόλο που έπαιζε η Αγγλία στα ανακτοβούλια των τυράννων της Ευρώπης που ενώθηκαν εναντίον των εξεγερμένων λαών.

Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις, και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών, τους κατζμπάσηδες και ανερχόμενη αστική τάξη-με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ήταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή την επίλυση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα. Η αρχουσα τάξη της χώρας, οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις δεν ήταν ποτέ σε θέση να αναπυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν κατάφερε να πότε να γίνει κύριως των πεπρομένων του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιούργησαν και τα αντίστοιχα κόμματα με τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Στηρίγματα των κομμάτων οι ξένοι και τα ρουσφέτια, οι πολιτικές συναλλαγές, η διαφθορά, η δημαγωγία, η βία η νοθεία και η πολιτική τρομοκρατία. Με δυό λόγια ολόκληρη η πολιτκή να ειναι «πολιτική εκπόρνευσης». Αφού δεν μπορεσαν να συλλάβουν τα κίνητρα έγραψαν το αποτέλεσμα.

Ειναι πράγματι τρομερό για κάποιους ανθρώπους να μήν μπορούν να δεχθούν την υπαρξη διαφορετικής ή και αντίθετη άποψη και ακόμα πιό τραγικό

να μην αποδέχονται τήν ιστορική πραγματικότητα, που διέγραψε η χώρα και ολαός στο διάβα των αιώνων. Σαν λαός-όπως και κάθε λαός-στο διάβα των αιώνων δεν ειχαμε μόνο θετικά, αλλα και αρνητικά και αυτά ανεξάρτητα αν θίγουν κάποιους που πρωτοστάτησαν στη σύλληψη, δημιουργία την εξέλιξη που αυτά ειχαν στην κατάληξη. Αυτά είτε το θέλουμε είτε οχι αποτελουν ιστορία. Και την ιστορία όποια και αν ειναι δεν πρέπει να τη ρήξουμε στη λήθη οταν δεν μας συμφέρει. Γιατί λάθη σημαίνει δράση, ενω λήθη σημαίνει ανυπαρξία και ο λαός μας που την έγραψε αυτήν την ιστορία υπάρχει και θα υπάρχει με τις θετικές και τις αρνητικές του πλευρές. Μακάρι να μήν ειχαν φτάσει τα πράγματα σ αυτό το σημείο. Απο την ώρα όμως που έφτασαν ανεξάτρητα ποιά πλευρά ευθύνεται περισσότερο πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους.

Και επειδή για τον τρόπο που γράφετε η ιστορία, χρησιμιποίησα τον όρο «συμφέρει» ο Αντιστράτηγος Ι. Αλεξάκης, με γράμμα του στο «Βήμα» (9/2/78) έγγραφε: «Ηταν τότε λεεί, διορισμένος στο Γραφειόν Πολεμικής Εκθέσεως του ΓΕΣ, που έβγαζε σε τόμους την Ιστορία του στρατού. Αλλα ορισμένοι τόμοι που εκδόθηκαν, δεν άρεσαν στο αυλικό εκείνο καθεστώς. Εφ ώ και εξεδώθη διαταγή να επιστραψώσι προς εξαφάνισιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν **μεροληπτικά** υπέρ του Αρχηστρατήγου βασιλέως Κωσταντίνου και του Γενικού Επιτελείουτου κατά τους πολέμους μας του 1912 και 1913, και απεκρύβησαν τα σφάλματα των, δηλ **απεκρύβη η αλήθεια**».

Οι ανθρωποι της Αντίστασης, δεν θα συμβιβαστούν, και ποτέ δεν θα σταματήσουν να αγωνίζονται ενάντια σε αυτές τις έναρθες κραυγές μίσους και λήθης. Θα συνεχίσουν με όλες τους τις δυνάμεις να δίνουν τη μάχη για την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας. Θα συνεχίσουν να φέρνουν στο φώς τις μνήμες του λαού και τον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά. βέβαια και η πλευρά που διαμαρτύρεται και θεωρεί την Ελλάδα αμπελοχώραφο, τα ξέρει όλα και μάλιστα καλύτερα από εμας. Απλώς σιωπούν συνειδητά. Με την πάροδο του χρόνου και στο βαθμό που οι επιζώντες κλείνουν τον βιολογικό τους κύκλο σιγά-σιγά και βήμα το βημα, ταυτίζονται με την ιδέα της Αντίστασης και ειρηνεύουν, ενώ παράλλαλαι συγκάρφουν την ιστορία προσαρμοσμένη στις απόψεις και συμφέροντα του κατεστημένου.

Κάποια κέντρα ελέγχου αποφάσεων πέτυχαν το σκοπό τους. Μας τα δίνουν ολα, για να μην εχουμε τίποτε. Μας βομβαρδίζουν με πληροφορίες για να μην μπορούμε να ξεδιαλύνομε την αλήθεια απ το ψέμα. Και εμείς μέσα στη γενική σύγχιση δεν ξέρουμε τι να διαλέξουμε, για πιο πράγμα έχουμε πειστεί, αφού οι επιλογές μας ειναι ατελείωτες. Αποτέλεσμα: Σε μια εποχή της ατομικότητας, το άτομο να εχει χάσει την αυτοπεποίθησή του και, μήν πιστεύοντας πιά στις διαχρονικές αξίες και οράματα θα προσπαθεί να μπεί σε ενα οποιοδήποτε Γκλάπ...

Η βιολογία του έθνους ειναι η μνήμη του. Αν τά κύτταρα της μνήμης αποσυνδεθούν το σώμα του έθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφαρά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες. Αρνούνται να συνδέσουν το παρελθόν με το παρόν, να βοηθήσουν την επικοινωνία με την αρχαία και σύγχρονη αείρχονη κουλτούρα του. Χωρίς τη μνήμη θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μια ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές και αξίες, παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον.

Ο Μεγάλος Σολωμός, από αφορμή φαίνεται του τρόπου που γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία.Τα ψέματα που έλεγαν και έγραφαν οι ακριβοπληρωμένοι κονδυλοφόροι ειδικά μετά το κομπρεμί-συμβιβασμό, που έκαναν οι αστοί με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-στους Αγγλους και κυρίως μετά τον εξωστρατισμό της κοινωνικού σκέλους της επανάστασης, που σαν επακόλουθο ειχαν ειπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα να θεωρεί Εθνικό ό,τι ειναι αληθινό»

Ολα αυτά μαζί λένε πώς εμείς οι Ελληνες, δεν είμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτή την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδεςαγώνων. Εχουμε Εθνικής, ηθικής και πνευματική Αντίστασης και αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές και πλούσια εφόδια σε αρετή και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρών και μέλλον. Μα και μιά τεράτσια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Ο Ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της μνήμης και της ιστορικής αλήθειας θα μεγαλουργήσει. Μάς χρειάζεται η μνήμη. Και κυρίως η ιστορική μνήμη. Αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη η ιστορία και πορεία του λαού μας. Η μνήμη ειναι αυτή που γράφει και διατηρεί την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η δύναμη της μνημοσύνης ειναι ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του Εθνους. Και μνήμη σημαίνει παρελθόν.

Κάθε εποχή και γενιά εχει τα δικά της προβλήματα και οι προηγούμενες απ τη δική μας ειχαν πολλά σε σχέση με κάθε προηγούμενη. Η δική μας όμως ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλά και πιό σύνθετα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου. Η γενιά του 1940, που έκτος απ τον Αλβανικό πόλεμο ηταν και οι σε συνεχιστές της αντίστασης, δεν ειχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21,ούτε τον γκρά του 97 και του 12και τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές ειχαν να αντιμετωπίσουν και να αντιπαλέψουν τα στούκας, τα ατσάλινα θηρία-τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρανα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδηρο στο δευτερόλεπτο.

Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ζούσαν κάτω από ενα στιγνό και σκληρό δικτατορίκο καθεστώς. Την αντιλαϊκή Αγγλό-Βασιλό-μεταξική δικτατορία. Κάτω από αυτές τις συνθήκες έπρεπε να ανταποκριθούν στις προσταγές της εποχής, να διχειριστούν και να διαφυλάξουν την εθνική κληρονομιά.

Ο φασισμός ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του Ιμπεριαλισμού. Μιας κουλτούρας που διψάει για εξουσία, υποδούλωση και λεηλα
σία. Μιας κουλτούρα που η υλοποίησή της οδηγεί αναπόφεκτα σε πόλεμο. Ο πόλεμος, δεν ειναι ενα ατύχημα, δεν ειναι αποτέλεσμα της επιθυμίας του ενός ή του αλλου δικτάτορα. Ο πόλεμος εχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων λέει ο Τρότσικι. Αυτά τα εσωκαπιταλιστικά συμφέρονταν ειναι που οδήγησαν στον Α! Και τον Β! Παγκόσιο Πόλεμο. Η κουλτούρα του πολέμου ενός τέτοιου ειναι η νίκη του ενος και η ήττα του αλλου που συνήθως καταλήγει σε εκατόμβες θυμάτων και υλικές καταστροφές και την υποδούλωση.

Οι μονιακοί Αδόλφος Χίτλερ και οι επιτελείς του, την 1η του Σεπτέμβρη του 1939, ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και ποδοπατώντας κάθε γραφτό και

άγραφο νόμο, βάζουν μπροστα την άρτια προετοιμασμένη πολεμική μηχανη και τα στούκας εφορμούν για την κατάκτηση του κόσμου. Την επιβολή, με τη φωτιά και το σίδερο των φασιστικών σχεδίων τους, της καθυπόταξης και τον εξανδραποδισμό της ανθρωπότητας.

Τα οράματα και τα ιδανικά των ανθρώπων και τα δικαιώματα στη ζωή συνθλίβονται και καταπατούνται βάναυσα, γίνονται έρμαιο των σιδερόφρακτων ορδών του Ναζιστικού τέρατος που προχωρούν και σκορπώντας το θάνατο αφήνοντας ερείπια στο περασμά τους. Καταλαμβάνουν τη μιά μετά την άλλη τις χώρες της Ευρώπης και τμήματα της Β Αφρικής.

Ειχε προηγηθεί η φασιστική προέλαση του Μουσολίνι, στην Αιθιοπία, ο φασισμός του Φράγκο στην Ισπανία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, την Ελλάδα και σε άλλα σημεία του πλανήτη, καθώς η προέλαση-κατάκτηση χωρών της Από Ανατολής από τους Γιαπωνέζους μιλιταριστές. Η δύναμη του άξονα [Ρώμης, Βερολίνου,Τόκιου] κυριαρχεί προς στιγμήν και μαυρίζει το χάρτι και τις καρδιές του κόσμου.

Το σκοτάδι πέφτει βαθύ και η φασιστική λαίλαπα μεγάλη και θανάσιμη. Η φρίκη και ο εφιάλτης των δολοφόνων του κόσμου διαπερνά τους λαούς του κόσμου όπου Γής. Η ζωή των λαών των καταχτημένων περιοχών κάτω απ τη μπότα των ναζί και των άθλιων συνεργατών τους γίνεται μαρτυρική. Ο θάνατος κρέμεται πάνω απ το κεφάλι και τα δεινά ειναι καθημερινό φαινόμενο.

Πολιτισμοί αιώνων στραπατσάρονται, καταστρέφονται και λεηλατούνται. Τα στρατόπεδα εξόντωσης πληθαίνουν. Οι κρατούμενοι στα χέρια των μακελιάριδων και των επικίνδυνων «επιστημών» γίνονται πειραματόζωα. Οι φούρνοι και τα κρεματόρια λειτουργούν νυχθημερών και αφανίζουν την ικμάδα της ζωής των Ανθρώπων της Δημοκρατικής πίστης και αντιφασίστες αγωνιστές. Αίσχος και ντροπή για την Ανθρωπότητα, τα έργα και οι ημέρες του φασιστικό-μιλιταριστικού άξονα. Και η χειρότερη μορφή του μεσαίωνα ωχριά μπροστα στα τερατουργήματά τους.

Ειδικά για τη χώρα μας το ολοκαυτώματα των χωριών, οι ομαδικές εκτελέσεις αθώων, τα φρικαλαία εγκλήματα και οι δηώσεις της υπαίθρου, οι καταβούληση αρπαγές οχι μόνο δικαιώνουν εκείνους που θεωρούν τη Βέρμαχτ σαν τον ειδεχθέστερο στρατό που συγκροτήθηκε ποτέ στην Ευρώπη. Ο Μουσουλίνι σαρκάζοντας έλεγε πως «οι Γερμανοί πήτρν από τους Ελληνες ακόμα και τα κορδόνια από τα παπούτσία». Και ο Γκέμντελς σημειώνει στο ημερολόγιο του «ελαβα μια αξιοθρηνητη έκθεση για την Ελλάδα. Εκει η πείνα εχει γίνει λαϊκή επιδημία. Στους δρόμους της Αθήνας οι Ανθτωποι πεθαίνουν κατα χιλιάδες».Και ο οικονομογός Ζολώτας σαν μέλος του οικονομικού Συμβουλίου γράφει «Η επισιτιστική κατάσταση της χώρας βρίσκεται εις την χειροτέραν καμπήν. Και ειναι αναγκασμένη να θρέψει οχι μόνο τον πληθυσμό της...και επιπροσθέτως να συμβάλει μεγάλως και εις την διατροφήν των στρατευμάτων καταχής».

Τα δεδομένα αυτά οδήγησαν στο θάνατο μόνο στην Αθήνα, το χειμώνα του 41,σε 150.000 και πλέον χιλιάδες νεκρούς από την πείνα και σε ολόκληρη τη χώρα σε 450,000. Η πείνα του 1941-43 λίγο έλλειψε να αφανίσει τη συνέχεια των Ελλήνων.

Το ετήσιο κατα κεφαλήν εισόδημα του λαού το 1940, ήταν 61 δολ όταν στη δυτική Ευρώπη ειναι 300-400. Στην Αγγλία 560 και στην Αμερική 690. Το 35% του πληθυσμού βρίσκονταν σε κατάσταση πείνας, Το 37% μόλις καλύπτει τις

βασικές ανάγκες. Σε αυτήν την κατάσταση βρήκε τη χώρα η κατοχή. Αυτά οσον αφορά την οικονομική κατάσταση. Οσο για την πολική. Απο τον Αύγουστο του 1936, μέχρι τον πόλεμο του 40, πέρασαν από τα κρατητήρια των Ασφαλειών 80 περίπου χιλιάδες μέλη και οπαδή του ΚΚΕ.

Αμέσως με την κήρυξη της δικτατορίας έγινε Αστυνομική έφοδο στα Γραφεία,Τυπογραφεία των εφημερίδων κλπ. Πιάστηκαν εκατοντάδες στελέχη και μέλη της Κ.Ε. Ειχε συλληφθεί όλόκληρη η ηγεσία και ο Ζαχαριάδης. Καταναλώθηκαν προς γνώση και συμόρφωση των κομμουνιστών αρκετοι τόνοι Ριτσινόλαδο και αντίστοιχη ποσότητα Ρεγγών. Και το βασικότερο έπαθαν υπερκόπωση αρκετοί άνθρωποι προκειμένου να περιποιήθουν τους κρατούμενους!!

Αντίπαλος πρώτος οι κομμουνιστές, οι Εβραίοι και όποιος άλλος έμπενε εμπόδιο στην επιβολή της κυριαρχίας τους. Μιά αντίληψη που θεωρεί οτι οποιαδήποτε παρέκληση ειναι ο εχθρός που κυροφυλακτεί να αφανίσει το έθνος, να μολύνει την καθαρότητα της φυλής. Ο φασισμός στηριζόμενος στην ανασφάλεια της επόμενης μέρας, σε μιά χώρα με προβλήματα επιβίωσης του πληθυσμού ο ναζισμός εδραίωσε την παραλληρηματική του πολιτική στοχεύοντας εναντίον όλων, Οι κομμουνιστές και οι Εβραίοι υπάρχουν για να καταστρέψουν τα υγιή στοιχεία του γερμανικού πολιτισμού συνεπώς» σκοτώστε τους, εκτελείτε έργο ζωής».

Σ αυτήν τη δίνη του Β! πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα.Το αν μπορούσε να αποφήγει την εμπλοκή της σε αυτόν τον πόλεμο δεν ειναι το θέμα μας. Το γεγονός ειναι οτι το 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απαράμμιλο ηρωϊσμό ο στρατός μας απόκρουσε.

Ομως παρά τον ηρωϊσμό του σρτατού μας στο μέτωπο της αλβανίας και στα Μακεδονικά οχυρά, τη Θράκη και την Κρήτη υπέκυψε τελικά μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών και την σχεδόν ανύπαρκτη προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια της Αγγλίας. Τον Απρίλη του 41ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και στις 30-31 του Μάη της Κρήτης και αρχίζει η μαύρη και τραγική σκλαβιά. Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής, Μια σκλαβιά
όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανεχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε.

Το 1940 η Ευρώπη ολόκληρη βρήσκεται κάτω από την μπότα του άξονα.
Οι λαοί της βυθισμέμοι στην ηττοπάθειακαι την μοιρολατρεία.Φόβος παντού.Καμιά ελπίδα, κανένα σκίρτημα ζωής.Παντού ερείπια και θάνατος.Τα πάντα εχουν διαλυθεί και σιγήσει.Κανένα φώς.Και μέσα σε αυτό το σκοτάδι και την οικομενική σιωπή ακούγεται μια στεντώρια φωνή. Ενα βροντερό ΟΧΙ.Ενα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελοι» Ελληνες που πάνω στα βουνά της Αλβανίας
δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νίκη φόρα μάχη ενάντια στον άξονο.Η Ελλάδα μια μικρή χώρα αναχέτησε την πύρινη λαίλαπα.

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγινε όπως λέει ο ποιητής:Μήνυμα στους
ελεύθυρους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένου να ξεσηκωθούν. Ίσως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μήν υπάχουν Ποιητές που να συμπύκνωσαν και
να απροανείγγελαν την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους έλληνες ποιητές καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν

πρώτοι απάντηση στη βάναυση επίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, και τη λευτεριά των αλλων λαών οπου Γής, όσο οι Ελληνες ποιητές ποιητές:ο Κωστής ΠΑΛΑΜΆΣ και ο Αγ ΣΚΙΛΙΑΝΟΣ με τα ποήματά τους.

Ο πρώτος το 1940, με έναν εύστοχο ποιητικό λόγο θα ενσαρκώσει την ψυχή, την,την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: μονάχα αυτον το λόγο θα σας πώ δεν εχω άλλον κανένα «**Μεθύστε με το αθάνατο κρασί του εικοσιένα»**. και ο δεύτερος αργότερα θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή εκείνης της αξιοθαύμαστης γενιάς στην υπόθεση της ελευθερίας

των εθνών με το μεστό και προτρεπτικό λόγο: «**Ομπρός με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη Δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός**»

και αργότερα στην κατοχή: «**Δεν ειναι τούτο πάλεμα σε μαρμαρένια Αλώνια.Εκει να στέκει Διγενής, και μπρός να στέκει ο Χάρος.**

Εδώ σηκώνετ' όλ η γή με τους αποθαμένους και με τον ίδιο θάνατο πατάει το θάνατό της. Κι απάνω-απάνω στα βουνά, κι απάνω στις κορφάδες τους.

Φωτάει σε μιάς Ανάσταση, ξεσπάει οχός μεγάλος. Η Ελλάδα σέρνει το χορό, ψηηλά με τους Αντάρτες.

- Χιλιάδες δίπλες ο χορός, χιλιάδες τα τραπέζια,-
κι οι Νεκροί στα ξάγναντα, πρωτοπανηγυριώτες.

Η κήρυξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου δεν αποτέλεσε έκπλη
ξη σχεδόν για κανένα. Ηταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών
πολεμικών, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που ειχαν
γών που ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά μιλιτα
ριστικά κράτη της Ευρώπης και Ασίας.

Ενώ όμως ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα συνορά μας μετά
την κατάληψη της Αλβανίας απ την Ιταλία και απειλούσε τη χώρα
η η βασιλομεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη
την Ελλάδα τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυν
τικό τομέα. Και ήταν ανέτοιμη γιατί η Μεταξική δικτατορία ήταν
Αγγλικής μέν επιβολής Ναζιστικής ομως υφής. Επεβλήθηκε για να
εξυπηρετήσει τους αντικειμενικούς Αγγλικούς σκοπούς και στόχους.

Η επιβολή της δικτατορίας στην Ελλάδα, ανεξάρτητα το πότε επιβλήθηκε (4/8/1946), άρχισε πολύ πριν την επιστροφή του Βασιλιά. Τη φορά αυτή η παλινόρθωση έγινε και με τη συνένεση του Βενιζέλου. Η Αγγλική διπλωματία ενώ οργάνωσε και έκανε τη δικτατορία

έκμεταλλευόμενη την φασιστική υποδόμη που έκανε έκανε ο Μεταξάς, την συνεργασία σε όλα τα επίπεδα με την φασιστική Γερμανία και τις Γεωστρατηγικές βλέψεις της Γερμανίας, που συνέπεπταν με αυτές του Βασιλιά Κωσταντίνου που την ήθελε δορυφόρο της Γερμανία πολιτικά την χρέωσε σαν προετοιμασία και εκτέλεση στην χιτλερική Γερμανία.Και όχι μόνο άφησε ακάλυπτη τη χώρα,αλ

λά αποτελούσε την πέμπτη φάλαγγα του διεθνούς φασισμού.

Η πολική του γερμανικού επεκτατισμού προωθούνταν με βάσική γεωστρατηγική την «ουδετερότητα» . Και επειδή η γεωστρατηγική πολιτική των μεγάλων χωρών δεν αλλάζει ώς προς τις βλέψεις. Ο,τι ήτανσωστό, δίκαιο και ποθητό για τον Αυτοκράτορα Γουλιέλμο,ηταν και για τον Χίτλερ,οσον αφορά τα συμφέροντα και τις συμμαχίες της

Γερμανίας. Και αφού η ουδετερότητα}}εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της διεθνής του φασισμού με αιχμή του δώρατος την Γερμανία, για αυτήν την «ουδέτερη» δέθεν πολιτική κόπτονταν και η Πέμπτη Μεταξική φάλαγγα και στο όνομα αυτής της «ουδετερότητας» άφη σε τη χώρα έκθετη αμυντικά. Ας σημειωθεί οτι βασικός προμηθευτής πολεμικού υλικού ηταν η Γερμανία.

Ο Μεταξάς μετά την δημιουργία της ΕΟΝ, που αποτελούσε τον προσωπικό του στρατό, τη διάλυση των Προσκόπων και την ένταξή τον Προσκόπων και του Διαδόχου Παύλου στην ΕΟΝ άρχισε να νοιώθει οτι ειναι κάποιος και άρχισε να γυρίζει λίγο την πλάτη στο παλιό αφεντικό. Τόσο έντεχνα και

Ο βασιλιάς και Μεταξάς είδαν από την πρώτη στιγμή τον ελλη νοϊταλικό πόλεμο σαν μια αποκλειστική δική τους υπόθεση.Εναν πόλεμο που θα τον χειριζόταν ανάλογα με τα συμφέροντά τους. Η πολιτική αυτή που πήρε τερατώδεις μορφές και διαστάσεις απ τη στιγμή που Βασιλιάς και η κυβέρνηση εγκαταστάθηκαν στη Με ση Ανατολή,προκαθόρισε με μοιραίο θα έλεγε κανείς τρόπο την με τέπειτα πορεία των εθνικών μας πραγμάτων προς τις εμφύλιες συγ κρούσεις του 1943-44 και σε συνέχεια στη συμφορά του εμφυλίου 1946-49 και συνεπώς την μετέπειτα πορεία και ζωή του λαού μας.

Η κυβέρνηση αυτή διατήρησε στενούς και ενεργούς δεσμούς με το τεταρτοαυγουστιανό κατεστημένο που ειχε μείνει στην Ελλά δα για να στελεχώσει τις κατοχικές κυβερνήσεις των κουϊσλίγ κς: «δεν θα είμεθα εκτός πραγματικότητος, αν είπομεν οτι όλες αι κατοχικαί κυβερνήσεις των Αθηνών ήσαν προεκτάσεις του σκλη ρού περί τον Βασιλέα πυρήνος...» έγραφε ο Πυρομάγλου,υπαρ χηγός της άλλης αντιΕΑΜικής πολιτικο-στρατιωτικής οργάνωσης ΕΔΕΣ.

Μετά την κατάληψητης χώρας απ τους φασίστες η άρχουσα τάξη συνεργάστηκε αρμονικά και με τους τρείς κατακτητές προ κειμένου να διασφαλίσει τα συμφέροντά της και κυρίως μέσω της συνεργασίας να τισασεύσει και να υποτάξει το λαό που υποχ ρέωσε τη δικτατορία προκειμένου να επικρατήσει να καταφύγει σε πράξεις βίας, κτηνώδικης καταπίεσης και δολοφωνικής τρομο κρατίας. Να βάψει τα χέρια της στο άλλικο αίμα του αγωνιστή Νι κου Βαλιάνου και του Μιτσου Μαρουκάκη που δολοφωνήθηκαν ο πρώτος στις 4-8-36 και ο δεύτερος στις 9-8-1936 στην ειδική ασφάλεια. Και κυρίως να διαψεύσει τον μύθο που καλλιέργησε οτι επικράτησε ειρηνικά και αναίμακτα και οτι απλώς πήρε «μερικά» περιοριστικά μέτρα για την ελευθερία των πολιτικών της αντιπάλων και το βασικότερο οτι απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής άρχι σε να σκέπτεται, να κριτικάρει και να αποδοκιμάζει αρκετές α π τις πράξεις τους. Για το σκοπό αυτό έκανε δυό επιλογές.

Οτι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθοι με άρτιους εξοπλισμούς και επιβλιτικά μέσα (Αγγλοι,Γάλλοι κλπ) το κατόρ θωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελληνων. Με την τρέλλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπως πρόβλεψαν και οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά

και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου γής. Ετσι ακόμα μια φο
ρά οι Ελληνες εκπλήρωσαν την ιστορική τους αποστολή να περι
φρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου
πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ
άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέ
σα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεν
νιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και η συ
νέχειά του, ο ένοπλος και η όποια αλλη αντίσταση εναντίον του
άξονα ηταν και σαν συλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού.

Η άρνηση του λαού μας στην υποταγή και οι πρώτες ελληνικές
νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής
γνώμης.Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης, ηταν κάτι το πρωτόγ
νωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την
μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργό
τερα ειπε το δεύτερο ΟΧΙ, το σύγχρονο «**Μολών Λαβέ»** του λαού
μας.Αυτό το ΟΧΙ ήταν πιό ηρωΐκο και πιο βροντερό απο το πρώτο.
Με αυτό το δεύτερο ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί
στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει
ενα ακόμα ΕΠΟΣ.Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες
Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρωμένης τοποθεσίας του Ρούπελ ανατέθηκε
στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού, το ίδιο που χρησιμο
ποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία, ενισχυμένο με ενα
τάγμα πεζικού. Δυτικότερα, προς το όρος Κερκίνη, την επίθεση ειχε
αναλάβει η 5η και η6η Μεραρχία πεζικού και, ανατολικότερα, η 72η
ορεινή Μεραρχία πεζικού. Στη δευτερη γραμμή, στην κοιλάδα του
Στρυμόνα, υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη Μεραρχία, ενώ την ασφάλεια
των συνόρων στην περιοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική Μεραρχία.

Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα ανατολικά υψώματά του
ανέρχονταν σε δυό τάγματα πεζικού, ενώ στα δυτικά του ποταμού υπήρχαν
ακόμα δύο τάγματα, συν ένας λόχος πεζικού. Ο πόλεμος ειχε αρχίσει. Οι
βόμβες πεύτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και 950 οπλίτες φέρνουν τους
Γερμανούς σε δύσκολη θέση.Το Ρούπελ δεν καταλαμβάνεται και αναζητούνται
λύσεις...Υστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη
διοχέτευση αποπνικτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνουν τα
οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να μείνει
απόρθητο. Στο μεταξύ, ομως, καταρέει η Γιουγκοσλαβική αντίσταση στη Νότια
Σερβία και ισχυρές μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν
στο Ελληνικό έδαφος. Το απογευμα της ίδιας μέρας οι γερμανοί με άσπρες
σημαίες και με ντουντούκες, κάνουν γνωστή τη συνθηκολόγιση και τονίζοντας
το άσκοπο του αγώνα καλώντας το διοικητή να παραδώθει μαζί με τους
άνδρες του. Ο Ταγματάρχης Δουράτσος απαντά:
«Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται».

Μια χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπά
λληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλάγγων και μιάς άλλη αυτο
κρατορία εννενήντα εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη
τρωτό και πληγομένο πια μύθο του αήττητου.

Οι γερμανοί, βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι έλληνες και με πιά μέσα
τους κράτησαν τόσο χρονικό διάστημα καθυλωμένους και το κόστος

που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπούν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκ ρών που υπερασπίστηκαν μέχρι εσχάτων την ιερή γή τους.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251), δημοσιέυεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Ματαξά. Προκλήθηκαν ώς εκ τούτου συγκρού σεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, όσο δεν ειχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν είς κανένα αλλο πολεμικό θέατρο... »

Ομως πέρασαν. Και τότε ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης. Ο μάρτυρας του Σκοπευτηρίου, των Καλαβρύτων, του Διστόμου, της οδού Μέρλιν, του Χαϊδαριού, του Παύλου Μελλά, του Χορτιάτη, της Κατράνιτσας-Πυργους και ούκ έστι τέλος...

Η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος, (όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών. Απο την πρώτη μέρα της κατάκτησης, ένας νέος αγώνας αρχίζει. Ενας αγώνας πρωτογνορος. Ενας αγώνας, μακρόχρονος, σκληρός και αιματηρός, που ξανά έφερε την Ελλάδα στην παγκόσμια σκηνή με το κατέβασμα στις 30-5-1941 της γερμανικής σημαίας από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα απ την Ακρόπολη, τον Γοργοπόταμο κλπ. Αγώνας και πράξεις που δόξασαν την Ελλάδα το 1941-44. Βέβαια,ο Γλέζος και ο Σάντας, ερμηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης όλκηρου του ελλινικού λαού, κατέβασαν, και εξαφάνισαν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη δεν ειναι η πρώτη Αντιστασιακή πράξη.

Ειναι όμως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκκτυπο στις καρδιές όλων των αντιπάλων του άξονα.

Οι συνεχιστές του του αγώνα, που άρχισαν την 28η Οκτωμβρίου, θα οργανωθούν σε Αντιστασιακές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικες μετά (με κύριο όγκο το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ), θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών, θα καθυλώσουν πόλλες αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν
τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο.

Με τα δυό βροντερά ΟΧΙ, που η Ελλάδα είπε στις δυό αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, απέδειξε στην οικουμένη οτι η αιώνια Ελλάδα. Η Ελλάδα των θερμοπυλών, του Μαραθώνα και του 1821υπάρχει. Και οχι μόνο υπάρχει, αλλά αγωνιζόμενη δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την ελευθερία. Να αποδείξει, πώς εδώ στην Ελλάδα παλιότερα και τώρα γράφτηκαν αρκετές από τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση σε σχέση με τις αντιστάσεις των άλλωνχωρών ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία.

Απο τον Αυγουστο του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας μια στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Η Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μια δικτατορία που διέλυσε κόμματα, κάθε είδους και μορφής οργανώσεις και συλλόγους, φύμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκες στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές, σοσιαλιστές, δημοκράτε και αντιφασίστες,κορυφαίους πολιτικούς, πνευματικούς

παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε ιδεολογική και φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.Ξύπνησαν οι εθνικισμοί, οι ρατσισμοί φαινόμενα πολύ επικίνδυνα. Ηταν μιά πολύ δύσκολη εποχή. Μια εποχή που δεν εκφράζονταν εύκολα τα οράματα και τα όνειρα που κυοφορούσε ο λαος για την Ελλάδα. Ηταν μιά άνυδρη εποχή. Μια εποχή βαλσαμωμένη. Ολαός ζούσε μέσα στη φτώχια και την μιζέρια.

Υπήρχε μιά κατάπτωση,μιά φτήνια και μιά ψευτιά παντου.

Μέσα σε αυτήν την αφασία, σε αυτήν την καταναγκαστική σιωπή δεν έλλειψαν αυτοί που σήκωναν το αναστημά τους.

Το μάτι του χαφιέ και ο σηκωμένος γιακάς του ασφαλίτη αποτελούσαν τη σκιά των Ανθρώπων που δημιουργούσαν, των Ανθρώπων που πίστευαν στον Ανθρωπο, στην ποιότητα της ζωής, τη δημοκρατία και τους θεσμούς της, τον ουμανισμό. Οι Ανθρωποι αυτοί αποτελούσαν την πρωτοπορία. Ηταν αυτοί που σημάδευαν την επερχόμενη θύελα, τα μηνύματα και οράματα

Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Ο ελληνικός λαός μισούσε θανάσιμα τον εσωτερικό φασισμό γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας ανθρωπος να αποκρούσει τους ξένους εισβολείς, να υπερασπιστεί την εθνική ανεξαρτησία και να επανέλθει η δημοκρατία στη χώρα που τόσο βάναυσα του ειχε πα ραβιάσει η 4ο Αυγουστιανή δικτατορία. Η αυθόρμητη και ολοψυχη συμμετοχή του στον Αλβανικό πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του επίδοξου εισβολέα συνδέονταν μεσα και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυρραννία.

Αυτήν την ιδιομορφία δεν τη ειχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώ πης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κα τά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή λόγω της τερτάχρονης δικτατορίας δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό οχι μόνο διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα και συνεργάτες (αυτά τα ειχε ήδη ετοιμάσει η φασιστική Πέμπτη φάλαγγα), αλλά και να ε κμεταλλευτεί στο έπακρο την έλλειψη ομοψυχίας όσον αφορά τον κοινό εθνικό-πολιτικό και κοινωνικό στόχο. Την κοινή δράση όπως έγινε τις άλλες κατεχώμενες χώρες.

Η συμμετοχή της χώρας μας στο Β! Παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, παρά την τετράχρονή φασιστική φασιστική υποδομή, η κατοχή απ τις φασιστικές δυνάμεις η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα αποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία κατα την περίοδο του 1940-50 και οι συνεπειές βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Ειναι αναμφισβήτητο σήμερα, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ανεκτό για το λαό βαθμό πολιτικής δημοκρατική νομιμότητας και κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε τόσες μεγάλες και κατστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό.

Η χώρα μας, υπο καθεστώς φασιστικό-δικτατορικό κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον άξονα και ενα πολυήμερο αιματηρό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή.Ενα καθεστώς σε πλήρη αντιπαράθεση με την τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε έλληνας και η στάση που θα κρατούσε

απάνεντι στους κατακτητές θα ήταν ανάλογη με τα εθνικά κοινωνικά τους πιστεύω. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ηταν ταυτόσημα.Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης ειχαν προ πολ λού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Συμφέροντα που προκειμένου να τα εκ φράσουν-υλοποιήσουν επέβαλαν τη βασιλομεταξική δικτατορία.

Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας, αλλα και τα μεταπολεμικά προβλήματα: Εθνικά, πολιτικά και κοινωνικο-οικονομικά.

Μετά την κατάρευση του μετώπου, παρά την φιλότιμη προσπάθεια της πέμπτης φάλαγγας ειχαν αποδιοργαυωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη πότα των κατακτητών, το 4ο αυγουστιανό καθεστώς, ο κρατικός μηχανισμός και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνενοχοί και αμετανόητοι ενα ειχαν σκοπό τάξει στον εαυτό τους.
: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανυσηχία για το μέλλον της.

Με αυτήν την εικόνα έκλεινε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό και την χώρα, οχι όμωςκαι για την κλίκα της 4ης αυγούστου, η οποία τό σο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνεχιζε το καταχθόνιο έργο της. Με αυτήν την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδίας-Οδύσεια της κατοχής.

Στις 23 Απριλίου 1941, οι κούϊσλίγκς Τσολάκογλου κ ΣΙΑ παρέδωσαν χώρα, στρατό και λαό, άνευ όρων στους στρατούς κατοχής. Αμέσως μετά την ολοκλήρωση της κατοχής,ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Καποιον από αυτούς που σε άλλους και ρους εκθείαζαν σε ολους τους τονους την μεγάλη» προσφορά τους προς το Εθνος» και δεν έβρησκε.Και δεν έβρησκε γιατι βασισιάδες, Πρωθυπουργοι, Υπουργοί και η 4ο αυγουστιανή «ηγεσία» αφού έπαιξαν το ρόλο που τους ειχε ανατεθει ειχαν γινει ΛΑΓΟΙ.

Φέγοντας οι «μεγάλοι» και» ειδικοί» τρείς μόνο εντολές και παρακαταθήκες άφησαν στους ανθρώπους που άφησαν εδώ σαν τοποτηρητές α):»Να αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα την κατοχή και να συνεργάζονται αρμονικά σε όλα τα επίπεδα μαζί τους για το καλό του λαού και του τόπου με τους κατακτητές.β):Να φρουρηθούν καλώς οι κρατούμενοι κομμουνιστές και να παραδοθούν είς τας αρχάς κατοχής και γ):Να πολεμήσουν μαζί με τους κατακτητές όσους αποπειραθούν να οργανώσουν οποιαδήποτε μορφής αντίσταση. Με βάση αυτές τις εντολές οι εναπομείναντες τοποτηρητές καλούσαν τους Ελληνες να ειναι «νομιμόφρονες» και να δείξουν κατανόηση» για τις όποιες κακές και
εγκληματικές πράξεις κάνουν οι κατακτητές.

Στις πόλεις και στη ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα παρα τις αυστηρές απογορευτικές διαταγές των κατακτητών, που απαιτούσαν να τους παραδοθούν ακόμα και τα κηνυγητικά όπλα και οχι μόνο απειλούσαν με θάνατο κάθε παράβαση των διαταγών, αλλά και είχαν ήδη απ τις πρώτες ακόμα μέρες καταδικάσει δυό σε θάνατο τον....τάδε και τον τάδε για κατοχή όπλων.

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των κατακτητών ήταν ο αφοπλισμός του λαου. Αυτό ειναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Στη χώρα μας ειχαν πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό. Λόγω της αντιλαϊκής φύσης του κάνει πιό έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος του πλήρωσαν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να ειναι απόλυτος γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Για αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπήρχαν στα χέρια Ελλήνων και ποιοί ήταν αυτοί που τα είχαν. Τα πράγματα στο θέμα του αφοπλισμού έδειξαν πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές, όσο και τις συγκερκιμένες.

Και δεν ήταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες,υπήρχαν και οι φανεροί, όπως οι κάθε μορφή συνεργάτες των κατακτητών και οι υπήρεσίες των κούϊσλίγκς που ανοικτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δυσανασχετούσαν ή αντιδρούσαν δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμητα δικά τους συμφέροντα.

Οι κατακτητές απ την επομένη του ερχομού τους άρχισαν να ληστεύουν τον ελληνικό λαό με τις διάφορες επιτάξεις: σπιτιών, ζώων και ό,τι άλλο ήθελαν από τον εθνικό μας πλούτο χωρίς να λογαριάζουν κανέναν. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιξιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα.

Η μαύρη αγοράήταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής.Η μαύρη αγορά λειτούργησε απ την πρώτη ώς την τελευταία μέρα της κατοχής και μάλιστα πριν από αυτήν και μέσα από αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, την αυθερεσία, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ήταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα ήταν απ την αρχή ακόμα πληθοριστικό. Ο ορος όμως πληθωρισμός δεν ειναι ο κατάλληλος να εκφράσει τον κατοχικό πληθορισμό. Και δεν ανταποκρίνεται γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία ,αλλα για καθαρή ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μεσό της ελληνοποίησης του μάρκου, ειχε πιά στις αρχές αυγούστου του 1941 συντελιστεί.

Οι κατακτητές δεν έκαναν πια τον κόπο να τυπώνουν το «χαρτονόμισμα» το παραλάμβαναν έτοιμο απ την τράπεζα και συνέχιζαν μέσο αυτού και τα κινητά τυπογραφεία των κινητών στρατιωτικών μονάδων να απογυμνώνουν τη χώρα και να αποστραγγίζουν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Το πράσχημα της παράδοσης χαρτονομίσματος ήταν ένας τυπικός όρος-πρόσχημα-που κάλυπτε την αρπαγ'η.

Οι κατακτητές υποχρέωσαν την κυβέρνηση κούϊσλγκς να καταβάλουν τις «δαπάνες κατοχής» σε ποσά που καθόριζαν αυτοί και που ξεπερνούσαν τα 18 δις δραχ το χρόνο. Αυτοί εισπράτανε και δεν ειχε σημασία πώς λέγονταν η είσπραξη, πχ εισπράτανε αποζημειώσεις, εισπράτανε συμμετοχή στα έξοδα κατοχής και το ποσόν το καθόριζαν οι ίδιοι. Η «συμφωνία» πρόβλεπε και την υπέρβαση αυτού του ποσού. Το πρόσθετα της συμφωνίας θα θεωρούνταν απ τις κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Ιταλίας. Ετσι οι δαπάνες και οι πιστώσεις έφτασαν τελικά σε μυθώδη ποσά. Σε πολλά τρις εκατομμύρια δρχ.

Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση ολων των υπαρχόντων αποθεμάτων, οι καθημερινές επιτάξεις και διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα στη συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του

χειμώνα του 1941-42, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους και απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού-υλικού και πνευματικού-πλούτου, όσο στην Ελλάδας. Και κανενός αλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του δικού μας λαού. Κανένας άλλος λαο της κατεχόμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς έτσι ενσυνείδητα στο θάνατο με την πείνα και δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42 από λιμό και τις αρρώστειες.

Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατό χρόνια της ελεύθερης ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού, οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα γιατί δεν ειχαν μιά σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπερναν-το μόνο αγαθό που ειχαν αφήσει.

Η πείνα! Η πείνα ειναι η πιό φοβερή αρρώστεια, ύπουλη και απολέμητη. Και απλώμεται όλοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι,τα παιδιά, πέθαιναν σαν τις μύγες.

Ο λογοτέχνης Ν Παπάς στο έργο του «τετράχρονη νύχτα» δίνει με στίχους την κόλαση που έζησε ο λαός της Αθήνας-Ελλάδας την περίοδ εκείνη «είδαμε σκελετούς να περπατάνε έξω απ τα σπίτια. Και ακούσαμε φωνές που έφταναν απ τον άλλο κόσμο...»

Χαρακτηριστική ειναι η απάντηση γερμανού στρατηγού σε επιτροπή που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του,να δοθούν τρόφιμα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας που τον θέριζε η πείνα. Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν τούτο. Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε:Οι Γερμανοί θα νικήσουν. Αν θέλεται να μήν πεθάνεται από την πείνα, υποταχθείται στους βέβαιους νικητές...

Οι Ελληνες όμως δεν υποτάχθηκαν, αλλά και δεν εξοντώθηκαν. Πέθαναν, ειναι αλήθεια πολλοί, εκατοντάδες χιλιάδες απ την πείνα-μένει ανεξακρίβωτος ο αριθμός των θυμάτων απ την πείνα. Πάντος ξεπερνάει τις 300.000-και τις αρρώστειες. Βασανίστηκαν αφάνταστα, υπόφεραν όσο κανένας άλλος λαος μα δεν εξαφανίστηκαν. Αντστάθηκαν, στη μεγάλη, τη συντριπτική πλειοψηφία στα μαύρα χρόνια της κατοχής στα σχέδια των εχθρών, ξένων και ντόπιων συνεργατών τους. Αγωνίστηκαν για την επιβίωσή τους, για την απελευθέρωση της πατρίδας τους και για τη νίκη του μεγάλου αντιφασιστικού συμμαχικού αγώνα. Και επέζησαν, σαν λαό και σαν Εθνος, και απελευθερώθηκαν.

Η επιβίωση του λαού πρόβαλε απ την αρχή της κατχής σαν υπόθεση του ίδιου του λαού, υπόθεση αγωνιστικής κινητοποίησης και πάλης του ιδίου. Ηταν και έμεινε ώς το τέλος, ασταμάτητη του καθημερινού αγώνα, που ξεκινώντας απ τις πιό απλές μορφές και αγαλιάζοντας όλο και περισσότερο κόσμο, εξελίχθηκε σε ανοικτή, πολύπλευρη και σκληρή, αιματηρή πολλές φερές μάχη, στην οποία πήραν μέρος εκατοντάδες χιλιάδες λαού κάτω από την καθοδήγηση του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ και της εθνικής αλληλεγγύης ΕΑ.

Οι πρώτοι που δοκίμασαν το μαρτύριο της πείνας, ήταν οι ανάπηροι και οι τραυματίες του πολέμου 1940-41, που η κυβέρνηση των κούϊσλιγκς εγκατέλειψαν τελείως. Στη πάλη για την επιβίωση εκτός απ τις μεγάλες και πολυάνθρωτες κινητοποιήσεις στην Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη, πήραν μέρος, με διάφορες μορφές και ο πληυθσμός της υπαίθρου και τα χωριά.

Στη Βέροια,το καλοκαίρι του 1943, η Νομαρχιακή Επιτροπή του ΕΑΜ, σε συνεργασία με το προσωπικό της που συγκέντρωνε απ τους αργότες μέσω του παρακρατήματος σιτάρι για λογαρισμό των Γερμανών, κατόρθωσαν να πάρουν 70,000 και πλέον χιλιάδες οκάδες απ αυτό το παρακράτημα. Και το καλοκαίρι του 1944, με τον ίδιο τρόπο πήραν από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Νάουσας, όπου συγκέντρωναν οι γερμανοί το παρακράτημα να το στρείλουν στη Γερμανία, άλλες 50,000 και πλέον χιλιάδε οκάδες σιτάρι.

Πολλές και πολύπλευρες ήταν οι διαμαρτυρίες, στάσεις και οι κινητοποίσεις στο Νομό ημαθίας και τους γύρω νομούς. Στο βαθμό που δυνάμωναν οι οργανώσεις και αναπτύσσονταν αριθμιτική ο ΕΛΑΣ, οι διαμαρτυρίες, κινητοποιήσεις από οργανωμές ατομικές έγιναν ομαδικές και σε συνέχεια παλαϊκές. Ετσι στις 12-6-1943 έγινα μαχητικέ διαδηλώσεις σε συνδιασμό με γενικές απεργίες κατά της επέκτασης της Βουλγαρικής κατοχής σε όλες τις Μακεδονικές πόλεις. Ο Νομός μας ειχε μιά σχεδόν πάνδημη σε όγκο συμμετοχή και μαχητικότητα συγκέντρωση. Οπως πάντα έτσι και τη φορά αυτή οι κατακτητές χρησιμοποίησαν τον καταδότη για να συλλάβουν τους πρωταίτιους και την τρομοκρατία.

Βέβαια, απειλές θανατικής καταδίκης και εκτέλεσης με και χωρίς δίκη ήταν καθημερινό φαινόμενο. Το ίδιο οι απογορεύσεις, οι συλλήψεις και οι βασανισμοί, γίνονταν σε ολόκληρη την Ελλάδα. Μια ωμή όμως αιματηρή τρομοκρατία αρχίζει στην ηπειρωτική Ελλάδα. Σκοπός η εξοντωση του αρσενικού πληθυσμού στη Δράμα και το Δοξάτο και την καταστροφή των χωριών στα Κερδύλια, το Κιλκίς το Μεσόβουνο κλπ.και στο Νομό Ημαθίας σε αντίποινα για τις κινητοποιήσει, την ανυπακουή και φρονηματισμό οι αρχές κατοχής εκτέλεσαν με τουφεκισμό 25 πατριώτες σαν υποπτοι κομμουνιστές,

Στις 3-9-1943 κηρύχθηκε γενική απεργία των εργαζομένων στο νομό με αιτήματα: α) να σταματήσει η απάνθρωπη τρομοκρατία β)Να μήν συλλαμβάνονται αθώοι πολίτες με σκοπό να σταλούν όμηροι στη Γερμανία γ) να σταματήσει η υποχρεωτική εργασία που ειχε μετατραπεί πλέον σε καθημερινό φαινόμενο και πηγή πλουτισμού για μερικούς. Οι Γερμανοί αντέδρασαν έντονα. Το ίδιο έντονα αντέδρασαν όταν στις 5-5-1944 κηρύχθηκε στο Νομό γενική απεργία. Στην απεργία αυτή εκτός απ τους εργαζόμενους πήραν μέρος και οι επαγγελματοβιοτέχνες. Εκλεισαν όλα τα καταστήματα και ολαός της πόλης συγκεντρώθηκε σε πάνδημο συλλαλητήριο στην πλατεία Αγίου Αντωνίου.

Οι διαδηλωτές απαιτούσαν να σταματήσει η τρομοκρατία και την άμεση απομάκρυνση απ την πόλη των ταγμάτων του Πούλιου. Κεντρικό-πολιτικός ομιλητής ηταν ο συναγωνιστής Παντελής βασιλειάδης-ράπτης απ τη Βέροια. Η συγκέντρωση είχε τεράστια επιτυχία. Δυστυχώς όμως τον ομιλητή τον συνέλλαβε μια γερμανική περίπολος. Δεν πρόλαβαν όμως να χαρούν την επιτυχία τους γιατί η περιφρούρηση στη συγκέντρωσης εκμεταλευώνεμη μιά αναταραχή που δημιουργήθηκε προς στιγμή απ τη σύλληψη κατόρθωσαν να βοηθήσουν τον κρατούμενο να φύγει από τα χέρια των Γερμανών. Η οργάνωση προκειμένου να τον προφυλάξει τον έστειλε στην οργάνωση της Νάουσας. Δυστυχώς όμως ύστερα από δύο σχεδόν μήνες με προδοσιά τον συνέλλαβαν. Τον βασάνισαν απάνθρωπα προκειμένου να του αποσπάσουν πληροφορίες μέχρι θανάτου. Σε μερικές μέρες.

Ο λαός όμως δεν λύγισε. Και δεν λύγισε γιατί ειχε πιά πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απομονωμένο χωριό και έναν Εθνικό Λαϊκό

Απελευθερωτικό Στρατό, που η στρατιωτική του συγκρότηση ήταν αυτή ακριβώς που ειχε ο ελληνικός στρατός προπολεμικά.

Η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει, να ανατείλει ο ήλιος πανω απ την Ελλάδα ήταν ο αγώνας και αυτόν τον λυτρωτικό αγώνα άρχισαν και έκαναν οι πρωτεργάτες. Και σε αυτόν τον υπερ πάντων αγάνα καλούσαν το λαό να ενταχθεί. Ηταν η στιγμά που ο κάθε έλληνας έπρεπε, και ας ήταν υπο τριπλή κατοχή και άοπλος, να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του ανθρώπου, σε εναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε έναν αγ΄γωνα ζωής και θανάτου.

Μέσα σε αυτό το χάος, την εγκατάλειψη και τη δυστυχία, σε αυτόν το νέο αρμαγεδόνα για τη χώρα μας όρμησαν, με την κυριολέξη του όρου-οι κομμουνιστές παίρνοντας στα χέρια τους την πρωτοβουλία της ίδρυσης το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο(ΕΑΜ) και τη συσπείρωση στις γραμμές του ΕΑΜ, όλων των δυνάμεων που ήθελαν να αγωνιστούν ενάντια στους κατακτητές.

Ο λαός οργανωμένος στο ΕΑΜ,βροντοφώναξε τους κατακτητές το ακόμα πιό μεγάλο ΟΧΙ και ήταν πιό μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ γιατί το ΟΧΙ του 1940, ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο έστω ελλειπή για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους άλλους μηχανισμούς (επιμελιτείες, εφεδρείες, κλπ) και επιπρόσθετα το 40, ειχε να αντιμετωπίσει ένα μόνο φιλόδοξο εχθρό.

Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Οχι από έναν αλλά από τρείς κατακτητές. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί στα τρία: Τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες», δεν περίμεναν στην πατρώα Γή να μοιραστούν των προδομένων ηπηκόων τους την τύχη την «αξιοζήλευτη που τους ειχαν ετοιμάσει», ούτε αυτά τα γυαλικά και τα κάδρας...

Τώρα μόνος, χωρίς στρατό, οπλισμό και εποπτικά όργανα. Μόνοι κατάμονοι και αβοήθητοι οπως το 21, με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας.??????????????απ το βιβλίο 1943

Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Η συμμετοχή της χώρας μας στο Β! Πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων-παρά την μακρόχρονη υποδομή, την αποδοχή εκ των πρωταίρων της «νέας τάξης πραγμάτων» που ευαγγελίζονταν ο άξονας, η κατοχή της χώρας απ τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαειώδης Αντίσταση του λαού μας και οι δύο εμφύλιοι πόλεμοι ή μάλλον, οι δυό φάσεις του Αντιστασιακού πνεύματος, αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Νεοελληνική ιστορία κατά την 1940-50. Γεγονότα που οι συνέπειες τους βάζουν μέχρι σήμερα ανεξίτιλη τη σφραγίδα τους.

Η γερμανοφασιστική κατοχή αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό έναν από τους μεγαλύτερους Εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Πρώτο λόγο της φύσης του κατακτητή. Ηταν δυνάμεις που τις κυβερνούσαν οι πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες με τις πιό βάρβαρες μέθοδες βιας.Οι φυλιτικές θεωρίες, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός. η μή αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεργαμένο το σχέδιο εξόντωσης των μή αρίων φυλών του πλανήτη, το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή και η αλληλέγγυα ευθύνη, ειναι μερικά από τα στοιχεία που συγκροτούν τη φυσιγνωμία των

κατακτητών. Η «νέα τάξη» δεν ήταν τίποτε άλλο από αυτό που έγινε: το συστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που εζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων που προκαθορίστηκαν απ τις φασιστικές ιδέες και θεωρίες.

Οι γερμανοί κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικοπολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλά θα πλειοδοτούσαν κιόλας, επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού, να στεριώσουν την νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν εργάτη στα γερμανικά κατεργα. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή του οτι ενας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, γι αυτό και απ την πρώτη μέρα άρχισαν τις δεσμεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν οτι εχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών, που ήταν η νέα μορφή του προδότη-εφιάλτη

Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποίησαν απ τις πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλομεταξικής δικτατορίας ήταν η καλλιέργεια της ηττοπάθειας. Μια ηττοπάθεια που ειχε και την προίστορία της. Πριν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το ενθικό συμφέρον δεν επέτρεπε αντιπαράθεξη σε μιά πανίχρυρη αυτοκρατορία. Ουτε πόλεμο με έναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό.Τον αγώνα τον«έκριναν άσκοπο» και προδικασμένη την κατάληξή του. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και υπεύθυνοι παράγοντες:αρχηγοί κομμάτων και ανώτεροι στρατιωτικοί.

Μετά την εισβολή και την ήττα. δεν ήταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ηταν και οι «φρόνιμοι» που διδίδνε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστραφών χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ήταν και αυτοί που έλεγαν οτι εμείς σαν λαός πολεμίσαμε. Κάναμε το καθήκον μας.Τώρα άς πολεμίσουν οι άλλοι. Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση, δεν σήμεναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδιαφορία, αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Γιατί, έλεγαν τι θέλουν από έμας οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα-χώρο. Οι κατακτητές όμως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και τον χώρο της Ελλάδας, ήθελαν μαζί με το χώμα, τα κορμία και την ψυχή των ελλήνων και ήξεραν πολύ καλά οτι μόνο χωρίς τον αγώνα του λαού ειχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ήταν απίστευτες οι καταστροφές σε Ανθρώπους καταστροφές και υλικά αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ηταν εκείνοι που μη όντας στο πλευρό του λαού, μακριά από τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Κι ήταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές.Το λιχνάρι της εθνικής συνείδηση όλων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο αυτοί ειχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαφθορά.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η ήτταν θα μετατρέπονταν σε μεγάλη, ψυχική και ηθική. Η ήττα αυτή θα ηταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και

τη χώρα. Θα ηταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληνικά συνθήματα και οι προτροπές τότε οχι μόνο ο ελληνικός λαός θα ξέκοβε από την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδροποδιζονταν, θα σπόχνωνταν σε πληρη καταστροφή, σε μιά σκλαβιά χωρίς τέλος. Μια τέτοια όμως εθνική συμφορά οχι μόνο δεν θα μπορούσε, αλλά και ούτε ‘επρεπε να συμβεί. Κανένας λαός με ιστορία, με γνώση και μνήμη, δεν θέλει και δεν επιτρέπει στον εαυτό του τον ηθικό και φυσικό θάνατο, αλλά και γιατί δεν έλλειψαν οι ανθρωποι που θα έπερναν τις τύχες του λαού στα στοιβαρά τους χέρια οργανώνοντας πολύμορφο αντιστασιακό αγώνα.

Ο ρόλος αυτών που θα ειχαν το ψυχικό σθένος και το ηθικό ανάστημα για να στηθούν απέναντι στους κατακτητές σε αυτήν την κρίσιμη για τη χώρα και το λαό στιγμή, ηταν βαρυσήμαντος και γνήσια Εθνικός.

Οι κατακτητές και συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο: «ειχαν ανάγκη απ την ψυχική αποστράτευση και τη συναίνεση του ελληνικού λαού» την ώρα ακριβώς που αυτός χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.

Οπως ηταν φυσικό ο ελληνοιταλικός πόλεμος, διεύρυνε το χάσμα που υπήρχε ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες, χάσμα που παγιοποίησε η δικτατορία. Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο λαός ήθελε να στακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε να «ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όλων μας»γράφει ο υποστράτηγος Πετρουτσόπουλος διευθυντής τότε του 111Γραφείου ετσι, ώστε να διαιωνίσει το φασισμό και τρόμαζε απ την προέλαση του στρατού μας.

Η κατοχή το χάσμα αυτό το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε, δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε άλλη λύση απ τον αγώνα με όλα τα μέσα, για λευτεριά ή θάνατο. Σ εκείνες τις συνθήκες ο αγώνας για την Εθνική σωτηρία δεν μπορούσενα ειναι παρά μόνο λαϊκός ο αγώνας. Αγώνας του λαού και με τις δικές του δυνάνεις, χωρίς ιθύνοντες και στην ανάγκη εναντίον τους.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόνταν τους κομμουνιστές γι αυτήν την τροπή που πήρα τα πράγματα κυρίως ύστερα από το γράμμα του ζαχαριάδη που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αθηναϊκές εφημερίδες με το οποίο γράμμα «...καταδίκαζε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό ειχε την υποδούλωση... καλούσε το λαό να αγωνισεί για τη λευτεριά, την τιμήν την εθνική μας ανεξατρησία.

Η πάλη θα ειναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρη. Μα ένα Εθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφόντας τους κινδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα έναν πόλεμο εθνικοαπελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο και ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματια, το κάθε χωριό,καλύβα με καλύβα, κάθε πόλη, σπίτι με σπίτι, πρέπει να γίνει φρούριο του εθνικοαπελευθερρωτικού αγάνα...όλοι στον αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα ειναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της...».

Και πραγματικά ανάμεσα στους παράγοντες που συνετέλεσαν σ αυτήν τη διαδικάσια της χειφέτησης του λαού μιά απ τις πρώτες θέσεις κατέχουν οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές και οι Δημοκράτες. Το ΕΑΜ.

Οταν οι σιδηρόφρακτοι ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισόπλατα το στρατό μας, κι έσπερναν την καταστροφή, τη φοβία και το θάνατο. Οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, οι κομμουνιστές όρθωσαν το αναστημά τους και σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα για την εθνκή λευτεριά ανάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε και έξω από αυτόν το δρόμο δεν υπήρχε παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός που ήταν και αγωνιστική συνέχεια του Ελλήνων. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ήταν ο δρόμος της τομής, της αξιοπρέπειας και της Εθνικής Σωτηρίας.

Ο ελληνικός λαός ειχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκτώματα και νίκες, δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.

Από αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτην ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού εκφράβανε και προωθούσαν και ήταν το ζωντανό παράδειγμα του. Και ήταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό αγώνα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» που λέει και ένα απ τα τραγούδια της αντίστασης.

Οι λαϊκοί ηγέτες και αναμεσά τους και οι κομμουνιστές πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις, να διεκδικεί το δίκαιό του με τον αγώνα, να μήν περιμένει να του χαρίσουν οι άλλοι τη λευτεριά του. Να μισεί τους τυράννους και τους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της αντίστασης ερχόταν απ το μεγάλο 21,που ήταν σχετικά πρόσφατο. Βέβαια τέτοια διδάγματα εχουν ολοι οι λαοί: Δίψα για λευτεριά εχουν ολοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-μάθημα λίγοι λαοί ειχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες «Ανάξιος θα φωνάξει ο Κ Παλαμάς, όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανο τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ.».....εδω να μεταφερθουυν τα ποιήματα.

Οταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριά το 21, δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να αψηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και μέσα. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβη ώς το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Ειχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας, έκανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι έλληνες μια φούχτα τότε, άοπλοι και χωρίς πολεμική πείρα και σαν να μην έφταναν αυτά στην αρχή ειχαν και την Ευρώπη όλη εναντίον τους και όμως δεν δύστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και να τα βάλουν με την
τότε κραταιά αυτοκρατορία.

Η χωρα μας κατακτήθηκε υστερα από ενα μακροχρονο πόλεμο με τον άξονα και εναν αιματηρό πόλεμο με τον νέο επίδοξο Νεοκατακτητή.

Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ένα καινούριο 1821. Ο λαός ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις, αφού η «ηγεσία το έσκασε» και οι εναπομείναντες έκρινα «άσκοπο τον αγώνα». Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, όσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει. Και στη νέα αυτή φάση όσο

σκληρή, οδυνηρή και δύσκολη και αν ειναι θα την αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος ειναι ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι προγονοί μας.

Απ τον Απρίλη ακόμα του 1941, άρχισαν οι πρώτες «μαχητικές» ομάδες στην Αθήνα και τη θεσσαλονίκη και στις 15-5-41 ιδρύθηκε η πρώτη ενιαία εθνικόαπελευθερωτική οργάνωση «Ελευθερία».Το ιδρυτικό πρωτόκολλο εκ μέρους του ΚΚΕ ο Ζτανής, της ΟΚΝΕ ο Μήτσος Κερασίδης, του Σοσιαλιστικού κόμματος ο Γιάννης Πασαλίδης, του Αγροτικού ο Δικηγόρος Θ Φείδας, της Δημοκρατικής Ενωσης ο Γ Ευθυμιάδης και ο Συνταγματάρχης Ψαρρός. Ο συνταγματάρχης Ψαρρός, ηταν στρατιωτικός αρχηγός της οργάνωσης. Την ίδια περίοδο στη Δ Θράκη ιδρύεται η απελευθερωτική οργάνωση «Ιερός Λόχος». Στις 2-7-41 στα Γιάννενα το «Πατριωτικό μέτωπο», στην Πελοπόννησο η «Νεα Φιλική Εταιρία», στη Θεσσαλία οι «Ομάδες Εφόδου» και σε κάθε άκρο της Ελλάδας. Στο Νομό Ημαθίας-Βέροια τον Αυγουστο του 1941ο πρώτος πυρήνας με επικεφαλής τον Σωτήρη Τουτούνα.

Στις πόλεις και στην ύπαιθρο οι πατριώτες μάζευαν και έκρυβαν όπλα. Το ματωμένο κορμή της Ελλάδας ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν ειχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορία της. Ο μύθο της παντοδυναμίας των μηχανοκινήτω φαλάγγων,του αστρα
πιαίου πολέμου, της εύκολης εισβολής και της εντός ολίγων ημερών στην Θεσσαλονίκη και την Αθήνα διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι.

Το ελληνικό παράδειγμα, έγινε ο φάρος και έδινε θάρρος στους λαούς που είχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα και το βασικότερο διέψεσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο [Τουρκία κλπ] οτι θα συμμετείχαν στον πόλεμο στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της ελευθερίαςτων εθνών

Ο πόλεμος εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δικαιος ειναι αυτός που γίνεται για την Ελευθερία, τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και Ιδανικά και την Κοινωνική Δικαιοσύνη και άδικος ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών και λαών και την κατάργηση όλων των πιό πάνω Ανθρωπινων Δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιό πολύ από όλους.Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο όπου καλό, κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και πάθη, εκδίκηση, πόνος και θυμός υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ο χρόνος στον εμφύλιο πόλεμο ήταν τόσο τόσο συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης. Ολα αυτά πρέπε να τα κάνεις ταυτόχρονα. Ειναι και η προδοσία που γεννάει αβυσαλαίο μίσος. Στον πόλεμο και ειδικά στον εμφύλιο υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, να κάνεις πραγματα και να καταφεύγεις σε ενέργειες και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν από το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες.

Στο πόλεμο ο καθένας από τους αντιπάλους διεδκηκεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής. Η λέξη «εμφύλιος» προκαλει για τη γενιά μου τουλάχιστο, ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει η Ελλάδα μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν θέλει γιατί στη χώρα μας η λέξη εμφύλιος πόλεμος δεν ταυτίζεται με τη λέξη «επικαιρότητα», γιατί η λέξη επικαιρότητα

ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Ηταν κάτι που πέρασε. Αν θέλουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους πρέπει να παραδεχθούμε οτι στη χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι έχουν μια «διαχρονικότητα» για να μή χρησιμοποιηθεί η πιό βαρύγδουπη λέξη «αιωνιώτητα» Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς οτι οι εμφύλιοι πόλεμοι συμβάλαν περισσότερο από όλα τα άλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Λένε πως ο «πόλεμος ξεσπάει όταν κάποιος πιστεύει οτι το κέρδος θα ειναι μεγαλύτερο απ τις συμφορές και «ο εμφύλιος» οταν ο ενας ευημερεί και ο άλος δυστυχεί». Και οι δυό απόψεις εχουν τις θετικές και τις αρνητικές πλευρές όσον αφορά τα πραγματικά αίτια που ξεσπάει ό ένας ή ο αλλος πόλεμος.

Οι παλιότερες γενιές έζησαν το 21, το 1897, το 12 και η επόμενη γενιά έζησε το «διχασμό», λιγότερο αιματηρός, που όμως οδηγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πρί καλά-καλά γεννηθεί το Νέο ελληνικό κράτος, στην περίοδο του αγώνα της ανεξαρτησίας, οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού ήρθε να τα αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρα ολίγον-αν δεν μεσολαβούσαν διάφορα «ευτυχή γεγονόρα» θα ειχε οδηγηθεί ο απελευθερωτικός αγώνας στην αποτυχία. Εχουμε λοιπόν κάθε λόγο εμεις σήμερα να σκύψουμε με προσοχή πάνω στο πρόβλημα που λέγεται πόλεμος γενικά και εμφύλιος ειδικά, για να μήν επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος. Και πρέπει γιατί με τους εμφυλίους πολέμους παλιά και τώρα επικράτησε κάθε είδους κακία μέσα στον ελληνικό κόσμο, που κατέληξε στηριγμένοι στους ξένους να επικρατουν οι κάθε είδους φαύλοι. Η εξουσία καταλήγει πιά να ειναι επιβράβευση του δόλου και του εγκλήματος. Και επειδή οι φάυλοι ούτε σκέπτονται ούτε πονάνε χώρα και λαό ήταν αδύσταχτοι. Και γινονται ακόμα πιό αδύσταχτοι γιατί ειναι και συνεργάτες των όποιων εχθρών του λαού και της πατρίδας.

Για έναν λαό όπως ο δικός μας που ταλαιπορήθηκε και δοκιμάστηκε σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο.Τα λόγια όμως του Θουκυδίδη που έρχονται απ τα βάθη 24 αιώνων άς τα διαβάσουν οι σημερινοί νέοι και οι επερχόμενες γενιές. Ισως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος